

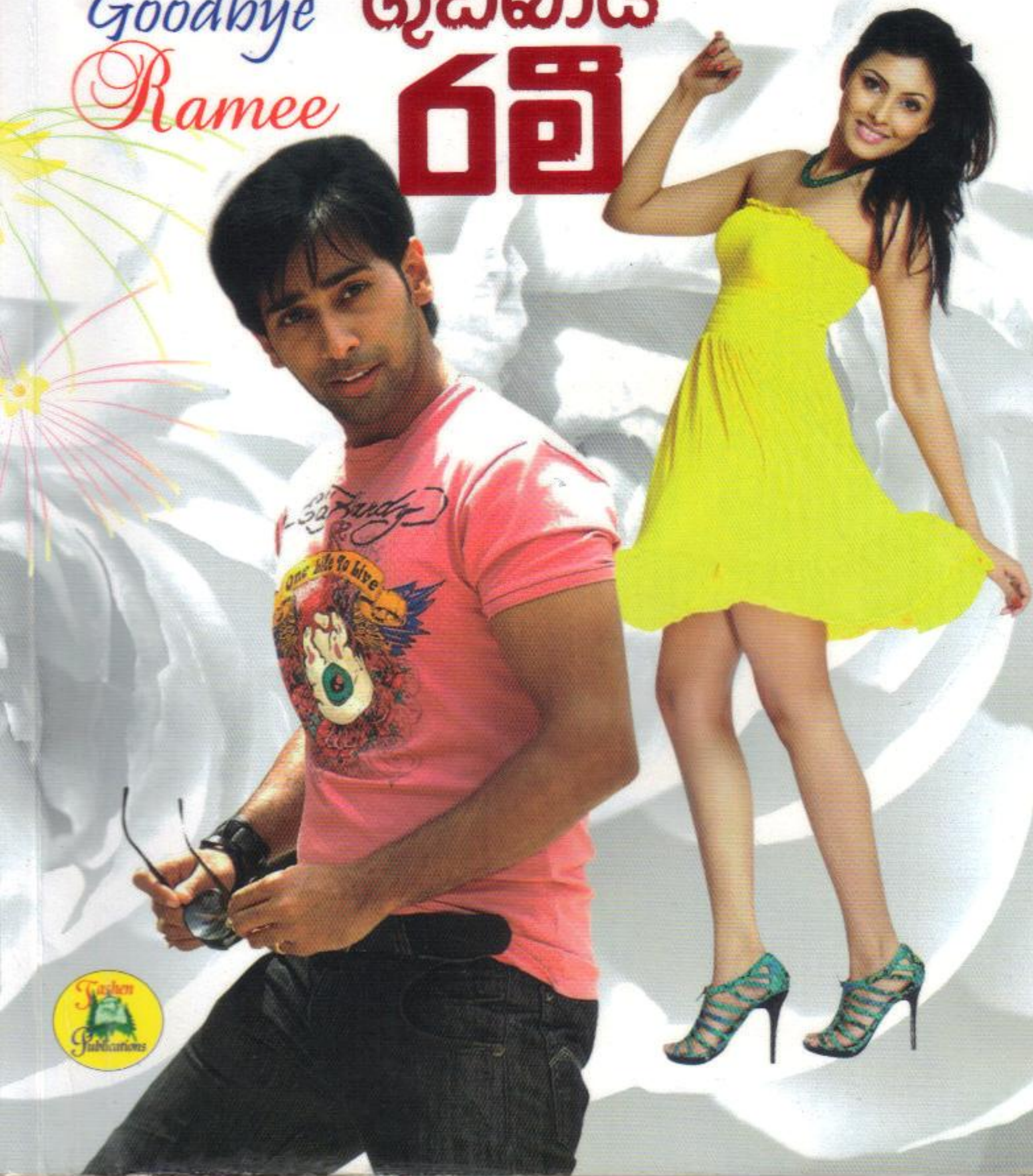
25th

novel of

YAWWANA SAMEENDRA RATHNAYAKA

යෞවන සමීන්ද්‍ර රත්නායක

Goodbye
Ramee
ගුඩ්බය්
රමී

ඉහත සඳහන් එක එක නවකතාව එම පොතවල සඳහන් කර ඇති මුදලට යෝවන සමීක්ෂ රත්නාශක නමට මුදල් ඇණවුමක් එවා ගෙවන කාර්යාලය මොණරාගල ලෙස සටහන් කොට එවීමෙන් ඔබට ලබා ගතහැක. වැඩි විස්තර සඳහා විමසන්න.

දුරකතන : 077 - 6885563

යෝවන සමීක්ෂ රත්නාශක
වෛෂ්ණු ප්‍රකාශන අංක 41/2, හිස්ස පාර, මොණරාගල.

ආහඹෙසි සුදු පාට කැල්ලක්වත් නෑ. ඔක්කෝම හොරු අරගෙන ගිහිත්. පළාතම අඳුරු වෙලා. කළු කුම්බර දේවතාව වගේ. කතා දෙකක් නෑ. කාලගුණේට කිව්වත් නොකිව්වත් මං දන්නවා. නාගසලං වෙන්න ඩෝස් එක දාන පියතිස්ස ඉස්කෝලෙ මහත්තයා වගේම තව ඇබ්බේතකින් කුණු වෙන්න වහිනවා.

"රම්.."

"මි.."

"මොනවද අනේ අහස දිනා බලාගෙන ඔය තරම්ම කල්පනා කරන්නෙ..?"

'කල්පනා කරන්නෙ නම් උඹට කිසිම සංවේදීතාවයක් නැති එක බං..' කියල කියන්නත් හදල මං නිකං හිටියා. මොකටද නිකං හිත ඇතුළෙ තියෙන ඒවා එළියට දාල මං වනගත වෙන්නෙ.. නැත්තං ඉතිං මෙව්වර ආකාසෙ අඳුරු වෙලා තියෙද්දි

පිස්සු කතන්දර කියාවියැ. බලන් ගියහම කෙල්ලො කියන්නෙ නම් මහා පරාල ඇණ අප්පා.

"ඇයි මට කල්පනා කරන්න බැරිද..?"

"නෑ අයියෝ.. ඔයා කල්පනා කරන දේ මටත් කියන්න..."

"ඇයි..?"

"ආදරේ කරද්දි හැමදේම බෙදාගන්න ඕන රම්.."

මොන කෙහෙල් ගෙඩියක්ද මේ..? එතකොට මට ටොයිලට් එකට යන්න උනොත් ඒකත් බෙදාගන්න ඕනෙද..? කෙල්ලොන්ට නම් පිස්සු තමයි හත්තිලව්වෙ..

"කියන්නකො රම්.."

"මොනවද..?"

"ඔයා මට කොයි තරම් ආදරේද කියලා.."

පිස්සු සිමං ගමට ඇවිත් වගේ මේකිට වෙන කතා කරන්න දෙයක් නැද්ද අප්පා.. ආදරේම උදේටයි, දවල්ටයි, රැටයි කන්න දහලන්නෙ.. අනික ඉතිං කොයි තරම් කතා කරත් ආදරේ ආදරේම තමයි.

"ඇත්තටම නදිනි.. ඔයාට වෙන දෙයක් නැද්ද කතා කරන්න..?"

"ඇ.. ඇයි රම්..?"

"ඇයි අහන්නෙ.. හම්බවෙන හැම වෙලාවෙම ඔයා අහන්නෙ කොයි තරම් ආදරේද..? ඒ ආදරේ කිලෝ මීටර් කීයක් දිගද..?"

කිලෝ ග්‍රෑම් කීයක් බරද..? රටේ නැති ප්‍රශ්න.. මට නම් එ..පා වෙනවා.."

කියවගෙන ගිහිල්ල මම කතාව නතර කළා. මෙන්න ඒ පාර නදිනි හුම් සද්දයක්වත් නෑ.. හැරිල බලද්දි තමයි මං දැක්කෙ මේත් බොලේ මේකිගෙ ඇස්වල හොටු... නෑ.. නෑ.. වැරදුණා... ඇස්වල කබ.. නෑ.. නෑ.. ඒත් වැරදුණා.. ඇස්වල කළු..

"ඔ.. ඔයා හැමදාම මගේ හිත රිද්දවනවා රම්..! ඔයාට පව් සිද්ධ වෙනවා.."

"ඒකටනෙ දෙයියනේ අපි පත්සල් යන්නෙ.."

"මොනවද රම් ඔයා මේ කියවන්නෙ..?"

"කියවන්නෙද.. නිදහසේ හිතේ නිස්කලංකයෙන් ඉන්න තැනකට ආවහම කව් කවේ නැතිව ඉන්න නදිනි.. ඔයා ගෙරදිත් මෙහෙමද..?"

"ඔයා හොඳම නෑ රම්.. මං දන්නවා.."

"මොනවද ඔයා දන්නෙ..?"

"ඔයාට දැන් මාව එපා වෙලා.. ඒකනෙ නිතරම හිත්ටි ගහ ගහ මාව රිද්දන්නෙ.."

"පිස්සු නැතිව ඉන්න නදිනි.."

"පිස්සු නෙමෙයි.. ඔයාට වෙන කවුරු හරි ඇති.. ඒකයි මට මේ විදියට රිද්දන්නෙ.."

"ම.. මං ඔයාට රිද්දනවා..?"

"ඔ.. ඔව්.. රිද්දනවා විතරක් නෙමෙයි.. මාව නොමරා මරනවා.. ඇත්ත කියන්න රම්... මට ඇත්ත කියන්න.."

"මොකක්ද ඇත්ත..?"

"ඔයාට තව ගර්ල ෆ්‍රෙන්ඩ්ස්ලා ඉන්නවා නේද..?"

"මට..?"

"නැත්නම් මටයැ.. ඒකනේ ඔහොම වෙනස්කම් මට කරන්නේ..?"

ඔය බලපල්ලකො ඉතිං.. මේකි උදේ පාන්දරම ඇදේ විට්ටම පැත්තෙන් බැහැලද කොහෙද.. අම්මාපල්ල.. මට නම් දැන් මේ හරුපෙ එපාවෙලා..

නදිනි තවත් මොනවදෝ කියන්න කට උල්කරද්දි තමයි මගේ මොබයිල් එක රින්න වෙන්න ගත්තෙ.. මං ඡෙප් එකේ රබර් ඇහැ දාලා ස්ක්‍රීන් එක දිහා බැලුවා. සත පහකට ගණන් ගන්නැ වගේ. හත්තිලව්වේ.. නම්බර් එක රිස්මියාගෙ.. මේකින් මේ වෙලාවෙම කතා කරපු එකනෙ වැඩේ කියන්නේ..

"රම්.."

"ඇයි..?"

"ඔය ෆෝන් එක රින්න වෙනව නේද..?"

"ඉතිං..?"

"අරගෙන බලන්නකො.. හදිස්සියක්ද දන්නැ.."

"කාටද..?"

"කතා කරන එක්කෙනාට.."

මේකි හීනෙන් කියවනවද මන්දා.. මොන අවමගුලක්ද මේ..

"ඒක ඔහේ වැදිව්ව දෙත්.. අපි අපේ කතාව කරගමු.. අපි මොනවටද ඒ ගැන කලබල කරගන්නේ.."

මං වැජ්ටර් එක ක්ලෝස් කරා. එහෙම නැතුව බෑ අප්පා.. වැඩේ පටන් ගත්තු තැනම අල වෙනවා.

"ඔයාට බැර නම් දෙන්න.. මං ආන්සර් කරන්නම්.."

"ඒ මොකටද..?"

"ඔය කෝල් එක ෂුවර් එකටම කෙල්ලෙක්ගෙන්.. ඒකනෙ ඔයා මං ඉස්සරහ ආන්සර් කරන්නැත්තෙ.. අ.. අනේ ඇයි රම්.. ඔයා මට මෙහෙම රිද්දන්නේ.. මං ඔයාට කොයි තරම් ආදරේද..?"

"නදිනි.. පිස්සු නටන්නෙපා.. මිනිස්සුත් බලනවා.."

"බලපු දෙත්.. මං ඇරුනහම ඔයාට තව ගර්ල්ලා කී දෙනෙක් ඉන්නවද.. ඉන්.. ඉන්.. ඔයා මං කියන කිසිම දෙයක් අහන්නැ.. ඉන්.."

මේක යකෝ කොඩිවිනයක් උනානේ.. දැන් ඉතිං කරන්න දෙයක් නෑ.. මින පොළොස් ඇඹුලක් වළඳනව මිසක.. තවත් බලන් හිටියොත් මහ කෙලියම වෙනවා.

"නදිනි.. ඔයාට පිස්සු හැදිගෙන එනවද.. මොනවද මේ කියවන්නේ..?"

"කවුද ඔය කෝල් කරන්නෙ..?"

"මේ අපේ ගෙදර පොල් කඩන මනුස්සයා.."

"ඒ මනුස්සයා ඇයි ඔයාට කතා කරන්නෙ..?"

"ඒක දැනගන්න මට දිවියක්දොනෙ තියෙනවද.. බලමුකො.."

මං ලෝන් එක කණට තියල තද කරගත්තා. සද්දේ පිටට යන්නැති වෙන්න.. එහා පැත්තෙන් වතුර ගලනවා වගේ ළයාන්විතව ගලාගෙන ආවේ රිස්මියාගේ රොමෑන්ට්ස් කටහඬ... ඒ ලතාවට නම් ඇඟ දනවා.. මස් කකියනවා. ඒත් රමියා දැන් මේ කතා කරන්නෙ පොල් කඩන මනුස්සයා එක්කනෙ.. මාත් පොල් ගහක් වගේ උසට විහිදෙන කටහඬක් පුසර කර ගත්තා.

"හෙලෝ.."

"ර.. රමිත.. මං රිස්මියා.."

"ආ.. ඔව්.. මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ...?"

"අ.. අනේ රමිත.. ඇයි ඔයා සැරෙන් කතා කරන්නෙ..?"

"මො.. මොන..වා.. පොල් කුරුමිණියෝ කාලද..?"

"රමිත..."

"මං කිව්වනෙ.. මං කිව්වනෙ.. ඔය කුරුමිණියන්ගෙන් බේරගන්න කියලා.. කියන දේ අහන්නැතුව මට නම් දැන් ඕවා කියන්න එපා.."

මං ටිකක් බර කරල කතා කරා. එහෙම නැතුව බැ.. වැඩේ අලම වෙනවා. මේ වෙනකොට මං ඉන්නේරුවෙන්ම

දන්නවා රිස්මියාගේ හඳක් වගේ සුදු මුණ තියෙන කළු ඉංගිරියෝ දෙන්නා කඳුළු වලින් පිරිල ගිහිල්ල කියලා.

"අ..නේ රමිත.. ඔයා මොනවද මේ කියන්නෙ..?"

"ඔය පොල් කුරුමිණියා ඉන්නවා නේද..? ඕකා ඒකපාර්ශ්වික මයිටාවෙක්. ක්ෂුද්‍ර ජීවීන් නසන බැක්ටීරියාවක්. මහා කැන මිනිහෙක්. අම්මපා.. ඕකට කන්න වෙන ගහක් තිබ්බේම නැද්ද..? පොල් ගහම කන්න ආවේ.."

"අ... අනේ රම්... කවුද කුරුමිණියා.."

"දැන් කරන්න දෙයක් නෑ.. කුරුමිණියා උඹ.. හිතේ අමාරුව වැඩි නම් කුරුමිණියෝ ටික කාපං තේරුණාද..?"

"රමිත.. ඔ.. ඔයා.. මට උ.. උඹ කිව්වා.. තව කාපං කිව්වා.. කුරුමිණියා කිව්වා.. අනේ රමිත ඔයාට මොනවද වෙලා තියෙන්නෙ..?"

"ආයෙ කතා කරන්නෙපා.. මං බිසි.. පොල් ටික කඩල මඩුවට දාපං.. මෝඩයා.."

මං තදයා වගේ කෝල් එක කටි කරලා දැම්මා. තවදුරටත් මේ ත්‍රාසජනක පෙම් ජවනිකාව කරගෙන ගියොත් මට තැනකට එන්න බැරවෙනවා. කෝකටත් කියලා මං මල පැනල අර්ශස් තද වෙව්ව එකෙක්ගේ මුඩු එකක් මවාගෙන නදිනි දිහාට හැරුණා.

"ඇ.. ඇයි රම්.."

මගේ අත් දෙකම අල්ලගෙන නදිනි ඇහුවා. එයාගේ කළු

ඉංගිරියෝ දෙන්නා මං ඕන ඔට්ටුවක් අල්ලන්නම් තව ඩිංගකින් බිමට වැටෙනවා. ඒ තරම් ලොකු වෙලා.

"කියන්න රම්... ප්‍රශ්නයකද..?"

ඒ පාර මගේ දුකත් අරගෙන නදිනි වැළපෙන්න හඳනවා. බලන් ගියහම කෙල්ලෝ හැම එකාම එක වගෙයි, අප්පා. මළ ගේ වගේ තමයි. එපා වෙනවා. මෙයිට වඩා වෙනස් වොයිස් එකක් මේ ලෝක ධාතුවේ නැද්ද දෙයියනේ.

"මුතුත් නෑ.. අපි යමු.."

"අ.. අනේ රම්.. අපි ඇවිල්ල වැඩි වෙලාවක් නෑනෙ.."

ඕන අල ගෙඩියක් උනාවේ.. උඹට ඕන නම් ඉඳපං.. මං යනවා කියලා හිතාගෙන නැගිටින කොට තමයි ලෝන් එක ආයෙත් රින්ග් උනේ. මිත්.. මේක ඕෆ් කරල දාන්න බැරි උනානෙ.. ආයෙත් රිස්මියාද මංදා.. එහෙම නම් වහක්ම තමයි. ආයෙ ඒකේ ප්‍රතිසංස්කරණය කළ යුතු කිසිවක් නෑ. නදිනි තොල් දෙකත් උල් කරගෙන සදාකාලික ඔරොප්පුවකින් මගේ දිහා බලන් ඉන්දේද්දි මං ආයෙත් ස්ක්‍රීන් එකට එබුණා.

හත්තිලව්වේ.. මේ අපේ කැලෑ පාලුවනෙ.. කැලෑ පාලුවා කියල කිව්වේ ඉසුරුට. උෟ කෙරුවේ 'කොට' බිස්නස්. හොරෙන් කප්පනවා.. හිටු කියලා පටවනවා. පහුවෙනිදාට දාහෙ කොළ ගනිනවා. සිම්පල් කේස් ඇන්ඩ් සිම්පල් මෙනඩ්. අහුවුණ දාට සිම්පල් ජේල්.

"රම්තයා.."

"ඔව්.."

"උඹ කොහේද ඉන්නෙ..?"

"ඇයි..?"

"ඔතන මොකෙක් හරි ගැනියෙක් ඉන්නවද..?"

"ඔව්.."

"ගැලවෙන්න පුළුවන්ද..?"

"පුළුවන්.. ඇයි..?"

"ප්‍රශ්නයක් රමියා.."

"මං එන්න ඕනද..?"

"නෑ.. උඹ ඉන්න තැන කියපං.. මං එන්නම්.."

ඉසුරුවාගෙ වැඩ එහෙමයි. ඉතා ක්ෂණිකයි. ප්‍රතිචාර ඉතා ඉහළයි. දෙයක් වෙනකන් කාටවත් හිතාගන්න බෑ.. ඒත් මේ රමියට නම් හිතාගන්න පුළුවන්. මොකද රමියත් ඒ බෝට්ටුවේ හන්ද.

"කවුද රම් කතා කරේ..?"

"ආ.. අපේ වද පුංචි අම්මගෙ පුතා.."

"ක..වුරු..?"

"වද පුංචි අම්මගෙ පුතා.."

"මොනවද රම්.. ඔයා කියන්නෙ..? වද අයට කොහෙද ලෙයි..?"

"ඕකනෙ නදිනි ඔයත් එක්ක කරන්න බැරි.. ඩිංගක් ඔය හිතන ක්‍රමය වෙනස් කරන්නෝන.."

"ඇයි..?"

"හැයි තමයි.. ඔයා හිතන්නෙම මහා වල් විදියට.. මං මේ ලෙමයි හම්බවෙන කතාවක් කිව්වද..? මමත් නිකරුනේ නරක් වෙනවා.. මං කිව්වෙ වදකාර පුංචි අම්මෙක් ගැනනෙ.."

අග්ගලා ගිලල හිරවෙව්ව පුරෝහිත වගේ කටත් හදාගෙන නදිනි ඇඹරුණා. පව් අප්පා.. හිතේ අමාරුව පෙට්ටියෙන් එකයි. ඔය අතරෙ තමයි ඉසුරුගෙ කාර් එක ආවෙ. නදිනි මගේ දිහා බැලුවෙ ජාති ජාතිත් පතාගෙන ආපු වෛරක්කාරයෙක් දිහා බලනව වගේ.

"ම.. මං ඔයාට කියල තියෙනව රම්.."

"මොනවද..?"

"ඔය කැලෑ පාලුවව ආශ්‍රය කරන්නෙපා කියලා.."

"මොකක්..?"

මට නප්පියටයි ඊට ටිකක් වැඩි නප්පි බාගෙකටයි තද උනා. ඇයි යකෝ මගේ යාලුවෙක් ආශ්‍රය කරන්න මේකිගෙ බුලත් අතක් ගන්න ඕනෙද..? ආදරේ කියන්නෙ මේකද අප්පා.. මීට වැඩිය හොඳයි මැරිව්ව පෙරේතයෙක් ආස්සරේ කරන එක.

"ඒ.. ඒග්.. ම.. මං කියන කිසිම දෙයක් ඔයා අහන්නෙ නෑ.. ඔ.. ඔයා හරියට වෙනස් වෙලා රම්.."

"ඔන්න ඉතින්.. ඔන්න ඉතිං.. හොට්ට බේරන්න ගත්තා.."

ඔයා ඔය කියන විදිහට මට යාලුවො වර්ගීකරණය කරන්න බෑ නදිනි.. මං ආශ්‍රය කරන්නෙ මට ඕන අය.."

"එ.. එහෙනම් ඉතිං..?"

"ඔ.. ඔව්.. එහෙනම් ඉතිං මොකක්ද..?"

"ඔයාට මාව හරි, අර කැලෑ පාලුවව හරි තෝරගන්න වෙව්.."

පිස්සු හැදෙනවා.. මල පරවෙනවා. මෙන්න බලාපියව් ගැනු ලෙමයිගෙ සිරියාව. අනේ අනිවිච්චි ඔහොම කතා කියල මේ රමියව මට්ටු කරන්න හිතනවනම් ඒක ජාතියෙ අවාසනාව. ඇත්තටම වෙන මෙතඩ් එකක් මේකි ලෙහ ඇත්තෙම නැද්ද අප්පා.. තියෙන්නෙම යල් පැන ගියපු කෘෂි කාර්මික උපකරණනේ. හරියට දුක හිතෙනවා අප්පා.

"නදිනි.. මේ..? මං කැමති නෑ ඔයා මගේ ජීවිතේට වැඩි බන්ට් එකක් වෙනවට. ආදරේ කරනව නම් මට ඒ දේ නිදහසේ කරන්න ඕන. එහෙම නැතිව ඔයා මවන යකඩ කුඩුව ඇතුළට වෙලා ආතල් එකක් ගන්න තරමෙ මට පිස්සුවක් නෑ.."

"දෙ.. දෙයියනේ මං එහෙම කතාවක් කිව්වද..? ඔයාට ඔය කියන නිදහස දුන්නොත් ඔයා.. කොහේ ගිහින් නතර වෙයිද..? රම්..! ඔයා දකින දකින හැම කෙල්ලෙක් එක්කම යයි.. මට වෙන්නෙ සංසාරේ පුරාවට හුල්ල හුල්ල ඉන්න.."

මෙන්න මේවට තමයි කියන්නෙ 'ආලෙ බැන්ද මගේ රමිය වන්' කියලා. මෙව්වර අනේක විධ සංසාර ජාතියෙ කෙල්ලො ඉන්න රටේ මුණෙ ලස්සනට විතරක් කෙල්ලෙක් එකක් යාලුවෙන

හැම කොල්ලටම මේවා ඉතිහාසගත පාඩම්. එව්වා මෙව්වා බැලුවහම රිස්මියා මුස්ලිම් උනත් ලක්ෂෙකින් හොඳයිනේ.. ඒකි වාමි සහ නිසංසලයිනේ..

"ඔයා හුල්ලන්න බැරි නම් අපුල්ලන්න.. මං යනවා.."

නදිනි තවත් මොනවදෝ කියන්න කට ඇරියත් මං ඊට කලින් දුවල ගිහින් ඉසුරුගේ කාර් එකට නැග්ගා.

"මොකෝ සිදේවි කියන්නේ.."

"සිදේවි නෙමේ බං මුදේවි.. යන හැම ගමනක්ම උඹත් එක්කම යන්න කියල එක පොරයයි.."

"ඇත්තට..?"

"ඇත්ත පැත්තකට දාලා අවුල කියපං.."

"මාර ප්‍රශ්නෙ රමියා.."

"ඇයි..?"

"උඹට මේවා කියලත් බෑ නොකියත් බෑ.."

"ඉසුරු.. උඹ දන්නවනේ.. මට ඩිංග ඇත්නම් නටි ලෑස් කියලා.. තෙපර බාන්නෙ නැතුව කියන මගුලක් කියපං බං.. උඹ දැක්කනේ මං අරකිවත් හලලා ආවේ.."

"අපේ එකී අර එලෙයාර් එක ආයෙත් පටන් අරගෙන.."

"උඹලගෙ නංගි..?"

"ඔව් රමියා.. මං හිතුවෙ නංගි ඒක නවත්තල දාලා කියලනේ.. ඒත් ඒකි ලව් එක කන්ට්නියු කරනවා.."

"මරන්න එපායෑ බං.. කෝ දැන් කුඩ්ඩා..?"

"මං මේ උභව අල්ලගන්නයි ආවේ.."

ඉසුරුගෙ නංගි ඉමාෂි යාලුවෙලා හිටියෙ රංගන කියලා දුප්පත් කොල්ලෙක් එක්ක. දුප්පත්කම ආදරේට ප්‍රශ්නයක් උනත් අපි ඒක ගණන් ගත්තෙ නෑ. ඒත් රංගන කුඩු ගහනව කියලා ආරංචි උනහම අපි ඒ ආදරේට විරුද්ධව යුද්ධ ප්‍රකාශ කරා. ඒ ගේම් එක සම්පූර්ණයෙන්ම ලීඩ් කරේ මම.

ඩ්‍රග්ස් ගන්නෙක නවත්තනවද..? එහෙමත් නැත්නම් ආදරේ නවත්තනවද කියලා මං රංගනගෙන් ඇහුවෙ, උගේ කමිසෙ කොලර් එකෙන් අදින ගමන්. උඹ ගත් කටටම කිව්වෙ ආදරේ නවත්තනවා කියලා. ඉමාෂි මහවැලි ගංගාවටත් වැඩිය කළු එ ගංගාවක් හලලා හිත හදාගත්තා. ඔන්න දැන් ආයෙ ඒ මහවැලි ගංගාව පිබිදිලා කියලද ඉසුරුවා මට මේ කියන්නේ...

"උඹ හොඳට බැලුවද..?"

"මොනවද රම්..?"

"උඹලගෙ නංගි.."

"ඔව්.."

"වාඩ්වෙලා ඉන්නෙ මොලේ උඩද කියලා.."

ඉසුරුවගෙ මුණ මැදට පුංචි හිනාවක් ආවා. බුම්මට්ටා වගේ ඉන්නැතුව ඔහොම හරි හිනාවෙන එක ලොකු දෙයක්.

"මෙතනින් වමට දාලම යමුකො.. මං අද ඕකිව අතටම අල්ලගන්නම්.."

තනියම කියවන ගමන්, වම් පැත්තෙ තිබ්බ නිවාඩු නිකේතන පාරට ඉසුරු කාර් එක හැරෙව්වා. හුටා.. ඒ කියන්නෙ රංගනායා ඉසුරුගෙ නංගිව මේකටත් අරන් ඇවිල්ලද..?

"ඉමාමයි කුඩ්ඩයි මෙනත ඇති කියලද උඹ හිතන්නෙ..?"

ඉසුරුගෙ මුණ මැදට ආවෙ අමුම අමු දුෂ්ඨ පෙනුමක්. මේකා මේ පෙනුමෙන් ගියොත් නම් අරුත් දෙන්නම යටියන්නොට බලා ස්වර්ගස්ත කරයි වගේ. එතකොට මේ රමියට වෙන්නෙ සහාය දීපු වරදට මහා උලුගෙදර බත් දන්කුඩ කන්න.

"ඔව්.. යමං.."

සිල්වර් පාට ඇක්සියෝ කාර් එක නිවාඩු නිකේතනයෙ ආරුක්කුව යටට දාන ගමන් ඉසුරු ඩ්‍රයිවින් සීට් එක පැත්තෙන් බැස්සා. උෞ බහින්න කලින් මං උපනන්ද උන්නැහේ ගාවට කිට්ටු කරා. උපනන්ද තමයි ගැනු ළමයි පිරිමි ළමයි ලෝකෙට හොරෙන් ආදරේ කරන්න එන මේ ටජ්මහල් ප්‍රාසාදෙ ප්‍රතාපවත් කළමනාකරු.

"රමිත මල්ලි.."

මෑන් මාව දන්නවා. මටත් වැඩිය ඉසුරුවාව දන්නවා. දැන් දැනගෙන වැඩිවෙලා දන්න දේ එළියට දාගන්න බැර්වෙනවා.

"රංගන ආවද..?"

මං ඡේස් එකේ ඇහුවා. උපනන්දකාරයගෙ මුණෙන් පෙන්නුම් කරන අංග ලක්ෂණ අනුව නම් රංගනායා මෙනත ඉන්නවා. රංගනායා ඉන්නවා කියන්නෙ කෙල්ලත් ඉන්නවා කියනෙකනෙ.

වැඩේ අල කරගන්නැතුව ගොඩ දාගත්තෙ නැත්නම් ඉමාමිගෙයි, රංගනායගෙයි පාංශුකුලෙ තමයි මට දෙන්න වෙන්නෙ.

"බැ..ල්..ලි.. මං අද ඕකිව මරනවා.."

ඉසුරු කවුන්ටරේ ළඟට ආවෙ සද්ද පුජාව දාගෙන. උපනන්ද කාරයගෙ මුණ මැද මල්වඩම් දෙක තුනක්ම පාවුණා.

"ඉසුරු.. කෑනොගහ ඉඳපං.. මං මේක බලාගන්නම්.."

"නෑ රමියා.. මේක මගේ වැඩක්.. උඹ පැත්තකට වෙයන්.."

"පැත්තට වෙන්න නම් උඹ මොන බම්බුවකටද මාව ඇදගෙන ආවෙ..?"

"මං කියන දේ අහපං රමියා.."

"අහන්න දෙයක් නෑ.. පිස්සා වගේ කෑනොගහ ඉඳපං.. උඹට ඕන මේ කතන්දරේ මුලු හත්කෝරලේටම ප්‍රචාරය කරන්නද..? පෝස්ටර් එකක්වත් නොගහා.."

"ම.. මගේ හිතේ අමාරුව උඹට තේරෙන්නෙ නෑ.."

"බම්බුව..! තත්පරේකට හරි මනුස්සයෙක් වගේ ඉඳපං.. මොනව උනත් ඉමාමි උඹේ නංගි.. මතක තියාගනිං.. ඒකි මගෙන් නංගි වගෙයි.. උඹට ඕන විදියට නටන්න දෙන්නැ වගේම මං ඒකිටත් නටන්න දෙන්නෑ.."

දත්මිටි කන ගමන් ඉසුරුවා පැත්තකට උනා. උගේ අතට මේ වෙලාවෙ රංගනව අහුවුණා නම් මු, ඇට විතරක් තියෙන සුප් එකක් හදනවා. හොඳි නැතුව.

"උපනන්ද අයියා..? රංගන කොහෙද ඉන්නෙ.. මොකක්ද කාමරේ.."

ආයෙත් ඉසුරු මැද්දට පැන්නා. මුට නම් හොඳින් කියල හරියන්නෙම නෑ වගේ. ඒත් මං මුකුත් කියන්න කලින් උපනන්ද අයියා ඉස්සර වුණා.

"ඇ.. ඇයි මල්ලි.. මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ.."

"ප්‍රශ්නෙ.. උඹ ඒක මගෙන්ද අහන්නෙ.. උඹ කාත්තෙක්කද ආවෙ..?"

"කෙ.. කෙල්ලෙක් එක්ක.."

"මට කාමරේ අංකෙ කියපං.. මං උඹ පණ පිටින්ම හම ගහනවා.."

ඉසුරු ඉස්සරහට පනිද්දිම මං උඹ පැත්තකට කරා. කේන්තිය උතුරල ගියපු ඉසුරුගෙ මුණ මැදට ආවෙ ලොකු පුදුමයක්.

"ඉසුරු.. මං මේක ඉවරයක් කරන්නම්.. නංගි උඹේ විත්තිය ඇත්ත.. කලින් කතන්දරේට බැස්ස විදියට මං මේක හැන්ඩල් කරන්නම්.. උඹ වැඩිය උඩ පැනලා මෙතන කුණු ගඳ ගස්සවන්නෙ නැතුව ඉඳපං.. අනික උඹ හොඳට මතක තියාගනිං.. මේවා හතර දිග් බාගෙම ආරංචි උනහම ඉමාෂිට පාරෙවත් බැහැලා යන්න බැරිවෙයි..."

"ම.. මං.. ඒ.. ඒකිව මරනවා.."

"එහෙනං මරපං.."

මං ඉසුරුගෙ අත් දෙක ගසලා දැමිමා. මොන බම්බුවක්ද? මේවිවර ධාර්මිකව ධර්මෙන් බෙදන කොටත් මු දේවදත්තයා වෙන්න යනවනෙ.. ටිකකින් උගේ ඇස්වල තිබ්බ රස්නෙ නිවුණා.

"උ.. උඹට තේරෙන්නෙ නෑ රම්.."

"ඔව්.. මට තේරෙන්නෙ නෑ.. උඹ හිතුවද ඉවක් බවක් නැතුව ගස් කොළන් කපනවා වගේ මිනිස්සුන් මරන්න පුළුවන් කියලා.."

එතනින් එතාට ඉසුරු කතා කරේ නෑ. මේවිවර වෙලා ගල්වෙලා වගේ බලන් ඉඳපු උපනන්ද එක්ක මං රංගන හිටපු කාමරේ ළඟට ආවා. ඉමාෂි හිටියොත් නම් යොර්ම තමයි. මං ඇහැක් වහලා උපනන්දට කිව්වා හෙමිට දොරට තට්ටු කරපන් කියලා.

"කවුද..?"

කාමරේ ඇතුළෙන් ඇහුණෙ රංගනගෙ සදාචාරත්මක කට හඬ.

"මං උපනන්ද.."

ඉසුරු හිටියෙ මටත් පිටිපස්සට වෙන්න වගේ. උඹත් කවර් කරගෙන මං හිටියෙ. ටිකකින් කාමරේ දොර ඇරුණා. ලාවට ඇරුණ දොර අයිනෙන් හොර පුසෙක් වගේ රංගන එබුණා. මුණ ඉස්සරහම හිටපු මාවයි ඉසුරුවයි දක්ක ගමන් උගේ ඇස් දෙක කුරුම්බැට්ටි සයිස් එකට ලොකු වුණා.

"ඉ.. ඉසුරු අයියා.."

උෞ ඒක කිව්වා නෙමෙයි කියවුණා. රංගනයට මේ වෙනකොට හීන් දාඩියයි, මහ දාඩියයි දෙකම දාලා. උෞ හැදුවේ දොර දඩ බඩ ගාලා වහගන්න. ඒත් ඊට කලින් මං ඉස්සර වුණා. හරියට නිකං විදුලි ස්ත්‍රීක්කෙ වගේ. වැරදුනා.. විදුලි කෝට්ටිය වගේ. ඉසුරුවාට එන්න බැරිවෙන්න රංගනවත් තල්ලු කරගෙන කාමරේට පැනල මං දොර වහගත්තා.

මගේ ඇස් කාමරේ පුරාම දිව්වේ ඉමාෂිව දකින්න. ඒත් ඇඳ උඩට වෙලා හද්ද බයේ ගැහෙන රූපෙ දක්කම මං ගල් ගැහුණා. මේ හත්තිලව්වේ වෙනත් කෙල්ලෙක්නෙ. වැඩිය මීන නම් අවුරුදු දාහතක් ඇති. ඒ අතරේ එළියෙ ඉන්න ඉසුරුවා මෙලෝ සිහියක් නැතුව දොරට තඩ්බාන්න ගත්තා.

"අ.. අනේ රමිත අයියා.. කාටවත් කියන්නෙපා.."

"කියන්නෙපා.. උඹ මහා කැලෑ සතෙක්නෙ යකෝ.. එංගෝයර් එක නැවතුණ හන්ද අර කෙල්ල අරහෙ නොකා නොබී අඩනවා.. තෝ මෙහේ වෙන කෙල්ලො එක්ක කාමර ගානෙ රංගනවා.. ඡිත්.. උඹ නම් පිරිමි ආත්මයක් වෙන්න බෑ.."

"රමිත අයියා.."

"කට වහගනිං නරියා..! මං උඹ ගැන හිතුවේ මොන කරුමෙකට හරි ඩ්‍රැස් ගන්න පුරුදු උනත් උඹේ හිතවත් හොඳ ඇති කියලා.. උඹේ බොක්කවත් හොඳ ඇති කියලා.. උඹේ ආදරේවත් අවංක ඇති කියලා.. බැලුවහම උඹ මහ කැන සතෙක් රංගන.."

තව ඩිංගක් ගියොත් ඉසුරු දොර කඩනවා. ඒක හන්දම මං දොර ඇරියා. ලේ කෝප වෙව්ව දේවදත්ත වගේ කාමරේට

ආපු ඉසුරුත් අර කෙල්ල දැක්කහම අවුල් වුණා. උෞ බලනව ඇති මේ හරූපෙ මොකක්ද කියලා.

"මො.. මොකක්ද රමියා මෙතන වෙන්නෙ..?"

"උඹට කලබල වෙන්නැතුව ඉන්න කියලා මං කිව්වේ ඒකයි.. මු වෙන කෙල්ලෙක්ව ගෙනැල්ලා.."

මං හිතුවේ ඒක අහපුවහම ඉසුරු තවත් කුලප්පු වෙයි කියලා.. ඒත් හිතුවේ නැති විදියට ඉසුරු මගේ අතින් අල්ලා ගත්තා.

"අ..පි.. අපි යමු රමි.."

"යමු කියන්නෙ..?"

"තවත් මෙතන ඉඳල වැඩක් නෑ.. මොන දේ උනත් මට මගේ නංගි ගැන දුකයි රමියා.. හ්මි.. අපි යං.."

තවත් පාරක් රංගනයයි අර කෙල්ලයි දිහා බලල මං ඉසුරු එක්ක කාමරෙන් එළියට ආවා. ඒ එක්කම රංගනයා කලබලයෙන් දොර වහගන්න සද්දෙ මට ඇහුණා. නිවාඩු නිකේතනයෙන් මහ පාරට එනකල්ම ඉසුරු වචනයක්වත් කතා කරේ නෑ. උෞ හිටියේ බර කල්පනාවක.

"රමියා.."

"ඔ.."

"උඹව කොතනින්ද දාන්න මිනේ.. ගෙදර ගාවින්ද.. නැත්නම් ආයෙ අරකිව හම්බවෙන්න යනවද..?"

"අරකි කිව්වේ..?"

"නදිනිද කවුද..?"

"ඒකිගෙ හුළඟක්වත් දැන් නැතුව ඇති.. මාව ගෙදර ලඟින් දාපං.. ඒක නෙමේ.. උඹ මොකද අවුල්වෙලා.."

"නෑ රමියා.. මං ඉස්සෙල්ලක් කිව්වා වගේ නංගි ගැන මට දුකයි බං.."

"දුක් වෙන්න දෙයක් නෑනෙ බං.. රංගනයා කිසි කැකක් නැතුව හැටි ඇරලනෙ.."

"ඒ උනාට නංගිගෙ හිතේ තාම තියෙනව රමී.."

"ඒක අපි ඉමාෂිට තෝරල දෙමු.. දෙන්නගෙ ආදරේ නවත්තන්න කියලා වෝතින් එක දිලා තාම සති දෙකක්වත් ගියේ නෑ.. මු කෙල්ලො අරගෙන රූමි ගානෙ රංගනවා.. මාර ආදරේ මවං.."

"තෑන්ක්ස් රමියා.."

කතාව අස්සෙම ඉසුරු මට ස්තූතියක් දුන්නා.

"මොකටද..?"

"මාත් එක්ක ආවට.."

"තෑන්ක්ස් කරන්නෙ පිට එවුන්ටනෙ බං.. මං පිට එකෙක්ද..?"

"නෑ... එහෙම හිතන්නවත් එපා.. උඹ වගෙ ඔලුව පාවිච්චි කරල වැඩ කරන්න මට බෑ.. තව ඩිංගෙන් මං රංගනයව මරනවා.. ඒ තරම් කේන්ද්‍රියක් මගෙ හිතේ තිබ්බේ.. මං හිතුවෙම

නංගි එතන ඇති කියලා.. උඹ නොහිටිය නම් මං දෙක තුනක් ඇතල තමයි රංගනයගෙන් තොරණ විස්තරේ අහගන්නෙ.."

ඒක නම් ඇත්ත තමයි කියලා ගේ ගාවින් බහිද්දි මට හිතුණා. තව 'කොට බිස්නස්' එකක් රැට තියෙනව කියලා ඉසුරු පිඹගෙන ගියා.

"යසයි ගෙදර එන වෙලාව.."

ගෙට ගොඩවෙන්න හම්බ උනේ නෑ. යසලාලක තිස්ස දොරටුපාලයා වගේ අයියා ඇහටම කඩන් පැන්නා. මුටත් මීන්තැති ඉදි ඇටයක් නෑ. ඕන එකටයි එපා එකටයි හැම එකටම හොම්බ දානවා. මගේ දැනුමේ හැටියට නම් මු තමයි මට ඉන්න ජන්මාන්තර වෙරක්කාරයා. මගේ පරම හතුරා. ඔලුව මැදටම ගල් පෙරළන දේවදත්තයා.

"ඇයි..?"

"හැයි අහන්නෙ..? හතර අතේ රස්තියාදු ගහනවා.. අපිටවත් පාරේ බැහැල යන්න බෑ.. කසියා ගහන ඇයොයි, කැලෑ පාලුවොයි, ගැනු පෙරේතයොයි ඉන්න හැම වහුකුනෙක්වම ආශ්‍රය කරනවා.."

"ඒ ඔක්කොම හරි.."

"ඇ.. හරි.."

"ඔව්.. හැබැයි හැම තැනම කේලම් කියල කොටවන කොන්දක් නැති පිම්පියො ඇරෙන්න.."

"මොකක්..?"

මගේ වචන ටික ආයෙ දෙකක් නෑ.. මිනිහගෙ හදවත පුරෝලා වැදුණා.. උපරිමයි.. පෙට්ටියෙන් එකයි.

"ත... තමුසෙ.. කියන්නෙ මං කේලමෙක් කියලද..?"

"නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"ගෙවල් ගානෙ ඕපදුප හොයන නාකි මල හෝත්තුවක් කියලා.."

"ත... තමුසෙට මම.."

අයිසාකාරයා අත උරුක් කරගෙන මං දිහාට පැන්නා. මුණ ලේ පාට වෙලා කියෙන හැටියෙන් කියතැහැකි උඟ උපරිමේටම මල පැනල කියලා. අනේ අප්පේ මට මොකෝ මළ විතරක් නෙමේ, තවත් මොකක් හරි පැනල ඕකට අර්සස් අමාරුවම හැදෙන්න ඕන. උදේට ටොයිලට් යන්න බැරිවෙන්න.

"ඇයි ගහන්නද අත ඉස්සුවෙ..?"

"ඔ.. ඔව්.. බෑ කියල හිතුවද..?"

"බෑ තමයි.. පුළුවන් නම් ගහනවා බලන්න.."

අත නෙමේ කකුල උස්සගෙන ආවත් අයිසා කාරයට මට ගහන්න බෑ කියල මං දැනගෙන හිටියා. සදාකාලික සහෝදර ප්‍රේමය හින්ද කියලද ඔයාල හිතුවේ. පිස්සුද..? උඟ මට නහුතෙටම බයයි.. ආයෙ දෙකක් නෑ.. උඟ හොඳටම දන්නවා මට අතක් ඉස්සුවොත් අම්මගෙන් බිජු කිරි මතක්වෙන්න උඟ වදිනවා කියලා.

"ම.. මං තමුසෙට ගහන්නෑ.."

"ඇ.. ඇයි..?"

"බාලවයස්කාරයන්ට ගහන සිරිතක් මගේ ළඟ නෑ.."

"ආ.. ඒකත් එහෙමද..?"

"එහෙම තමයි.. හැබැයි හොඳට මතක තියාගන්නවා.. තමුසෙ මට මේ රිද්දන ඒවට මං තමුසෙට කවදාවත් සමාවක් නම් දෙන්නෑ.."

"ආ.. මං තමුසෙට රිද්දුවද..? අහන්නත් ආසයි.."

"ඔ.. ඔව්.. ඔව්.. ඔව් මිනිහෝ.. තමුසෙ මට හැමදාම රිද්දනවා.. මං මේවගෙ පලිය තමුසෙගෙන් ගත්තෙ නැත්නම් මං සමීර නෙමෙයි.."

"හොඳයි.. හොඳයි.. සීත සමීරයක් වෙලා හරි.. තමුසෙ මගෙන් පළි අරගෙන සැනසෙනවකො.. තමුසෙට බොහොම ඉක්මනට නිවන් යන්න පුළුවන් වෙයි.."

"මට කලින් මං තමුසෙට නිවන් යවනවා.."

"ඔව්.. ඉතිං තමුසෙ දේවදත්තයනෙ.."

ආයෙ දෙකක් නෑ.. මගේ වචන අයිසා කාරයගෙ පපුව බරු ගහගෙන යනවා ඇති.. උගේ මුණ මහා පරිමාණ කේන්ද්‍රිකයකින් විරූපවෙලා කියෙන හැටි බලන් ඉන්න ආසයි.. මුගේ ශරීර වර්ණය මට වැඩිය කළු පාට වෙලා ඇත්තෙ හිතේ කියෙන කුණු හොන්ඩරේ හින්ද වෙන්න ඇති. නැත්නම් හත්

දෙයියනේ එක මව්කුසින් ආව නම් මං වගේම කිරි සුදු පාටට උෆත් ඉන්න එපායැ..

"නා.. මං.. මං.. දේවදත්තයා..? එ.. එතකොට ත.. තමුසෙ මොකාද..?"

අනේ කුනු සංසාරේ.. මුට කේන්තිය වැඩිකමට බහ තෝරන එකෙක්ගෙ කල දසාව ලබලා..

"ආ.. මම..ද..?"

"ඔ.. ඔව්.. ත.. තමුසෙ කවුද..?"

"මං ඉතිං මේ ජාතියෙ පිනට පහල වෙච්චි පිච්ච මලෙන් ඉපදුන සදාකාලික සපුමල් කුමාරයා.."

"එ.. එහෙමද.. මං.. මං.. බලාගන්නම්කො.."

මං හිතන්නෙ මං කියපු එක උඟට තේරුණේ නෑ.. බිං උඟරා වගේ හා හු ගාගෙන පැත්තකට ගියේ ඒකයි.

ඔන්න ඔහොමයි අප්පා මට ඉන්න සහෝදරයගෙ සහෝදර ප්‍රේමයේ තරම. උඟ ඉන්නෙම මගෙත්තෙක්ක හරහට. උඟ මාව පේන්න බෑ.. මට නම් උඟ කොහෙත්ම පේන්න බෑ.

මේක ඉර නැති ඉරදාවක්වත් සඳ නැති සඳුදාවක්වත් නෙවෙයි.. තනිකරම අඟහරුවාදා දවසක්.. කොටින්ම මහාම මහ කුණු දවසක්.. වැඩිය ඕන්නෑ.. මල මිනියක්වත් වළලන්නෙ නෑ.. එච්චරටම සනීප දවසක්.. කොටින්ම මුළු ලෝකවාසී සියලු සත්වයෝ පවා නාන්නැති දවසක්. පිස්සුද මංදා.. මම නම් අඟහරුවාදාට තමයි දවසට දෙපාරක්ම නාන්නෙ. කොටින්ම මං ඉඳල ඉඳලා රිස්මියාව හම්බවෙන්නෙත් අඟහරුවාදා.

"රම්.."

"මි.."

"මේ බලන්නකො.."

"ඇයි..?"

"මේ මගේ දිහා බලන්නකෝ.."

රවුම් මේසේ දෙපැත්තේ මායි රිස්මියයි වාඩිවෙලා හිටියෙ අතේ දුරින්. කුල් ඩ්‍රින්ක් එකට දාලා තිබ්බ ස්ට්‍රෝ එකෙන් මං

මේසෙ වැටිලා තිබිලා වතුර බිංදු එක්ක සෙල්ලම් කර කර හිටියෙ.

"රම්.."

"මි.."

"ඔයාට මාව ඇහෙන්නැද්ද..?"

අඩන්න වගේ මුණක් හදාගෙන පුංචි එකෙක් වගේ රිස්මියා අහද්දි මං ඔලුව ඉස්සුවා. ඇඳගෙන හිටපු සල්වාර් එකේ ඡෝල් එකෙන් දිග කොණ්ඩෙ වහගෙන හිටපු රිස්මියාගෙ ඇස් මගේ දිහාව හැරවිලා තිබුණෙ නිල් තරු කැට දෙකක් වගෙයි. ඒ ලස්සන සුදු මුණ එහෙම පිටින්ම අඳුරු වෙලා ගිහින් තිබුණා.

"ඇයි කෙල්ලෙ.."

"මොකක්ද රම්.. මේක තේරුම.."

"මොකක්ද..?"

"අපි දෙන්නගෙ මේ සම්බන්ධෙ.."

"මම දන්නෙ නෑ.."

"ඔ.. ඔයාට මාව එපා වෙලාද රම්.."

"නෑ.."

"එහෙනම්.."

"මුතුන් ප්‍රශ්නයක් නෑ කෙල්ලෙ.. ඔයාට මොකද මේ වෙලා තියෙන්නෙ.. ඇයි මේ ආපු වෙලාවෙ ඉඳල මුණ තරක් කරගෙන ඉන්නෙ.."

"තරක් වෙන්නැද්ද රම්..! ඔයා.. දැන් හුඟාක් වෙනස්.."

"ඒ ඔයාට ජෙන හැටි කෙල්ලෙ.."

අද නම් කෙල්ල ඇවිල්ලා ඉන්නෙ මගෙන් මැරේජ් සර්ටිපිකේට් එකක්වත් අරගෙන යන්නද මංදා.. ඒ තරම් සිරියසවනෙ කතා කරන්නෙ.

"ඔයා මොකක්ද රම්.. එදා අර කුරුමිණියෙක් ගැන කියලා මාව බය කරේ..? ආ.. කතා කෙරුවෙ මං කියලවත් ඔයා අඳුනගත්තෙ නැද්ද..? මට කොයි තරම් දුක හිතුණද කියල ඔයා ඩිංගක්වත් හිතුවෙ නැද්ද..?"

ඔන්න දැන් තමයි කුරුමිපු එළියට එන්නෙ. ඉතිං රමියට වැඩේ ගොඩ දාගන්නයි තියෙන්නෙ.

"සොර් බබා.. එකත ලොකු මිස් අන්ඩස්ටැන්ඩ් එකක් උනා.."

"මිස් අන්ඩස්ටැන්ඩ් එකක්..?"

"ඔව්.."

"මොකක්ද..?"

"අපේ වත්තෙ පොල් කඩන මිනිහා ඉන්නවනෙ.."

"කවුද..?"

"කිව්වට ඔයා දන්නෑ.. සමීර කියල ගඩාගෙඩි කකා හැදුණු කාලකණ්ණියෙක්.."

මං කියන්න ගියේ නෑ, ඒ නමේ අයිතිකාරයා අයියා කියලා.

"හා.. ඉතිං..?"

"පොල් කුරුමිණියෝ බෝවෙලා කියලා උගෙන් මාර කරදරේ.. කෝල්ස් දහයක් දොලහක්ම ආවා. ඇත්තටම ඔය අත්තිම පාර මං නම්බර් එකවත් නොබලයි කතා කරේ.."

"අනේ.. ඒ උනාට මගේ කටහඬ අඳුනගන්න ඔයාට බැර වෙන්න විදියක් නෑනෙ රමිත.."

"ඔයාට මං කියන දේ තේරෙන්නෙ නෑනෙ.."

"තේරෙන්නෙ නැත්තෙ නෑ.. ඔයා මට ලොකු බොරුවක් කරන්නෙ රමි.. අ.. අනේ. ඉහ්.. ඉහ්.. ඇයි මට මෙහෙම කරන්නෙ.. මාව එපා නම් කෙලින්ම මට කියන්න.. මං ඔයාව බලන්න එන්නැතුව ඉන්නම්.."

වැහි වලාවක් තිබ්ලා එක පාරටම ආකාසෙ කඩාගෙන වැටුණා වගේ මෙන් රිස්මියා හෝ ගාලා අඩන්න පටන් ගත්තා. දැන් නම් මට මේ කෙල්ල ගැන පව් කියලත් හිතෙනවා.

"අ.. අඩන්නෙපා.. මිනිස්සුන් බලනවා.."

"ක.. කමක් නෑ.. ඕන කෙනෙක් බලපුවාට්ට.. ඔ.. ඔයාම හිතන්න රමි.. ගෙදරට බොරු කියක් කියලද මං ඔයාව හම්බවෙන්න එන්නෙ.. මේ වගේ තැනක ඔයත්තෙක්ක ඉන්නව කියලා ගෙදරට ආරංචි උනොත් මාව නොමරා මරයි.. ගෙදරට ආයෙ ගන්න එකකුත් නෑ.. මට ඔයාව නොදැක ඉන්නත් බෑ.. අනේ රමි.. මට මෙහෙම කරන්නෙපා.."

"නෑ.. කෙල්ලෙ නෑ.. ඔයා හිතන විදියෙ දෙයක් මෙතන නෑ.. මටත් ඔයාව නොදැක ඉන්න බැර හන්දනෙ මෙහෙම එන්නෙ.."

"ඒ උනාට.. ඒ උනාට.. මට ඔයාගෙ ලොකු වෙනසක් තේරෙනවා.. ඔයා මාව දාලා ගියොත් නම් රමි.. ඇත්තමයි මං මැරෙනවා.."

"ඔය බලන්න ඉතිං.. මැරෙන්න තරමේ දෙයක් උනේ නෑනෙ කෙල්ලෙ.. මං මේ ඔයා ළඟ ඉන්නෙ.."

"ඉහ්.. ඉහ්.. ඕන්නෑ.. ඕන්නෑ.. ම.. මං යනවා යන්න.."

රිස්මියා රවුම් මේසෙත් පෙරලගෙන නැගිට්ටා. වටේ හිටපු මිනිස්සු චින සර්කස් බලනව වගේ බලද්දි මං රිස්මියාගෙ අතින් අල්ල ගත්තා.

"යන්න එපා බබා.. මගේ ආදරේ ඔයාට ඩිංගක්වත් තේරෙන්නෙ නැද්ද..?"

මට කියන්න හම්බවුණේ එව්වරයි.. මාව ගැස්සිලා වගේ ඇහැරුණා. ලාවට වගේ ඇස් පිහාටු දෙක ඉස්සෙද්දි තමයි වෙලා තියෙන දේ මට තේරුණේ. මළ ගෙදර බුරු ගහල අහුවුණ එකාටත් වැඩිය අසමජාති වැඩක්නෙ මට වෙලා තියෙන්නෙ. මෙව්වර වෙලා වර්තමානයෙ කියලා හිතාගෙන විකාශනේ අයිතිය මං දීලා තියෙන්නෙ මහා දැවැන්ත හීන රාජ්‍යයෙකුටනෙ. මං තාමත් මේ ඉන්නෙ මගේ කාමරේ ඇඳ උඩ පතබරියන් වෙලානෙ.

හැබැයි ඉතින් මට හීන් දාඩියයි මහ දාඩියයි දෙකම

දැමීමේ ලාවට ඇරව්ව ඇස් පිහාටු යටින් දිලිසි දිලිසි ඉන්න රූපෙ දක්කහම. හීන රාජයා දකිද්දී මගෙන් කියවෙව්වි දෙබස් කාන්ඩවලටද කොහෙද ඉතා හොඳ ඕනෑකමකින් ඇහුම්කන් දෙන්න, කන අංශක තුන්සිය හැටක් විතර මේ පැත්තට හරවන් ඉන්න අයියාකාරයව දකිද්දී ඇතිවෙලා තියෙන තත්වේ බරපතලකම මට තේරුණා.

මේකා මගේ හීනෙ දෙබස් ටික එක්කහු කරලා දිනපතා උදේට උදේට කැලෑ පත්තරයක්වත් ගහන්න බැරි නෑ.. ඒ ජාතියෙ බඩ්ඩ. මිනිහටත් ඕන මගේ පොල් කෙන්දක් හරි අල්ලගන්නනේ.. ඒත් මේ රමියා උඟට පස්සෙ ඉපදුනාට උඟට කලින් තමා තැනකට ආවෙ. මං එක සිතින් ආයෙත් ඇස් දෙක තද කරලම පියාගත්තා. ඒ මගේ හීනෙ තව දුරටත් ටෙලි කාස්ට් කරන්න. ඕවට තමා විද්වත්තු කියන්නෙ, ස්ථානෝචිත අහවල් එක කියලා.

"ඡන්.. කැවා.. කැවා.. කටි.. කටි.. ඇයි අයියෙ තේරෙන්නෙ නැද්ද ආදරේ කරනකොට ඒ සීන් එකේදී මුණ ටිකක් පෙම් පාටට තියෙන්න ඕන කියලා.. අනික මං ඔව්වර වෙලා කියපු දෙබස් ටිකවත් තමුසෙට බෑනෙ.. දැන් බලනවා.. මේක ආයෙත් අලුතින් ගන්න ඕන.. තමුසෙලත් එක්ක මේක කරන්න බෑ.."

මං දෙබස් ටික වෙන එකෙක්ගෙ ඇහේ ගැහුවා. ලාවට වගේ ඇස් ඇරල බලද්දී මෙන්න අයියාකාරයා ඉන්නවා ලාවලු කාපු රිලවා වගේ. උඟට අදහගන්නත් බෑ මේ වෙව්වි වැඩේ.

"ඡන්.. මේ නාට්ටිය නම් මෙහෙම කරන්න බෑ.. නිදාගන්න ගියත් මේකෙ දෙබස් කියවෙනවා.. මල කරදරේ.. මේ ලෝක නිදහසක් නෑනේ.."

කියාගෙන මං ඇඳෙන් බැස්සා. මුණ ලේ කඳුළක්වත් හැකිව අයියා කාරයා ඇඳ ගාවම උඩ බිම බැලුවා.

"ආ.. තමුසෙ මොකද මගේ කාමරේ..?"

දෙකක් නෑ.. මං වලියටමයි ඇහුවෙ. මේකා ඔපදුප සංගමයක මහා භාණ්ඩාගාරිකවත්ද මංදා.. අනුන්ගෙ ඇටිකෙහෙල් ගිලින එකමයි වැඩේ.

"ඇයි මට මේකෙ ඉන්න බැරිද..?"

"බෑ.."

"ඇයි..?"

"තමුසෙට කියලා ලියාපදිංචි කාමරයක් මේ ගෙදර තියෙනවනේ.."

"එතකොට කවුද ඔය කෙල්ලෙක් එක්ක හීනෙන් කතා කෙරුවේ..?"

මං හිතුවා හරි.. මු අහගෙන ඉඳලා.. ගස් උඟරා.. මුට නම් හිටෝල පස් ගැහුවත් මදි.

"හීනෙන්..?"

"ඔව්.. හීනෙන් තමා.."

"තමුසෙට පිස්සුද.. එහෙමත් නැත්නම් පිස්සෙක් එක්ක කතා කරන මටද පිස්සු.. ඇයි මනුස්සයෝ.. මං අපේ ඩ්‍රාමා එකේ රිහසල් තනියම කර කරනෙ හිටියේ.."

"ඩ්‍රාමා එකේ..?"

"ඔව්.. ඇයි තමුසෙට නිකං කිව් කිව් වගේද..?"

"මට ඇති කිවියක් නෑ.. තමුසෙට කවුද හලෝ නාට්ටි දෙන්නෙ.. තමුසෙ රහපාත්ත දන්නවද..?"

"ඇයි.. අපි රහපුවොත්.. රහෙන්නෙ නැද්ද..? නිකං උදේ පාන්දරම මස්ත බාල්දු නොකර යනවා හලෝ ආපු අතක් බලාගෙන.. මුස්පේත්තුවා.."

"මොකක්ද තමුසෙ කිව්වෙ..?"

"මුස්පේත්තුවා.."

"මුස්පේත්තුවා කියන්නෙ මොකාටද..?"

"මුස්පේත්තුවා කියන්නෙ ගුරුලේත්තුවගේ අයියට.. ඕවා ඉස්කෝලෙ දෙකේ පන්තියෙදි උගන්වන්නෙ.. තමුසෙ ඉස්කෝලෙ නොගියට මට කරන්න දෙයක් නෑ.."

මං අයියව කපලම දැම්මා. උගේ මුණ කරන්න රෝදෙට අහුවෙව්ව බෙලෙක්කෙ වගේ උනා. අනේ සංසාරේ.. උත් ඇදගෙන නාන්න මගේ ළහටම එනවනේ.

* * * * *

බාගෙට නින්ද ගිහිල්ල වගේ හිටපු මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණේ මොබයිල් එකේ සද්දෙට. නිදිමනේම මං ෆෝන් එක අතට ගත්තා.

"රමිත මහත්තයා.."

එහා පැත්තෙන් ඇහුනෙ අනාථ නිවාසෙ බාරව ඉන්න

පල්ලියෙ ෆාදර්ගෙ කටහඬ. මගේ නිදිමත කොහේ ගියාද දන්නෑ. හදිස්සියක් නෙමෙයි නම් ෆාදර් මට කරදර කරන්න කියන්න අත්දැකීමෙන්ම මං දන්නවා.

"ඇ.. ඇයි ෆාදර්.."

"දිමුතු.. ආයෙමත් අසනීප වුණා.."

මගේ හිත හිරිවැටිලා ගියා. දෙවියනේ.. මේ කැත දෙවයේ පහරදීම මේ අත්ත අසරණ හිඟන පැටවුන්ටම ඇයි සිද්ධ කරවන්නෙ..?

"මං දැන්ම එනවා ෆාදර්.."

තවත් වචනයක්වත් ෆාදර්ට කියන්න නොදී මං මොබයිල් එක සාක්කුවට දාගත්තා. අනාථ ළමයි ඉන්න ගොඩනැගිල්ලට අපේ ගෙදර ඉඳන් ඒ තරම්ම දුරක් නැති උනත් මගේ කාමරේ ඉඳල අපේ ගෙදර ඉස්සරහ දොර ළහට තියෙන දුරක් මහා ලොකු දුරක් හැටියටයි ඒ වෙලාවෙ මට පෙනුණේ.

සාලෙට එනකොට අම්මයි තාත්තයි ලොකු කතාවක පටලැවිලා ඉන්න හැටි මං දැක්කා. මං ඡේප් එකේ ගමන බාල කරා.

"පොඩි පුතා කොහේ හරි යන්නද..?"

"ඔව් තාත්තා.. මං ඩිංගක් මේ ළහට ගිහිල්ලා එන්න කියලා.."

"මොන ළහටද තාත්තා.. ඔය මිනිහා ඔය යන්නෙ අර කැලෑ පාච්චි හම්බවෙන්න.. බලන්නකො දවසක අපි හැමෝටම

යකඩ කුරු ගණන් කරන්න වෙන හැටි.. කොහොමටත් ඔය කැලෑ පාලුවගෙන් මෙයාටත් සංතෝසම් හම්බවෙනව ඇති.."

හප්පොට්ටියේ.. මේ වහුකුණත් ගේ ඇතුළෙද..? බලන් ගියහම මුගේ කන් දෙක තරම් අධිසංවේදී උපකරණයක් මේ තුන් ලෝකෙ කොහේවත් නැතුව ඇති.

"ඒ සංතෝසම ගැන තමුසෙගෙ හිතට අමාරුද..?"

අම්මයි තාත්තයි දෙන්නම ඉස්සරහ මං අයියා කාරයගෙන් ගේම ඉල්ලුවා. මිනිහා මහා තුත්පති හිනාවක් දාගෙන ආයෙමත් කාමරේට රිංගද්දි අම්මයි, තාත්තයි මුණින් මුණ බලාගත්තා.

* * * * *

හවිහරණක් නැති අනාථ ළමයින්ගේ දුප්පත් ගොඩනැගිල්ල ළඟ ෆාදර් හිටගෙන හිටියේ අන්ත අසරණ වෙලා. දැන් මෙතනින් එහාට මොනව කරන්නද කියලා හිතාගන්න බැරුව වගේ.

"ඇයි ෆාදර්.."

"ඔයා ආපු එක කොයි තරම් ලොකු දෙයක්ද රමිත මහත්තයා.. මට මෙනන දාලා යන්න විදිහක් නෑනෙ.."

"කෝ දැන් දිමුතු..?"

"හොස්පිටල් එක්කත් ගියා.."

"හුභාක් අමාරුද ෆාදර්..?"

"හම්මි.. කලින් වතාවට වැඩිය බරපතලයි වගේ.."

ෆාදර්ගෙ කතාවට මගේ පපුව දාලා ගියා. දිමුතු කියල කියන්නෙ රෝස මලක් වගේ ලස්සන පුංචි කෙල්ලෙක්. ඒකි හරිම අහිංසකයි. වයස ඕන්නම් වැඩිම උනොත් අවුරුදු 9ක් 10ක් විතර ඇති. දෙමව්පියෝ දාලා ගියපු පවිකාරකමත් එක්කම එයාට තවත් ලොකු අවාසනාවක් තිබුණා. ඒ තමයි එයාගෙ හදවතේ තිබුණ හෝල් එක. ජීවිතේ කොයි වෙලාවෙද කියලා කියන්න බැරි තරමේ අනතුරුදායක මට්ටමක එයා හිටියේ.

"මං හොස්පිටල් එකට ගිහිල්ලා බලන්නම් ෆාදර්. සමහර විට තාම එයාට ඇඳක්වත් හම්බවෙලා නැතුව ඇති.."

"ඒක තමයි මටත් බය.."

"ෆාදර්.. ඔයා මේ ගැන අනාථ නිවාසෙ හෝල්ඩර්ස්ලට දැනුම් දෙන්න.. නැත්නම් අන්තිමට ප්‍රශ්නයක් එන්න පුළුවන්.. දන්නවනෙ ඉන්න කට්ටියගෙ හැටි.."

"මං.. මට ඔයා තරම් කාවචත් විශ්වාස නෑ රමිත මහත්තයා.."

"මේ වෙලාවෙ ඔය කතාව හරියන්නෑ ෆාදර්.. සමහර වෙලාවට දිමුතුව ඔපරේෂන් එකක් කරන්න උනොත්..?"

ෆාදර්ගෙ මුණ පුදුමැලි වෙද්දි මං බයක් එකට නැග්ගා. එකත ඉඳලා හොස්පිටල් එකට එනකල්ම මගෙ හිතේ තිබුණෙ දිමුතුගෙ අහිංසක මුණ විතරයි. ගේට් එකේ ඉඳපු සිකියුරිටි අඳුනන හින්දා හොස්පිටල් එකට ඇතුල් වුණත් දිමුතු දාලා හිටපු වෝඩ් එකට යන්න මට බැරවුණා. ඒ මගේ ඉස්සරහට ඇවිත් බර බරයක් දාපු නයිටින්ගේල් කෙනෙක් හින්දා.

"කොහෙද මේ යන්නෙ..?"

ඇස් දෙකෙන් මාව මට්ටු කරන්න වගේ තර්ස් තෝනා මගෙන් අහනවා. හැබැයි අපරාදෙ කියන්න බෑ.. සිද්දේවි මුණ පොඩ්ඩ. දැක්කත් හිතයි, බඩයි දෙකම පිරෙනවා. අතික යුනිෆෝම් එකට මාර අමුතු ලුක් එකක් එයාගෙ තිබුණේ. වෙන මුතුත් ඕත්තෑ.. වඩාගෙන ඉඹින්න හිතෙනවා.

"කොහේ යනව වගේද පේන්නෙ..?"

මාත් තැනකට එන්න ඕනනෙ.. ඒක හින්දා අතාර්න්නෙ නැතුවම වැඩේ පටන් ගත්තා.

"කොහේ යනවද කියලා දන්නැති හින්දා තමයි ඇහුවෙ..?"

හප්පේ.. කට නම් කතුර වගේ. ඕන පැත්තකට කැන නැතුව හරවනවා.

"මං හිතුවා දන්නවා ඇති කියලා.."

"මිස්ටර් මේ... මේක හොස්පිටල් එකක්.."

"ඇත්තද.. මං හිතුවේ මැතිං මාර්කට් එකක් කියලා.."

නයිට්-ගේල්ගෙ සුදු මුණ හතරැස් වුණා. කෙල්ල හැදුවේ කටින් ගහලා මාව බය කරන්න.. හු.. හු.. අපි බයවෙයි ඕවට.

"ඔයාට තේරෙන්නෙ නැද්ද.. මේ වෙලාවේ ඇතුළට යන්න දෙන්න බෑ.."

"ඇයි..?"

"ලෙඩ්ඩු බලන වෙලාව ඉවරයි.."

ඒකත් එහෙමද.. ඒත් නයිට්-ගේල් කෙල්ලේ.. මේ රමියා ලේසියෙන් පස්ස පැත්ත බලා පහු බහින ජාතියෙ කොල්ලෙක් හෙමෙයි.. අඩු පඩි කැඩුණත් ඉදිරිපස බලාම තමයි.

"ඔයාට මාව පේන්නෙ ලෙඩ්ඩු බලන්න ආපු කෙනෙක් විදියටද..?"

"නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"ලෙඩ්ඩු විදියට.."

නයිට්-ගේල්ගෙ මුණෙන් අපුරු හිනාවක් එළියට පැන්නා. හෙලාගන්න ආස හිතෙන තරමේ ඔය ලස්සන හිනාව කොහෙද අප්පව්වියේ මේව්වර වෙලා හංගන් හිටියේ. වැඩිය ඕත්තෑ.. කෙල්ල ඒක කියපු තාලෙට මටත් බකස්ගාලා හිනාවක් ගියා. ඔය තියෙන්නෙ රමියා.. දැන් ඉතිං වැඩෙක් බාගයක්ම ගොඩනේ.

ඕව මේව මොන දේ කියල හරි මට ඕන වුණේ වෝඩ් එක ඇතුළට යන්න. ගිහින් අර අහිංසක කෙල්ලට මොකද උනේ කියල බලන්න. ඒත් ඉතිං, ඔක්කොටම කලින් මේක සිතල කරගන්න ඕන.

"ඔයාව දැක්කහම නම්.. ඕන කෙනෙක් ලෙඩ වෙනව බබා.."

මං ඒ අත්තිම ටික කිව්වේ රහසින් වගේ. නයිට්-ගේල් කෙල්ලගෙ මුණ බලන් ඉදිදිම රෝස පාට වුණා. ඒ කියන්නෙ මේ වුඩ මාණික්‍යයට ලැජ්ජාවක් කියල දේකුත් තියෙනවනෙ.

"මීට කලින් නම් මාව දැකල කවුරුවත් ලෙඩ උනේ නෑ.."

"ඒක තමා මාත් කියන්නෙ.. ඔය සුදු මුණ බලල ලෙඩ වෙන්න මාත් මෙනෙත්ටම ආවනෙ.. නේද..?"

"ගැණු ළමයින්ව මුරුංගා අතුවල තියන්න දන්නෙම නෑ නේද..?"

"මුරුංගා අතුවල තියන්නෙ ඇයි බබා.. වඩාගන්න පුළුවන්කම තියෙද්දි.."

කෙල්ලගෙ මුණ රෝස පාටින් රතු පාටට හැරුණා.. ඒ ඇස් දෙකත් බලන් ඉදිද්දිම දිලිසෙන්න ගත්තා. ඔහොම යං රම් ඔහොම යං.. තව ටිකකින් උඹ වෝඩි එක ඇතුළෙ.

"මේක නම් කටක් නෙමෙයි.. දැක්කෙන් අදමයි.."

"මටත් කියන්න තියෙන්නෙ ඒ ටිකම තමයි.."

"ඒ ටිකමයි කියන්නෙ මීට කලින් හොස්පිටල් එකට ආවද..?"

"ආවද කියල අහන්නෙ, ඔයා මීට කලින් මං එනකල් මග බලන් හිටියද..?"

මේ නයිටිංගේල් කෙල්ලත් එක්ක නම්, කතා කරන්න කරන්න ආස හිනෙවා. මටත් මොනව වෙලාද මංදා. ඉසුරුවා නම් නිතරම කියන්නෙ උඹට නම් රම් ලස්සන කෙල්ලෙක් පේන්න බෑ කියල. බලන් ගියහම ඒ කතාවෙ ඇති ව්‍යාකරණ දෝසෙකුත් නෑ. මොන හේතුවකටද මංදා ලස්සන කෙල්ලෙක් දැක්කහම ඒ

කෙල්ල කාට අයිති වුණත් මට නිකං ඉන්න හිතෙන්නෙ නෑ. ඩිංගක් හරි ඔලුව දාන්න තමයි මගේ ඇඟපත කකියන්නෙ.

"ආ.. පෙර්.. බලන් ඉන්න වැඩේමයි.. මෙයාගෙ හැටියට නම් ගැණු ළමයි එක්ක කතා කරල හොඳ පලපුරුද්දක් තියෙනව වගේ.."

"ඇයි මං විතරක්.. බලන් ගියහම ඔයත් එනෙමනේ.. මෙව්වර වෙලා මගෙන් එක්ක කතා කරේ මාව කලින් අඳුනගෙනද.. නෑනෙ.."

කෙල්ලගෙ මුණ ඩිංගක් විතර අවුල් වුණා. ඒත් ඒ මුණෙ සිරියාව නම් ඩිංගක් වත් අඩු වුණේ නෑ.

"ඉතිං.. ඔයා මට කිව්වෙ නෑනෙ, ඇයි මේ අවේලාවෙ ආවෙ කියලා..?"

අන්න... අන්න.. නයිටිංගේල් කෙල්ල ට්‍රැක් එකෙන් පැන්නා. මොනව උනත් ඒකත් හොඳයි. ඒ පැනපු ට්‍රැක් එකත් මට ඕනම කරන එකක්. මං එතෙත්ට එන්න කලින් කෙල්ලම එතනට ආපු එකනෙ වැඩේ කියන්නෙ.

"ඇත්තටම මං ආවෙ කෙනෙක්ව බලන්න.. මොකද මං බලන්න ආපු කෙනාට මේ වෙලාවෙ මගේ උදව් හොඳටම ඕන කරනවා.."

"ඔයාව කොහොමද මං ඇතුළට දාන්නෙ..? මේ වෙලාවෙ ඩොක්ටර්ස්ල වෝඩි රවුන්ඩ් යන වෙලාව.."

"කොහොම හරි දාන්න බබා.."

"දෙයියනේ ඔහොම කතා කරන්න එපා.. කාට හරි ඇහුණොත් වැරදියට හිතයි.."

කෙල්ලගෙ රතුපාට වෙච්ච මුණ මැදට අපුරු හිනාවක් ආවා. ඒක නම් මේ මේ.. නිකං හිනාවක් නම් නෙමෙයි.. පෙම් පාට, පැණි ගලන හිනාවක්. ඔව්.. ඔව්.. ඒක නම් රමියට ඕන තැනක දිව්වල කියන්න පුළුවන්.

"කවුරු හිතුවත් කමක් නෑ.. ඔයා එහෙම හිතන්නෙ නෑනෙ.. නේද.."

නයිට්ගේල් කෙල්ල එකපාරටම මගේ දිහාට විදුලි කොටනවා වගේ බැල්මක් හෙළවා, මාව නිකං සීතල වෙලා යන්න. ඇත්තමයි මේ ඇස් දෙක නම් ගලවගෙන යන්න හිතයි, ජලූෂර් දෙකක් වගේ ජීවිතේට උඩින් හයි කරල තියාගන්න, මේ සංසාර මගම එළි පෙහෙළි වෙන්න..

"කෝ.. එන්න.."

සුන්දරී ඒ පාර කෙලින්ම වැඩිට බැස්සා. ඔය තියෙන්නෙ කැවයි.. ඔන්න ඔහොමනෙ රත්තරනේ ඉන්න ඕනෙ.

"ඔය අයින දිගේ ගියහම කොර්ඩෝ එකක් හම්බ වෙයි. එතනින් වමට ටිකක් දුර ගිහින් ආයෙත් වමට හැරුනම දාහතයි දහ අටයි වෝඩ් දෙක හම්බ වෙයි.."

පිස්සු හැදෙනවා. ගස්වැල් වේලෙනවා. මල් පරවෙනවා. මං අහල තියෙන විදිහට නම් දාහත, දහ අට වෝඩ් දෙකම

පිරිමි ජේෂ්වට්ල ඉන්න වාට්ටු. කෙල්ල හිතත් ඉන්නෙ මං පිරිමි පක්ෂෙ මනුස්සයෙක් බලන්න ඇවිත් කියලද?

"ඒවා පිරිමි වාට්ටු.."

"ඉතිං..?"

"මට ඕන ගැණු වාට්ටුවකට යන්න.."

"දෙ..යි..ය..නේ.."

නයිට්ගේල් කෙල්ලගෙ අත් දෙකම කට ළඟට ගියා. ඒකත් ආදරේ හිතෙන ඉරියව්වක් තමයි. හිතල කරන්නැති හැමදේම සුන්දරයි කියල, කොහෙද කුඹුරක, වල්පැලවලට ගහන බෙහෙත් බෝඩ් අස්සෙ ලියල තිබුණා.

"ඇයි මුකුත් අවුලක්ද..?"

"ඔයා ඔය විහිලු නෙමෙයි නේද කරන්නේ.."

"නෑ.. නෑ.. නෑ.. මේවා සිරාම සිරා.. සිරියස්.."

"කවුද වෝඩ් එකේ ඉන්නෙ..?"

ඔන්න දැන් තමයි කෙල්ල වැදගත්ම ප්‍රශ්නෙ ඇහුවෙ. මේව්වර වෙලා ඔය ප්‍රශ්නෙ කොහෙද තිබ්බෙ කෙල්ලෙ.

"මගේ දුව.."

"ඔ..යා..ගෙ.. දුව.."

කෙල්ලගෙ මුණෙ හිනාව ගව්ගානක් ඇතට පාවෙලා ගියා.

ඇස් දෙකක් කුරුමිබැට්ටි සයිස් එකට ලොකු උනා. මොනව වුණත් මගේ කතාව කෙල්ලට දිරවගන්න ටිකක් අමාරු උනා කියල මට තේරුණා. ඒත් ඉතිං කරන්න දෙයක් නෑ. මං ආපු දේ මම කොහොම හරි කරන්න ඕන.. ඒ වෙනකොට කොයි තරමක් අලාභ හානි වෙලාද කියල මං ගණන් බලන්නෙ නෑ. ඒක මේ රමියගෙ උප්පත්තියෙම ඉඳල ආපු වාරිත්‍ර වාරිත්‍රයක්.

"ඔව්.. මගේ දුව තමයි.. ඇයි ප්‍රශ්නයක් මුකුත් තියෙනවද..?"

"ත්..නෑ.. ප්‍රශ්න මුකුත් නෑ.. එ.. එයාට මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..?"

හිතට එබෙන ප්‍රශ්න පත්තරෙන් එක්ක ලොකු සටනක් දෙන ගමන්, කෙල්ල සන්සුන් වෙන්න ලොකු උත්සාහයක් ගන්නා. මගේ දුව කියල කිව්වහම කෙල්ල සැහෙන්න එක්සයිට් උනා කියල, පොට්ටයෙකුට ඇරෙන්න ඕන කෙනෙකුට ජේනවා.

"දැනට පැය බාගයකට විතර කලින් එයාව ගෙනාවෙ.. හුඟක් අමාරු වෙලා.. සමහර විට මේ වෙනකොට එයාව ඔපරේෂන් කියටර් එකටත් දාල ඇති.. එහෙම දාලා නැත්නම් මට එයාව බලන්න ඕන.."

"ඔපරේෂන් එකකට..?"

"ඔව්.. එයාගෙ හාට් එකේ හෝල් එකක් තියෙනවා.."

"දෙයියනේ.. ඔයා කලින් කියන්න එපායෑ.."

"කියන්න.. ඔයා ඇහුවෙ නෑනෙ බබා.."

කෙල්ලගෙ මුණෙ අඳුරු දුක්බර හිනාවක් ඇඳුනා. හොඳටම හිනාවෙලා ඉන්නවට වැඩිය මෙන් මේ වගේ සාංකාවෙන් ඉන්න මුඩ එකක කෙල්ලෙක්ව අල්ලලා හොඳට ඉඹින්න තියෙනව නම් මාර ගති. ඇහට වගේම හිතටත් දැනෙන මේ දෙවල්, ඇහ ඇතුළෙම තියෙන එක වඩා හොඳයි.. දිරවගන්න බැරිම උනොත් එළියට දාන එක වෙනම වැඩක්.

"මොකක්ද දුවගෙ නම..?"

"දිමුතු.."

තයිටිංගේල් මගේ දිහා ආයෙත් ඇස් ලොකු කරල බලන ගමන් අඩියට දෙකට වෝඩ් එක දිහාට ගියා. මාත් එයා පස්සෙන්ම යද්දි කෙල්ල මගේ දිහාට හැරුණා. කෙල්ලට මාව දාල යන්න හිතක් නෑ වගේ. මොනව කරන්නද අප්පා. මටත් එහෙමයි. අද නම් රමියගෙ හිත මේ වෝඩ් එකක් අස්සෙ තමයි කියල යන්න වෙන්නෙ.

"සිස්ටර් කෙනෙක් හරි ඩොක්ටර් කෙනෙක් හරි ඇහුවොත් ඔයා අනුෂිගෙ අයියා කියන්න.."

"කවුද අනුෂි..? මට එහෙම නංගි කෙනෙක් නෑනෙ.."

"අ..යි..යෝ.. මං කියන දේ කියන්න.. වැඩිය කතා කරන්න ගියොත් මාවත් ගෙදර යවයි.."

"ඒකත් හොඳයි.. එතකොට මට ඔයාව බලන්න ගෙදරටම එන්න පුළුවන්.. මෙහෙම හොස්පිටල් ගානෙ බඩගාන්නෙ නැතුව.."

"ආ.. එහෙමත් හිතේ තියෙනවද..?"

"නැතුව..? ඒක නෙමේ කවුද මේ අනුමි..?"

"අනුමි කියන්නෙ.....!"

කෙල්ලට එතනින් එහාට වචනයක්වත් කතා කරන්න හම්බ වුණේ නෑ. කොටින්ම හතේ පහේ සයිස් එකට කෙට්ටු වෙච්ච දාර සිස්ටර් කෙනෙක් අපි ළඟට ආවා. හම්මේ.. මුණ බැලුවත් ඇති. ඇහම කිලිපොලා යනවා.

"අනුමි..! මොකද මේ වෙලාවේ..?"

එහෙනම් අනුමි කියල කියන්නෙ මේ නයිට්-ගේල් කුමාර්නාමිට තමයි. කලින් කියන්න එපායැ බබා. එහෙනම් වඩාගෙනෙන ඉඹින්නෙ.

"ම..ම.. මම.."

සිස්ටර් මං දිහාත් ගජරාමෙට බලනවා. අනුමිත් කතා කරගන්නත් බැරි තරමට බය වෙලාද කොහෙද. රම්කයෝ.. තවත් බලන් හිටියොත් වැඩේ අලම වෙනවා. දැන් තමයි ප්‍රවේසමෙන් බැටි කරන්න වෙන්නෙ. නැත්නම් නයිට්-ගේලුත් සුන්. එයාගෙ පානත් සුන්.

"සිස්ටර්.. අයිම් එක්ස්ට්‍රිම්ලි සොර්.. මං අනුමිගෙ අයියා.. මට ලොකු කරදරයක් වෙලා.. සිස්ටර්ව හම්බ වෙච්ච එකක් ලොකුම දෙයක් මේ වෙලාවේ.."

"මාව..?"

"ඔව්.. අනුමි මට සිස්ටර් ගැන හුඟාක් හොඳ කියල

සියෙනවා. ප්‍රමාණයෙන් අපිට වැඩිය ටිකක් උස මහත උනත්, ඇතුලෙ තියෙන හදවත ඊටත් වඩා කරුණාවත්තයි කියලා.."

අර මුලින් පුස් පාටි එකට තිබ්බ සිස්ටර්ගෙ මුණ හිතාගන්නවත් බැරි තරම් ඉක්මනට කලඑළිය උනා. අනුමි කටත් ඇරන් මං දිහා බලන් ඉන්න තාලෙට මට හිනාත් යන්න ආවා.

"මගෙන් මොනවද කෙරෙන්න ඕන පුතා..?"

දෙයියන්ට ඔප්පු වෙන්න. ඒ පාර මං පුතා උනා. තවත් ටිකක් එහාට ගියහම මුණුබුරා වෙයිද මන්දා.

"අනේ සිස්ටර් මගේ දුවව දැන් ටිකකට කලින් අමාරු වෙලා මෙහාට ගෙනාවා.. එයාට ඇඳක් හම්බ වුණාද.. එහෙමත් භෑත්නම් තාමත් ආපු විදිහටම ඉන්නවද දන්නෙ නෑ.. ප්ලීස් සිස්ටර්.. මොනව හරි කරන්න බලන්න..."

"මයිගෝඩ්.. ඇයි අනුමි.. ඔයා ඔව්වර වෙලා බලන් හිටියේ..? ඒ දරුවට ඇඳක් නැත්නම් ඔයා ඒක සුදානම් කරන්න ඕනනෙ.. ඔහොමද සහෝදරයන්ට සලකන්නෙ.. වෙරි සොරි පුතා.."

"අනුමිට බනින්නෙපා සිස්ටර්.. එයත් දැන් තමයි දන්නෙ.."

"හ්ම් කමක් නෑ.."

"එහෙනම් අනුමි, අයියත් එක්ක ගිහින් ඒ කටයුතු කරල දෙන්න.. මාත් මේ හදිසි වැඩකට යන ගමන්..! පුතා..?"

"ඇයි.. සිස්ටර්.."

"වැඩි වෙලා ඉන්නේ නැතුව යන්න බලන්න.. රැන් වෙන්න ආවනේ.."

"පුටර්.. සිස්ටර්.. මේ කරපු උදව්ව සැහෙන්න වටිනවා.."

කට පුරෝල හිනාවෙන ගමන් සිස්ටර් අපි ගාවින් ඇත් වුණා. හම්මි.. ලොකු නයිටින්ගේල් ගියා. දැන් පුංචි නයිටින්ගේල් ආයෙත් ඉතිරි වුණා.

"ඔයා නම් හරිම කෙනෙක් නමා.."

"ඇයි බබා..?"

"දෙයියනේ ඔහොම කතා කරන්නෙපා.. කවුරු හරි අහන් හිටියොත් මට මෙනන වැඩකරන්නත් වෙන්නැ.."

"මං ඔයාගෙ එක කුස උපන් අයියනේ.."

"අයියා තමයි.. කොහෙන්නද අර බොරු ටික ඇද බෑවේ..?"

"මොන බොරු ටිකද..?"

"මොන බොරු ටිකද අහන්නේ..? ඔයා දන්නවද ඔය සිස්ටර් කවුද කියලා.."

"නෑ.."

"එයා තමයි අපි හැමෝගෙම හෙඩ්.. පුදුම කරම් නපුරුයි.. කාටවත් එයාව පේන්න බෑ.. මාව හීතල වෙලා ගියා. එයා අපේ ඉස්සරහට ආවහම. ඇත්තටම ඔයා එයාට වගියක් දුන්නද"

මන්දා.. මං ජීවිතේට ඇහුවමයි එයා කෙනෙකුට ඔය කරම් කරුණාවන්න විදිහට කතා කරනවා.."

"වගියක් ගැන කිව්වේ..? මං ඔයාට දිපු වගිය වගේද..?"

වෝඩි එක දිහාට යන ගමන් උනත්, අනුෂි එකපාරටම නැවතිලා හරි කෙලින්ම මගේ මුණට එබුණා.

"මං ඔයාට වගී උනේ නෑ.."

"නැද්ද..? හා එහෙනම් ප්‍රශ්නයක් නෑ.. පස්සෙ වගී උනා කිව්වට මං ගනන් ගන්නෙත් නෑ.."

"මො.. මොකක්ද කිව්වේ..?"

"මුතුත් නෑ බබා.. මට ඇඳක් හොයල මින කියලයි කිව්වේ.."

ඒ වෙනකොට අපි කාන්තා වාට්ටු තුන හතර ළඟට ඇවිත් තිබුණා. මං හිතුව වගේම කොට්ටෙකුයි රෙදි ටිකකුයි ගලිකරගෙන දිමුතු කොර්ඩෝ එකේ මුල්ලෙ ගලි ගැහිල හිටිය. එයා ඒ හිටපු විදියෙ තිබ්බ අසරණකමට මගේ හිත කැලි කැලිවලට කැඩිල ගියා.

"දිමුතු.."

මගේ කටහඬට අහිංසක කෙල්ල හුහක් කලබල උනා. කඳුළු බිංදු පේලි බර ගානක් දෝරේ ගලන් ගියපු ඒ රවුම් මුණ පුංචි හිනාවක් මතු වුනා. අතේ ගලිකරන් හිටපු හැමදේම බිමට දාල දිමුතු මං ළඟට දුවගෙන ආවේ දේව දූතයෙක් දැක්කා වගේ.

"රමිත අ..යි..යා..! හග්.. හග්.. අ..නේ.. ඔයා ආපු එක කොයි තරම් හොඳදතක! මං.. මං.. හුභාක් බයෙන් හිටියෙ.."

"බයවෙන්න එපා දරුවෝ.. මං දැන් ආවනේ.. ඔයාට කොහොමද දැන්.. ඔයාට කවුරුවත් බැලුවේ නැද්ද..?"

"බැලුවා.."

"බැලුවා නම් ඇයි මෙතන ඉන්නේ..? වෝඩි එකට යන්නැතුව.."

"මට ඇඳක් නෑ රමිත අයියා.. එතන බිම නිදා ගන්නයි වෙන්නේ.. මට බයයි.."

"මං ඉන්නකල් බයවෙන්නෙපා.. ඔයාට ඇඳක් දැන් හම්බ වෙනවා.. එහෙම නේද අනුමි..?"

දිවුතලෙ අසරණ කමින් හෙම්බත් වෙච්ච මුණ මග ඇරල මං අනුමි දිහාට එබුණා. ඒ සුදු මුණෙ තිබ්බේ ටිකක් විතර බැරැරුම් පෙනුමක්. ප්‍රශ්නත් සැහෙන ගණනක් ඒ මුණෙ ලියවිලා තිබ්බා.

"ඔව්.. ඔයාට ඇඳක් හම්බ වෙනවා.. ඉන්න මං ලෑස්ති කරල දෙන්නම්.."

අනුමි වෝඩි එක ඇතුළට යද්දි මං දිවුතලෙ අත් දෙකෙන්ම අල්ල ගත්තා.

"දිවුතල.."

"ඇයි රමිත අයියා..?"

"ඩොක්ටර්ස්ල මොකද කිව්වේ..?"

"ඒ තරම් ගණන් ගන්න දෙයක් නෑ කිව්වා.. ඒ උනත්.."

"ඒ උනත් ඔයාගෙ පපුව රිදෙනවා නේද..?"

"ඔව්.. සැරින් සැරේට රිදෙනවා.."

"අපි මේ පාර ටිකක් දිගට බෙහෙත් ඩෝස් එකක් ගමු.. එතකොට ඕක හරියයි.. ඔයා බය නැතුව ඉන්නෝන හොඳද..?"

"ඔයා හරි හොඳයි රමිත අයියා.. ඔයා මගේ බාරකාරයා වෙච්ච එක ගැන මං හැමවෙලාවෙම දෙවියන්ට පින් දෙනවා.. දෙයියෝ මට කිසිම දෙයක් දුන්නේ නෑ.. මං ආස කරන කිසිම දෙයක් දුන්නෑ.. හග්.. හග්.. ඒත් එයා මට ඔයාට දුන්නනේ.. හග්.. හග්.."

"අඩන්නෙපා දිවුතල.. ඔය ඔයා මාවත් අඩවන්නයි හදන්නේ.."

"ඔයා කවදාවත් අඩන්නේ නෑ රමිත අයියා.. ඔයා කවදාවත් අඩන්නේ නෑ.. මගේ ලෝකෙට ඉර ඔයා.. ඔයා හැමදාම ලස්සනට හිනාවෙලා ඉන්න ඕන.."

"ඔයා හිනා උනොත් තමයි දිවුතල මටත් හිනා වෙන්න පුළුවන්.. ඒක හින්ද නිතරම හිනාවෙලා ඉන්න.. ඔයා ළඟ තනියට නවතින්න ගැනු කෙනෙක්ව බලල එවන්නම්.. මේ ළඟ ඒ වගේ අය ඕනේ තරම් ඇති.."

"ඔයා කොයි තරම් හොඳද රමිත අයියා.. ඔයා දැන්"

ආදර්ශ හම්බවෙන්න යනවද.. ගිහිත් කියන්න මට අමාරුවක් නෑ කියල.. තැත්නම් එයා බයවෙයි.."

"ඒ ඔක්කොම මම බලාගන්නම්.. ඔයා ඉක්මනට සනීප වෙන්නකො.. ඔයාට මතකයි නේද මගෙන් එක්ක දැන් ආව නර්ස් නෝනා.."

"ඔව්.."

"එයා තමයි ඔයාගෙ නැන්දා.. මං තමයි ඔයාගෙ තාත්තා.. එහෙම තමයි කවුරු ඇහුවත් කියන්න ඕනෙ.. තේරුණාද.."

"ඇයි රමිත අයියා.. ඇයි අපි බොරු කියන්නෙ.."

"හොඳ දෙයක් කරන්න, සමහර වෙලාවට බොරු කියන්නත් වෙනවා.. හුඟක් වෙලාවට කවුරුත් අහන එකක් නෑ.. ඒත් ඇහුවොත් ඔය විදිහට උත්තර දෙන එක හොඳයි.."

මං දිමුතු මගේ ළඟට තුරුලු කරගත්තා. එයා තව තවත් මට ළං වුණේ ඒ පුංචි හිතට රැකවරණය පිළිබඳ ලොකු හැඟීමක් දැනුන නිසා වෙන්නැති.

දිමුතුව ඇඳකුත් හොයල දීල එයාව බලාගන්න ගැණු කෙනකුත් අනුෂිඟෙ උදව්වෙන් පංගාර්ත්තු කරල තව කෑම බීම එහෙමත් හොඳ තත්වයෙන් ලැබෙන්න සලස්සලා වෝඩි එකෙන් මං එළියට එනකොට හුඟක් රැ වෙලා. මගෙන් එක්කම අනුෂිත් ටික දුරක් යනකන් ඇවිදගෙන ආවා.

"රමිත.."

"මගේ නමත් දැන ගත්තා නේද..?"

"ත්මි.. අර දරුවා කියනවා ඇහුණා.. මි..හි.."

ලොකු හුස්මක් පහළට ඇදලා එයා සද්දෙට පිට කරල දැමීමා. එයාගෙ හිතේ ප්‍රශ්න පත්තරයක්ම පෙල ගැහලා තියෙන පාටයි.

"ඇත්ත කියන්න රමිත එයා ඔයාගෙ කවුද..?"

"මගේ දුව.."

"විහිලු කරන්නෙපා.. එයා ඔයාට කතා කෙරුවෙ අයියා කියලා.. මට හොඳට ඇහුණා.."

"ඔයාට ඇත්ත දැනගන්න ඕනද..?"

"ඔව්.."

"ඇයි..?"

"මගේ හිතට හරියට වද දෙනවා රමිත.."

"මොකක්ද..?"

"මේ අද දවසෙ සිද්ධ වෙච්ච දේවල්.."

"එයා මට අයියා කියල කතා කරපු එක හරි.. මං එයාගෙ බාරකාරයා.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"ඒක ටිකක් දිග කතාවක්.."

"මං කැමතියි ඒක දැනගන්න.."

"මේ ඒකට වෙලාව නෙමෙයි.. මං ඔයාට පස්සෙ කියන්නම්.."

"පස්සෙ කිව්වෙ..?"

"වෙන දවසක.. එතකන් මගේ කෙල්ලට හොඳට බලාගන්නව නේද..?"

"ඔව්.. මගේ දෙයක් විදියට මං බලාගන්නම්.."

"තෑන්ක්ස් අනුෂි.."

එයාගෙ ඇස්වල කියාගන්න බැරි මොකක්දෝ දෙයක් ලියවිලා තිබ්බත් මං ඒ ගැන ඒ තරම් දුරට හිතන්න ගියේ නෑ. දැක්ක පලවෙනි දවසෙම කෙල්ලො ගැන මරියානා ආගාධෙ තරම්ම ගැඹුරට හිතන්න ඕන නෑ කියල ඇල්බට් අයින්ස්ටයින්ග් කොහෙද පොතක කියල තිබ්බා. ඒ උපදේසෙ නම් මේ රමියා බොක්කෙන්ම අදහන මැනුවල් අදහසක්.

* * * * *

ගෙදර යන්න කලින් කෝකටත් කියල මං පල්ලියෙ ලාදර්ට කෝල් එකක් අරන් විස්තරේ කිව්වා. අනාට නිවාසෙ ඉඳලා තවත් දෙතුන් දෙනෙක් හොස්පිටල් එකට එවල තිබුණත් ඒ කාටවත් හොස්පිටල් එක ඇතුළට යන්න දිල තිබුණෙ නෑ. හැමෝම මුණයි ඔලුවයි දෙකම තරක් කරගෙන ආපහු යන්න ගිහින් තිබුණා. ඒත් ලාදර් බය නැතුව ඉඳල තිබුණෙ මං හොස්පිටල් එකට ගියපු හින්ද.

"රමික මහත්තයා ගියපු හින්දයි මං හිතේ සැහැල්ලුවෙන් හිටියෙ.. දැන් කොහොමද මහත්තයො අහිංසකීට..?"

"පේන විදිහට නම් ඒ තරම් අමාරුවක් නෑ. ඒත් ඇඟ ඇතුළෙ තියෙන දේවල් ගැන කියන්න නම් මට දැනුමක් නෑ ලාදර්.. හැබැයි.."

"ඔව් රමික මහත්තයා.."

"හැබැයි.. දිමුතුව බේරගන්න මං මගේ අන්තිම සතෙත් වියදම් කරනවා.. ඒක ලාදර් දන්නවනේ.."

"ඔව්.. මං රමික මහත්තයා ගැන දන්නෙ අද ඊයෙක ඉඳල නෙමෙයිනෙ.. මං මෙතෙක්ට එන කාටත් කියන්නෙ රමික මහත්තයාගෙ හදවත නියම රත්තරං කියලා.. වෙක් කරලා බැලුවොත් කැරට් විසිහතරම ඇති කියලා.."

මට පුංචි හිනාවක් යන්න ආවා. ලාදරුත් කියන්නෙ මාර කතා තමයි.

"එහෙනම් ලාදර්.. මෙනත හැමදේම හරි.. තව මොනව හරි අවශ්‍යතාවයක් උනොත් මට කතා කරන්න.. සල්ලි ඕන නම් ඒත් කියන්න.."

මං ෆෝන් එක තිබ්බා. ඒ කියල ආපහු හැරෙද්දි මං දැක්කෙ මුණ ඉස්සරහම හිටපු එකාව. මු මොකද මේ වෙලාවෙ.. අහික කණ පැලෙන්න බිලා.

"ර..රමික අ..අයියා.."

වැනි වැනි ඇවිත් රංගන මගේ අත් දෙකෙන්ම අල්ල ගත්තා. ඡිත්.. නහය කිට්ටු කරන්න බැරි තරම් අප්පිරියා සහගත ගන්දස්කාරකමක් උෟ ළඟින් එන්නේ. මු බිල තියෙන්නේ අරක්කුද නැත්නම් ඩුනේජ් වලක මොනව හරිද මන්දා..

"මොකද යකෝ මේ..? ඩිංගක් පැත්තකට වෙයන්.."

"සො.. සොරි.. වෙන්තෝන.. සොරි වෙන්තෝන.. ඒ.. ඒත්.. මට.. මට.. වෙන කරන්න දෙයක් නෑ. අක්මාව ගැලවෙනකම්ම.. මම බොනවා.. ඕ.. ඉයර්ස්.. මං.. මං බොනවා.."

"රංගන මේ.. බොන්න බැරිනම් උඹ නාපං.. මගේ වැඩ පාඩු කරන්නැතුව පැත්තකට වෙයන්.."

"ඒ.. ඒම පැත්තකට යන්න බෑ.. රමිත අ.. අයියා.. උ.. උම්බ මගේ ආදරේ විනාස කෙරුවා.. මා.. මාව නැති කරා.. උඹට හොඳක් නම් වෙන්නෑ.. ක.. කවදාවත්.."

"මොකක්ද යකෝ කියන්නේ..? මං කොහෙද උඹේ ආදරේ නැති කෙරුවේ.. උඹමනෙ කුඩිඩෙක් වෙලා ආදරේ කුඩුකරගත්තේ.. ඒ මදිවට අර පුංචි කෙල්ලෙක්ව උස්සගෙන කාමර ගානේ රිංගුවේ.. ඒවා ඔක්කොම මමද කරේ..? නිකං මගේ යකා අවුස්සන්නේ නැතිව ඉඳපං..! කෝ.. පැත්තකට වෙයන්.. මගෙන් කනේ පාරක් කන්නැතුව.."

"ඒ.. ඒ.. හැමදේම කෙරුවේ..? ඒ හැ.. හැමදේම කෙරුවේ ආදරේ වැඩිකමට.."

"මරුනේ.. උඹේ කතාව නම් මසුරන් වටිනවා.. බලන්

ගියහම උඹ මහා කාලකන්නියෙක්නේ බං.. උඹ කුඩු ගැහුවේ, ගැහුණු අරගෙන කාමර ගානේ ගියේ, ආදරේ වැඩිකමට..? යකෝ ඔය වගේ අමත කතාවක් මම නම් ඇහුවමයි.."

තවත් මුත්තෙක්ක කතා කරල වැඩක් නෑ.. මං බයික් එක ස්ටාර්ට් කර ගත්තා.

"යන්නෙපා.. යන්නෙපා.. රමිත අයියා.. ම.. මගේ.. කතාව අ.. අහල පලයං.. ඕවා මොනව උනත් මගේ ආදරේ විනාස කරේ උඹයි.."

කන පාත්වෙන්ත බිල මේකා විකාර කියවනවද මංදා.. කොයි තරම් බිච්චා උනත් උෟ ඒ කියපු අන්තිම වචන ටිකේ අමුතුව ගතියක් තිබුණා. බයික් එකේ ප්‍රස්ට් ගියර් එකට දාලත් මං ඉද්ද ගැහුවා වගේ නතර උනේ උගේ කතාව නිසයි..

"මොකක්ද උඹ කිව්වේ..?"

බයික් එක උඩ ඉඳන්ම මං රංගනගේ කමිස කොලර් එකෙන් ඇදල මගේ ළඟට ළං කරගත්තා. පුලුන් රොදක් පාවෙලා එනවටත් වැඩිය සැහැල්ලුවෙන් උෟ මගේ ළඟට ඇදිලා ආවා.

"ර.. රමිත.. අ.. අයියා.. උඹ.. උඹ මගේ කොලර් එකෙන් ඇල්ලුවේ.. මට ගහන්නද.. ඔව් ගහපං.. ඕනේ තරම් මට ගහපං.. ඊට පස්සෙ උඹට පුලුවන්නේ ඉමාමි ළඟට යන්න.."

කුණු වෙන්ත බිල හිටිය උනත් රංගනගේ කටින් පිටවෙව්ව් කැන වචන ටිකට උගේ කොලර් එක මගේ අතින් අතැරුණා. මේකා මොන තරම් අමත කතාවක්ද ඒ කිව්වේ..

"කැන කතා කියන්නෙපා යකෝ.. ඉමාමි කියන්නෙ මගේ නංගි වගේ.. උඹට ඒකි ළඟ ඉන්න පින නැතුවට මට කරන්න දෙයක් නෑ.. කාලකන්නියා.. ඉස්සරවෙලා මිනිහෙක් වගේ හැසිරෙන්න බලපං.. බීල කුණුවෙන්නෙ නැතුව.

"ක.. කමක් නෑ.. මගේ බීමෙන් උම්බට වැඩක් නෑ.. උම්බට වැඩක් නෑ.. මං වගේ නෙමෙයි.. උඹට ඕන කෙල්ලෙක් දැපනෙ වැටෙනවා.. මේ මුලු දිස්ත්‍රික්කෙම කෙල්ලොත් එක්ක උඹ යාලයි.. ඔව් උඹ මගේ ඉමාමි එක්කත් යාලයි.."

තවත් මෙනන ඉඳගෙන මේ වහුකුතා කියවන කයි කතන්දර අහන් ඉන්න මගේ හිතේ කැමැත්තක් තිබුණේ නෑ. හිතේ කේන්ද්‍රිය පිටින්ම රංගනයට පැත්තකට තල්ලු කරලා දාලා මං එන්න ආවෙ ඒකයි. ඒත් ඒකා අත්තිමට කියපු කතාව මගේ හිතේ හතර පැත්තෙන්ම වද දෙන්න ගත්තා.

* * * * *

පහුවෙහිදා උදේ මං ඇහැරුනේ ලොකු හිසේ කැක්කුමකුත් එක්ක.. ඊයෙ හවස්වරුව පුරාම වෙච්චි දේවල් එකින් එක මගේ හිතේ මැවෙන්න පටන් ගත්තා. කරන්න ඕන කියල විශේෂ වැඩක් තිබුණේ නැති උනත් උදේම දිවුතුගෙ තත්වෙ හොයල බලන්න මම හිතාගත්තා.

"ආ..! ජාතියක් ජන්මයක් නැති කෙල්ලොත් එක්ක පැහිලා.. අපිටත් පාරෙ යන්න බැරි කරන්නද හදන්නෙ..?"

කාමරේ දොර ගාවින් සට සට ගාල ඇහිච්ච වචන වලින් මගේ හිසේ කැක්කුම එහෙම පිටින්ම නැතිවෙලා ගියා. අයියා කාරයා උදේම නැට්ට පාගගෙන වගේ. ගස් ගෝනා වගේ කාට හරි බකට් එකක් අදින්නමයි හදන්නෙ. නැත්නම් දවස ආරම්භ කරගන්න මුට ක්‍රමයක් නෑ.

"තමුසෙ මොනවද කියවන්නෙ..?"

"ඇයි මං කිව්වෙ දෙමළද..?"

"දෙමළ නම් තව කමක් නෑ.. මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න දීලා තමුසෙ යන අතක යනවද..?"

"ඔව්.. එහෙම යනව නම් හරි කැමති ඇති.. එතකොට අර මෝඩ දෙමව්පියෝ දෙන්නගෙ ඇස් හතරම වහල මින කුණු හරුප වැඩක් කරන්න පුළුවන්නෙ.."

මේ ගස් ගෝනා කියන ඒවට කේන්ති යන්නැති අයටත් කේන්ති යනවා. ඇත්තටම මට ඇදෙන් පැන්න ගමන් මුට දෙක තුනක් ඇනගෙන ඇනගෙන යනැකි. කලින් දවසක මු ඔහොම කියවගෙන ඇවිත් මං මුට දුන්නෙ නැව් ගුවි. අයියා උනාට මු කෑ ගහ ඇඩුවේ හතරෙ පංතියෙ පොඩි එකෙක් වගේ. එදා නම් මම මාර ආතල් එකක් ගත්තා. අදත් ඒ ආතල් එක ලඟටම ඇවිත් වගේ..

"දැන් මොකක්ද මං කරපු කුණුහරුප වැඩේ..?"

කතාව ඉක්මනට ඉවර කරල දාන්න හිතාගෙන මං ඇහුවා. ගෙයෙක් එක්ක මොන ප්‍රේම කතාද අප්පා.. අපිත් ගෙ ගහනවා මිසක. මේ ලෝක යහපතක් නෑනෙ..

"කවුද රිස්මියා කියන්නෙ..?"

හැලි වළරෙක් නියවනව වගේ මුණත් මුඩු කරගෙන අයියා මගේ මුණට එබුණා. ඇ මු.. කොහොමද රිස්මියා ගැන දන්නෙ..? එතන නම් යම්කිසි ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා. ටිකක් බොන්න වෙයි වගේ.

"කවුරු..?"

"ඒකත් මගෙන්ද අහන්නෙ..? මං අහන්නෙ රිස්මියා කියන්නෙ මොකිද කියලා.. මෙව්වර සිංහල කෙල්ලො කෙල කෝටියක් ඉන්න රටේ මුල ඇහම වහගත්තු එකිලත් එක්ක තමුසෙට තියෙන ගනුදෙනුව මොකක්ද.. ඇත්තමයි මං අම්මයි තාත්තයි දෙන්නම එක්ක කියනවා තමුසෙගෙ මේ කැන කල්කිරියාව ගැන.."

"මේ තමුසෙගෙ ඔය අදෝනාව නවත්තනවා.. මොන මගුලක් ගැනද මියි ඔය කියවන්නෙ..? අනික කියන මගුලක් තේරෙන්න සිංහලෙන් කියනවා.. හැබැයි උඹ අයියා උනාට කමක් නෑ.. සමීරයා.. උඹට මාසයක් ඉස්පිරිතාලෙ ඉන්න මං වැඩේ කරනවා.. අත පය උඩ එල්ලගෙන තේරුණාද..?"

මං කෙලින්ම තර්ජනය කරා.. මේ වගේ වෙලාවට බය උනොත් විනාසයි. මු මගේ ඔලුවම කනවා. මගේ කතාවට අයියාකාරයා ටිකක් විතර පස්සට ගියා. උගේ අර මුලින් තිබ්බ ගැමිම නැතිවුණා. හරිනෙ දෙයියනේ.. මොකාද නැව් ගානට ගුවි කන්න කැමති. අනික කලින් කාපු ඒවයෙ රස අමතක වෙලත් නැතිකොට.

"තමුසෙට රිස්මියා කියල කෙල්ලෙක්ගෙන් කෝල් එකක් ආවා.."

"ඉතිං..?"

එතනින් එහාට කතාව ඉවරයි කියන්න මං දැනගෙන හිටියා. මේකා ගිරිය පුප්පගෙන ජාතිවාදි ප්‍රශ්න ඇදගෙන ආවට වැඩි දුරක් යන්න බෑ කියල, කතන්දරේ මුලදිම මං

දැනගෙන හිටියා. ඒකයි මං උඟම වැඩේ අනාගන්ත ඉඩ දුන්නෙ. නැත්නම් මං ඩිංගක් හරි කලබල වුණා නම් ඕකා මුදුනා වෙලා මෙනත මළගේ කරනවා.

"ඉ.. ඉතිං.. එව්වරයි.."

"තමුසෙ උඩදාගෙන ආවෙ ඕක කියන්නද.. මිනිහෝ.. තමුසෙ හරියට කඩත් පාත් උනේ මං කෙල්ලෙක් එක්ක බුදියගෙන ඉඳලා අහුවුනා වගේනෙ.. කලවැද්දා....."

"මොකා..?"

"තමුසෙට කියන්න වෙන වචනයක් මගේ හිතට එන්නෑ.. හලෝ මේ මං අත්තිම පාරටත් තමුසෙට එක අවවාදයක් දෙන්නම්.. මීට පස්සෙ මගේ කතන්දරවලට තමුසෙ අත දාන්න එපා.. මේ අවසාන රතු නිවේදනය.. තේරුණාද.. මං තමුසෙටත් ඉන්න දෙන්නෑ.. හොඳට මතක තියා ගන්නවා.. තමුසෙ මගේ පස්සෙන් පන්නනවා වගේ නෙමෙයි මං තමුසෙගෙ පස්සෙන් පැන්නුවොත්.. පලාතක්ම නැතිකරලයි මං පස්ස බලන්නෙ.. තේරුනාද.."

මොනව නැතත් ඒ මං අත්තිමට කියපු දේවල් නම්, අයියට පොල්ලකින් ගැහුවා වගේ තේරුණා. මුණ හොඳටම තරක් කරගෙන මිනිහා කාමරෙන් ගියාට පස්සෙ මං කල්පනා කරේ රිස්මියා ඇයි ගෙදරට කතා කරේ කියලා.. එයාට තිබ්බෙනෙ මගේ මොබයිල් එකට කතා කරන්න..

ඒ එක්කමයි මට මතක් උනේ ඊයෙ හවස මං හොස්පිටල් යද්දි ෆෝන් එක අරන් ගියේ නෑ කියනෙක. කලබලේට ඒක

කාමරේ දාලයි ගියේ. ආපහු එනකොට ෆාදර්ට කෝල් එකක් දෙන්න කොමියුනිකේෂන් ගානේ රිංගන්න උනෙත් ඒකනේ.

"මොකද පොඩි පුතා.. උදේම කෑගහන්නෙ..?"

උදේ කිරි එකත් අරගෙන අම්මා කාමරේට ආවා. මං තත්පරයට දෙකට මුණ මැදට හිනාවක් ගත්තා. අයියාකාරයට පෙන්නපු මුඩු මුණ අම්මට පෙන්නන්න බෑනෙ.

"දන්නැද්ද අම්මා.. අර මනුස්සයාගෙ වැඩේ මගේ ලේ කෝප කරන්න හදන එකනෙ.. හැබැයි අම්මා.. මං මිනිහට වෙලාවක දෙන එක දෙනවා ඔයාගෙන් බීජු කිරි මතක් වෙන්න.."

"ඔයාල දෙන්නා ඇයි පොඩි පුතේ බල්ලො බලල්ලු වගේ මේ පොරකා ගන්නෙ.. ඔයාල දෙන්නා එකතු වෙලා හිනාවෙලා ඉන්න දවසක් දකින්න මගේ ජීවිතේට දවසක් උදාවෙන්නෙ නැද්ද..?"

අම්මගෙ ඇස් දෙකට කඳුළු උනාගෙන ආවා. මගේ හිතටත් මහ මොකක්දෝ වගේ උනා.

"මං දන්නෙ නෑ අම්මෙ..! අයියත් එක්ක ජීවත්වෙන එක හරිම අමාරුයි.. එයා පුදුම තරම් ආත්මාර්ථකාමීයි.. ඒ වගේම කිසිම තෙතමනයක් පසුවෙ තියෙන කෙනෙකුත් නෙමෙයි.. ගේ ඇතුළට වෙලා ඉඳගෙන ඔහේ කුණුවෙව් ඉන්නයි මිනිහා කැමති.."

"ඒ වුනාට පොඩි පුතේ.. අපිට ඉන්නෙ ඔයාල දෙන්න විතරයි.. සත්තු දෙන්නෙක් වගේ ඔයාල කා කොටා ගන්නකොට මිනිස්සු උනත් හිනාවෙයි.. හග්.. ඩිංගක් එයත් එක්ක හොඳින්

ඉන්න බලන්න.. එයාට යාලුවෙක් කියලවත් කෙනෙක් නෑනෙ.. ජීවිතේම තනියම අරගෙන යන්න හදන කෙනෙක්.."

"මට නම් අම්මා.. මිනිහව දකින කොටත් කේන්තියි.. බලන්න ඉතිං ඕන වෙලාවක එන්නෙ රංචුවටමනෙ.. කවදාවත් හොඳින් කතා කරන සිරිතක් මිනිහගෙ නෑනේ අම්මා.."

"මට තේරෙනවා.. ඔයා ඔය ඉන්නව වගේ සතුටෙන් සැහැල්ලුවෙන් එයත් ඉන්නව නම් තාත්තටයි මටයි මොන තරම් සතුටුයිද..? ඇත්තටම අයියා ඉන්නෙ කටුව ඇතුළට රිංග ගත්තු ගොළුබෙල්ලෙක් වගේනෙ.. කා එක්කවත් කිසිම ආශ්‍රයක් නෑ.."

"ඒක නම් ඇත්ත තමයි.. අයියා කාරයට යාලුවෙක් කියලා කෙස් ගහක තරම් එකෙක්වත් නෑ. උෟ තනියම ජීවත් වෙන්න ඉපදිව්ව කෙනෙක්. අර උෟටම ගහපු සිංදුවකුත් තියෙන්නෙ තනිවයි උපන්නේ.. තනිවයි මැරෙන්නේ කියලා.. මං හිතන්නෙ ඒක තමයි උගේ තේමා ගීතය.."

"දැන් බලන්න අම්මා.. ඔය උදේ පාන්දරම මගෙන් එක්ක සද්දේ දාගෙන ආවෙ මට රිස්මියා කියල කෙල්ලෙක් කතා කරාලු.. ඒකට මේ මනුස්සයා ජාතිවාදී කතා කිය කියා මාව අවුස්සනවා.. හරිනම් කියන්න තිබ්බෙ කෝල් එකක් ආව අහවලාගෙන්.. එව්වරයි.. එහෙමත් නැත්නම් නොකියම හිටියනම් ඒත් ඉවරයි.."

"ම.. මට තේරෙන්නෙ නෑ.. මේ ඒක නෙමෙයි.. කවුද ඔය රිස්මියා..?"

අම්මගෙ මිලි මීටර් පද්ධතියටත් අහු නොවෙන අලවංගුවක් නෑ.. රිස්මියා කතා කරපු එක අයියා කාරයා අල කරන්න කලින් මං ගෝවා පාත්තියක් දාන්න හැදුවෙ. ඒත් වැඩේ අලම උනා.

"මගේ යාලුවෙක් අම්මා.."

"විශේෂ කෙනෙක්ද පොඩි පුතා..?"

අම්මගෙ ඇස් දෙක තිබ්බෙ මගේ මුණෙමයි. මට බොරුවක් කියන්න හිතුණෙ නෑ. ඒත් රිස්මියා මට විශේෂයිද කියල, මං මගේ හිතෙන්ම අහල බැලුවා. ඒත් ඒකට හිත සැනසෙන උත්තරයක් හිත ඇතුළෙන් ආවෙ නෑ. එතකොට නදිනි.. අනේ මංදා.. හැබැයි නදිනිට වැඩිය නම් රිස්මියා සිය වාරයක් හොඳයි.. නදිනිගෙ කොයි වෙලාවෙත් චුරු චුරුවනෙ. අදෝ වැඩියාවෙන් නොමීමර එකයි.

"මිහු.. එහෙමත් නෑ අම්මා.."

"එහෙනම්.."

"අපි ළඟින් ආස්සරේ කරනව.. එව්වරයි.."

"කවුරු ආස්සරේ කරත් තමන්ගෙ ආත්ම ගරුත්වෙ තියාගෙන, ඒ ගැණු ළමයගෙන් ආත්ම ගරුත්වෙ රැකෙන විදියට වැඩ කරනම් හොඳයි පොඩි පුතා.."

"මං වැරද්දක් කරේ නෑ අම්මා.."

"මං ඔයාට වැරද්දක් කිව්ව නෙමේ.. මට ඔයාට විශ්වාසයි.."

පිරිමි ළමයි උනහම ගැණුණු ළමයි වගේ ගෙවල් ඇතුළට වෙලා හිරවෙන්න ඕන නෑ.. ඔයාට අපි දීල තියෙන නිදහස හොඳ පැත්තට යොදාගන්න.. ඒ ගමන්ම අයියා ගැනත් ටිකක් හොයල බලන්න.."

අනේ ඔය ගස්ගෝනගෙ මොනව බලන්නද..? උඹ උදේට දැක්කත් ඇති දවස් දෙකක් මුස්සේත්තු වෙන්න. ඒත් මං අම්මට කිව්වෙ වෙනත්ම කතාවක්. මු ගැන හිතට එන අලුගුත්තේරු සිතුවිලිවලින් අම්මගෙ හිත රිද්දන්න බෑනෙ..

"ඇයි අම්මා එහෙම කිව්වෙ.."

"එයා ටිකක් අමුතුයිනෙ පොඩි පුතා.. දැන් මේ ළඟකදි ඉඳල කේන්තින් යනවා වැඩියි.. ඒකයි.."

"පිස්සුද අම්මා.. ඔය මනුස්සයා උපදින කොටම කේන්තිය පිටින්මලු ඉපදුනේ.. ඔය යකාගෙ බුරිය හරියට මැහුවෙ නෑ කියල.."

මගේ කතාවට අම්මට පුංචි හිතාවක් ගියා. ඒ හිතාව පිටින්මයි අම්මා කාමරෙන් යන්න හැදුවෙ.

"ගේටි එක ගාව කවුද හෝත් ගහනවා වගේ.."

ජනේලෙන් පාර දිහා බලපු අම්මා කිව්වා. හෝත් සද්දයක් නම් මටත් ඇහුණා තමයි. ඒත් මේ රමිතයා ඕනම දෙයක් ඕනවට වැඩිය ගණන් ගන්නෑනෙ..

"අන්න තමුසෙගෙ පාප මිත්‍රය ඇවිත්.."

කාමරේ දොරකඩ ගාවින් අයිගෙ මුණ එබුණා. මු ඉතිං අත්තර් ජාතික රොයිටර් පුවත්පත් සේවයනෙ. මට කාමරේ ඉඳගෙනම ආවෙ කවුද කියල වැඩි මහත්සියක් නැතුවම බලාගතහැකි.

"කවුරු..?"

"අර උද්දව්ව මිනිහා.. තමුසෙ වගේම ගිනිපුක් කාරයා.. මට ජේන්න බැරි එකා.."

යසයි.. බලපල්ලකො බං මුගේ තොරණෙ විස්තරේ.. මං මෙව්වර කල් හිතන් හිටියෙ මේ ලෝකෙ හැමෝටම මුව ජේන්න බෑ කියලා.

"නම කියනව හලෝ.. උඹ නමක් නැද්ද..?"

"තියනවා.. කැලෑ පාලුවා කිව්වහම ඕන එකෙක් දන්නවා.. තම ඕනෙද උඹ ගැන විස්තර..?"

ආ.. මේ අපේ ඉසුරු ගැනනෙ මු නන්දොඩවන්නෙ.

"අපෝ එපා.. ඔය ගඳගහන කටින් කිසිම දෙයක් ඕයන්නෙපා.."

අයියා කාමරෙන් එළියට ඔලුව ගත්තා.. මං කිව්ව දේ හිත පුරාම වදින්න ඇති. ආයෙ ඒක බලන්න දෙයක් නෑ. විනඩි දහයක් විතර යද්දි වොෂ් එකකුයි ඇළුමකුයි දෙකම දාගෙන මං භාරට ආවා.

"මොනව කරාද බං මෙව්වර වෙලා..?"

ඉසුරුවාට මොකක් හරි හදිස්සියක් පාටයි. නැත්නම් මු මෙහෙම උදේ පාන්දර කඩා වදින්නෙ නෑ.

"රියෙ දවසම බිසි බං.. නිදාගන්න කොටත් රෑ වෙලා.."

"හරි.. හරි.. සමරිය පස්සෙ සාකච්ඡා කරමු.. වරෙන් පොඩි ගමනක් යන්න.."

කොහේද..? පරක්කු වෙනවද..? තාම කාලත් නෑ.. කාලම යමුද..? ඔය වගේ මොන්ට්සෝර් ප්‍රශ්න මේ රමියට විහිළුවටවත් එන්නෙ නෑ. ඉසුරු මට හුඟක් කැමති ඒක හන්දයි කියලත් මං දැනගෙන හිටියා. අපායට යමුද කියල ඇහුවත් මේ රමියා එවරෙඩ්. ප්‍රශ්න ඇහිල්ලක් නෑ. මං කාර් එකට නැග්ගා.

"උඹ මොකක් හරි අප්පටි එකකද ඉන්නෙ..?"

ටිකක් දුර එද්දි මං ඉසුරුගෙන් ඇහුවා උගේ මුණ ඒ තරම් හරි නෑ.

"ඔව්.. රමියා.. මං උඹව හොයාගෙන ආවෙත් ඒකයි.. කෙල්ල.. කිසිම දෙයක් කන්නෙ බොන්නෙ නෑ බං.. මොනව කරන්නද කියල මට හිතාගන්නත් බෑ.. ගහල බැනල මේ ප්‍රශ්නෙ විසඳගන්න බෑ කියලත් මට තේරෙනවා..."

කෙල්ල කියලා කිව්වෙ ඉසුරුගෙ වත් ඇත්ඩ් ඔන්ලි නංගි බබා. ඉමාම් කියල මං තේරුම් ගත්තා.

"දැන් උඹ මගෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ මොනවද..?"

"උඹට පුළුවන්ද නංගිට ටිකක් කතා කරන්න.. සමහර විට උඹ කිව්වොත් දෙයක් අහයි.."

"උඹ කියනව නම් මං කතා කරන්නම්.. ඒත් වැඩි බලාපොරොත්තු තියාගන්න එපා.."

"ඇ.. ඇයි රමියා..?"

"ඒකිගෙ එගෙයාර් එක කඩල දාන්න මමනෙ බං උඹට උදව් කරේ.. මතකද ඒකී ඉස්සරහම මං රංගනයගෙ කණටත් ගැහුවා. ඉතිං උඹ හිතනවද ඉමාම් මගෙන් එක්ක හොඳ සහෝදර ප්‍රේමයකින් ඇති කියලා.. ඒකි මගෙන් එක්ක හොඳටම තරහ ඇති ඉසුරු.. මාව පේන්න බැරුව ඇති.."

"අපි නංගිට හොඳක්නෙ බං කරේ.."

හොඳ කතාව ඉසුරු කියද්දි මට මතක් වුණේ රියෙ රෑ රංගන මට කියපු කතාව. උඹ කිව්වෙ මං ඉමාම්ව යාලු කරගත්තා කියලනෙ. උඹ කවදාවත් උගේ වැරද්දක් පිළිගන්න එකෙක් හෙමෙයිනෙ.

"ආදරේ කරන එවුන් කවදාවත් අවවාද අනුශාසනා පිළිගන්නෙ නෑ බං.. උං හිතන්නෙ අපි කියන හැමදේම උං එක්ක තරහටයි කියන්නෙ කියලා.. මොන දස මහ දෝසෙ විදල හරි උංට හොඳක් කරන්න හැදුවත් උංට ඒක දිරවන්නෙ නෑ.."

"එහෙමනම් අපි මොකද කරන්න රමියා.. නංගි මේ විදියට අහ දුක් විදිද්දි මට බලන් ඉන්න කියලද උඹ කියන්නෙ..?"

"මම එහෙම කියන්නෑ ඉසුරු.. ඒත් මං ඩිංගක් ඉමාමින් එක්ක කතා කරන්නම්.. එයා මං ගැන මොනව හිතත් හිටියත් මට කමක් නෑ.. උඹ දන්නවනෙ.. උඹ වෙනුවෙන් මං මකර කටට උනත් අත දානව කියලා.."

ඉසුරුගෙ මුණ ලොකු හිනාවකින් පිරිලා ගියා.

"ලොකු දෙයක් රමියා.. උඹ කතා කරොත් මොනව හර් වෙයි.. නංගි කොයි තරම් උඹත්තෙක්ක තරහ උනත් උඹට කැමතියි කියන්න මං දන්නවා.."

ඉසුරු කිව්වෙ අමුතුව කතාවක්. ඒත් ඒ කතාව වැඩිදුර ගෙනියන්න මං උත්සාහ කරේ නෑ.. බොහොම ඉක්මනට මං කතාවෙ ට්‍රැක් එක මාරු කරා.

"ඉස්පිරිතාලෙ පැත්තට හරවපං.."

"ඇ.. ඇයි රමියා.."

"මගේ ලෙඩෙක් ඉන්නවා.. බලන්න ඕනෙ.."

"උඹේ ලෙඩෙක්..?"

ඉසුරුගෙ මුණෙ තිබ්බෙ ලොකු කුතුහලයක්.

"ප්‍රශ්න අහන්නැතුව හරවපං.."

මගේ මුණේ තද ගතිය ඉසුරු දකින්න ඇති. ඒ වගේම දෙයක් කියද්දී, හරස් ප්‍රශ්න පත්තර ඉස්සරහට දානවට උඹ වගේම මාත් අකමැති විත්තියත් උඹට මතක් වෙන්නැති.

"උඹ ඒ පාර ලේඩ් ඩොක්ටර් කෙනෙක්වත් අල්ල ගත්තද..?"

කාර් එක හරවද්දී ඉසුරු මගේ මුණට එබුණා. මට පුංචි හිනාවක් ගියා. මං ගැන හොඳටම දන්න, මුත් මං ගැන මෙහෙම හිතනව නම්, මම වටේ ඉන්න ඔලුව කුරුවල් වෙච්ච ජනතාව මොනව නොහිත ඉදිවිද අප්පා. ඊයෙ වගේම අදත් අවුලක් නැතුවම ලෙඩ්ඩු බලන වෙලාව ඉවර වෙලා තිබුණා. ඉසුරු කාර් එකෙන් බැහැලා මගේ මුණ දිහා උඩ ඉඳල පල්ලෙහාට බැලුවෙ මෙනතින් එහාට මොකද කරන්නෙ කියල අහන්න වගේ.

"රමියා.."

"ඕ..?"

"ලෙඩ්ඩු බලන වෙලාව ඉවරයි.."

"ප්‍රශ්නයක් නෑ.."

මං එහෙම කිව්වත් එතන ප්‍රශ්නයක් තිබුණා. ඒ තමයි 'අනුමි' ඔග් වෙලා ගෙදර ගිහින් තිබුණ එක. මං කෙලින්ම ගිහින් සිස්ටර්ව හම්බවුණා. මාව දැක්කා විතරයි ඒ මස් පර්වතයෙ සුදු හිනාවක් පිපුණා. හරියට නිකං බුල්සයි කරපු බිත්තරේක මැද්දෙ තියෙන කහ මදේ වගේ.

"ගුඩ් මෝනිං.. පුතා.. ඊයෙ වැඩ ටික කරගත්තනේ.."

"ඔව්.. සිස්ටර්ට පින් සිද්ධ වෙන්න.. ඒ හැමදේම හරි.. මං මේ තැන්කස් කරල යන්නයි ආවෙ.."

"අයි.. යෝ.. ඔක මොකක්ද පුතා.. අපි.. අපිනේ.. ඔයා ඔන වෙලාවක එන්න.. මං ඔන උදව්වක් දෙන්නම්.."

පිස්සුද හැට්ටිද මන්දා.. ඔන වෙලාවක ඉස්පිරිතාලෙට එන්නලු.. ඇයි බං.. දිනපතාම මේවයෙ බඩගාන්න රමියගෙ මොළේ වයර් මාරුවෙලා නෑනෙ..

"එහෙනම් සිස්ටර්.. මං ඉක්මනට වෝඩි එකට ගිහින් දුවව බලල යන්නම්.."

"ඔව්.. පුතා.. දැන් ටයිම් එකක් ඉවරනේ.. ඉක්මන් කරල යන්න.."

මං ඉසුරුත් ඇදගෙන වෝඩි එක දිහාට ආවා. උගේ මුණෙ කුතුහලේ උපරිම මට්ටමට නැගල තිබුණා. කමක් නෑ තව ටිකකින් උෟ තොරණෙ විස්තරේ දැනගන්නවනෙ. පළවෙනි කොටුවෙන් කියවෙන්නෙ මේක.. දෙවැනි කොටුවෙන් කියවෙන්නෙ මේක කියලා.. අනිත්තෙක තමයි ලෙඩ්ඩු බලන්නැති වෙලාවක, ලෙඩෙක් බලන්න ගැණු වාට්ටුවකට ගියහම තියෙන කැටයම් ගොඩ දර්ශන දාන්නැති අයක් ඒ වෙලාවට නිකම්ම දර්ශනේ දානවා. ඔයාල ඒ තත්වෙ, එහෙමත් නැත්තන් ඒ ආකල් එක විඳල නැද්ද..? ඇස් පනහක් විතර හා හෝවක් නැතුව තමන් දිහාට එල්ලවෙලා තියෙද්දි කොහොමද දැනෙන සනීපෙ..

"ර..ම්..ත..යි..යා.."

මාව දැකපු ගමන් දිමුතු ඇදෙන් බැහැල මගේ ලඟට ආවා. ඒ මුණෙ තිබුණෙ උපරිම සිරියාවත්තකමට පිපිවිච්චි හිනාවක්. මං දිමුතුව හුභාක්ම ලංකළේ මෙන්න මේ වගේ

යොදුරු විදියට හිනාවෙන්න පුළුවන් හන්ද. ඒ හිනාවත්තෙක්කම දිමුතුව සදාකාලයටම සහෝදරයක් වගේ ලිහිත් තියාගන්න පුළුවන්කමක් තිබ්බ නම්, මේ රමියා ඒකත් නොකර ඉන්නෙ නෑ.

"ඔයාට දැන් කොහොමද දිමුතු..?"

"දැන්නම් හොඳයි.. ඩොක්ටර් කිව්වා කිසිම දේකට බය වෙන්නෙපා කියලා.."

මගේ පපුවට අලුතෙන් හුස්මක් වැටුණා. දෙයියනේ මලක් වගේ ඉන්න මේ අහිංසකීට මොනම කරදරයක්වත් වෙන්නෙපා. ඒ කරදර නැමදේම මේ ගහක් ගලක් වගේ ඉන්න, රමියගෙ පපුව උඩින් තියන්න. මං දෙයියන්ගෙන් ඉල්ලුවෙ එව්වරයි.

"එහෙනම් හුභක් වෙලාවට අද දවල්ට හරි හෙට හරි ඩිස්වාජ් කරයි.. ඔයාට කරදරයක් නෑ නේද..?"

මෙව්වර වෙලා හිනාවෙන් පිරිල තිබ්බ සුදු මුණ ලොකු භාත්සියකින් බරවුණා. හිතුවෙවත් නැති තරම් ඉක්මනට ඒ පුංචි ඇස් දෙකට කඳුළු උනාගෙන ආවා.

"අම්මෙකුටත්, තාත්තෙකුටත් වැඩිය හොඳින් ඔයා මාව බලාගන්නකොට මට ප්‍රශ්න මුකුත් නෑ අයි.. ඔයා හොයල දීපු ඇන්ටික් හරිම හොඳයි.. අර අනුෂි අක්කත් හරිම හොඳයි.. ඒයා ඊයේ රැ හුභාක් වෙලා යනකල් මගෙත්තෙක්ක කතා කර කර හිටියා. මට පුංචි පාලුවක්වත් දැනුනෙ නෑ.."

"මං ඉන්නකත් ඔයාට පුංචි පාලුවක්වත් දැනෙන්න ඉඩ තියන්නෙ නෑ දිමුතු.. ඔයාට උදේ කෑම කොහොමද..?"

"ඒ ඔක්කොම හරි රමිත අයියා.. ඔයා ළඟ ඉන්නකොට ඒ හැමදේම මට ලැබෙනවා.."

පුංචි උනාට කෙල්ල කිව්වේ දිරව ගන්න අමාරු කතාවක්. මං ඉසුරු දිහා බැලුවා. උඹ හිටියේ වෝඩ් එකෙන් එළියේ.

"ඔයා එහෙම විශ්වාස කරන එකට මං කැමතියි.. මීට පස්සේ මොනව හරි හදිස්සියක් උනොත් ඔයා මගේ මොබයිල් එකට කතා කරන්න.. මං කොහේ හිටියත් කඩාගෙන එනවා.. ඔයා කිසිම දේකට බයවෙන්නෙපා.."

"රමිත අයියා.."

"ඇයි.. දිමුතු..?"

"මේ පාර වගේ මට සිහිය නැතිවෙලා තිබ්බොත් මං කොහොමද කතා කරන්නෙ..?"

හොඳට හිතල මතල දිමුතු මගෙන් ඇහුවේ මට උත්තර දිගන්න අමාරු ප්‍රශ්නයක්. ඒකෙන් මං සම්පූර්ණයෙන්ම අවුල් උනා.

"ඔයාට ආයෙ එහෙම වෙන්නෑ දිමුතු.. ඔයාට කිසිම කරදරයක් වෙන්නෙ නෑ.."

"එහෙම උනත් කමක් නෑ රමිත අයියෙ.. ඔයා හින්ද මං හුභාක් සංතෝසෙන් ඉන්නෙ.. මේ ජීවිතේ මට ලැබිව්ව ඉහළම වස්තුව ඔයා තමයි.. මොනව හරි වෙලා ඔයාව දාල යන්න උනොත් මට ඒක ලබන ආත්මේවත් දරාගන්න බැරිවෙයි.."

"මොනවද දිමුතු මේ කියවන්නෙ.. ඔය වගේ දේවල් ඕයවන්න ඔයා තාම පුංචි වැඩියි.."

"මං කියන්නෙ, කියන්න ඕන ඒවා රමිත අයියෙ.. මේ ලෝකෙ කිසි හවිහරණක් නැති කෙල්ලෙකුට, ඔයාව දාලා යන්න වෙද්දි සිහිය නැති වෙලාම තිබුණොත් ඒකත් හිතට සැනසීමක්. හැත්තම මට හිත හදාගන්න බැරිවෙයි.."

එතනින් එහාට දිමුතුට තවත් මොනව හරි කියන්න මගේ හිත හයිය කරගන්න බැරි වුනා. තවත් මං කතා කරන්න ඕයොත් දිමුතු තවත් කියවන්න ගතියි. ඒක හන්දම දිමුතුගෙ පුංචි අත්දෙක අල්ලල, තදකරල මිරිකලා, මං ආපහු එන්න හැරුණා.

"ඔයා තමයි මේ ලෝකෙ ඉන්න හොඳම කෙනා රමිත අයියෙ.."

ඉසුරු ළඟට ඇවිදගෙන එද්දි දිමුතුගෙ කටහඬ හීනියට මට ඇහුණා. මේ ලෝකෙන්ම මං ගැන ඔහොම හිතන එකම මිනිසෙක් ඔයා විතරයි දිමුතු කියල කියන්න. මගේ දිව මුලටම ආවත් මං හිත තද කරගත්තා.

"ර..මි..යා.."

"ම..."

"කවදාවත් නැති විදියට උඹ අවුල් වෙලා වගේ.. ඇයි ඒ.."

"මුතුත් නෑ ඉසුරු.."

"මේ ලෝකෙ අතින් පැත්ත ගැනුවත් උඹ කෙලින් ඉන්න මිනිහා.. මට කියන්න බැරි දෙයක්ද රමියා.."

"උඹට කියන්න බැරි දේවල් මං ළඟ නෑ ඉසුරු.."

"එහෙනම්..?"

දිමුතුගෙ කතන්දරේ සෑහෙන පරිච්ඡේද ගානක් ඉසුරු දන්නවා. මං දිමුතු වෙනුවෙන් බැහැල වැඩ කරනවා කියලත් උඹ දන්නවා.. අවුරුදු තිහක් වෙන මේ ජීවිතේ වැදගත්මකට ඇති දෙයක් කරා නම් ඒ තමයි දිමුතු වෙනුවෙන් මං කරපු කියපුදේ. එහෙම නැත්නම් අපි හැමෝගෙම වගේ මේ රමියගෙන් ජීවිතේ නිදහසේ පාවෙලා ගියපු සරුංගලයක් වගේ වෙන්න තිබ්බා. ඕනෑම දඩබ්බර ක්‍රියාවක අන්තිමේදී මාව සන්සුන් වෙන්න එකම හේතුව තමයි දිමුතුගෙ අභිංසක මුණ මතක් වෙන එක. මට මොනවහරි භානියක් උනොත් දිමුතුව කාත් කවුරුවත් නෑ කියල මං දැනගෙන හිටියා.

"දිමුතුගෙ පපුවෙ 'හෝල්' එකක්.."

"මොකක්..?"

ඉසුරුගෙ ඇස් දෙක පොල් සයිස් එකට ලොකු උනා.. මං කියපු දේ උඹට අදහගන්න බැරිවුණා කියල මට තේරුණා.

"ඔ.. ඔව්.. දිමුතුගෙ ජීවිතේ අදද හෙටද කියල කියන්න කාටවත් බෑ බං.. එයා ජීවත්වෙන්නෙ ජීවිතයයි මරණයයි අතරෙ එහාට මෙහාට වෙච්.."

"ඔ.. ඔය ඇත්තමද රමියා.."

"උඹට ඇයි මං බොරුවක් කියන්නෙ..?"

"විශ්වාස කරන්නත් බෑනෙ බං.. මේ.. මේ.. රෝස මලක් වගේ ලස්සනට ඉන්න කෙල්ල.."

"ඔව්.. ඉසුරු.. එයාව පුළුවන් තරම් සංතෝසෙන් තියන්න.. මං ට්‍රයි කරන්නෙ ඒකයි.. ඇත්තට මුණ දෙන එක කොයි තරම් අමාරු උනත් මෙව්වර කාලෙකට මං එහෙම කරල තිබ්බත්, දිමුතුගෙ දේනම් මට දරාගන්න බැරිවෙයි.."

"මට නම් තේරෙන්නෙ නෑ.. රමියා.. ජීවිතේ මේ තරම් කාලකන්නි දේවල් අහන්න ලැබෙන්නෙ ඇයි කියලා.. මොනව උනත්, ඒවා කොහොම උනත් උඹ නම් ශ්‍රේට් පොරක්.. උඹ වගේ එකෙක් මගේ ළඟම යාලුවා වෙච්ව එක ගැන නම් මට සිරාවටම ආඩම්බරයි.."

ඉසුරු ඒ ටික කිව්වෙ හදවතින්ම කියල මං දැනගෙන හිටියා. ඒත් දිමුතුගෙ ඇත්ත තත්ත්වෙ දැනගත්තට පස්සෙ ඩිංගක් කතා කර කර තිබ්බ උගේ කතාව එහෙමම නතර උනා. හොස්පිටල් එකේ ඉඳලා ලේක්විච් රෝඩ් එක දිහාට කාර් එක දාලා ඉසුරු මගේ දිහා බැලුවා. මෙන්න මේ තත්පරේට උගේ මුණෙ ප්‍රශ්න පත්තරයක්ම පිරිලා.

"රමියා.."

"ඇයි.."

"ඇස් ඉස්සරහා ජේන්න තියෙන දේවල් එක්ක කියන්න හිතන් ආපු දේවත් කියන්න බෑ බං.."

"ඒක අවුලක් නෑ.. උඹට ඕනඳේ කියපං.. දිමුතුගෙ කතන්දරේට මං එතන ඉන්න ඕනෑ නෑ.."

"අද රැට උඹෙන් 'සප්' එකක් ඕන වෙනවා.."

ඉසුරුගෙ කටහඬ ටිකක් බර උනා. බර කරල කිව්ව වගේම ඒක බරපතල කතන්දරයක්. මොකද ඒ සප් එක ටිකක් අවුල් සහගත එකක් කියල කියන්න මං දැනගෙන හිටියා. හොරෙන් කපපු කොට ලෝඩ් එකක් හරි, කපල හොරෙන් ඉරපු ලී ලෝඩ් එකක් හරි, අවශ්‍ය තැනට දාගන්නකන් ඉසුරුට කාගෙ හරි දැවැන්ත සහයෝගයක් ඕන වෙන විත්තිය මං දැනගෙන හිටියා.

"උඹ.. බුලත්සිංහලයට කිව්වද..?"

"නෑ.."

"ඇයි.. ඒ..?"

"හෙට කේස් එක බුලත්සිංහල කියල බෑ.."

බුලතා නොහොත් බුලත්සිංහල කියල අපි කතා කරේ පොලිසියෙ අයි.පී.ට, මිනිහා ඔය වගේ අන්ඩර් වර්ල්ඩ් වැඩ වලට පැනල සපෝර්ට් කරන්නෙ. ආදරේටද කියල ද ඇහුවෙ. නෑ.. මිනිහගෙ මාස දෙකක පඩි නඩි එකපාරටම අතට හම්බවෙනවනෙ. ඒකයි.

"උඹ බුලත්සිංහල කිව්වෙ නැති එකක් හොඳයි.. මට උභව ෂුවර් නෑ.. කොහොමටත් මම ගැවෙන දේකදි උභව අයින් කරන එක හොඳයි.. මතකනෙ ගියපාර වෙච්ච දේ.."

"හම්මි.."

ඉසුරු හුම් ගැවා විතරයි.. කලින් පාර ආයුර්වේදෙ වැඩ කරන කෙනෙක්ගෙ වහලට ගෙනාපු ලී ලෝඩ් එකක් අනුනමයෙන් බේරුනේ මේ රමිතයගෙ ටැලන්ට්ස් හන්ද. නැත්නම් ඉසුරුගෙ දිග එල්ල් ලොරියයි, ලී ලෝඩ් එකයි හිටපු මිනිස්සු දෙන්නයි කැත නැතුව උසාවිය ඇතුළෙ. කොයි තරම් සිතුවි විදියට සිංදුව කිව්වත් කොහෙන් හරි වැඩේ ලීක් වෙලා තිබුණා.

"රමියා.. මේ ගමන්ම අපේ ගෙදර යමුද..?"

"ඇයි..?"

"මං උඹට කලින් කිව්වෙ..?"

"මොකක්ද..?"

"තංගිගෙ කතන්දරේ..?"

ඔන්න එතකොට තමයි මට ඉමාෂි මතක් උනේ. ඉසුරු උදේ පාන්දරම මගෙන් ඉල්ලපු දේ. වැඩි වැඩ කරන්න ගිහින් මේ කිරි පැණි වගේ තියෙන යාලුකමත් නැතිවේවිද මංදා.

"උඹ කියනව නම් මං එන්නම්.. හැබැයි එතනින් එතන වෙන අතුරු ප්‍රතිඵල වලට මං වග කියන්නෑ.."

"ඒ.. ඒ.. කිව්වෙ.."

"හොඳ හිතින් කරන වැඩවලින් අන්තිමට ගලාගෙන එන්නෙ භාරකමනෙ බං.."

"මෙනන එහෙම වෙන්නෑ රමියා.. මේකි මගේ නංගි.."

"එහෙම නම් යමං.."

මං කියල කට ගන්නවත්තෙක්කම ඉසුරු කාර් එක හැරෙව්වා. ඒ හරවනකොට වම් පැත්තෙ ග්ලාස් එකෙන් දැකපු දෙයින් අපේ ගමන මග නතර වුණා. මං දැකපු දේම ඉසුරුත් දැකල තිබුණා.

"අයියා තේද..?"

ඉසුරු මගෙන් ඇහුවා. අයියා තේන්නම්.. මගේ තේත්තරා දෙකට පෙන්න බැරි හෝහපුට්ටා.. අපි ඉස්සරහින්ම ලැපි ගමනින් පාවෙන්න ගත්තා.

"ඔව්.. උෟ තමයි.. ඒත් මේකා මොකද ලේක් වීචි එකේ කරන්නෙ.. මං එද්දි මු හිටියෙ ගෙදර.. උඹත් දැක්කනෙ.."

"සමීර උඹේ සහෝ උනාට මට උගේ ඩයල් එක දිරවන්නෑ රමියා.. අපි යමුද..?"

"ඩිංගක් හිටපං.. මු නිකං ආවා වෙන්න බෑ.. අනික මුට මේ පැත්තෙ කිසිම වැදගත් වැඩක් තියෙන්න බෑ.. මොකක් හරි කුණු ගොඩක්.."

මං කාර් එකෙන් බැස්සා. අයියාකාරයා මෙලෝ සිහියක් පතක් නැතිව වගේ ලේක් වීචි එක ගාවින් පල්ලෙහා පාරට පැන්නා.. මේකා මේ කොහේද යන්නෙ.. මේ පාර කෙලින්ම වැටෙන්නෙ කොරියාවට.

"රමියා.. උෟ කොරියාවට යන්නෙ.."

කාර් එකෙන් බැහැල ඉසුරුත් මගේ ළඟට ආවා.

"ඔව්.. අපි පස්සෙන් පන්නමු.. මුට කිසිම හේතුවක් නෑ කොරියාවට බහින්න.. ෂුවර් එකටම ගෙ ගහන වැඩක් තමා.."

කොරියාව කියල කිව්වෙ, එක ළඟ එක පේලියට එක ගොඩේ හදාගෙන තිබ්බ පැල්පත් තිහ හතලිහක ජීවත්වෙව්ව මිනිස්සු ඉඳපු ගමකට. කොළඹ තියෙන මුඩුක්කු වලට වැඩිය ඩිංගක් හොඳ මට්ටමකට තිබ්බත්, ඒකෙ කෙරුණ දේවල් වලට ආම් සදාචාරයක් සෞභාග්‍යක් තිබ්බෙ නෑ. කොටින්ම ටවුන් එකේ මොකක් හරි අපත වැඩක් සිද්ධ උනොත් ඒකෙ වගකීම ආභිකරම පොලීසිය පැටෙව්වෙ කොරියාවට. ඉතිං එහෙව් මැත්තක මේ සීත සමීරයා පස් පාගන්න යනවා කියන්නෙ මැහෙන්න බොන්න ඕන ප්‍රශ්නයක්.

"රමියා.. උඹ ඉඳපං.. මං ගිහින් බලන්නම්.."

"ඇයි..?"

"උඹේ ඩයල් එක උංට පෙන්නන්න ඕන නෑ.. මං කොහොමටත් උංව අඳුනනවනෙ.. උඹ කාර් එකට වෙලා ඉඳපං.. මං ඡෙප් එකේ සමීර පස්සෙ එලවන්නම්.."

ඉසුරු කිව්ව දේ කොහොමටත් හොඳයි කියල මට තේරුණා. සමීරයා මිස් වෙන්න කලින් ඉසුරු කොරියාව පැත්තට දුවල යද්දි මං කාර් එක ළඟට ආවා. ඒ එද්දිත් මගේ ඔළුව පුරවල තිබ්බෙ අයියාකාරයාගෙ කොරියා ආගමනය ගැන. මෙනන

මොකක් හරි අවනද්විවක් තියෙනවා කියල මගේ මොළේට විතරක් නෙවෙයි උන්වුක පුවිවෙටත් තේරෙනවා.

"රමිත.."

ඉසුරු ගිහිල්ලා විනාඩි තුන හතරයි ගියේ. හොඳටම හුරුපුරුදු කටහඬක් ළඟින්ම ඇහුණා.

"රිස්මියා..?"

"ඔයා මොකද රමිත මෙනත කරන්නෙ..?"

"මෙනත කිව්වෙ..?"

"කොරියාව ඉස්සරහ.."

පොල් කුරුමිණියන්ගෙ ටෙලිෆෝන් කතාවෙනුයි මගේ හීන රාජයාගේ තොරණේ විස්තරෙනුයි පස්සෙ ඔන්න අද තමයි හා හා පුරා කියල මට රිස්මියා හම්බ වුණේ. ඒත් ඉතිං ඒ හම්බ වෙව්ව වෙලාවත් බලපල්ලකො.. මහා අලුගුත්තේරු එපාකරපු අවස්ථාවක්නෙ.

"කාර් එකේ ට්‍රබල් එකක් රිස්මියා.."

හොඳට හිතල මතල මං උත්තරේ දුන්නා. නැත්නම් රිස්මියා මෙනත කොරනෙල් විභාගෙයි ශිෂ්‍යත්වෙයි දෙකම තියනවා.. ඉතිං රමියා දීපංකො උත්තර..

"ගරාජ් එකක් බැලුවෙ නැද්ද..?"

"ඉසුරු ගියා බාසෙක් එක්කං එන්න.."

"මෙනතම කැවුණ එකනෙ වැඩේ කියන්නෙ.."

"ඒකනෙ.. වෙලාව තමයි.."

"ඒ... ඒ.. කිව්වෙ..?"

"අඩුගානෙ ඔයාගෙ ගෙදර ඉස්සරහදිවත් කැවුන නම්.."

මං කිව්වෙ රිස්මියාගෙ මුණට හිනාවක් ගේන්න. ඒ සුදු මුණ ආපු වෙලාවෙ ඉඳල මැලවෙලයි තිබුණේ. ඒත් මොන හිනාවක්ද අප්පා.. රාමසාන් සඳ තවත් මැලවුණා.

"රමිත.. මට ඔයත්තෙක්ක ටිකක් කතා කරන්නෝන.."

හැමදේම පැත්තකින් තියල වගේ කෙල්ල එක පාරටම කිව්වා ඒ පාර රිස්මියා මොකාටද මේ එන්න හදන්නෙ..? ඔන්න කලින්ම කිව්වා.. සිරියස් කතාවකට නම් ඔන්න පුතේ රමියා කලින්ම කැපෙනවා.. කසාද බැඳිලි හනිමුත් වගේ ඒවා නම්, මතක් කරන්නවත් එපා.. 'හැරමිටියෙන් අපි යනෙන තුරා.. සංසාරේ අපි එකට ඉමු.. හැබැයි කසාද බඳින්නෙ නැතුව..' ඕකයි රමියගෙ චරිතමානෙ සාරාංශෙ..

"ඉතිං කියන්න.."

මං රිස්මියාගෙ අතින් අල්ල ගත්තා. කෙල්ල එහෙට මෙහෙට ඇඹරෙද්දි මං ඒ රෝසපාට අත දිහා බැලුවා. රටාවකට අතේ ගාගෙන ඉඳපු මෙහෙත්දි වල ලා තැඹිලි පාට මගේ ඇස් හීලංකාර කෙරුවා.

"රමිත.."

"මි.."

කොරියාව ඉස්සරහ රිස්මියා එක්ක මීට වැඩිය කලර්ස් දාන්න තිබ්බා වෙන වෙලාවක නම්.. ඒත් ඉතිං අග්නිදිග ආසියාතික රටවල මහා කේලමා වන සමීරයා මේ ඉසව්වෙම කරක් ගහන හන්දා මං කතාව හයිස්පීඩ් කරා. ඒ කියන්නෙ මි.. සද්දෙ දාලා..

"ඇ.. ඇයි රමික.. මට මෙහෙම වද දෙන්නෙ..?"

"වද දෙනවා.."

රිස්මියාගෙ කපු ඉංගිරියො දෙන්නා වහගෙන ලොකු කපුළු පටලයක් ඇස් ඉස්සරහට ආවා. ඔක්කොම පැත්තකින් කියල කෙල්ල මෙතන ටැප් එක අරින්නද හදන්නෙ..

"ඔව්.. රමික.. ඔව්.. ඔයා මට වද දීල, නොමරා මරනවා.."

"මොනවද රිස්මියා ඔයා මේ කියන්නෙ.. මං කවදද ඔයාට වද දුන්නෙ.."

"හැමදාම.. හැමදාම.. අපි හම්බවෙව්ව හැමදාම.. ඇත්තටම රමික.. මට හරි තීරණයක් දෙන්න.. මට.. මට මේක තවත් දිගට ගෙනියන්න බෑ.."

මොකක්ද රමියා.. මේකි කියපු ඒ අසමජ්ජාති කතාව.. මං මෙව්වර දවසක් හිතන් හිටියෙ සිංහල කෙල්ලොන්ට වැඩිය මුස්ලිම් කෙල්ලො ලක්ෂ වාරයක් හොඳයි කියල. දැන් බලපුවහම උනුත් ඒ අවිවුචෙම තමයි. කිසිදු චෙනසක් නෑ...

"තීරණයක් කියන්නෙ මොකක්ද රිස්මි..?"

"ඔයා මාව බදිනවද නැද්ද කියල.."

මෙව්වර වෙලා මං අල්ලගෙන ඉඳපු රිස්මියාගෙ අත මට ඉබේම අතැරුණා. මොන කොඩිවිනයක්ද මේ කඩත් පාත් වෙන්න යන්නෙ. මං දෙයියො බුදුන් සිහිකරගත්තා.

"බදිනවද නැද්ද කියලා..?"

"ඔව්.."

"ඒක කොහොමද මං කියන්නෙ..? අනික අපිට තව කොච්චරකල් තියෙනවද..?"

"කොච්චර කල් හිටියත් ඔයා මාව බදිනව නම් බදින්න වෙනවනෙ.. එහෙම නැත්නම් නෑ.. අඩුගානෙ මට ඒ දේවත් කියන්න.. ඔයා ගැන අහස උසට බලාපොරොත්තු කියාගෙන ඉඳල අන්තිමට මට මගේ කියල කිසිම කෙනෙක් නැතිවෙයි.. හග්.. හග්.."

"මං ඔයාගෙ ජීවිතේ නැති කරන්නෙ නෑ.. මං මිනිස්සුන්ට ජීවිතේ දෙනවා මිසක.. ජීවිතේ අරගන්නෙ නෑ.. ඔයා ඒක හොඳටම දන්නවා.."

"ඒ වෙන අයට.. මට නෙමෙයි.. තවත් මෙහෙම ගියොත් මට අපේ පැත්තෙ කවුරුවත්ම නැතිවෙයි.."

රිස්මියා කොයි තරම් හොඳ වුණත් මනුස්සකමට පණ ඇරල හිටියත් එයාගෙ ඒ කතාවට මට තද වුණා.

"ඔයාට ගෙදර අය නැති වෙනවා නම් ඒ අයට ඕන විදියට ඔයා ඉන්න.. මේක මගේ නිදහස් ජීවිතේ.. මං මගේ රටාවකට ගමනක් යන මිනිසෙක්.. ඒත් මං තාම බේරෙනවා වගේ මහා පරිමාණ කිරණයක් ගන්න මට්ටමක නෑ.. ඒකට තව කල් තියෙනවා.."

"ආ.. ඇයි.. ඇයි.. රමිත ඔයා ඔය විදිහට කතා කරන්නේ..? මං කොයි තරම් කාලයක් ඔයා වෙනුවෙන් බලන් හිටියද? ඇයි දැන් ඔයා මට මෙහෙම කතා කරන්නේ..? ඔයා හදන්නේ මගේ පපුව පලන්ද?.. හග්.. හග්.."

රිස්මියාගේ ඇස් පුපුරලා කළුව මතුවුණා. තව ටිකකින් පිල්ලකින් වතුර වැක්කෙරෙනවා වගේ හෝ ගාල කම්මුල් දිගේ ඕවා පල්ලෙහාට ගලා බහියි. බලන් ගියහම ගැනු ආත්ම හැම එකක්ම එක වගේ තමයි. අපි තමයි පාට පාට කණ්ණාඩි දාලා උං දිහා බලල සංසාරෙ පුරාවට ඇදගෙන නාන්නේ..

"මෙතන ටැප් එක අරින්න හදන්නෙපා රිස්මි.. ඔයා කොයි තරම් කාලයක් බලන් හිටියද කියන එකෙන් අදහස් කරන්නෙ වෙන කොල්ලෙක් එක්ක යාලුවෙන්න තිබ්බ වාන්ස් එක මිස් කරගත්තා කියනෙකද..?"

"සවුත්තු කතා කියන්නෙපා රමිත.."

"සවුත්තු නෑ.. මං කිව්වෙ ඇත්ත.. හැබැයි දැන් උනත් ඔයා ප්‍රමාද නෑ.."

රිස්මියා කොඩිවිනයක් වෙන්න කලින් මෙනතින් ගැලවෙන්න මං හිතාගත්තා. අවුල් සහගත වෙන දේවල් පස්සෙ හෙමිට

බැලන්ස් කරගන්න පුළුවන් වෙයි. නැත්තත් ලෝක වෙළඳ මධ්‍යස්ථානයට එල්ල කරපු ප්‍රහාරයට වැඩිය ප්‍රහාරයක් තමයි මට එල්ල වෙන්නේ.

"මගේ ප්‍රමාදෙ ගැන මට ප්‍රශ්නයක් නෑ රමිත.. අහම්බෙන් හරි ඔයාව හම්බවුණ මේ වෙලාවෙ මට හරි උත්තරයක් දෙන්න.. මං ඔයාගෙන් ඉල්ලන එකම දේ එව්වරයි.."

මේක යකෝ අලි වනයක් උනානේ. කොයි තරම් අසාධාරණ, අසමජාති කතාද මෙව්වා. කෙල්ලෙකුටයි කොල්ලෙකුටයි කොයි තරම් සැහැල්ලුවෙන් ඉන්න පුළුවන්ද මේ බරපතල කතන්දර වලට යන්නැතුව. මේවා මේ හතර කේන්දරේ පාලු ඇයො කරන කතා බහ වගේනේ.

"මට කියන්න දෙයක් නෑ.. රිස්මි.."

මේ කෙල්ලො කියන ජාතිය නම්, ලෝකෙ තියෙන ලොකුම කඳුගලේ ගහලවත් හදන්න පුළුවන් ජාතියක් නම් නෙමෙයි. කොයි වෙලාවෙත් හදන්නේ, ආදරේ බිම දාගෙන වළඳන්නමයි.

"එහෙම බෑ රමිත.. මට උත්තරයක් ඕන.. නැත්නම් මට හැමදාටම පසුකැවිලි වෙන්න වේවි.."

"මට දෙන්න උත්තරයක් නෑ රිස්මි.. ඔයා කැමති කිරණයක් ගන්න.."

"ඔ.. ඔයාට මං මෙව්වර වෙලා කිව්වෙ නෑ.. මට ගෙදරින් ප්‍රපෝසල් එකක් ගෙනැල්ල.. අපේ රිලේෂන්ස්ල කට්ටියක්.."

හොඳයි.. හොඳයි.. එහෙනම් ඒ තම්බපු බිත්තරෙන් එහෙමද..? බලන් ගියහම ඔයා මොන තරම් වපලද කෙල්ලෙ.. බඩේ බිජු තියාගෙනෙන ඔයා මෙව්වරවෙලා ධර්ම දූත පාටි ඇටි කරල තියෙන්නෙ.. මේ රමියක් කරටිය මුලින්ම අනුච්ඡා. මං හිත තද කරගත්තා.

"ඔයාට හොඳයි කියල හිතෙන දෙයක් ඔයා කරන්න රිස්මි.. මගේ තරහක් නෑ.."

"එ.. එතකොට දෙයියනේ.. අපේ ආදරේ.."

"ඒක ඔය කොහේ හරි තියෙයි.."

රිස්මියාගෙ දුඹුරු ඇස්වලට ආයෙක් කඳුලු පිරිගෙන ආවා. මේ කතාව තවදුරටත් විකාශනේ කරන්න මගේ කිසිම අදහසක් තිබ්බේ නෑ. කිසිම වෙළඳ දැන්වීමක් නැතුව මේක නිකම්ම ගලාගෙන යනකොට බලන එවුන් පවා කම්මුල් අත තියා ගන්නවා. ඒක හින්දම ඉසුරු එන්න කලින් මේ කතාවේ වැජ්චර් එක ක්ලෝස් කරන්න මං හිතාගත්තා. ඒත් මට කලින් රිස්මියා කතා කරා.

"ම.. මට ඔයාව කවදාවත් අමතක කරන්න බෑ රමිත.."

"මටත් එහෙමයි.."

"ඔයා ඔය බොරු කියන්නෙ.. ඔයා මාව ලේසියෙන්ම අමතක කරල දායි.. කමක් නෑ රමිත.. කමක් නෑ.. ඔයා වටේ ඉන්න අනිත් ගැනු ළමයි එක්ක බලනකොට මගේ කිසිම වටිනාකමක් නැතුව ඇති.. මගේ කිසිම ලස්සනක් නැතුව ඇති.."

"ඔයා අද හුඟාක් කතා කරනවා.."

"ඔව්.. රමිත.. ඔව්.. ඒ අද අන්තිම දවස හන්ද.. මං තීරණයක් ගන්නවා.. ඒක අපි දෙන්නටම හොඳ වෙයි.. මං හින්ද ඔයාගෙ නිදහස් ජීවිතේට බාධාවක් කරගන්න ඕන නෑනෙ.."

"ඔයා ගන්න ඕනම තීරණයකට මං සුබ පතනවා රිස්මි.."

"ඔයාට එව්වරද රමිත කියන්න තියෙන්නෙ..?"

"ඔව්.."

"එ.. එතකොට මං මෙව්වර දවසක් දුටල තියෙන්නෙ මිරිඟුවක් පස්සෙද දෙයියනේ.. හ්..ග්.. ග්.."

පිල්ලකින් වතුර වැක්කෙරෙනවා වගේ රිස්මියාගෙ ඇස් වලින් කඳුලු කඩාගෙන වැටෙද්දි මං බිම බලාගත්තා.. ඇත්තටම මට කරන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ.. මං කවදාවත් එයාව අමතක කරන්නෑ රත්තරං.. මං ඔයාව බඳිනවා කියල බොරු පොරොන්දුවක් දීල රිස්මියාව සනසන්න මට හිතුණේ නෑ. මගේ ජීවන සහකාරිය රිස්මියා නෙමෙයි කියල මගේ හිත දැනගෙන හිටියා..

"ඔයා මට මෙහෙම කරයි කියලා මං කවදාවත් හිතුවේ නෑ රමිත.. කමක් නෑ.. ඔයා මට පිටුපෑවට මට ඔයාව කවදාවත් අමතක වෙන්නෙ නෑ.. මං ඔයාව අමතක කරන්නෙත් නෑ.. හග්.. හග්.. හග්.."

රිස්මියා වැලඟින්නක් වගේ අඩාගෙනම දුවගෙන ගියා. කෙල්ලෝන්ට වගේ ලෝකෙටම පේන්න අපිටත් පැලෙන්න අඩන්න පුළුවන්නම් කොයි තරම් හොඳද? ඒත් කොල්ලෙක් එළිපිට ඇඩුවොත් එතන පෞරුෂය පිළිබඳ පශ්චාත් මරණ පරීක්ෂණයක් කියන්න වෙනවා. ඒක හින්ද හැමෝටම හොරෙන් තමයි අඩන්න වෙන්නේ. මොනව උනත් තමන්ගේ දුකකදී අඩපු නැති කොල්ලෙක් මේ ලෝකෙ ඉන්නව ඇති කියල මම නම් හිතන්නේ නෑ. වැරදිලාවත් එහෙම එකෙක් හරි හිටියොත් උඹ මොකක් හරි නුහුඟුණයක් කියලයි මට නම් හිතෙන්න. රිස්මියා ඇත්වෙද්දීම ඉසුරු කලබලයෙන් වගේ මගේ ළඟට දුවගෙන ආවා.

"අර.. තමිබි කෙල්ල නේද ඇවිත් ගියේ..?"

"ඔව්.."

"මොකද ඒකි පස්ස පැත්තට පැට්ටෝල් වක්කරපු බල්ලා වගේ පණ එපා කියල දුවන්නේ..?"

ඉසුරුවාගෙන් තියෙන්නේ මහා අමන උපහරණ තමයි. මුස්ලිම් කුල කාන්තාවක් දුක වැඩිවෙලා ඔරේ රත් තියද්දි ඔයට වැඩිය ලස්සන දෙයක් කියන්න තිබ්බේම නැද්ද මංදා..

"ආදරේ උහුලගන්න බැරුව.."

"ඒකත් එහෙමද.."

"එහෙම තමයි.. කෝ සමීරයා..?"

රිස්මියාගේ විලාපය මෙනත දිග අරිනවට වැඩිය මට ඕන උනේ අර හෝ හපුටට මොකද උනේ කියල දැනගන්න.

"හිතපු නැති දෙයක් උනේ රමියා.."

"ඇයි..?"

"මට උඹ මිස් උනා.."

"මොකක්..? උඹ කියන්නේ නම් කොහොමද..? කොරියාවේ හැම වැලිකැටයක්ම දන්නවා කියලා.. ඒත් දැන් කියනවා උඹේ ඇස් වහල උඹ මාරු උනාදු.."

"ඒක තමයි රමියා මේ කියන්න හදන්නේ. මටත් මාර ඉඳිමයි වෙච්චි වැඩේට. සමීර කොරියාවට බැස්ස විදියට නම් උඹ මටත් වැඩිය කොරියාවට එක්ස්පර්ට් කියල මට හිතුණා.."

ඒක නම් කියටවත් වෙන්න බෑනේ හත්තිලව්වේ.. ගඩා ගෙඩි කකා කැලේ හැදිව්ව, පාට දහ අටේ ඔස්ට්‍රේලියන් ගිරවා කමත්ය කියල හිතත් ඉන්න සමීරයට ඔය වගේ කලර්ස් පාරක් දාන්න තරමේ ගටක් ආවේ කොහෙන්ද කියලයි මට හිතාගන්න බැරි උනේ.

"උඹව දැකල අයියා කාරයා අර කොරියාව මැද්දෙන් මැහල ගලා බහින පත කුණු කානුවේ බැස්සද දන්නෙත් නෑ.."

"පිස්සු කියවත් නැතුව ඉඳපං රමියා.. උඹ අපි හිතනවට වැඩිය "ගුරුකාස්" ගේමක් දෙනවා.. ඒක තමයි තිත්ත ඇත්ත.."

ඉසුරු කිව්වත් නැතත් අයියා කාරයා ඉබාගානේ වගේ

කොරියාවට පා තියද්දි මටත් ඒක හිතුණා. කමක් නෑ.. හැමදේම එක හිතෙන්ම එළිවෙන්නෙ නෑ කියල තියෙනවනේ.. හීන දෙක තුනක් හරි තිදිමතේම බලල අපි උත්තරේ හොයාගමුකො...

* * * * *

ඉමාෂිව හම්බවෙලා කතා කරන්න ඕනකම තිබ්බත් මං ඉසුරුට කියලා, අපේ ගෙදර ළඟටම දාගත්තා. මට ඕන වුණේ අයිසාකාරයා බැහැපු වල කොයිතරම් දිගද පළලද කියල දැනගන්න. අනික ඉසුරු ඉස්සරහදි ඉමාෂිත් එක්ක කතා කරන්න මගේ හිතේ ඒ තරම් කැමැත්තක් තිබ්බෙ නෑ. ඉසුරු ළඟදි ඉමාෂි කොහොමටවත් විවෘත වෙන්නෑ කියල මං දැනගෙන හිටියා. ඒ නිසාම ඉමාෂිගෙ කතන්දරේ හිතේ කොනකට දාල මං ගෙට එබුණා. අයිසා කාරයට තාමත් එන්න වෙලාව මදි කියන්න මං දැනගෙන හිටියා.

"පොඩි පුතා.. ඔයා උදේට කාලවත් නෙමෙයි තේද ගියේ..? දැන් බලන්න වෙලාව කීයද කියලා.."

අම්මගෙ ගෝරනාඩුව ඇහෙද්දි තමයි මට මතක් වුණේ හුටා මං තාම උදේට කෑවෙ නෑ තේද කියලා.

"චූඩ වගයකට හිරවුණා අම්මා.."

"චූඩ තමයි.. මං හොයාගන්නම්කො කොයි වෙලාවෙ හරි.. ඔය තරමට තියෙන චූඩ මොනවද කියලා.."

අම්මා කවදාවත් නැති විදිහට මගෙත්තෙක්ක ඔරොප්පු වෙන්නද මංදා හදන්නෙ. ගෙට එබුණු වෙලාවෙ ඉඳල නුහුරටමයි

කතාව. එහෙම බැලුවොත් ඉතිං මේ වෙලාවෙ සමීරයන් නෑනෙ.. හරි නම් මිනිහටත් බනින්න ඕනනෙ.

"අම්මට ඉතිං මාව විශ්වාස නෑනෙ.."

"ඔය මිනිහා කියන කිසිම දෙයක් විශ්වාස කරන්නෙපා අම්මා.. ඕවා පට්ට බොරු.."

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. මෙන්න යකෝ අයිසාකාරයා ගේ ඇතුළෙ.. මේකා කොහොමද මේ තරම් ඉක්මනට ආවේ. මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරවුණා. ඇයි හත්තිලව්වෙ. අර වෙලාවෙ මං දැක්කෙ මේකා කොරියාව පැත්තට යනවා විතරනෙ..

"ලොකු පුතා.. ඔයා කටවහගන්න.."

"අම්මා ඇයි මට කටවහගන්න කියන්නෙ.. මේ මිනිහා හින්ද දවසක අපි හැමෝම අමාරුවෙ වැටෙනවා කියල අම්මට ඩිංගක්වත් හිතෙන්නෙ නැද්ද..?"

අයිසාකාරයා වීර මද්දුම බණ්ඩාරටත් වැඩිය වීරකමකින් කතා කරන්න ගත්තා. බලපල්ලකො බං මු මුදුනා වෙව්ව හැටි..

"සමීර.. මේ..? තමුසෙ ඔය මගෙන් නැව් ගානට කන්නයි හදන්නෙ.. මගේ අයිසා වෙලා ඉපදුනා නම් ඩිංගක් පාඩුවෙ පැත්තකට වෙලා ඉන්නවා. නැත්නම් අම්මගෙන් බීපු කිරි අවුරුදු තිහකට පස්සෙ මතක් වෙන්න අනිනවා කේරුණාද, නාහෙන් කට්ත් පැණි වගේ ගලන්න.."

ඔලුව පුරාම එකක් කරකුවෙද්දි මං අයිසාකාරයාගෙන්

ගේම ඉල්ලුවා. මු විකාරයෙන් වගේ අම්මා ඉස්සරහ තව මොනව කියයිද දන්නෙත් නෑ..

"ත..ත.. තමුසෙ මගේ මල්ලි කියල කියන්නත් මට ලැජ්ජයි.. ඡත්.. මොන කරුමෙකට මං තමුසෙල එක්ක එකට ජීවත්වෙන්න ඉපදුනාද මන්දා.."

"ලොකු පුතා.. ඔය කතාව නවත්තනවද නැද්ද..? ඔයා කියවන ඒවා හොඳටම ඕනවට වැඩියි.."

අම්මා කණ පුරෝල කම්මුල් පාරක් දෙනව වගේ හෙණ සද්දට එහෙම කියවල අපි ගාවින් යන්න ගියා. මං අයියා කාරයා දිහා බැලුවා මිනිහගෙ මුණ හොඳටම හතරැස් වෙලා. පව් අප්පා. මේ යකා නිතරම ඇදගෙන නානවා. ඒත් මට හිතාගන්න බැරි වුණ එකම දේ වුණේ අයියා කාරයා කොහොමද මේ තරම් ඉක්මනට ගෙදර ආවේ කියලා. මිනිහට ඒ වගේ සුපර් මෑන් කරන ජාතියෙ වැඩක් කරන්න නම්, මැරිල ඉපදෙන්න ඕන ආයෙමත්. ඒ ඉපදෙන කොට මිනිහගෙ මේ හැම බඩකඩත්තුවටම හොම්බ දාන ගතිය නැතිවෙලා තියෙන්න ඕන..

"තමුසෙ කරන වැඩ මං දන්නෑ කියල හිතුවද..?"

අම්මා ජේන්නැතිවෙලා යනකම් ඉඳලා මේකා ආයෙත් රණ්ඩුවටමයි කතාව. අනේ ඇත්තටම මු වගේ කටු අනෝදා ගෙඩියක්. නිතරම බේරි වෙන්නයි, ඇමිනෙන්නයි හදන්නෙ..

"තමුසෙ දැනගත්තත් මං ඒක ප්‍රශ්නයක් කර ගන්නෙ නෑ.. තමුසෙ වගේ දෙකේ පංතියෙ එකෙක්ගෙ දැනීම ගැන මං කණගාටු වෙනවා.. එව්වරයි.."

කොරියාව පැත්තෙ කරක් ගැහුවේ උඹට මොන සුහද ගින්නද දැනිලද කියල අහන්න මගේ කට උඩටම ආවත් මගේ කට හඩේ ආවේගය මමම පාලනය කරගත්තා. මුගෙයි කොරියාවයි අතරෙ තියෙන සහසම්බන්ධය අතටම අල්ලගෙන තමයි මේ රමියා පස්ස බලන්නෙ.. ඊට පස්සෙ බැරියැ මුට බඩ යනකල් හතර වටේටම නෙලන්න..

* * * * *

හවස් වෙනකල්ම වගේ අයියාකාරයා කාමරෙන් එළියට ආවේ නෑ. ඒකත් හොඳයි. එහෙම නැත්නම් දවසේ ඉතුරු ටිකත් මුස්ජේන්තු වෙනවා.

"රමි.. මං උඹලගෙ ගෙදේට හැරෙන තැන පාර ළඟ ඉන්නෙ.."

ඊ දහයමාර විතර වගේ වෙද්දි මගේ මොබයිල් එකට ඉසුරුගෙන් ඇමතුමක් ආවා. ගෙදර කාටවත් නොදැනෙන්න මං ගෙදරින් එළියට බැස්සා. මේවා කාවවත් දැනුවත් කරල යන්න පුළුවන් ගමන් නෙමෙයි.. ලෝකෙටම හොරෙන් යනව මියක..

"කොහෙද බඩු ටික තියෙන්නෙ..?"

ජර්කින් එකේ ෂිපර් එක බෙල්ල ගාවටම ඇදල ගන්න ගමන් මං ඉසුරු දිහා බැලුවා.

"මේ ළඟ තියෙන්නෙ.. කපපු තැන ඉඳලා ගහ දිගේ මෙනෙන්ට මිනිස්සු දම්මල අද්දවලයි තියෙන්නෙ.. මෙතන ඉඳල ආයුර්වේද

කාරයගේ ගෙදර ළඟට යන එකයි අවුලකට තියෙන්නේ.."

ඊ එකොළහ වගේ වෙද්දි මං ඉසුරුගෙන් කාර් එක ඉල්ල ගත්තා. ඉසුරු ලී ලෝඩ් එක පටවපු ලොරියේ නැගගත්තා.

"රමියා.. ලේක්විට් රෝඩ් එක මගුරල යමු.."

"නෑ.. ලේක්විට් රෝඩ් එක ගාවින් කොරියාව පැත්තට හරවල එතනින් යන තැනකට දාගමු."

මගේ කතාවට විරුද්ධ වෙලා ඉසුරු කියටවත් කතා කරන්නේ නෑ.. උඹ මේ වෙලාවේ ගමනාගමනය පිළිබඳ මහාචාර්ය පටිටම තනිකරම මගේ කර උඩින් කියලයි තියෙන්නේ..

ලී ලොරියයි මගෙයි අතරේ පරතරය ටවුන් එක කිට්ටුවට එද්දි මං ටිකක් වැඩි කරගත්තා. වෙනදට නයිට් පෙට්‍රෝල් යන ට්‍රැෆික් සාප්ප්ල ටවුමේ කරක් ගහනවද කියල බලාගන්නයි මට ඕනෑ වුණේ. ඒත් ජේතනේක් මානෙක අවුල් සහගත කිසිම දෙයක් මං දැක්කේ නෑ. ඒක මගේ හිතට ගෙනාවේ ලොකුම ප්‍රමාණයේ සැකයක්. පොලීසිය පාස් කරල හෙමින් සීරුවේ ඉස්සරහට අද්දේදි තමයි මං දැක්කේ, නිවාඩු නිකේතන පාරට හැරෙන තැන ඉන්න ට්‍රැෆික් සාප්ප්ල හතර දෙනා. මං පටාස් ගාල ඉසුරුට කෝල් එකක් ගත්තා.

"ප්‍රශ්නයක්ද රමියා.."

"ඔව්.. මෙතන ඉස්සරහා හතර දෙනෙක් ඉන්නවා.. උඹ ඔය ඉන්න තැනම අයින් කරල නවත්තගෙන ලයිට්ස් ඕෆ් කරගනිං.. මං කියනකන් එන්නෙපා.."

"අද නයිට් පෙට්‍රෝල් කවුරුවත් යන්නෑ කියලනෙ බුලතා කිව්වේ.."

"උගෙ ආච්චිගෙ රෙද්ද.. උඹ එනව කියල දැනගෙන උඹ ගානට ලෙඩේ අටවන්නයි සෙට් වෙලා තියෙන්නේ.."

"ම.. මට උඹ මරනැහැකි රමියා.."

"ඔන්න ඉතිං.. උඹේ අර්ශස් අමාරුවට නම් බෙහෙත් නෑ.. ඩිංගක් ඉවසලා ඉඳපං මං මොනව හරි කරන්නම්.."

මොන හොර පාර දිගේ හොරෙන් ආවත් ලී ලෝඩ් එකක් අරගෙන අනිවාර්යයෙන්ම මෙතනින් යන්න වෙනවා කියනෙක ඉසුරුයි මමයි දෙන්නම දැනගෙන හිටියා. ඒක අපි වගේම භීතිය, සාමය සුරකින පොලීසියේ බාප්පලත් දැනගෙන හිටියා. ඒකනෙ මේ පටිට ඊ මෙලෝ වැඩක් නැතුව වගේ මෙතෙක්ට වෙලා මදුරුවො තලන්නේ. මං කාර් එක හෙමිට ඉස්සරහට ගත්තා. මට ඕන උනේ මෙතන රැකගෙන ඉන්න, පොලීසියේ මහත්වරු කවුද කියල දැනගන්න. තවත් පරක්කු වුණොත් වැඩේ ගොඩදාගන්න බැරවෙන තරමට අවුල් වෙනවා කියල මං දැනගෙන හිටියා. ඉසුරු උනත් මේ වෙලාවේ මොලේ කල්පනා කරල වැඩ කරන්නේ නෑ. උඹ ඕන නම් ලී ලෝඩ් එක පොලීසිය ඉස්සරහින්ම නවත්තල බුලතට හොඳවයිත් කනේ පාරක් දෙයි, හිතේ කේන්තිය යන්න. ඒත් ඉතිං එතනින් ඊට පස්සේ වෙන දේවල් ගැන කවුද වග කියන්නේ.. ඉසුරුවගෙ කොට බිස්නස් එකට සම්පූර්ණයෙන්ම පුල්ස්ටොප් තමයි.

"රමියා.. තවත් පරක්කු වෙන්න බෑ.. අපි දැන් බාගයක්ම ඇවිල්ලයි ඉන්නේ.."

වෙලාව හෝ ගාලා ගෙවිල යන හන්දද කොහෙද ඉසුරු ආයෙන් මට කතා කරා.

"ඉතිං.."

"පොලිසියෙ බාප්පල මේ පැත්තට ආවොත් අතේ මාට්ටු.. මොනව හරි කරපං.."

"මුං මෙතනින් යන පාටක් නෑ.. ඉසුරු.. තව ඩිංගක් ඉවසල ඉදපං.. මං උඹව කොහොම හරි මෙතනින් ගන්නවා.."

"ඔය යක්කු ඉන්දෙද්දී ඔතනින් යන්න හදන්නෙ උඹේ ඔලුව නරක් වෙලාද රමියා.."

"සද්දෙ වහල ඉදපංකො.. මට තව විනාඩි දහයක් දීපං.."

ෆෝන් එක කටි කරල මං කාර් එක ඉස්සරහට ගත්තා. ට්‍රැරික් බ්‍රාන්ච් එකේ හතර දෙනෙක් සැහෙන්න ආතල් එකේ පාර අයිනෙ බයික් දෙකක් තියාගෙන වටපිට බල බල හිටියෙ වාහන වෙක් කරන්නවත් බිල යන එවුන් අල්ලන්නවත් නෙමෙයි කියන්න මට හොඳටම තේරුණා. මං මුලින් හිතුව වගේම මේ රැකගෙන ඉන්නෙ ඉසුරුගෙ ලී ලෝඩ් එකට වැඩේ දෙන්න. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් තිබුණෙ නෑ. හැබැයි පුතෝ මේක අහුවුණොත් නම් ඉසුරුට පට්ට පාඩුවක් තමයි වෙන්නෙ. ඒක දෙකක් නැතුව ලක්ෂ පහත් පන්නනවා..

පාර අයිනෙ රැකගෙන හිටපු ට්‍රැරික් මහත්තැරු පාස් කරන් යද්දි, කාර් එක දිහා සැහෙන උවමනාවකින් එයාල බැලුවත් අතදාල නැවැත්තුවෙ නම් නෑ. මේක ඉසුරුගෙ කාර් එක කියන්න

මේ පලාතෙ පුංචි වැලි කැටයක් පවා දන්නවා. එහෙම එකේ පොලිසියෙ බාප්පලා ඒක නොදැන ඉන්න විදියක් නෑනෙ.. අනික දැන් කට්ටියට බුදු ලිටි ඇති.. කාර් එක ගියා නම් පිටිපස්සේ ලී ලොරිය මං ගව්වනවා ඇති කියල. ඔහොම බලන් ඉදපල්ලකෝ.. උඹලට වෙන දේ උඩ ඉන්න දෙයියොවත් දන්නෙ නෑ.. මං දෙන්නම් උඹලට ආතල් ලී ලෝඩ් එකක්.

කාර් එක නිවාඩු නිකේතන පාරත් පහුකරගෙන ලේක් වීච් රෝඩ් එක ජේන හරියට අරන් ඇවිත් මං නතර කරා. ඊට පස්සෙ කාර් එකෙන් බැහැල ළහම තිබ්බ කොයින්ස් බොක්ස් එක ළහට ගියා. මං පහේ කාසි හතරක් දාලා ඩයල් කෙරුවෙ එස්.එස්.පී. ගෙ මොබයිල් නම්බර් එකට. මගේ වගේම ඉසුරුගෙන් වෙලාව හොඳයි.. එහා පැත්තෙන් ආන්සර් කෙරුවෙ එස්.එස්.පී..

"හෙලෝ.. එස්.එස්.පී. මංවනායක හියර්.."

"සර්.. මං මේ ටවුමෙන් කතා කරන්නෙ.."

"ඔව්.. මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ.."

"සර්.. ට්‍රැරික් එකේ සාපත් මහත්වරු හතර දෙනෙක් පාරෙ වාහන වෙක් කරනවා.."

"ඔව්.. ඒක ඉතිං එයාලගෙ රාජකාරියනෙ.. එහෙම නොකළොත්නෙ ප්‍රශ්නෙ තියෙන්න.."

"රාජකාරිය විත්තිය ඇත්ත සර්.. ඒත් එයාල හොඳටම ධුන්ක් එක දාල ඉන්නෙ.. කෙලින් ඉන්නත් බෑ.."

"මොකක්..?"

"ඔව් සර්.. මිනිස්සුන්ටත් මල වදයක් වෙලා.. පොලිසියෙ නම තමයි මේකෙන් සවුත්තු වෙන්නෙ.."

"කවුද මේ කතා කරන්නෙ..?"

"මං කවුද කියනෙක මෙතෙන්නට අදාල වෙන්නෑ සර්.. මං දැකපු දේ කිව්වා.. කතාව එව්වරයි.."

"ඒකත් එහෙමද.. මි.. කවුද එතන හිටපු මහත්වරු.."

එස්.එස්.පී. ලොක්කා හඳුන්නෙ පොලිසියට කෝල් එකක් දීල වැඩේ ඇත්තද කියල බලන්නයි. ඒක හන්ද මං අයි.පී. බුලත්සිංහලගෙයි ටවුමෙ හිටපු තව ට්‍රැෆික් සාජන් දෙන්නෙකුගෙයි නම් කිව්වා. දැන් කාල වරෙන්කො..

"සර් හොඳම වැඩේ තමයි.. ඒගොල්ලො බීල ඉඳගෙන පාරෙ යන අයට බැලුම් පුම්බන්න දෙන්න හදනවා.."

"මං පුම්බවන්නම්කො හොඳ බැලුමක්.."

එස්.එස්.පී. ට යකා නැග්ගා කියල මට තේරුණා. ඔය කියෙන්නෙ. මේ රමියා වැඩක් කරොත් ඉතිං ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. පෙට්ටියෙන් එකයි. දැන් බුලතට වෙන්නෙ පිටිපස්සට බුලත් කොළයක් තියාගන්න. කෝල් එකෙන් පස්සෙ කාර් එක හරවගෙන මං ආයෙත් ඉස්සරහට ගත්තා. ඔන් වෙව්ව හෙඩ් ලයිට් දෙක කෙලින්ම යොමුවෙලා තිබ්බෙ ලේක්වීව් රෝඩ් එකෙන් පල්ලෙනා පාරෙ කොරියාව පැත්තට. කොරියාවෙ ඉඳල අඳුරු රූපයක් එකපාරටම මේන් රෝඩ් එකට එනවා මං අහම්බෙන් වගේ දැක්කා. ඒත් මං ඒක ඒ තරම් ගනන් ගත්තෙ නැත්තෙ

පට්ට රෑ වෙලා.. අඩිය ගහල පොලිසියෙන් කම්මුල් පාරකුත් කාලා කොරියාවට ඇවිදගෙන යන මුස්පේත්තුවො කීප දෙනෙක්ම ටවුන් එකේ හිටපු හින්ද. ඒත් යු ටර්න් එකට කාර් එක හරවද්දි හෙඩ් ලයිට් දෙක පැත්තෙන් පැත්තට පාර අයිනෙ දිගටම වදිද්දි දැක්ක දෙයින් මං ගල් ගැහුනා.

"දෙයියනේ.. මේ අයියාකාරයා නේද.."

මගේ ඔලුවට ආවෙ මහා බරක්. අයියාකාරයන් එක්ක මරාගන්නා උනාට මේ වගේ රෑක තට්ට තනියම මිනිහා කොරියාව පැත්තෙ ඉඳල එන එක ගැන මට ලොකු බයක් දැහුනා. ඒ කියන්නෙ මේකගෙ මොකක් හරි සම්බන්ධයක් අතිවාර්යෙන්ම කොරියාව එක්ක තියෙනවාමයි. ඒක ගැන ආයෙ කව් බලන්න හිතන්න දෙයක් නෑ. ඕන දෙයක් වෙන්න අයියාකාරයා පිටිපස්සෙ පන්නවා කියලා හිතාගෙන මං කාර් එක නතර කරද්දි.. මගේ මොබයිල් එක රින්න උනා.

"රමියා.. මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද.."

එහා පැත්තෙන් ඇහුනේ ඉසුරුගෙ කටහඩ. දැන් ඉතිං දෙකෙන් එකක් තෝරගන්න වෙනවා.

"මුකුත් නෑ.. ඔහොම ඉඳපං.. මං.. ඔතෙන්නට එනවා.."

අයියාකාරයට නටන්න තව වාන්ස් එකක් දෙනවා කියලා හිතාගෙන මං ට්‍රැෆික් සාජන්ල හිටපු දිනාට කාර් එක අරන් ආවා. එක හීනෙන්ම හැමදේම එළිවෙන්නෙ නෑනෙ. ටයිම් එකක් තිබුණොත් උඹේ පස්සෙන් අද එළිවෙනකන් හරි මං පන්නන්නම්කො. අයි.පී. බුලතයල හිටපු තැනට මං එනකොට

එතන මැස්සෙක්වත් නෑ. ෂුවර් එකටම එස්.එස්.පී. ලොක්කා මේ මහත්වරු හතර දෙනාටම පොලිසියට වාර්තා කරන්න කියන්න ඇති. ඇයි ඉතිං මං දෙන එක දුන්නනෙ ඉස්මුරුක්කා වෙන්නම. තව ටිකකින් මංවනායකකාරයා බුලතගෙ එහෙම කට ඉඹල බලයි. වැරදිලාවත් කරුමෙට හරි උෟ ලාවට හරි හිනි අඩියක් හෙම ගහල හිටියොත් සොර්ම තමයි. කරන්න දෙයක් නැහැ අප්පා. ඒවා අපේ වැරදි නෙමෙයි.

"ඉසුරු.. වරෙන්.. අවුලක් නෑ.."

"උං ගියාද රමියා.."

"ගියේ නැහැ.. මං උංව යැව්වා.. ඉක්මනට වරෙන්.. ලෝඩ් එක පටාස් ගාල බාන්නත් ඕනනෙ.."

එතන ඉඳලා ඉතුරු ටික වෙන්න ඒ තරම් වෙලාවක් ගියේ නෑ. තවත් පැයක් විතර යද්දි කරන්න කියෙන හැම සෙල්ලමක්ම දාලා සල්ලිත් අරගෙන එල්ල් එකක් ආරක්ෂා සහිතව පිටත් කරල දාල මායි ඉසුරුයි ආයෙත් ටවුන් එකට ආවා. ඒ එද්දි තමයි මං ඉසුරුට පොලිසියෙ බාප්පලාට දීපු ගේම ගැන කිව්වෙ.

"උඹ නම් අදහන්න වටිනවා.. රමී.. අම්මපල්ල අවුරුදු ගානක්වත් හිතල හිතල හිතට එන්නැති මාස්ටර් ජලූන් එකක් උඹ විනාඩියට දෙකට ගහල දැම්මා.. කියලා වැඩක් නෑ.. මේ උදව්ව කෝටියක් වටිනවා.."

ඉසුරු උගෙ සතුට බොක්කෙන්ම ප්‍රකාශ කරා. උෟ එහෙම තමයි, හිතේ එකයි, බඩේ එකයි කියාගෙන වැලපි වැලපි ඉන්නෙ නෑ.

"ඒ ගැන ආයෙ කතා කරන්න දෙයක් නෑ ඉසුරු.. උඹට කියන්න තවත් වැඩක් වුණා.."

මේ වෙච්ච වැඩේටයි කරපු වැඩේටයි වැඩිය තවත් වැඩේ මොකක්ද කියල අහන්න වගේ ඉසුරු මගේ මුණට එබුණා.

"මං දැන් අයියකාරයා දැක්කා.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. බං.. මිනිහා කොරියාවෙ ඉඳල දුවගෙන වගේ ඇවිත් පටාස් ගාල වාෂ්ප වුණා. උඹේ වැඩේ තිබ්බෙ නැත්නම් මං මිනිහගෙ පස්සෙන් පන්නනවා.."

"මිත්.. මාර අපරාදයක් රමියා.. මේකව දවාලෙත් මිස් උනානේ.. දැන් මොකද කරන්නෙ..?"

"උෟ ගැන වහාම හොයල බලන්න වෙනවා ඉසුරු.. මේකා රැ දනියෙල් දවල් මිගෙල් වගේ ගේමක් හැන්ඩ්ල් කරන්නෙ.. අම්මයි.. තාත්තයි හිතන්නෙ තමන්ගෙ ලොකු පුත්තරයා තමයි මේ සිරි ලංකාවෙ සීලාවාරකමට හැදිව්ව හොඳම කොළු ගැටයා කියලා.. උඹ වාහනේ හරවපං කොරියාව පැත්තට.. ඩිංගක් මු ගැන හොයන එක ඇහට ගුණයි.."

මට කියල ඉවර කරන්න හම්බ වුණේ නෑ. ලේක් වීච් රෝඩ් එක පැත්තට ඉසුරු කාර් එක හැරෙව්වා.

"උඹ ඔහොම ඉඳපං.. මං ගිහින් එන්නම්.."

කාර් එකේ දොර ඇරලා මං බහින්න හැදුවා. ඒත් ඉපුරු මගේ දකුණු අතින් අල්ල ගත්තා.

"එපා රමියා.."

"ඇයි.."

"මේ වෙලාවේ කොරියාවට බහින්නෙපා.. වෙලාව හොඳ නෑ.."

"හොඳ උනත් නරක උනත් කරන්න දෙයක් නෑ බං.. මේක මිස් උනොත් මිසින්නම තමයි.."

"ඒක ඇත්ත.. ඒ උනාට, සමීරයා.. කොරියාවෙන් ගොඩට ආවනේ.. උඹ දැන් ඔරේ රන් කරනව ඇත්තෙ ගෙදර පැත්ත බලාගෙන.. අපි කොරියාව අතින් පැත්ත ගහල හෙවිවත් උගේ එක මයිලක් හම්බවෙන්නෑ.."

ඉපුරුගෙ කතාවත් ඇත්ත කියල මට හිතුණා ඒකෙන් කියවෙන්නෙ සමීරයාගෙ වෙලාව තාමත් හොඳයි කියන එක. කමක් නෑ.. ඔහොම යංකෝ.. දවල්ට කෑව කියන්නෙ මුලු දවසම බඩ පිරෙන්න කෑව කියනෙක නෙමෙයිනේ. තව රැට එහෙමත් ගෙඩිය පිටින්ම ගිලින්න තියෙනවනෙ..

ඉපුරු, කාර් එක හෙමින් සීරුවේ ඉස්සරහට ගනිද්දි මං ගෙදරට ඩිංගක් මෙහායින් බැහැ ගත්තා. අයියා තාමත් ගෙදරට ඇවිල්ලද නැද්ද කියන ප්‍රශ්න, වැට උඩයි මං හිටගෙන හිටියේ. ආයෙ මොන හිටගෙන ඉදිල්ලක්ද? කෙලින්ම උගේ කාමරේට හොම්බ දාලා බලනව මිසක්.

මගේ කාමරේට ගේ ඇතුළෙන් වගේම එළියෙනුත් යන්න පුලුවන් විදියට දොරවල් දෙකක් තිබුණා. ඒ හන්ද රූ පානෙ ගමන් බිමත් පිළිබඳ මං මහාචාර්ය උපාධියක් පවා හිමිකරගෙනයි හිටියේ. ඒක හන්දම ගෙදරට නෝන්ඩි නොවී, සැලකිය යුතු වැඩ කොටසක් මට කරගන්න පුළුවන් වෙලා තිබුණා.

ඒත් අයියා හිටියේ ගෙදර ඇතුළෙ කාමරේක. මිනිහා කොහේ හරි පට්ට රැක යනව නම්, අනිවාර්යයෙන්ම ඉස්සරහ දොරෙන් නැත්නම්, කුස්සියෙ දොරෙන් යන්න වෙලා තිබුණා. කොටින්ම කියනවනම් ගෙදර කාටවත්ම වානෙ නොවී මිනිහා කරලියට බහිනවා කියන්නෙ ගේමක්ම තමයි.

අයියාකාරයා කාලයක්ම මගේ කාමරේට අයිතිවාසිකම් ඉල්ලල හෙන ගේමක් දිදී හිටියේ. මගේ කටේ බලේටයි අත් දෙකේ බලේටයි මිනිහා සරෙන්ඩර් වෙලා හිටියේ. ඒත් දැන් සැහෙන කාලයක ඉඳල මිනිහට ගෙදරින් එළියට පැනගන්න හෙණ උවමනාවක් තිබිල තියෙනවා. මං හින්දා ඒක සැහෙන දුරට බ්‍රේක් වෙලක් තියෙනවා. ඒත් දැන් පේන්න තියෙන දත්ත, තොරතුරු හතර වර්ගෙම විශ්ලේෂණය කරල බලපුවහම අයියා වහලෙන් හරි පැනල ගිහින් තියෙනවා. ඒකයි තිත්ත ඇත්ත.

ගෙට ඇතුල් වෙව්ව ගමන්ම මං ගියේ අයියාගෙ කාමරේ ළඟට. මං හිතුවා වගේම කාමරේ ඇතුලු පැත්තෙන් අගුළු දාලා තිබ්බා. දැන් ඉතිං මිනිහා කාමරේ ඇතුළේ ඉන්නවද නැද්ද කියල බලන්න තියෙන්නෙ එක ක්‍රමයයි. මං ආපහු ගෙයින් එළියට ඇවිත් අයියාගෙ කාමරෙන් එළියට තිබ්බ ජනේල තුන භාවට ආවා. ඒකෙන් මැද්දෙ ජනේලට අත තියන්නත් කලින්

ඒ ජනේලෙ ඇරුණා. මොකක්ද යකෝ ඒ වෙච්ච වැඩේ.. මේකා ජනේලෙ වහල නෑ නේද?

කෝකටත් කියලා මං ඉබේම ඇරුන ජනේලෙන් කාමරේ ඇතුළටම එබ්ලා බැලුවා. යාංතමට පැතිරිලා තිබ්බ හඳ එළියෙන් මං දැක්කෙ, කාමරේ ඇතුළෙ කිසිම ජීවී වස්තුවක් නෑ කියල.

"මේ යකා ගෙදර නෑනෙ බං.."

මං මටම කියා ගත්තා. ඒකෙන් මේකෙන් කියවෙන්නෙ කොරියාවේ ඉඳල තියෙන්නෙ අයිසම තමයි කියනෙක. තවත් ඉතිං ඒකෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. ඒත් ඉතිං මට තිබ්බ එකම ප්‍රශ්නෙ ජනේල තුනටම යස අගේට ග්‍රිල් ගහල තියෙද්දි මේ 'හාතවාරිය පැලේ' කොහොම කාමරෙන් පැනගත්තද කියනෙක. කෝකටත් කියල මං වතුර ටැංකිය නග්ගල තිබ්බ කොන්ක්‍රීට් බිම් එකට කළුවරේම ළං වුණා. දැන් අයිසා මගේ ඇඟ උඩින් ගියත්, මිනිහට මාව පේන්නෙ නෑ.

කන ගාවින් කුං කුං ගාල මදුරු බාප්පලා තුන් හතර දෙනෙක් කරකුවෙද්දි මං උංව පරලෝ සැපත් කරන්නයි හැදුවේ. ඒ එක්කම තමයි යාංතමට වේලිච්ච කොළයක් දෙකක් පෑගෙන සද්දයක් මට ඇහුණේ. මමත් මගේ ළඟ තිබ්බ කොන්ක්‍රීට් බිම් එක වගේම ගල් තත්වෙට පත්වුණා. ඔයාලට කියන්න, මේ වගේ අවදානම්කාරී අවස්ථාවක හරි නම් හුස්ම ගන්නවත් හොඳ නෑ.

මං හිතුව වගේම, ජනේලෙ ගාවට හොර පුසෙක් වගේ හෙමින් සිරුවෙ ආවේ, මගේ එක කුස උපන් සහෝදර රත්නය.

සමීර නොහොත් මගේ වචන වලින් කියනව නම් අයිසාකාරයා. මිනිහව දැක්කහම මට පුදුමත් හිතුණා. මිනිහගෙ තිබ්බ අධික්‍රියාශීලී බව දැකලා. මේකා ගෙදර ඉන්නෙ නම් පාන්පිටි කොග ගානෙ ගිලපු පුස් උඹරා වගේ. දැන් බලපල්ලකො මුගේ තියෙන කලර්ස්. පොළවටවත් දැනෙන්නැති වෙන්නයි, ඇවිදින්නෙ. වටපිට බල බල පට්ට හොර ගෙඩියෙක් වගේ ජනේලෙ ළඟටම ආපු අයිසා හති ඇරියා. දැන් බලමුකො මේකා කොහොමද කාමරේ ඇතුළට රිංගන්නෙ කියලා. මොකෝ, මු ග්‍රිල් එක කඩාගෙන ඇතුළට යන්නද? බලන් ඉන්නකොට මේකත් මරු අප්පා. තමන්ගෙ ගෙදරට හොරෙක් වගේ බඩගාගෙන ඇවිත්, වටපිට බල බල ආතල් එකක් ගන්නෙක.

තත්පර ගානක් නිවාඩු පාඩුවෙ ගෙවිල යන්න දිල අයිසා එයාගෙ කලිසම් සාක්කුවෙන් එළියට ගත්තු දේ දැකල මගේ හුස්මත් නතර උනා වගේ. ඒක ටිකක් දිග ඉස්කුරුප්පු නියනක්. මේකා ඒ පාර මොකක්ද හත්තිලව්වෙ මේ කරන්න හදන්නෙ. මට කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරි වුණා. ඉස්කුරුප්පු නියනක් මොකටද, මේ පිස්සට කාමරේ ඇතුළට යන්න. මං ඇරල ඉවරවෙලා, ආයෙත් වහල වගේ තිබ්බ ජනේලෙ අයිසා හෙමින් සිරුවෙ ඇරලා ජනේලෙට අල්ලල තිබ්බ ග්‍රිල් එකට ඉස්කුරුප්පු හියන තියල තද කරා. ඔන්න එතකොට තමයි මට උපරිමේටම වැඩේ තේරුණේ. බලන් ගියහම මේ වගේ එකෙක් ලොවෙන් හැ. ඇත්තටම මගේ හිතේ අයිසා ගැන ඇදිලා තිබ්බ කුණු ඝණදල් හෙණ කොගයක් දියවෙලා ගිහින් මාරම ගතියක් හිත උඩට ගලාගෙන ආවා. තමුන්නාන්සේ එහෙනම් මේ රමියගෙ වත් ඇත්ඩ් ඔන්ලි සහෝදරයා කියලා කැත නැතුව ඔප්පු කරා. ඉස්කුරුප්පු නියනෙන් ජනේල ග්‍රිල් එකේ ඉස්කුරුප්පු

ඇත දෙක ගලවල ගිල් එකක් අතේ තියාගෙනම අයියා කාමරේ ඇතුළට පැන ගත්තා. පස්සෙ ගිල් එක ආයෙත් තිබ්බ වගේම එකට හේත්තු කරල ජනේලෙන් වහගත්තා. කොන්ක්‍රීට් බිම් එකට හේත්තු වෙලා මං මේ අමරණීය දර්ශනේ බලන් හිටියෙ හුස්ම ගන්නත් අමතක වෙලා වගේ. අඩේ එහෙනම් සමීරයා කියන්නෙ මං හිතුවට වැඩිය 'ස්පෙෂලිස්ට්' පොරක්නේ.

දැන් ඉතිං මේ රමියට හොයාගන්න තියෙන්නෙ අයියා ඉහෙන් බහින රෝගයක් නැතුව ඇදගෙන යන මේ ඉන්ටර්නැෂනල් ගේම් එක මොකක්ද කියල. මේ තරම් අමාරුවෙන්, මේ තරම් ෆයිට් එකක් දීලා මේකා රෑ ජාමෙ කොරියාව පැත්තෙ බඩගාන්නෙ ඇයිද කියල හොයල බලන්නම වටිනවා.

පහුවෙනිදා

උදේ හතයි කාල වදිදිදි මං හිටියෙ 'පිළිසරණ' අනාථ නිවාසෙ ඉස්සරහ. ගේට්ටුව එළියෙන් ඇරගෙන ඇතුළට යනකොටත් ළමා නිවාසෙ ළමයි වටපිටාව පිරිසිදු කරන්න පටන් අරන් තිබුණා. ඒත් ඒ ළමයි අතරෙ මං දිමුතුව දැක්කෙ නෑ.

"රමිත මහත්තයා.."

මාව දැක්ක ගමන් ෆාදර් මගේ ළඟට ආවා.

"ෆාදර්.. ඇයි දිමුතූ පේන්න නැත්තෙ..?"

"දිමුතුව ආයෙත් අසනීප උනා.."

"අසනීප උනා..? ඇයි මට නොකිව්වෙ..?"

මට ආවේ ෆාදර් එක්ක ලොකු තරහක්. මොනව හරි හදිස්සියක් උන ගමන් කතා කරන්න කියල තියෙද්දි මොකක්ද

මේ කරල තියෙන භාල්පාරු වැඩේ. මං ෆාදර් දිනා කෙලින්ම බලද්දි එයා බිම බලාගත්තා.

"කියන්න ෆාදර්.. මොකක්ද ප්‍රශ්නේ.. ඇයි දිවුතු අසනීප උනා කියල මට නොකිව්වේ.."

"දිවුතු කිව්වා.. මහත්තයට කියන්නෙපා කියලා.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. රමිත මහත්තයා.. දිවුතු කිව්වා.. මහත්තයට කරදර කරන්නෙපා.. දෙයියෝ බුදුන් වගේ මේ කරන කැපවීම බලා ගැනිල්ල හොඳටෝම ඇති කියලා.."

"ඒ පැහිව්ව ආව්ව් කිව්වට ෆාදරුත් මට කතා කරේ නෑ.."

"මගෙන් එක්ක නොරොක් වෙන්න එපා රමිත මහත්තයා.. ඒ දරුවගෙ අහිංසක කැමැත්තටයි මං ඉඩ දුන්නේ.. මං කොහොමද ඒ අසරණ හිත රිද්දන්නේ..? රමිත මහත්තයා ඔය මොනව කියල කැගුහුවත් මං දන්නවා මහත්තයා උනත් දිවුතු කියන දේට පිටින් යන්නේ නෑ කියලා.."

ෆාදර්ගෙ කතාව සියට සියක්ම ඇත්ත හන්ද මං ඒ ගැන කතා කරනෙක නවත්තල දැම්මම..? තවත් ඒ ගැන කතා කරල වැඩක් නෑ. දැන් වැඩේ සිද්ධ වෙලා ඉවරයි. නිකරුනේ පොරොන්දම් බලල වැඩක් නෑ..

"ෆාදර්.."

"ඇයි.. රමිත මහත්තයා.."

"මෙන්න මෙන, රුපියල් හතළිස්දාහක් ඇති.. මේක දිවුතුගෙ දේවල් වලට වියදම් කරන්න.."

රියේ රෑ කොට බිස්නස් එකෙන් ඉසුරු මට දීපු මගේ පංගුව එහෙම පිටින්ම මං ෆාදර්ගෙ අත්දෙක උඩින් තිබ්බා. ෆාදර් මං දිනා බැලුවේ පුදුම වෙලා වගේ.

"මෙව්වර..?"

"ඔව්.. ෆාදර්.. සමහර විට මං දිවුතු ළඟ නැති වෙලාවකට එයාට සල්ලි ඕන වෙන්න පුලුවන්.. මං තවත් ටිකක් ගෙනැල්ල දෙන්නම්.. හදිස්සියකදි එහෙට මෙහෙට විසි කරන්න.. මගෙන් අහන්න බලන් ඉන්නෙපා.."

මට ඒ ටික කියල කටගන්න හම්බ වුණේ නෑ. මගේ පිටිපස්සෙන් කවුරු හරි ඉන්නව වගේ මට දැනුන හන්ද මං හැරුණා.

"ර..මි..ත.. යියා.. හ්.. හග්.."

දිවුතුගෙ ඇස් දෙකේම කඳුළු පිරිල තිබුණා. ඒ අන්න අසරණ මුණු පොඩිත්ත මගේ හිතට ගෙනාවේ මහා දුකක්. ඇයි දෙයියනේ ඔයා ඔය තරම් අසරණ විදියට බලාගෙන ඉන්නේ. ඔයාව සංතෝසෙන් තියන්න මං කොයිතරම් මහත්සි වෙනවද?

"දිවුතු.."

"ම.. මං වෙනුවෙන් මේ තරම් දේවල් කරන්නෙපා මගේ ශායියේ.. මේ දේවල් වලින් පුංචි ප්‍රයෝජනයක්වත් නැති වෙයි.."

"ඇයි..?"

"මං මේ ලෝකෙ ඉන්නෙ තව ඩිංග කාලයයිනේ.."

"දිමුතු.. ආයෙත් ඔය කතාව කිව්වොත් මං කට කඩනවා.. ඔයාට කලින් මං ගියොත් මිසක් ඔයා යන්නෙ නෑ.. ඒක හොඳට මතක තියා ගන්න.. අනික මේ රමිත ඉන්නකල් ඔයාට පුංචි කරදරයක්වත් වෙන්නෙ නෑ.."

"ඔ.. ඔයාට මං කියන දේ තේරෙන්නෙ නෑ මගේ අයිසේ.. මට ඔයාව දාල යන්න වෙනවා.. ඒක මගේ හිත කියනවා.. ඒත් මට බැරිම දේත් ඒකයි.. ඒ දේ මං කලිනුත් ඔයාට කියලා තියෙනවා.. රමි.. අයිසේ.."

"දිමුතු.. ඔයා ඇයි මගේ හිත රිද්දන්නෙ..? මොනවද ඔයා මේ කියන්නෙ.."

"මං වෙනුවෙන්.. මේ කරන කියන දේවල් වලට කලගුණ මං ලබන ආත්මෙ හරි ගෙවනවා මගේ අයිසේ.. මනුස්ස ආත්මයක් ලබන්න බැරි උනොත් මං සතෙක් වෙලා හරි මේ ණය ගෙවනවා.. ඔව් අයිසේ මේ ලෝකෙ අංශු මාත්‍රයක් හරි කරුණාවක් නැතුව ඉපදිව්ව මං.., ඉපදිව්ව ගමන්ම මාව අතැරල දාල ගියපු ඒ ආදරණීය අම්මට උනත් වෙර කරන්නැති මං, මට මේ තරම් ජීවිතේ කියල දෙන ඔය රත්තරං හිතට කොයි තරම් ආදරේ කරනවද කියල කියන්න මට වටන නෑ.."

දිමුතු ඉස්පිල්ලක් පාපිල්ලක් අඩු නැතුව හෝ ගාල කියවගෙන යනවා. ඇත්තටම මට කියන්න දෙයක් තිබුණෙ නෑ. මගෙයි දිමුතූගෙයි කතාව දුක්බර පැත්තට ඇදිල යන

හන්දම ආදරුත් අපි ගාවින් හෙමින් සැරේ පැත්තකට ගිහින් තිබුණා.

"ඔයාව අපේ ගෙදර එක්කගෙන යන්න පුළුවන් කමක් තිබුණ නම් මං මෙලහකටත් එක්කගෙන ගිහින් දිමුතු.."

"මං ඒක දන්නවා රමිත අයිසේ.. ඔයාගෙ වයසෙ කිසිම පිරිමි ළමයෙක් නොකරන දෙයක් ඔයා මේ කරන්නෙ.. ඒක අදහන්න වටිනවා කියල මං තිතරම කියන්නෙ ඒකයි.. මුලු ලෝකෙම මට නැති වෙලා තිබුණත් ඔය රත්තරං හිතේ පුංචි ඉඩක් හරි මට හිමිවෙව්ව ඒක ගැන මං පුදුම තරම් සංතෝස වෙලා ඉන්නෙ.."

"පුංචි ඉඩක් නෙමේ දිමුතු.. මේ මුලු හිතේම ඉඩ ඔයා අරන් ඉවරයි.. ඔයා භීතෙකින්වත් මේ රමිත අයිසව දාල යන්න හිතන්නෙපා.. ජීවිතේට ශක්තිය අරගෙන ශක්තිමත් වෙලා ඉන්න.. ඔයාට කිසිම නපුරක් වෙන්නෙ නෑ දිමුතු.. ඔයා මගේ ආයුෂත් අරගෙන මටත් වැඩිය කල් ජීවත්වෙන්න ඕන.. දැන් ඉතින් හොඳ ළමයා වගේ ඇතුළට යන්න.. ඔයාට බුදු සරණයි.."

බෝල ඇස් දෙක හෙමින් සිරුවෙ උස්සල දිමුතු මං දිහා බැලුවා. තමන්ට හිමිවෙලා තිබ්බ වටිනාම වස්තුවක් නැතිවෙලා ගියපු කෙනෙක්ගෙ මුණෙ තියන පසුතැව්ම ඒ පුංචි මුණෙ හරි අඟුරුවට සිත්තම් වෙලා තිබුණා. ඒත් ඒ පසුතැව්ම මැද්දෙන් මගේ ජීවිතේ අමතක කරන්න බැරි තරම් සුදු සිනාවක් හැංගිලා තිබුණා.

* * * * *

හැන්දෑව තඹ පාටට හැරීල තියෙන්නෙ ඇයිද කියල මං හොයන්න ගියේ නෑ.. මොන අල ගෙඩියකට ඔව් හොයනවද? හැන්දෑව සුවසේ විද ගන්නව මිසක. අනිත්තෙක ඉතිං සුවසේ විදගන්න දේකුත් මං ළඟ තඹ පාට හැන්දෑවෙ තිබුණා. ඒ සජීවි වස්තුව තමයි ඉමාෂි.

"රම් අයියා.. මට කියන්නෙ මොනව කරන්න කියලද..?"

මෙව්වර වෙලා කිසිම කතා බහක් නැතුව ඉඳපු ඉමාෂි මගේ පැත්තට හැරුණා. ඉසුරුගෙ මුණට හුඟක් සමානකම් තිබ්බ ඒ සොදුරු කාන්තා රූපෙ ඇඳිලා තිබ්බෙ හිත හිරි වට්ටන කෝමල රේඛා කීපයක්. ඒත් මං හිතට අවවාද කරගත්තා. මේ ඉන්නෙ ඉසුරුගෙ නංගි කියලා. නැත්නම් ඉමාෂිගෙ පරණ බෝයි ෆ්‍රෙන්ච් රංගන කියපු දේවල් සැහෙන දුරට ඇත්ත වෙනවා.

"මං ඔයාට මොනවත් කියන්න හැදුවෙ නෑ ඉමාෂි.."

"මාව අතරමං කරන්නෙපා රම් අයියේ.. අහපු ප්‍රශ්නෙට උත්තරයක් දෙන්නකෝ.. අපේ අයියගෙ මුණත් මේ දවස්වල හොඳම නෑ.. හරියට මං වැරද්දක් කරල වගේ.. හරහටමයි කතාව.."

මේ බලාපල්ල ගැහුණු ළමයි.. මේවට තමයි කියන්නෙ කළුවර, බුරුන, තේක්ක ගස් කොව්වර තිබ්බත් මිනි පෙට්ටිය හදන්න ගන්නෙ කොළොන් ගස් හරි පුළුන් ගස් හරි කියලා.

"ඔයා වැරද්දක් කෙරුවෙ නැද්ද..?"

"රංගනට ආදරේ කරපු එකද..?"

"ආදරේ කරන එක වැරද්දක් නෙමෙයි ඉමාෂි.. ඒත් රංගන වගේ කොල්ලෙකුට ආදරේ කරන එක වැරද්දක්.. ඒක ඔයාගෙ මුලු ජීවිතේටම සිද්ධවෙන, මකල දාන්න බැරි කැළලක්.."

"ඇයි රම් අයියේ.. ඔයත් අපේ අයියා වගේ කතා කරන්නෙ.. මං රංගන එක්ක සම්බන්ධෙ නවත්තලනෙ තියෙන්නෙ.."

"ඒ වුණාට ඔයාගෙ හිතේ ඒකා ඉන්නවනෙ.."

"ආදරයක් ලේසියෙන් මරල දාන්න බෑ.. ඒක මුලු ජීවිතේ පුරාවටම වද දෙනවා.."

"ආදරේ කරපු එකා කැත සතෙක් කියල දැන ගත්තහමත් ඒ ආදරේ ජීවිතේ පුරාම වද දෙනවද..?"

බිමට බරවෙලා තිබ්බ ඉමාෂිගෙ ඇස් දෙක එක පාරටම උඩට ඉස්සුනා. ලාවට වගේ කඳුළු බිංදු දෙකක් මතුවෙලා තිබ්බ ඒ ඇස් දෙක රතු පාටට හැරීල තිබ්බා..

"ඔයාලට කවදාවත් තේරුම් ගන්න බැරි දෙයක් තියෙනවා රම් අයියේ.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"කෙල්ලෙකුට ආදරේ කරනෙක පිරිමි ඔයාලට එක මොහොතක් වෙන්න පුළුවන්. ඒත් ගැහුණු අපිට ඒ දේ මුලු ජීවිතේටම අමතක කරන්න බෑ.. අපි ඒ දේ බදාගන්නෙ මුලු ආත්මයෙන්ම.. ඔයාල වගේ ඒ මොහොතෙ සංතෝසෙ ගැන

හිතල නෙමෙයි.. අපි වලක වැටුණොත් අපිට ගොඩ එන්න අමාරුත් ඒකයි.."

"ඔලුව තියෙනව නම් ගොඩ එන්න පුළුවන් ඉමාමි.."

"මං හිතන්නෑ රම් අයියේ.."

"හිතන්න බැරි වෙන්නෑ ඉමාමි.. අනවශ්‍ය දේවල් හිතෙන් අයින් කරල දාන්න ඕනෙ.. එතකොටයි ඉස්සරහ ජීවිතේ ලස්සන වෙන්නෙ.."

"ඉස්සරහ ජීවිතේ ලස්සන කරගන්න කියලා මං පිරිමි කී දෙනෙක් ටෙස්ට් කරල බලන්නද අයියේ.. ඔයා වගේ ගුණු ළමයි හතරක් පහක් එක්ක එකපාර යාලුවෙලා කෙනෙක්ව තෝරගන්න පුළුවන්කමක් මට නෑනේ.. මං පුංචි ගුණු ළමයෙක්නේ.."

බරපතල විදියට ඇදිල ගියපු කතාබහ ඉමාමි කියපු ඒ දෙයින් පස්සෙ නිකම්ම සැහැල්ලු උනා. ඒකත් හොඳයි.. මේ වගේ කතාබහක් සිරියස් කරනවට වැඩිය නෝමල් කරන එක ප්‍රයෝජන සහිතයි.

"ඉමාමි.."

"මි.."

"දැන් කවුද කිව්වෙ.. මං ගුණු ළමයි හතරක් පහක් එක්ක යාලුවෙලා ඉන්නවා කියලා.."

"කවුරු කිව්වත් කමක් නෑනේ.. වැඩේ ඇත්ත නම්.."

"ඒක බොරු කතාවක් ඉමාමි.."

"බොරුද ඇත්තද කියල මං දන්නෙ නෑ රම් අයියේ.. ඒත් හුඟක් ගර්ල්ස්ලා හිතන්නෙ ඔයා දකින දකින ගුණු ළමයා එක්ක යාලුවෙන කෙනෙක් කියලා.. ඔයාගෙන් බේරෙන්න පුළුවන් ගුණු ළමයෙක් නෑ කියලයි හැමෝම කියන්නෙ.."

ඉමාමිගෙ කතාවට මට ලොකු හිනාවක් ආවා. මේවට තමයි කියන්නෙ 'පිං මාලු වලේ කුසල් හාම් මාලු බානවා' කියලා. ඉමාමිට ඇඩ්වයිස් දෙන්න මමයි ආවෙ. දැන් ඒකෙ අතින් පැත්තයි මේ සිද්ධ වෙන්නෙ. ඒකත් මරු තමා. ඔහොම යං.. ඔහොම යං..

"ඇයි ඔයා හිනාවෙන්නෙ..?"

"මගෙන් බේරෙන්න පුළුවන් ගුණු ළමයෙක් නෑ කිව්වට.."

"ඉතිං ඒක ඇත්තනෙ.."

"එතකොට..?"

"ඔව්.."

"එතකොට ඔයා කොහොමද මගෙන් බේරිලා ඉන්නෙ..?"

කෙල්ලට කට උත්තර නැති වුණා. මේ රමියක් ඉඳල ඉඳල දෙන්නෙ අත්තර් ජාතික තත්වයෙ කතන්දර තමයි.. ආයෙ උත්තර බැඳීමක් ගැන නම් හිතන්නවත් බෑ.

"රම් අයියේ.."

ඩිංගක් වෙලා කතා නැතුව ඉඳපු ඉමාමි මගේ අතින් අල්ල ගත්තා. ඒ වෙනකොට කලින් කතාවේ වැජ්ජර් එක ක්ලෝස් වෙලා කියල මං තේරුම් ගත්තා. මේ නම් පටන් ගත්තේ අලුත්ම තැනකින්.. ඒ කියන්නේ අලුත්ම ඇරඹුමක්.

"ඔයාට තියෙන්නේ කොයි තරම් ලස්සන හිතක්ද..? ඒ ලස්සන හිතින් එක හිතකට සදාකාලයටම ආදරේ කරන්න බැරි ඇයි.. අයියේ.."

"මට එහෙම පුරුදු නෑ ඉමාමි.."

"මාලුන්ට පීනන්න උගන්නන්න ඕන්නෑ අයියේ.. ඔයාගේ ජීවිතේ ඔය්ට වැඩිය හුඟාක් ලස්සන වෙයි එහොම වුණොත්.. කියන්න.. මං කිව්ව දේ ගැන හිතල බලනව තේද.."

ඉමාමි එයාගේ අතින් අතක් මගේ අත උඩින් තිබ්බා. ඒ අත් දෙකේ තිබ්බ සීතල මගේ හිත ඇතුළටත් දැනෙද්දි මං ඉමාමිගේ ඇස් දෙකට එබුණා. ඒ ලා දුඹුරු පාට ඇස් දෙක මට කිව්වේ මෙව්වර කාලෙකට මං අහල තිබ්බේ නැති කතාවක්. ඒත් ඒ තත්පර ගානකට විතරයි.. ඊළඟ තත්පරය උදාවෙද්දි හැමදේම විනාස වෙලා ගියා. උතේ මොකක්ද කියලා හිතාගන්නත් මට විනාඩි ගානක් ගියා.

"රමික.."

කන ගාවින්ම ගිරිය යටින් කෑ ගහපු සද්දයක් හින්දා මං උඩ ගිහින් ආයෙත් මහ පොළොවට ඇදත් වැටුණා වගේ උනා.

"එ.. එහෙනම් මේකයි සෙල්ලම ඇ.. මාව ඩිංගෙන් ඩිංග අමතක කරල දැම්මේ මොකද කියල මට දැනුයි තේරුණේ.."

මායි ඉමාමියි ළඟින්ම හිටගෙන හිටියේ වෙනත් කවුරුවත් නෙමෙයි, මගේ අතිජාන පෙම්වතිය නදිනි.. බස බස ගාල ගැනි කියවගෙන යද්දින් ඉමාමිගේ අත් දෙක තිබ්බේ මගේ අත්දෙක උඩ. අඩු ගානේ ඒක අයින් කරගන්නවත් වෙලාවක් කලාවක් තිබ්බේ නෑ. මොනව කරන්නද අප්පේ.. මේ කුණු සංසාරේ සිද්ධ වෙන පුරුවේ අකුසල කර්ම කියල හිතාගෙන ගේමට බහිනව මිසක. ඔයාල දන්නවනේ ඉතිං පට්ට වැරද්දක් කරල උනත් මේ රමියගේ ඡේප් වීමක් නම් නෑ කියලා.

"නදිනි මේ..? මෙතන කව පව ගාන්නෙපා.. කතා කරන්න ඕන්නම් වැදගත් විදියට වාඩිවෙලා කතා කරන්න.. නැත්නම් අපිට වද නොදී මෙතනින් වුන වෙලා යන්න.."

නදිනි බර පැන දාන්න කලින් මං වැඩිට බැස්සා. ගැනිගේ මුණ කරත්ත රෝදේට අහුවෙව්ව ටින් බෙලෙක්කේ වගේ උනා. කරන්න දෙයක් නෑ බබා.. ඔයයි ඇදගෙන නාන්න මෙතෙන්ට ආවේ.

"මෙව්වර කාලයක් ඔයා ළඟ හිටියට මට හම්බෙන තෑග්ග මේකද රමික.. කවුද මේ කෙල්ල.. අර කැලෑ පාලුවගේ නංගි තේද..?"

ඉමාමිගේ අත විදුලි සැර වැදුණා වගේ මගේ අතින් ගැලවෙද්දි මං වාඩිවෙලා හිටපු පුටුවෙන් නැගිට්වා. මගේ මුඩ එක ඒ තරම් හොඳ නෑ කියලා නදිනිට තේරුනා වගේ. ඒත්

එතකොට ගැනි වචන පිට කරල ඉවරයි. ආයෙ ඒව ඇදල ගන්න බෑ.

"මොනවද නදිනි තමුසෙ කිව්වෙ..? කවුද කැලෑ පාලුවා..? ආ.. කියනවා බලන්න.."

වට පිටේ මිනිස්සු මැජික් බලනවා වගේ එහෙත් මෙහෙත් බලද්දි මං ෆෝම් උනා. මේ වගේ අමන කතා ඇහෙද්දි මල පනින්නැති එවුන්ටත් මල පනිනවනෙ.

"ම.. මට කියන්න දෙයක් නෑ රමිත.. මේ වැඩවල තේරුම මොකක්ද කියන්න.. ඔයා මටත් ආදරේ කරන ගමන් මේ තවත් කෙල්ලෙක්ගෙ අතින් අල්ලන් ඉන්නෙ කොහොමද..?"

මං ෆෝම් වෙලා ආපු හැටි ඒ තරම් හොඳ තත්වෙක නෑ කියනෙක තේරුන හන්ද නදිනි මායම් හැටි හතරෙන් එකක් දාලා කතාවෙ ට්‍රැක් එක මාරු කළා. ඒත් ඒ මාරු කරල තිබ්බෙන් වැරදි ට්‍රැක් එකක. ඕක තමයි කියන්නෙ කලබලේට ඩබල් බනිසුත් මාලුපාත් වගේ ජේනවා කියලා.

"මට ඕන හින්දා මං අල්ලන් හිටියෙ.. ඔයා මට මොනව කරන්නද..?"

"එතකොට ඔයා මට කෙරුවෙ බොරු ආදරයක්ද රමිත..?"

"බොරුද ඇත්තද කියලා මං දන්නෑ.. ඒත් ඔයා වගේ කෙල්ලෙක් එක්ක එකට ගමනක් යන්න බෑ කියලා මං තේරුම් ගත්තා.. මහා මල වදයක්.."

"මං මල වදයක් හින්දද ඔයා මේ කෙල්ලව තෝරගත්තෙ..?"

"ඔයාමනෙ මට කිව්වෙ.. එයාව තෝරගන්න කියලා.."

"මොකක්.. මං කවදද එහෙම කතාවක් කිව්වෙ..?"

"ඇයි අර අන්තිමට හම්බ වෙච්ච දවසෙ කිව්වෙ මාව හරි කැලෑ පාලුවව හරි තෝරගන්න කියලා.. මං ඉතිං කැලෑ පාලුවගෙ නංගිව තෝරා ගත්තා.."

නදිනිගෙ වචන වලින්ම මං එයාට දමලා ගැහුවා. මං කියපුවා ගැනිට උහුලන්න බැරි උනා කියලා මට තේරුණා. ගැනිට විතරක් නෙමෙයි ඉමාෂිටත් උහුල ගන්න බැරි වෙලා වගේ.

"ඔ.. ඔයා මොනවද රම් අයිසේ මේ කියන්නෙ..? මේ අක්කා අපි ගැන වැරදියට හිතයි.."

"අලුතෙන් හිතන්න දෙයක් නෑ ඉමාෂි.. එයා හිතල ඉවරයි.."

ඉමාෂිත් කතන්දරේට සහභාගි වෙන්න හැදුවත් මං එතෙක්ට පුල්ස්ටොප් එකක් තිබ්බා. කෙල්ලොන්ට වැඩිය කතා කරන්න දෙන්න හොඳ නෑ. එහෙම උනොත් උං අපේ ඔලු කනවා. ඕක රම්ගෙ අදහසක් නෙමෙයි. ඇල්බට් අයින්ස්ටයින් කියල තිබ්බ එකක්. ඔය මනුස්සයගෙ $E = mc^2$ සමීකරණෙ m කියන තැනට දාල තිබ්බෙ ගැනියෙක්ලු. ඒකනෙ ඒ සමීකරණෙක් දැන් වෙනස් වෙලා තියෙන්නෙ. ඉතිං රම් එහෙම හිතන එකේ ඇති වැරද්දක් හැනෙ.

"ඔයා මට මේ දුන්නු දුක වගේ ලක්ෂ ගානක දුකක් ඔයාටත් හම්බ වෙයි රමිත.. අන්න ඒක මතක තියාගන්න.."

"හරි.. මං මතක තියාගන්නම්.."

"ඔයා වගේ සවුත්තු මිනිහෙක්ගෙන් ඇත්වෙන්න හම්බ වෙච්ච එක මගේ වාසනාවක්.. ඔයාට කවදාවත් හොඳක් වෙන්නෑ.. මං උපදින හැමදාකම ඔයාට සාපකරනවා.. ඒකත් මතක තියාගන්න.."

"නදිනි මේ.. මගේ යකා අවුස්සන්නැතුව මෙතනින් යනවද?.. මගෙන් කන පලා ගන්නැතුව.."

"දෙයියනේ.. මැරීගෙන ආදරේ කරපු මට ඔයා කතා කරන විදියද මේ..? හග.. හග්.. ඔයාට නම් සහගහනවා රමිත.. සහගහනවා.. ඔයාට කවදාවත් හොඳක් වෙන්නෑ.. කවදාවත් නෑ හග්.. හග්.."

නපුරු මංතරකාරි සාපකරල ලස්සන කුමාරයා ගලක් කරල ගියා වගේ නදිනි දන්න හැම වචනෙකින්ම මට සාප කරල දුවල යන්න ගියා. ඒ දුවගෙන යන දිහා බලන් ඉඳපු මගේ හිතේ කිසිම පසුතැවිල්ලක් තිබුණේ නෑ. කලින් තිබ්බට වැඩිය ලොකු නිදහසක් මට දැනුනා.

"ඔයා කරේ ලොකු වැරද්දක් රම් අයියේ.."

ඉමාෂිගෙ කටහඬ ඇහුණහම තමයි මට මතක් උනේ එයත් තාම මෙතන කියලා.

"කිසි වැරද්දක් නෑ ඉමාෂි.. එයත් මට ගුඩ්බයි කියල ගියා.. එච්චරයි.. එන්න මං ඔයාව ත්‍රිවිලර් එකකට දාන්න.."

මගෙන් එක්ක තව දුරටත් කතා කරන්න ඉමාෂිට ඕනකම තිබ්බත් ඒකට මගෙ හිතේ ඉඩක් තිබ්බේ නෑ.. ඕනම දෙයක් ඕනවට වැඩිය ඕන නෑ කියල මගේ හිත කිව්වා.

ඉමාෂිව ඇරලවල ආපිට ගෙදර ආවහම මගේ හිතට දැනුණේ පුදුමාකාර නිදහසක්. කොහොමටත් මං නිදහස්ව නිවහල්ව ඉන්න කැමති එකානෙ. අනිත්තෙක ඉතිං හුඟක් බැඳීම් ඇති කරගන්නෙක හිතට අත්තිමේදී එක්කපු කරන්නෙ දරා ගන්න බැරි තරමේ බරක් කියන්න මං අත්දැකීමෙන්ම දැනගෙන හිටියා. කොටින්ම, අවස්ථාවක් ආවොතින් ඒ අත්දැකීම් ඉස්සරහට ගන්න මං ඩිංගක්වත් පරක්කු උනේ නෑ.. ඒකයි කොයි වෙලාවෙන් මේ රමියා.. අනිත් කොල්ලොන්ට වැඩිය හුඟක් ඉස්සරහින් හිටියේ. ඒත් ඉතිං නදිනියි, රිස්මියයි මගේ ජීවිතෙන් ඇත් උනහම මේ රමියට දුකක් දැනුණේ නෑ කිව්වොත් ඒක ටොම් පවයක් වෙනවා. හැබැයි ඒ දුක හන්ද ජීවිතේ විනාශ කරගන්න තරමේ රමියා දෙකේ පන්තියේ හොටු කොල්ලෙක් නම් නෙමෙයි.

රටේම ඉන්න විවිධාකාර කෙල්ලොන්ගෙ මුණු එහාට මෙහාට පැද්දි පැද්දි ගිහින් මගේ මුණ ඉස්සරහට ආවේ දිමුතුගෙ මලක් වගේ අහිංසක මුණ. හිතේ තිබ්බ හැම කහටක්ම දියවෙලා ගිහින් මොකක්දෝ නොදන්නා පිටිතුරු හැඟීමක් හිතට ගලද්දි තමයි, එළියෙන් අමුතු සද්දයක් මට ඇහුණේ.

මෙච්චර වෙලා දාල තිබ්බ ටේබල් ලෑම්ස් එක ඕෆ් කරල හුඟක් ඕනෑ කමෙන් මං ඇහුම්කන් දිගෙන හිටියා. ඒත් විනාඩි

ගානක් යනකල් මට කිසිම සද්දයක් ආවේ නෑ. තවත් ටිකක් වෙලා යද්දි හිතේ සැකේටද මංදා. මොකක්දෝ අමුතු සද්දයක් ආයෙන් ඇහුණා. කෝකටත් කියල මං හෙමින් සිරුවෙ කාමරේ දොර ඇරල බලද්දි, අඳුරු ඡායාවක් වගේ දෙයක් ගේට්ටුව පැත්තට පාවෙනවා මං දැක්කා.

"මොකද බං මේ.."

මං මගෙන්ම අහගත්තා. රමියගෙ ගෙදර වත්ත ඇතුළට දැනුම් දීමකින් තොරව ඇවිල්ලා ආපහු යන්න තරමේ පිටි එකක් තිබ්බ හාල් කැල්ල කවුද අප්පේ. පැනපු ගමන් සලාං බලාං ගාල දෙක තුනක් ඇනල දාල පස්සෙ තොරුතුරු විමසන්න තරමේ ගතියක් හිතට ආවත්, තව ඩිංගක් ඉවසා වදාරන්න මං තීරනේ කරා.

මෙව්වර වෙලා කළුවරට හැංගිලා තිබ්බ හැමදේම හඳ එළිය හිමින් සිරුවෙ ගලද්දි මහ දවාලෙ ජේන දෙයක් වගේ මගේ ඇස් ඉස්සරහ සියල්ල දර්ශනය උනා. ගේට්ටුවට ඩිංගක් එහායින් අවතාරයක් වගේ හිටගෙන හිටියෙ වෙනත් කවුරුවත් නෙමෙයි. මේ රමීගෙ වත් ඇත්ඬි ඔන්ලි සහෝදරයා.. සමීර. මිනිහට ඩිංගක් එහායින් ත්‍රිවිල් එකක් නවත්තලා තිබුණා.

එහෙනම් සංසාරේ හවේ දුකා කියල සමීරයා අදත් කොටුවක් පනින්නයි යන්නෙ. හුඟක් වෙලාවට මැත් යන්නෙ කොරියාව පැත්තට ලෑන්ඩ් කරන්න වෙන්න ඕන. සමීරයෝ.. අද උඹට රතු ජම්බුයි, පිණි ජම්බුයි දෙකම මං දෙන්නම්.. ඔහොම යංකෝ. ටිකකින් ටීල් එකට නැගල අයියා ටවුම පැත්තට ගියා. මං

තත්පරේට දෙකට කාමරේට පැනල, මොබයිල් එක අතට අරන් ඉසුරුගෙ නම්බරේ එබුවා.

"රමී.. මොකක් හරි අවුලක්ද..?"

"ඔව්.."

"ගැනියෙක්ද..? කෙල්ලෙක්ද..?"

ඉසුරු හිතල තියෙන්නෙ මේක ගැනියෙක්ගෙ අවුලක් කියල. ඒත් මේ රමී සංසාරෙ ඉවරවෙන කල්ම ගැනියෙක් හින්ද අවුල් වෙන්නෑ.. ඒක නිව්ටන්ගෙ දෙවෙනි නියමෙන් කියල තියෙනව.

"මේ රමියා ගැනියෙක් හින්ද අවුල් උනේ කවදද බං.. උඹ පුළුවන් තරම් ඉක්මනට කොරියාවට වරෙන්.. මං එතන ඉන්නවා.."

ඇඳගෙන හිටපු ඡෝට උඩින්ම ඩෙනිම් ට්‍රවුසර් එක දාගන්න ගමන් මං කිව්වා. බයික් එක තල්ලු කරගෙන ගේට්ටුව ළඟට එන්න මට විනාඩි දෙකක්වත් ගියේ නෑ. ඒත් ඒ වෙනකොට අයියගෙ හෙවනැල්ලවත් මේ අහලක තිබ්බෙ නෑ.

අයියා කාරයා මේ වගේ මිස් උනා කියන්නෙ, මිසින්ම තමයි. ඒක මං නිට්ටාවටම දැනගෙන හිටියා. දන්න කියන හැම කොටා රෝඩ් එකක්ම භාවිතා කරල විනාඩි දහයක් වගේ වෙද්දි ලේක් ටීව් රෝඩ් එකට දාල මං මේත් රෝඩ් එකට එද්දි තමයි ඉසුරු පිඹගෙන ආවෙ. අනං මනං ඕන්නෑ.. ඉසුරුවා කියන්නෙ මටම හරියන එළ භාණ්ඩයක් කියල මං කලිනුත් හුදී ජනතාවගේ පහන් සංවේගය උදෙසා කියල ඇති. මතක නැත්නම් කරන්න දෙයක් නෑ.

"කෝ සමීරයා.."

එන්න කිව්වේ මොකදට කියල නොකිව්වට ඉසුරුට කතා දෙකක් නෑ.. හොඳට ඉව තියෙනවා. ඒකනෙ ඒකා ආපු ගමන්ම අයියා ගැන ඇහුවේ.

"මාත් ආව විතරයි ඉසුරු.. මිනිහා සමහර විට කොරියාවට බහින්න ඇති.. නැත්නම් තාම මග ඇති.."

"අපි එහෙනම් හෙමින් සැරේ කොරියාවට බහිමු.. උඹ ඔය කියපු දෙකෙන් කෝක උනත් මිනිහා එතකොට අපිට මාව්ටුයිනේ.."

ඉසුරුට එහෙම කියල කටගන්න හම්බ උනේ නෑ මේත් රෝඩ් එකේ ඉඳල පණ එපා කියල පිඹගෙන ආපු ත්‍රිවිල් එකක් කිසිම හෙවිල්ලක් බැලිල්ලක් නැතුව කොරියාවට දැමීමා.

"රියෙ යන්න හිටපු ගමනක්ද කොහෙද.."

"කාර් එක ස්ටාර්ට් කරගනි.."

"ඇයි..?"

"ඔය විල් එකේ තමා සමීරයා ආවේ.. මට මුලින්ම ගානක් නැති වුණා ඉසුරු.."

තවත් බල බලා ඉන්න වෙලාවක් නැති හන්දා තවත් තත්පර දහයක් යඳ්දි මායි ඉසුරුයි කිරුලු නොපලන් 'සිංහ රාජධානිය' දිනාට කාර් එක හරව ගත්තා.

"විල් එකට වැඩිය කිට්ටු වෙන්නෙපා.. ඕකට අර මොකාටද වගේ පිටිපස්සටත් ජේනවා.."

"මේකෙ හිටියෙ නැත්තන්.."

"ඒක වෙන්න බෑ ඉසුරු.. මිනිහා ඕකෙ ඉන්නවා.. මට විල් එකේ නොමිමරේ මතකයි.."

"මට ජේන විදියට සමීරයා අපිව ආයෙක් ඇන්දුව වගේ.."

"ඇයි..?"

"විල් එක කොරියාවේ මුල්ලටම වගේ ඇවිත්.. ඒත් නවත්තන පාටක් නම් ජේන්නෙ නෑ.."

ඉසුරු කිව්ව දේ පොල්ලකින් ගැහුවා වගේ මට තේරුණා. ඒ කියන්නෙ වැරදිලාවත් සමීරයා මේකෙ හිටියෙ නැත්නම් මෙලහකට උගේ වැඩෙන් කරගෙන යස අසුරුවට ගෙදර ගිහින් ඉඳියි. මට වෙන්නෙ මිනිහගෙ සවුත්තු හිනාව මැද්දෙන් බර අඩි කියල කාමරේට පැනගන්න.

"තව ටිකක් බලමු.."

"වැඩක් නෑ රමි.. අපි කාර් එක හරවගෙන ලේක් වීචි රෝඩ් එක ලඟට යමු.. උඹ අපිව ඉස්තරම් විදියට බරණැස් කසි සලු වලින් ඇන්දුවා.. අපිත් ගානට මිම්මට කියල හිතාගෙන සැපට ඇඳගත්තා.."

"එකට කමක් නෑ.."

"ඇයි..?"

"විල් එක නැවැත්තුවා.."

කොරියාවේ අධික ජනසන්නිපාතයක් වාසය කෙරුවා උනත්, මේ වෙලාවේ පාරේ රැදිල හිටියේ පදමට කසියා ඇඟට දාගත්තු කීප දෙනෙක් විතරයි. නවත්තපු විල් එකෙන් එළියට බහින්නෙ කවුද කියල මායි ඉසුරුයි බලන් හිටියේ තරගෙට වගේ.

"සමීරයා නෙමෙයි.."

"හ්මි.."

ඉසුරුගෙ වගේම මගේ හිතටත් මහ මොකක්දෝ උණා. ඒ කියන්නෙ අපි කොයිතරම් 'ගුරුකාස්' පොරවල් උනත්, සමීරයා අපේ කනෙන් රිංගුවා කියනෙකනෙ. ඒත් හිතට ආපු ඒ සිතුවිල්ල පිළිගන්න මං ලෑස්ති උනේ නෑ. සමීරයා කවදාවත් අංක එක වෙලා ඉඳල නෑනේ. විහිලුවටවත් වෙන්නෙත් නෑනේ. සදාකාලයටම අංක එක මේ රමියම තමයි.

"රමී.."

"මි.."

"මොකද කරන්නෙ..?"

"උඹට යන්න හදිස්සියිද.."

"නෑ.."

"එහෙනම් එළිවෙනකල් හරි මෙනත ඉදිමු.. කොයි වෙලාවක හරි සමීරයා එළියට එන්න මිනනේ.."

"අවුලක් නෑ.. ඉදිමු.."

ඉසුරුගෙ තියෙන මං කැමතිම ගතිගුණේ ඕක තමයි. අනං මනනුත් නෑ. වැඩි ප්‍රශ්නත් නෑ. බොක්කෙන්ම ලහින් ඉඳගෙන සප් එක දෙනවා.

"රමී.. අපි පොඩ්ඩක් එළියට බැහැල ඉදිමු.. නැත්නම් මේකෙ ඇයො සැක කරයි.."

"උඹ බැහැපං ඉසුරු.. මං ඇතුළට වෙලා ඉන්නම්.. මං බහිනෙක වාතයි.."

කොරියාවේ එවුන්ගෙ සැකට භාජනේ උනොත් හම්බ වෙන්නෙ හොඳි නැතුව රෝස් පාන් කියල මං දැනගෙන හිටියා. ඒත් මොන පාන් ගෙඩිය හම්බ උනත් සමීරයාගෙ මේ හඩු ගමන ගැන දැනගන්න මට ලොකු උණක් තිබ්බා. ඒක මේ අති උත්තම සහෝදර ප්‍රේමය හින්ද ඇති වෙච්ච එකක් නම් නෙමෙයි. තිකං.. තිකං.. ඇහේ අමාරුවට කියල අපි කියමුකෝ..

අතික මේ යක්කු බත් කන වෙලාවට සමීරයා ලෑන්ඩ් කරන්නෙ කොහාටද කියල දැන ගන්න එකක් ඇඟට මාර ත්‍රිල් එකක් ගේන දෙයක් නේ. ඒ වගේම සමීරයාගෙ කුණු කට සදාකාලයටම වහන්නත් පුලුවන් වේවිනේ.. මේ රමියට විරුද්ධව මිනිහා ආයෙ හිනෙන්නත් වචනයක් එළියට දාන එකක් නෑ..

"හ..ල්..ලෝ.. ඉෂ්..සුරු.. මාත්තයා.."

ඇවිදින බාර් එකක් ඇවිත් කාර් එක ලහ නතර උනා. මිනිහා කොයි තරමේ බිලද කියනව නම් කාර් එකක් බදාගෙනයි හොච්ටි බේරුනේ.

"ආ.. අමරදාස.. මේ කොහේ යන ගමන්ද.."

"හා.. මං.. ගෙදර යන ගමන්.."

අමරදාස නොහොත් දැන් අපි ළඟ ඉන්න බෙබා අර කාගිල්ප් ඇඩි එකේ වගේ ලතාවට කිව්වා. හිතාවෙන්න මට තත්පර කාලයි ගියේ. ඒකා ඒ තරම් ගතියට ඒක කිව්වා.

"ඉතිං මේ.. කරටිය කැඩෙන්න ගහලා.."

"කරටිය කැඩිඬිලා හුභාක් කල් ඉෂ්පුරු මාත්තයා.. දැන් තියෙන්නෙ කුණු වෙච්චි මුලක් විත්තරයි.."

"ඇයි..?"

"හැයි ආන්නෙ.. ඉෂ්පුරු මාත්තයා.. ගස් කොලන් එක්ක හැප්පෙනවා.. මට්ට.. මට්ට හැප්පෙන්න තියෙන්නෙ මිනිෂ්පු.. එක්ක.."

කන පැලෙන්න බිල උනත් අමරදාසගෙ වචන භාවිතයෙ හෙණ ගතියක් තිබ්බා. ඒක ඔය විරෝපට්ටං ගහගෙන බුකවාගෙන කතා කරන්නැතුව ඉන්න මිනිස්සුන්ට වැඩිය සියට පන්සියකින් හොඳයි.

"හරි.. හරි.. ඔක්කොම හරි.. අමරදාස දැන් යන්න.."

"ඉෂ්පුරු.. මාත්තියට උදව්වක් කාරිය.."

"මට උදව් කරන්න, අමරදාසට බෑ.."

"හැයි.."

"අමරදාසට කෙලින් ඉන්නවත් බෑනෙ.."

"මට්ට.. කෙලින් ඉන්න බැරි උනාට උදව්ව කෙලින් නම්, ඒ ඇතිනෙ ඉෂ්පුරු මාත්තයා.."

ඉසුරුට අමරදාසගෙන් ගැලවෙන්න අමාරුයි කියල මට තේරුණා. ඒක හන්ද මං කාර් එකෙන් බැස්සා. බාගෙට වැහිල තිබ්බ ඇස් දෙක තවත් හීන් කරලා අමරදාස මං දිහා බැලුවා. පොරට දිවිය ලෝකෙට යන්න තව බොහොම ඩිංගයි, කටට වක්කර ගන්න තිබ්බේ.

"මේ.. මාත්තයා කව්වුද.. මීට කලින් පේස් වු පේස් ඇවිල්ල නෑ.. නිකං ටිට් පෙට්ටියෙ දැකල වගේ පුරුදුයි.."

මධ්‍යසාර ගන්දස්කාරය දෙගොඩතලා යද්දි මං අතින් පැත්ත බලා ගත්තා. පිටට දැනෙන ගඳ මෙහෙම නම් පපුව ඇතුළෙ තත්වෙ කොහොම ඇතිද..? වටිනා කියන අවයව ඔක්කොම සෙන්ටිග්‍රේඩ් සියට වගේ තැම්බිලා වගේ ඇති.

"මගේ යාළුවෙක්.."

කතාව දැන් ඇති කියල කියන්න වගේ ඉසුරු කිව්වා. ඒත් අමරදාසට ඒක ගාණක් උනේ නෑ.

"ඉෂ්පුරු මාත්තියා.. මං මේ ඔයාටයි කියන්නෙ.."

"ඔව් මොකක්ද..?"

"ඔයා මේ යාලු මාත්තියත් එක්ක අපේ ගෙදර දැන් එන්නෝන.."

"මොකක්..!?"

"ඔව්.. අපි තුන්දෙනා සෙට් වෙලා හීනියට අඩියක් ගහමු.. අපි මේ ප්‍රීතිය සමරමු.."

"පිස්සු නැතුව ඉන්නවා අමරදාස.. ඔය බීල තියෙන ඒවා මදිවට තව බොන්න ගියොත් තමුසෙව ඉස්පිරිතාලෙ ගෙනියන්නත් වෙයි.."

"ඒකට මං ආශයි.. ඉෂ්පුරු මාත්තයා.. එතකොට ලෂ්ෂන මිෂි කෙනෙක් ඇවිත් මගේ පිටිපස්සට ලොකු ඉන්ජෙක්ෂන් එකකින් ඇදල අර්විනෙ.. හග්.. හ්.. හා.. මාර ආතල්.. මාර ආතල්.."

අමරදාසගෙ නොහොබිනා කතා වස්තුව තව දුරටත් අහගෙන හිටියොත් අයියා කාරයා සදහටම මිසින් තමයි කියල මට තේරුණා. ඒක හන්දම මං ඉසුරුට මේ බෙබේව යවපං කියල ඇහෙත් කිව්වා.

"අපි එහෙනම් යනවා අමරදාස.."

"ඒ කියන්නෙ ඉෂ්පුරු මාත්තයා මාව දාල යනවද..?"

"ඔව්.."

"එතකොට මගේ ගෑනිව බලන්න මාත්තයා එන්නැද්ද..?"

"තමුසෙට පිස්සුද අමරදාස.."

"හේනම්.. මගේ සිද්දේව් කෙලි පැටික්කිව..?"

"කුණුහරුප කතා කරන්නෙපා ඕයි.. තමුසෙ බිට්වා කියලා ගෙදර ගෑනියි ළමයගෙයි පටි රෝල් කරන්න හදන්නෙ.. ලෑප්ප නැද්ද.. මං යනවා.."

"එතකොට අපේ ගෙදරට මාව ලෑන්ඩ් කරන්නෙ කවුද.."

"වෙනද ලෑන්ඩ් කරනව වගේම ලෑන්ඩ් කර ගන්නවා.."

"අර්.. අර්.. මේ සමාජේ හරිම කුහකයි.. අරිම අෂාධාරණයි.. ඔය්.. සමාජේත් එක්ක තරහට ගජ කපනවා.. මට්ට කපන්න තියෙන්නෙ මොනවද.. මාව මේ තත්වෙට දාපු එවුන්ගෙ බෙල්ලෙද.."

එකකට එකක් ගැලපෙන්නැති කතන්දර ගොඩක් අමරදාස ගෙන් පිට වෙද්දි මායි ඉසුරුයි කාර් එකට පැනගත්තා. ඒත් අමරදාස කාර් එකේ බොනට් එක ගාවිත් හෙල්ලුනේ නෑ.

"පොඩ්ඩක් බැහැපං ඉසුරු.."

"ඇයි..?"

"අපි අමරදාසට කන්ට්‍රැක්ට් එකක් බාර දෙමු.."

"සමීරයා ගැනද..?"

"ඔව්.. ඇයි හොඳ නැද්ද.."

"වැඩේ හොඳයි.. ඒත් මේකා බෙබා හින්ද වැඩේ අල කරයිද..?"

"එහෙම උනත් කරන්න දෙයක් නෑ බං.. නැත්නම් මෙහෙම

තනිපංගලමේ කොරියාවේ කැරකෙන්න ගියොත් අපිටත් අවුලක් වැටෙයි.."

"අවුලක් කිව්වේ.."

"කොරියාවේ එවුන් හිතයි උඹයි මායි ගැනියෙක් පස්සේ මේක ඇතුළට රිංගුවා කියලා.."

"ඉතිං ඇත්තනෙ රමියා.."

"මොකක්..?"

"සමීරයා කොහොමටත් ගැනියෙක් වගේනෙ.. උඹ ගැනුන්ටත් හපන් වැඩනෙ කරන්නෙ.."

ඉසුරුගෙ කතාවට මට බකස් ගාලා හිනාවක් ගියා. උත් ඉඳල ඉඳලා මාර කතා තමයි කියන්නෙ.

"කෝ.. රමී.. මේ යකා.."

ඉසුරුගෙ මුණෙ තිබ්බේ කලබල ගතියක්. මේවිවර වෙලා බොනට් එක අල්ලගෙන වැටෙන්නැතුව හිටපු අමරදාස ජේත්ත හිටියේ නෑ. මැන් බිමට පත බෑවිල වත්ද? මායි ඉසුරුයි කාර් එකෙන් බැහැල වටපිට බැලුවත් අමරදාස ජේත්ත හිටියේ නෑ. මේ යකාට මොකද හත්තිලව්වේ උනේ..

"හප්පට සිරි.. අ.. අර වැනි වැනි යන්නෙ."

කොරියාවේ ගෙවල් අතරින් තිබ්බ අඩිපාරකට ඉසුරු අත දික්කරා. පැද්දි පැද්දි අමරදාස යන තාලෙට කොයි වෙලාවක හරි පොළවට පාත් කරයි වගේ.

"මැන් ගියපුවාට්ටේ.. අපි සමීරයාට හොයමු.."

"දැන්නම් උගේ මයිලක්වත් අල්ලගන්න හම්බවෙන්නෑ.. ඡෙත්.. මේ යකා කරුමේ වගේ කඩත් පාත් උනානෙ.."

"කරන්න දෙයක් නෑ.. අපි යමු.. තවත් මෙනෙ ඉඳල වැඩක් නෑ.."

"හ්මි.. යමු.. හුට්ටා.. රමී.. අර බලපං.."

ඉසුරු ආයෙත් අමරදාස ගිය පැත්තට ඇහිල්ල දික්කරා.. මං කිසිම දෙයක් දැක්කෙ නෑ.

"ඇයි.."

"අර කාලකණ්ණියා බිමට පත බෑවිලා තේද.. වරෙන් යන්න.."

මායි ඉසුරුයි අඩි පාර දිගේ එක පිම්මට අමරදාස ළඟට දුටගෙන ගියා. මිනිහා ගෙදර ඇදේ නිදාගෙන ඉන්නව වගේ ගතියට මහපොළවේ හාන්සි වෙලා ඉන්නවා.

"ඒයි අමරදාස.. නැහිටිනවා.."

ඉසුරු අමරදාසව එහෙට මෙහෙට පෙරළුවත් මැන් කෙදිර ගගා හිටියා මිසක ඇස් ඇරියෙවත් නෑ. මේක නම් ලොකු පරිප්පුවක් වෙන්න එන්නෙ කියල මට ඉවෙන් වගේ තේරුණා.

"රමී.. මොකද කරන්නෙ..?"

අමරදාස කෙලින් කරන්න නොසැහෙන ට්‍රයි එකක් දීල බැරීම තැන ඉසුරු මගේ මුණ දිහා බැලුවා. වැඩේ කියන්නේ මේකව මෙතන දාල යන්න නම් පුළුවන්. ඒත් ඒක මනුස්සකමට ගැළපෙන්නේ නෑ. එළිවෙනකොට මේ බේබ්ද්දා මෙතන පණ ගිහින් හිටියොත් ඒ පවත් කරගහගන්න වෙන්නේ අපිට.

"උඹ මේ බුරු තඩියගෙ ගෙදර දන්නවද..?"

"ඔව්.."

"මේ ළඟද..?"

"ඔව්.."

"එහෙනම් ඔය පැත්තෙන් අල්ලපං.. මං මෙහෙන් අල්ලන්නම්.. මුව ගෙදරට ගිහින් දාමු.."

කියන පරක්කුවට ඉසුරු අමරදාසව උස්සද්දි මාත් අතින් පැත්තෙන් ඉස්සුවා. එතන ඉඳල අමරදාසගෙ ගෙදරට ඒ තරම් දුරක් තිබ්බේ නෑ. මේකා භාන්සි පයිස් වෙලා තිබ්බේ ගෙදරට අතේ දුරින්.

මං අමරදාසව හේත්තු කරගෙන හුල් ඩම් එක දාල අල්ලගෙන ඉන්දේද්දි ඉසුරු අමරදාසගෙ ගෙදර දොරට තට්ටු කරා. ටිකක් වෙලා යනකන් කිසිම සද්දයක් ආවේ නෑ. ඒත් ටිකකින් ඒ පුංචි ගෙදර දොර ඇරුණා. ඒත් ඒ ඇරව්ව දොරෙන් එළියට ආව ගැනු රූපෙ දැකල මං ගල් ගැහුණා. දෙයියනේ ඔයා කොහොමද මෙහේ ඉන්නේ.. ඒත් එයාගෙ ඇස් තිබ්බේ මට හේත්තු වෙලා හිටපු අමරදාස දිහාට.

රථී කියන්නේ ලේසියෙන් ගැස්සෙන පැද්දෙන කොල්ලෙක් නෙමෙයි. ඒත් මේ වෙලාවේ ඒක එහෙම උනා.

"තා..ත්..තේ.."

කෙලින් හිටගෙන ඉන්න බැරුව, බාගෙට පණ ගිහිල්ල වගේ ඉඳපු කොරියාවේ නොමීමර එකේ බේබ්බකුට තාත්තෙකුගේ වටිනාකම දීලා කතා කරපු කෙල්ලගෙ භූමිකාව මං හරියටම දැනගත්තේ ඒ වෙලාවේ. ඉස්පිරිතාලෙදි අහම්බෙන් වගේ හම්බ වෙව්ව කටකාර නයිටිංගේල් කෙල්ල ඉන්නේ මොන වගේ ආර්ථික තත්වයක් උඩද කියන්න රථී පටාස් ගාල තේරුම් ගත්තා.

ඔය කවුරුවත් දන්නේ නැතිවට මිනිස්සු තේරුම් ගැනීම පිළිබඳව මේ රථීට පශ්චාත් උපාධියක් හිටත් තියෙනවා.

"මේ.. මේ.. මහත්තූරුන්ට බොන්න මු.. මුකුත් හදලා දෙන්න දුවේ.."

ඒ පාර බැරි මරගාතෙම අමරදාසට අපිවත් මතක් වෙලා. මං පටාස් ගාල පාර පැත්තට හැරුණා. මාව අඳුනගත්තොත් එහෙම, අනුෂි හොඳටම අවුල් වෙනවා කියලා මං දැනත් හිටියා. මෙතන වෙලා තියෙන හරි, වෙන්න තියෙන හරි කොලොස්පම ගැන දන්නේ නැති ඉසුරු, අනුෂි දිහා බලන් හිටියේ ජීවිතේටම කෙල්ලෙක් දැක්කේ නැති ගානට.

"අපි ගෙට යමු තාත්තේ.."

වෙන තරුණ කෙල්ලෙකුට හෙම මේ වගේ අවස්ථාවකට මුණ දෙන්න උනා නම් එක්කො ලැජ්ජාව හින්දම පණ යනවා.

නැත්තන් මෙලහකට මල පැනලා, අඩි හප්පලා අපි ඉස්සරහ හෙනට කලර්ස් දාල. වැඩ ගොඩයි. ඒත් මෙන න ඒ කිසිම දෙයක් උනේ නෑ. කොරියාවේ ලොකුම බෙබේ උනත්, අනුෂි, තාත්තා ගැන හුඟක් සංවේදී උනා. ලේසියෙන් සැලෙන්නැති රමියි, ඉසුරුයි උනත් අත් බැලන්ස් උනේ ඒකයි.

"රමි.."

"මි.."

"මාර ලස්සන කෙල්ල නේද..?"

"හ්මි.."

අනුෂි තාත්තන් වත්තම් කරගෙන ගේ ඇතුළට ගියා විතරයි ඉසුරු මට ළංවෙලා කිව්වා. එහෙනම් මේව්වර කාලයක් වනේ වන සතුරෙක් වෙලා ඉඳපු මේකගේ උන්වුක පුව්වෙටත් කෙල්ල ගැන සන්නිවේදනය වෙලා. කමක් නෑ.. ඔහොම යං.. ඔහොම යං..

"මේ වගේ පැත්තක හිතාගන්නවත් බෑ රමියා.. මාර අහිංසකකමක් තියෙන්නෙ.. නැද්ද.."

ඉසුරු හිටු කියල කියවනවා.. අනුෂි කොයි තරම් අහිංසකද කියල ඔක්කෝටම වැඩිය මේ රමි දන්නවා. ඒක කවුරුවත් කියල දෙන්න ඕන නෑ..

"තාත්තව එක්කරන් ආවට පින් සිද්ධ වෙනවා.."

එක පාරටම ගේ ඇතුළෙ ඉඳලා එළියට ආපු අනුෂි කිව්වා.

ඒ වෙනකොටත් මං හිටියෙ පාර පැත්තට හැරිලා. තවත් මග ඇරල වැඩක් නෑ. මං අනුෂි දිහාට හැරුණා.

"පින් බලාගෙන නෙමෙයි අපි මේක කරේ.."

"දෙ.. දෙයියනේ.. ඔ..ය්..යා.."

මාව දැක්කහම පුංචි නයිටිංගේල් කෙල්ල සහමුලින්ම අවුල් උනා. අත්දෙකම කට ළඟට ගියා. කෙල්ලට හිතාගන්න බැරි වෙන්න ඇති. මං කොහොමද මෙන න ඉන්නෙ කියලා.

"ඔව්.. මං තමයි.. එදා හොස්පිටල් එකේදි මට දීපු හෙල්ප් එකට නොදැනුවත් කමින් හරි හෙල්ප් එකක් දෙන්න ලැබුණට මගේ හිතට සතුටුයි.. ඔයා දිමුතුව හුඟක් හොඳට සළකලා තිබුණා.. හරි නම් මට නෙමෙයි ඔයාටයි පින් ලැබෙන්න ඕනෙ.."

මගෙයි අනුෂිගෙයි කතාව දිහා ඉසුරු ගල්වෙලා වගේ බලන් ඉන්න හැටි මං දැක්කෙ පස්සෙ. හරියට ඇස් ඉස්සරහ මහ මුහුද ගොඩ ගලනව වගේ.

"එ.. එන්න ගේ ඇතුළට.."

"ඕන නෑ අනුෂි.. අපි වෙන වෙලාවක එන්නම්.."

"මං දුප්පත් තමයි.. ඔයා හුඟක් වෙලාවට මේ වත්තට අඩියක් තියන්න ඇත්තෙ අද වෙන්න ඇති.. ඒත් මං ජීවත් වෙන්නෙ මෙන න. මං හුඟක් කැමැත්තෙනුයි ඔයාට ඇතුළට එන්න කිව්වෙ.."

"නෑ අනුෂි.. ඔයා මීටත් වඩා අවුල් තැනක හිටියත් මං

එනවා.. ඒකට තැන අවුලක් නෙමෙයි. ඒත් දැන් වෙලාව එව්වර හරි නෑ.. හුඟාක් රැ වෙලා.. අපි ඇතුළට එන එක ඔයාට හොඳ නෑ.."

අනුෂි මං දිනා බැලුවේ පුදුම වෙලා වගේ. එයාට සමහර විට හිතෙන්නැති මං කොයි තරම් දුර හිතනවද කියලා. මේ රම් එහෙම තමයි. හිතන්න ගියහම ඇට්ටි හැලෙන්න හිතනවා.

"ඔයා මේ පැත්තට ආවේ..?"

යන්නම් කියල කියන්න ඔන්න මෙන්න කියෙද්දි දවසේ වැදගත්ම ප්‍රශ්න අනුෂි ඇහුවා.

"පුංචි තොරතුරක් හොයාගෙන.."

"මේ රැ.."

"ඔව්.. ඒක හොයන්න පුළුවන් රැ විතරයි.."

"මට බැරිද ඔයාට උදව් කරන්න.."

දවසේ වැදගත්ම ප්‍රශ්න වගේම, වැදගත්ම කතාවක් අනුෂි මගෙන් ඇහුවා. ඒකත් අවුලක් නෑ තමයි. මේ පැත්ත ගැන මේ පැත්තෙ ඉන්න අනුෂිට වැඩිය අපිද දන්නෙ.. අනික අමරදාස බෙබේට මේ කොන්තරාත්තුව බාර දෙනවට වැඩිය මේ නයිටින්ගේල් කෙල්ලට බාර දෙන එක ඇහට වගේම හිතටත් ගුණදායකයි.

"රමියා අපි මෙයාට කියමු.. ලේසියෙන්ම උත්තරේ හොයා ගන්න පුළුවන්.."

මෙව්වර වෙලා සද්ද වහල ඉඳපු ඉසුරු කට ඇරියා. අනුෂි එකපාරටම ඉසුරු දිනා බැලුවේ මෙව්වර වෙලා උෟ එතන හිටියා දැක්කෙ නෑ වගේ. හුඟක් වෙලාවට කෙල්ලගෙ සම්පූර්ණ අවධානෙ, මං දිනාට යොමුවෙලා තිබ්බ හන්ද අනිත් දේවල් කෙල්ලට මග ඇරෙන්න ඇති.

"මට කරන්න පුළුවන් දෙයක් නම්, මං අනිවාර්යෙන්ම කරන්නම්.. මොකක්ද ගැනු ලමයෙක් සම්බන්ධ දෙයක්ද..?"

ඔක්කොමත් හරි.. කෙල්ල අත්තිමට අහපු වචන ටික තමයි කැන. රමියගෙ ලෑන්ඩ් මාක් එක කෙල්ලෙක්වත් වෙලාද..?

"ගැනු ලමයෙක් සම්බන්ධයි කියල කියන්න විදියක් තාම නෑ. ඒත් සමහර විට එහෙමත් වෙන්න පුළුවන්. ඒත් අපි ආවේ අපේ යාලුවෙක් පස්සෙ.."

"යාලුවෙක්.."

"ඔව්.. හුඟක් වෙලාවට මිනිහා රැ වෙලා මේ කොරියාව පැත්තට එනවා.. ඒත් ඒ ඇයි ද කියල අපි දන්නෙ නෑ.."

"ඔයාට මීන ඒ යාළුවා එන්නෙ ඇයි කියල හොයාගන්නද..?"

"ඔව්.."

"ඒකෙන් ඔයාට ප්‍රයෝජනයක් තියෙනවද..?"

"සැහෙන්න.."

"එහෙනම් මං හොයන්නම්.. ඒත් මං කොහොමද යාළුවා අඳුන ගන්නෙ.."

ඒකත් අලි ප්‍රශ්නයක් තමයි. අනුෂි කොහොමද සමීරයව අඳුනගන්නෙ.. කාටවත් කියන්න පුළුවන් මට්ටමේ හැඩ වැඩ වර්ත ලක්ෂණයක් උභෙය නෑ. උගේ හැමදේම සාමාන්‍යයි. මොන අවයවයකවත් මෙලෝ විශේෂත්වයක් නෑ. උගේ විස්තරය කිව්වොත්, ඒවත් එක්ක සසෑදෙන ලක්ෂ ගානක් මේ සිරිලංකාවේ ඉන්නවා. මං ටිකක් වෙලා කල්පනා කරා. ඔන්න එතකොට තමයි මගේ ඔළුවට ආවේ. සමීරයව පෙන්නන්නෙ කොහොමද කියලා. ඒකත් ඉතිං වෙලාව තමයි.. මගේ කියලද ඇහුවේ.. පිස්සුද..? සමීරයගේ..

"යාලුවගෙ ලොටෝ කීපයක් මගේ මොබයිල් එකේ තියෙනවා.. මං ඒවා ඔයාගෙ ලෝන් එකට එවන්නම්.."

"ඉන්න මං ලෝන් එක අරන් එනකන්.."

අයියව කුලප්පු කරන්න කියල හිතාගෙන ගත්තු මිනිහගෙ විවිධ ඉරියව් කියන අප්සටි ලොටෝ වගේම, වැදගත් ඉරියව් කියෙන ලොටෝපුත් මගේ මොබයිල් එකේ තිබුණා. මේවා හැම එකක්ම ගත්තෙ සමීරට හොරෙන්. ඒත් ගත්තු වෙලාවේ මට හිතුවෙ නෑ මේවා මේ තරම් වැදගත් වේව් කියලා.

"ඉපුරු ඕකෙ 'බ්ලූටූත්' ඔන් කරපං.."

අනුෂි ලෝන් එක ගෙනත් දුන්නට පස්සෙ මං කෝරගත්තු ලොටෝස් තුන හතරක් එයාගෙ ලෝන් එකට යැව්වා. ඊට පස්සෙ එයින් එකක් සුම් කරල මං අනුෂිට පෙන්නුවා.

"මට මෙයාව දැකල පුරුදුයි.."

ගත් කට්ටම අනුෂි කිව්වා. ඔය තියෙන්නෙ. අපේ වල් හිකනලා පටි හතම රෝල් කරගෙන.

"පුලුවන් තරම් විස්තර එකතු කරගන්න. මං තව දවස් දෙකකින් ඔයාට කතා කරන්නම්.."

"ඔයා ඔය යන්නද හදන්නෙ..?"

"ඔව්.. ඡෙප් එකේ ගෙදරට පැනගන්නත් ඕන. නැත්නම් කොයි වෙලාවේ හරි ගෙදරින් මගේ වීසා කැන්සල් වෙනවා.. අපි යනවා.. ඔයා දොරවල් වහගෙන නිදාගන්න.."

නයිටිංගේල් කෙල්ල බලන් ඉන්දෙද්දි මායි ඉපුරුයි කාර් එක ලඟට ඇවිදගෙන ආවා.

"ඒකත් එහෙනම් ජයසිරි මංගලම්.."

කාර් එක ස්ටාර්ට් කරන ගමන් ඉපුරු කිව්වා.

"ඇයි.."

"උඹෙන් බේරෙන්න කිසිම කෙල්ලෙකුට බෑ.."

"පිස්සු කියවත් නැතුව ඉඳපං.."

"රමියා.. මං මුලින්ම පුදුම උනා ඒකි උඹව දැකල හොල්මන් උනහම. ඒත් දිමුතුගෙ අසනීපෙයි අනුෂි නර්ස් කෙනෙක් කියල ගලපගත්තහම මං හුඟක් දේවල් තේරුම් ගත්තා. උඹ එදා මාවත් ඇදගෙන තකහනියක් හොස්පිටල් ගියේ මේකිව බලන්න තේද.."

"පිස්සුද බං.. මං ගියේ දිමුතුව බලන්න.."

එතනින් එහාට ඉසුරු වැඩිය කතා කරේ නෑ. නයිටිංගේල් කෙල්ල ගැන කතාවට පුල්ස්ටොප් එක තියල වෙන කතාවක් පටන් ගන්න මගේ හිතේ ඉඩ තිබ්බො. ඉසුරුගෙ නංගි වෙච්ච ඉමාමි ගැන, ඉසුරුව දැනුවත් කරල තියනෙක කොහොමත් හොඳයි කියල මට හිතුණා.

"මොකද රමී.. උඹ අමුතු විදිහට මං දිහා බැලුවෙ.."

කොරියාවේ ඉඳල ප්‍රධාන පාරට දාන ගමන් ඉසුරු ඇහුවා. උෟ එහෙනම් ඩ්‍රයිව් කරාට එක ඇහැක් මේ පැත්තෙන් තියන් ඉඳල තියෙනවා.

"මට ඉමාමිව හම්බ වුණා.."

"ඔව්.."

"කියන්න තියෙන දේවල් ඔක්කොම මං ඒකිට කිව්ව.. ඒවා හිතට ගන්න නොගන්න එක ඒකිගෙ වැඩක්.."

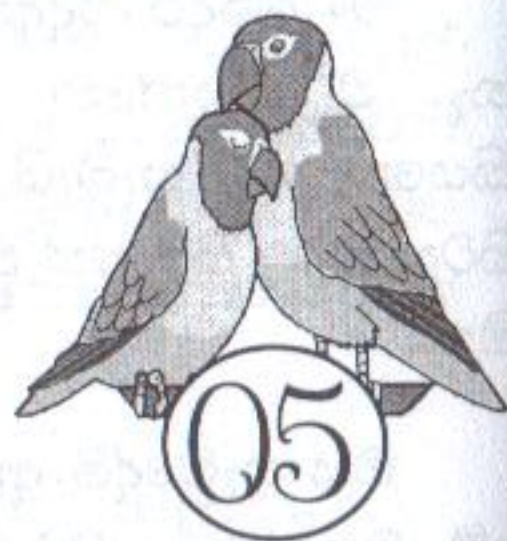
"ලොකු දෙයක් රමී.. නංගි මං කියනවට වැඩිය උඹ කියන දේවල් අහනවා.. ඒකි උඹට මහ හුඟක් කැමතියි.."

මං ඉසුරුගෙ මුණට එබුණේ ඒ මුණේ ලියවෙලා තියෙන හැඟීම් කන්දරාව කියව ගන්න. ඒත් කලින් වගේ පාරේ ලයිට් කණුවල තියන ලයිට්වල එළිය වාහනේ ඇතුලට වැටුණේ නෑ. ඒක හන්ද ඒ මුණේ එක හැඟීමක්වත් තෝරගන්න මට බැරි වුණා. සමහර විට මට අමුතු විදියට තේරුණාට 'කැමතියි' කියන වචනෙ ඉසුරු නිකං කටට ආවට කියන්න ඇති.

* * * * *

මං ගෙදර එද්දින් අයියා කාරයා ගෙදරට ඇවිල්ල හිටියේ නෑ. ඒ කියන්නෙ මැන්ස් අද ගියේ කොරියාවට නෙමෙයි කියනෙකද? හැබැයි ඉතිං කොරියාවට ගියා නම් මං එහේ හිටපු කාල සිමාවත් එක්ක මිනිහා මට කරටිය මුලින්ම අහුවන්න ඕන.

ඔය හැමදේම අතරේ මට තවත් ප්‍රශ්නයක් තිබ්බො. ඒ තමයි මේ මනුස්සයා මුළු රැම නිදි මරල දවල් දවසෙ ඇස් දෙක ඇරගෙන ඉන්නෙ කොහොමද කියනෙක. සමහර වෙලාවට මිනිහා දවල් දවසටත් මේ වැඩේම ක්‍රියාත්මක කරනව ඇති කියලත් හිතන්න පුළුවන්නෙ. කොහොම උනත් ඔරිස් යන දවස්වලට මිනිහට මේ වැඩේ සැහෙන්න ලේසි ඇති. නිවාඩු දාල හුල් ටයිම් මේ කරන වැඩේම මාර ගති විදියට කරනව ඇති. හැබැයි අයියා කාරයාගෙ මේ බකමුණු වර්තෙට වැඩිදුර දුවන්න ඉඩ තියන්නෙ නෑ කියලා එක සිතින් මං හිතාගත්තා.

පඤ්චවේනිදා

උදේ මං ඇහැරෙන කොට ගෙදර මෙලෝ සද්ද බද්දයක් නෑ. ගෙදර මිනිස්සු හැමෝම ලෙඩ වෙලාද..? එහෙමත් නැත්නම් කොහේ හරි ගිහින්නද?

මගේ හිතට එබුණු ප්‍රශ්න පත්තරේ ඒක තමයි.

"රමී.."

ඇඳෙන් බැහැල පට්ට නිදිමතේ සාලෙ පැත්තට එද්දි අම්මගෙ කටහඬ ඇහුණා. නිදිමත ඇස් පිහාටු උස්සල බලද්දි තමයි මං දැක්කේ තාත්තයි අම්මයි දෙන්නම් සාලෙ වාඩිවෙලා ඉන්න හැටි. හත්තිලව්වේ මේ රමියට හතළිස් ඇඳිරියද මංදා.. මේ ඉටි රූප දෙක නොපෙනී ගියේ.

"ඩිංගක් මෙතනින් වාඩි වෙන්න.."

තාත්තගෙ කඩහඬේ අවුන්සයක් විතර බර ගතියක් තිබුණා.

මොකක් හරි අවනඩුවක්ම තමයි. මගේ හිත හෙමින් සිරුවෙ

කුණු කුණු ගැවා. හැබැයි ඉතිං අයියාකාරයන් මෙනත නෑ. ඒකගෙ මෙලෝ හැල හොල්මනක් ඇත්තෙන් නෑ. අවනඩුවක් නම් ඒකේ කුමන හෝ හාල් කැල්ලකට හරි සමීරයා කැත නැතුව ගැව්ලා තියෙන්න ඕන. ඒකයි සාමාන්‍යයෙන් තියරි එක.

"ඇයි තාත්තා..?"

"රමී.. අපට ටිකක් ඔයත් එක්ක කතා කරන්න ඕනෙ.."

"හරි.. අපි කතා කරමු.."

"රමී.. ඔයා ඔය රෑ පානෙ යන ගමන් බිමන් හැම එකක්ම.. නවත්තන්න ඕන.. ඕව කොහෙන් ගිහින් මොන පැත්තෙන් කෙලවර වේවිද කියල කවුද දන්නෙ.."

"මොන රෑටද තාත්තා..?"

"ඒක මගෙන් අහන්නෙපා රමී.. මං කියන දේ ගැන විතරක් හිතන්න.. මටයි අම්මටයි ඉන්නෙ ඔයයි අයියයි විතරයි.. ඒ අතරින් ඔයාව විනාස වෙනව දකින්න අපට බෑ.. බලන්න අයියා.. කොයිතරම් හොඳද කියලා.. ඔරිස් ගිහිල්ල ඇවිල්ල කාමරේ ඇතුළට යනවා.. නිකමට වත් කාමරෙන් එළියට එන්නෙ නෑ.. කිසිම රස්තියාදුවක් ගහන්නෙ නෑ.. ඒකටත් එක්ක ඔයා.."

හප්පේ.. ඔන්න බලාපල්ලා. රමියට ඇඳිල තියෙන සුරත ලොතරැයෙ තරම. සමීරයා කොයි තරම් හොඳද කියල තාත්තා මගෙන් අහනවා. දෙයි හාමුදුරුවනේ ඒ වගේ ආතල් ප්‍රශ්නයක් ඒවිතේටම මං ඔය ඇහුවමයි.

"මං.. මොකක්ද කරේ තාත්තා.."

"ඔයා මොනව කරනවද කියලා අම්මයි මායි දන්නෙ නෑ.. ඒවා දන්නෙ ඔයා.. පුංචි කාලෙ වගේ ඔයාගෙ පස්සෙන් හැමදේටම දුවගෙන එන්න අපිට දැන් බෑ.. ඔයා, ඔයා ගැන හිතනව වගේම අපි ගැනත් හිතල ඔය රූ ගමන් බිමන් නතර කරල දාන්න. ඒක අපි කාටත් හොඳයි.."

"අනේ ඔව්.. රමී..! අයියා වගේ ගේ ඇතුළට වෙලා ඉන්නකො.. එතකොට අපිටත් හිතේ සැනසිල්ලයි.."

මේවට මොනවද බං මං කියන්නෙ.. අයියා වගේ ගෙදරට වෙලා ඉන්නලු.. බලන් ගියහම ගෙදර නැත්තෙම උනෙ. උං ගෙනියන මේ මහා කූට වැඩ පිළිවෙල කොයි තරම් අනගි හවතීයද? කොයි තරම් අර්ථවත්ද? රමී සිරා බුට්ටුක් උනත් අම්මටයි තාත්තටයි පෙනෙන්නෙම රමීගෙ අඩුවක් තමයි. මොන දෙයියන්ටද හත්වලාමෙ මෙව්වා කියන්නෙ..

"හොඳයි අම්මා.. ඔයාල කියන විදියට මං ඉන්නම්.. ඔයාලගෙ හිත රිදුන නම් සමාවෙන්න.."

අම්මගෙයි තාත්තගෙයි මුණුවල් දෙක මං හිතුව වගේම එළිය උනා. මං මොකටද මේ අහිංසක හිත් තලල පොඩි කරල දාන්නෙ.. පුළුවන් තරම් එයාලට සැනසීමක් දැනෙන්න වැඩ කරනව මිසක. කල්පනාවෙන් කල්පනාවෙන් ටිකක් දුර ගියහම මට තේරුනේ මේ කතන්දරේ කොයි තුන් මුල්ලට හරි අයියා කාරයා ගැව්ලා ඉන්න ඕන කියලා. අනිවාර්යයෙන්ම අම්මයි තාත්තයි ඔය කරපු කතා බහේ නිර්මාතෘවරයා, අධ්‍යක්ෂකවරයා,

නඵවා අයියා කාරයාම තමයි. මෑන්ට ඕන මධ්‍යම රාත්‍රියෙන් මෙනා මාව ගෙදරම නවත්තන්න. එතකොට මිනිහගෙ රූට යන හැම ගමනක් බිමනක්ම ඉතා ආරක්ෂා සහිතයිනේ.. කමක් නෑ.. සීත සමීරයෝ.. ඔහොම යං.. උඹ හිතන් ඉන්නෙ පෙරහැර ගිහිල්ල අලි බෙට්ත් චේලිලා කියලනේ.. උඹට හොඳටම වැරදිලා.. තාම මල් බයිසිකල් කාරයොත් ආවෙ නෑ බං.. ගේම තාම එතනමයි..

* * * * *

ළමා නිවාසෙ ගේට්ටුවට මෙනායින් බයිසිකල්ේ නවත්තල මං වත්තට ඇතුල් වුණා. අඩි තුන හතරක්වත් මට තියන්න හම්බ උනේ නෑ. දිමුතු ඉස්සරහට දුවගෙන ආවා.

"රමීන අයියා.."

අහිංසක මුව පැටියෙක් වගේ තෙත් වෙව්ව ඇස් දෙකක් තිබ්බ දිමුතුගෙ මුණෙ තිබ්බෙ බයවුණු ගතියක්..

"ඇ.. ඇයි දිමුතු..?"

"ඔ.. ඔයා ආපු එක හොඳයි.."

"මං එනවට ඔයා කොහොමටත් කැමතියිනෙ.. ඇයි කියන්න මේ බයවෙලා වගේ.."

"අ..නේ.. රමීන අයියා.."

"අ.. ඇයි ඔයාට ආයෙමත් අමාරු උනාද..?"

මගේ හිතට ලොකු බයක් දැනුනා. ඒත් මං එහෙම ඇහුවට දිමුතුගෙ මුණෙ අසනීපෙක ලකුණු මං දැක්කෙ නෑ.

"නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"කවුරු හරි කෙනෙක් මාව හොයනවා.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. පහුගිය දවස්වල මේක ඇතුළෙ ඉන්න ළමයින්ගෙනුයි වැඩ කරන ඇන්ටිලාගෙනුයි මගේ විස්තර අහල තියෙනවා.."

"කවුද අහල තියෙන්නෙ..?"

"ටිකක් වයසක වගේ කෙනෙක්ලු.."

"ලාදර් හිටියෙ නැද්ද..?"

"ඒක නම් දන්නෙ නෑ.. අනේ මට ලොකු බයක් දැනෙනවා රමිත අයියෙ.."

පුංචි කෙල්ල මගේ අතේ එල්ලුණා. ජීවිතයෙ හිමි වෙන්න ඕන හුඟක් දේවල් අහිමි වෙලා ගියපු මේ අසරණී ගැන මගෙ හිතේ තිබ්බ දුකට තවත් මහා විසාල දුකක් එකතු උනා.

"ඔයා බයවෙන්නෙපා දිමුතු.. මේ රමිත අයියා ඉන්නකල් ඔයා කාටවත්ම බයවෙන්න ඕන නෑ.."

"ඉතින් මං ගැන අහල තියෙන්නෙ කවුද.. දන්නෑනෙ.."

"ඒක අපි හෙමිට හොයා ගමු.. ඔයා කලබල නොවී ඉන්නකො.. වෙනදට වැඩිය ටිකක් අවධානෙන් ඉන්න කියල ඇතුළෙ අයට කියන්න. ඔයාගෙ විස්තර අහන කෙනාගෙ ලොටෝ එකක් ගන්න කියල හැන්ඩ් ලෝන් එකක් තියෙන කෙනෙකුට කියන්න.."

"අපිට හැන්ඩ් ලෝන් පාවිච්චි කරන්න දෙන්නෑ කියලා ඔයා දන්නවනෙ රමිත අයියෙ.."

"එහෙනම් වැඩ කරන කෙනෙකුට ගන්න කියමු.. කෝ දැන් ලාදර්.."

"උත්සවේකට ගියා.."

"උත්සවේකට.."

"ඔව් රමිත අයියා.. අර ලංකාවෙ ලාදර් කෙනෙකුට මොකක්දෝ ලොකු තනතුරක් පිටරටකදි හම්බ වුනේ..? අන්න ඒකෙ උත්සවේට සහභාගි වෙන්න.. එනකොට හවස් වෙයි.."

තව ටිකක් වෙලා ඉඳලා දිමුතුගෙ හිතත් සන්සුන් කරල මං පාරට ආවා. ඒත් මගේ හිත ටිකක් කැලඹිලයි තිබුණෙ. දිමුතුගෙ විස්තර හොයන්න උත්සාහ කරපු පුද්ගලයා කවුද? මගේ හිතේ උඩින්ම තිබ්බ ප්‍රශ්නෙ ඒකයි.. වැඩේ කියන්නෙ ලාදරුත් මේ වෙලාවෙම නැති වෙච්ච එක.

හතර අතටම කල්පනා කර කර ඉන්දේද්දි තමයි මගේ මොබයිල් එක රික්ග් වුණේ.

"රමියා.."

"කියපං මං අහන් ඉන්නෙ.."

කෝල් එක අරන් තිබුණේ ඉසුරු. උතුරු ඉන්න පැත්තෙන් හෙණ බර සාර සද්ද වගයක් ඇහෙනවා. හුඟක් වෙලාවට චේන් ෂෝ එකකින් ගස් කපනවා වෙන්න ඇති.

"උඹ කොහෙද ඉන්නෙ..?"

"අනාථ නිවාසෙ ලහ.."

"කවුරු හරි කෙල්ලෙක් උඹේ ලහ නෑනෙ..?"

මේකට නම් ඉව තියෙනවද මංදා.. දැන් ඩිංගකට කලින් දිමුතු හිටියනෙ.

"පිස්සු කියන්නෙපා බං.. මොකක්ද කෙරෙන්න ඕන.."

"තරහ නැතුව ගිහින් නංගිව ගනිං.. එයාට අද ක්ලාස්.. මං එනකන් බලන් ඇති.."

මං මෙලෝ සිහියක් නැතුවම කෝල් එක කටි කරා. මේවට තමයි කියන්නෙ. මග හිටියොත් තෝ නසී.. ගෙදර ගියොත් ඒත් තෝම නසී කියලා. මේක නම් කොහොමටවත් හරියන කතන්දරයක් නෙමෙයි. කලින් දවසෙ මතකනෙ නදිනි ඇවිල්ල වේව්ව ගන්දස්කාර සංසිද්ධිය.

මේක තවත් ඒ වගේ එකක් නොවෙයි කියල කාටද උපකල්පනය කරන්න පුළුවන්. අනික ඉමාෂිගෙ ඇස් දෙකේ තියෙන්නෙ අමුතූම කතාවක්. ඕකෙන් මේකෙන් මගෙයි ඉසුරුගෙයි ට්‍රෙන්ඩ් ෂිප් එකටත් බබා හම්බ වෙයිද දන්නෑ.

වෙළඳ මධ්‍යස්ථානෙ ගොඩනැගිලි දෙකට මැද්දෙන් තිබ්බ පටුපාරෙ ටිකක් දුර ගියහම තමයි ඉමාෂි යන ගෘෂ් ක්ලාස් එක තිබ්බේ. බයික් එක වෙළඳ මධ්‍යස්ථානෙ පාක් එකේ දාල මං පයින්ම ඉස්සරහට ආවා. මගේ ඔළුවෙ තිබ්බේ ඉමාෂිව ත්‍රීවීල් එකක නග්ගල ගෙදර යවන එකයි. හැබැයි ක්ලාස් එක ඉවර වෙලා ටිකක් වෙලා කියල මට තේරුනේ ලමයි කවුරුවත්ම ක්ලාස් එක තිබ්බේ බිල්ඩින් එක ගාව හිටපු නැති හන්ද. ඒ වගේම කිසිම ලමයෙක් මට ඉස්සරහට හම්බ වුණෙත් නැති හන්ද. බලන් ඉඳල ඉඳල ඉමාෂි ත්‍රීවීල් එකක් අරගෙන ගෙදර ගියාවන්ද කියල මට හිතුණා.

ඉසුරුට කෝල් කරල මේ ගැන කියන්න හදනකොටම තමයි බිල්ඩින් එකට ටිකක් එහායින් තිබ්බේ වැලි පාර දිහාවෙන් ටිකක් ලොකු කසුකුසුවක් ඇහුණේ. මගේ අවධානෙ මුලුමනින්ම ඒ කටහඩ අර ගත්තා.

"ඇයි මට මෙහෙම කරන්නෙ.. මං ඔයාට වැරද්දක් කරල නෑ.."

කසුකුසුවක් උනත් ඒ ඇහිව්ව කටහඩ රංගනයගෙ කියල මං අඳුනගත්තා. මගේ හිතට එක පාරටම ගලාගෙන ආවේ මහා විසාල කේන්තියක්. මේ හාල්පාරුවා මොන ඉඳි ඇටයක් කරනවද මේ හරියෙ කියලා.

"ඇ.. ඇයි.. ඇයි.. දෙයියනේ ඔයා මගෙන්තෙක්ක කතා කරන්නැත්තෙ.. මං ඔයාට මොනවද කෙරුවේ.. ඔයා මං ගැන කතා හැම එකක්ම බොරු.. මං ඒක ඔප්පු කරලම පෙන්න්නම්.."

මට ඒ වෙනකොටත් ඇහුණේ රංගනගේ කටහඬ විතරයි. ඒත් මිනිහා කතා කරන්නේ ඉමාෂි එක්ක කියල මට සියට දෙසියක්ම විශ්වාසය තිබ්බා. නැතුව ඒකා ගහකට ගලකට කතා කරනවා වෙන්න බැනේ..මං මගේ කන් දෙක තව ඩිංගක් ඒ පැත්තට පුසර කරා.

"මං හුඟක් ඉවසුවා ඉමාෂි.. ඔව්.. හුඟක් ඉවසුවා. කවදාවත් කිසිම කොල්ලෙක් ඉවසන් නැති ඉවසිල්ලක් මං ඉවසුවා.. ඒකනේ.. ඔයයි.. ඔයාගේ අයියයි හිතුවේ මට කිසිම පිරිමි කමක් නෑ කියලා.. එහෙමනේ.."

"රංගන.. මට ඔයත්තෙක්ක ඇති කතාවක් නෑ.. මට කරදර කරන්නැතුව මෙනතින් යන්න.."

ඔන්න දැන් තමයි ඉමාෂිගේ කටහඬ ඇහුණේ. මං තවත් ටිකක් එයාලට ළංවුණා. පටුපාර මැද හරියේ ඉමාෂියි, රංගනයි දෙපැත්තට වෙලා ඉන්නවා, හරියටම මං දැක්කේ එතකොට. ජලෙයාඩ් විදිහට මහපු කළුයි සුදුයි මික්ස් වෙච්ච ගවුමක් ඇඳල හිටපු ඉමාෂිගේ කවදාවත් නොදැකපු තරමේ ලස්සනක් මං දැක්කා. ඉමාෂිගේ ලස්සන ගැන මට මෙච්චර කාලෙකට හිතුවේ නැත්තේ ඉසුරු හින්දා.. ඒ වගේම එයා රංගනත් එක්ක යාළුවෙලා හිටපු හින්දා..

"ඔයා මටද යන්න කියන්නේ.."

"ඔව්.. ඔයාට තමයි.. අපි අතරේ දැන් කිසිම දෙයක් නෑ. ඔයා කවුද කියන්න මං දන්නවා. ඔයා මොන වගේ කෙනෙක්ද කියලත් මං දන්නවා.. මේ පහුවෙච්ච කාලෙ මං ඒ හැමදෙයක්ම තේරුම් ගත්තා. තවත් මගේ පස්සෙන් ඇවිත් වැඩක් නෑ රංගන.."

"ඔයා මොනවද මේ කියන්නේ.."

"ආත්ම ගානක් ගියත් මිනිහෙක්ව හරියකට තේරුම් ගන්න බෑ කියලා මිනිස්සු කියනවා මට ඇහිල තියෙනවා.. ඒත් මං මේ පුංචි කාලෙදී ඔයා කවුද කියන්න තේරුම් ගත්තා.."

එතැන ඉඳලා විනාඩි දෙක තුනක් යනකන් අවුල් සහගත විනාඩි ගාණක් ගෙව්ලා ගියා. රංගනවත් ඉමාෂිවත් වචනයක්වත් කතා කෙරුවේ නෑ. නැති ආදරයක් හින්දා මරාගන්න යන ජෝඩුවක් දිහා මෙහෙම පැත්තකට වෙලා බලන් ඉන්නෙක්ක මහා වාතයක්.. එයාල දෙන්න ගාවට යනවද නැත්නම් තව ටිකක් වෙලා බලන් ඉන්නවද කියල මට හිතාගන්න බැරි වුණා.

"ඔයා ඔය හැමදේම තේරුම් ගත්තේ මිනිස්සු කියන බොරු කතා අහලනේ.."

හතේද කියන්නේ. ඒ පාර රංගනයා හෙන බෝධිසත්ව පාවි එකක් ඇටි කරන්න ගත්තා. උගේ මධුර මනෝහර වාග් විලාසයට මගේ ඇඟක් කිලිපොලා ගියා. යකෝ මේකා උපන්ගෙයි භළුවෙක්නේ.

"බොරු කතා..?"

"ඔව් ඉමාෂි.. මං ගැන ඔයාට ආපු ආරංචි ඔක්කොම බොරු.. ඒ හැම දෙයින්ම සිද්ධ වුණේ අපි දෙන්නගේ ආදරේ විභාස වෙච්ච එක. අපි මේ හැමදේම අමතක කරල ආයෙත් ඉඳන්ම ජීවිතේ පටන් ගවු.."

ඉමාෂි සම්පූර්ණයෙන්ම සයිලන්ස් වුණා. ඒ කියන්නෙ කෙල්ල ඇම ගිල්ල කියන එකද.

"ජීවිතේ පටන් ගන්න..?"

"ඔව්.. ඉමාෂි අර කොහේද යන රමිතයා තේද ඔයාගෙ ඔළුව කෑවේ.. උඹට නම් මොකද.. යන යන හැමතැනම ගැනුනේ.. උඹ හැදුවේ ඔයාව මගෙන් උදුරගන්න.. මොකද ඔයා ළඟට විතරයි උඹට ළංවෙන්න බැරි උනේ.. ඒක මං හොඳටම දන්නවා.."

කතන්දරේ ගලාගෙන ගිහිල්ල මාරම තැනකට ඇවිල්ල නතර උනා. තමන් කරන දේ ගැන වගේම තමන් කියන දේවල් ගැනත් අධිකක්සේරුවට ආවහම ඕනම මනුස්සයෙක් ඇන ගන්නවා. ඒක කොතෙත්ටත් පොදුයි. සමහර විට රමිත කියන නම මෙතෙත්ට ගාව ගත්තෙ නැත්නම් රංගන ටීකක් අමාරුවෙන් හරි ගොඩ යන්න කිබුණා. ඒත් උගේ උපන්ගෙයි කරුමෙට මාව ගාව ගත්තා. මගේ නම කියවුණා විතරයි ඉමාෂි ගැස්සිලා ගියා. එයා වටපිට බැලුවේ බයවෙලා වගේ.

"මොකක්ද රංගන ඔයා කිව්වේ.. රමිත අයියා ගැන.."

"මං කිව්වේ සම්පූර්ණ ඇත්ත ස්ටෝරිය බබා.. ඒකා හැදුවේ අපේ ආදරේ විනාශ කරන්න.."

"ජරා කතා කියන්නෙපා මිනිහො.. රමිත අයියා ඒ වගේ කෙනෙක් නෙමෙයි.. කොටිත්ම තමුසෙ වගේ බල්ලෙක් නෙමෙයි.."

"මො.. මොකක්.."

"ඇයි තමුසෙට ඇහුණෙ නැද්ද.. තව.. තව එක වචනයක්

හරි රමිත අයියට කැන විදිහට කිව්වොත් මං තමුසෙගෙ කම්මුල පලනවා.."

හපේ අප්පේ.. වැඩේ ඒ පාර නැගලම යනවා.. මං හිතුවා වගේම කෙල්ල එකසිය ගානට ඔරොප්පු වුනා. රංගනයා ෂවර් එකෙනුයි පල්ලෙහා ළිඳේ බාල්දියෙනුයි දෙකෙන්ම කැන නැතුව නාගනියි වගේ.

"මොකක්ද උඹ කිව්වේ.. උඹට උඹ ඒ තරම් ලොකුයිද.. දැනගනිං.. මං උඹ මරනවා.."

"රමිත අයියා ළඟට කිට්ටු වෙන්නවත් බැරුව තමුසෙ කොහොමද එයාව මරන්නේ.. අනික තමුසෙ රමිත අයියට පරාන බයයිනේ.."

"උඹේ කට හොඳටම වැඩියි ඉමාෂි.. මං උඹත් මරලයි උඹ මරන්නේ.. එතකොට තොපි දෙන්නටම නින්ද යයි.."

රංගන ඉමාෂි ඉස්සරහට පැන්නෙ එයාගෙ වම් අතින් අල්ලගන්න. ඒත් ඉමාෂි පස්සට පැන්නා. රංගනගෙ අතට අහුවෙන්න ඇත්තෙ අධික ආර්ද්‍රතාවයෙන් යුක්ත වාතය ඩිංගක් විතරයි. මිනිහා ඒකෙන් මද කිපුනා. අන්න ඒ තත්පරයෙදි මං සාලිය අසෝකමාලා කපල් එක ළඟට ගියේ. මාව දැක්ක විතරයි දෙන්නගෙම මුණු හුණු කොට්ට වගේ සුදුමැලි වුණා. රංගන වටපිට බැලුවේ උඹට හැංගෙන්න කෑම් ගලක්වත් කියෙනවද බලන්න..

"රංගන.."

"ර.. රමිත අයියා.."

"උඹට මාව මරන්න ඕන නම්.. මෙන්න මං උඹේ ඉස්සරහට ඇවිල්ල ඉන්නවා. හැබැයි ඒ සාධාරණ හේතුවක් හින්දා නම් විතරයි.. එහෙම නැතුව වල් බල්ලෙක් වගේ බුරන්න ආවොත් 'චේන් ෂෝ' එකක් ගෙනුල්ල මං උඹව දෙකට ඉරනවා.."

"ම.. මං මුතුන් කිව්වේ නෑ.. රමිත අයියා.. මං ඔයාට විරුද්ධව කිසිම දෙයක් කිව්වේ නෑ.."

රංගන ඉන්නේ හිටගෙන බඩ යන සයිස් එකෙන් කියල මං තේරුම් ගත්තා. තවත් ටිකක් ප්‍රෙස් කරා නම් උගේ සිහිය විකල් වෙන්නත් ඉඩ තිබ්බා. ඒ කොහොම උනත් රංගනගේ වැජ්ජර් එක ක්ලෝස් කරල දාන්න මං හිතාගත්තා. මේකා උඩරට, පහතරට, සබරගමු හැම තැටුමක්ම තැටුවනෙ.

"රංගන.."

"රමිත අයියා.."

"උඹ ඉමාෂිට දාපු කලර්ස් ටික මං හොඳට බලාගෙනයි හිටියෙ. උඹ කියවපු කතන්දරයත් මං අහගෙනයි හිටියෙ.. මං වැඩිය මුතුන් කියන්නෑ.. මං හැමදේම ඉමාෂිට කිව්වා කියලනෙ උඹ හිතන් ඉන්නෙ.. මං ඉමාෂිට කිසිම දෙයක් කියල නෑ.. ඒත් අද උඹේ පට්ටන්දරේ මට දිග අරින්න වෙනවා.."

"එ.. එපා.. රමිත අයියා.."

"මේ පහුවෙව්ව මාසෙ උඹ පුංචි කෙල්ලෙක් එක්ක හොලිඩේ

රිසෝට් එකේ ඉඳල මගෙයි ඉසුරුගෙයි අතටම අහුවෙව්ව එක ගැන උඹට මුතුන් කියන්න තියෙනවද..?"

රංගනගේ මුණට, පට්ට ඇඹුල් කර්තකොලොම්බන් අඹ ගෙඩියක් කාපු එකෙක්ගේ රෝග ලක්ෂණ පහල වුණා. උං ඉමාෂි දිහා බැලුවේ කර කියා ගන්න දෙයක් නැතුව. කරන්න දෙයක් නෑ පුතේ.. උඹයි මේක ඉල්ලන් කෑවේ..

"පරණ කතා මෙතෙන්න ඕන නෑ රමිත අයියා.."

"රංගන.. මං මේ අත්තිම හොඳින් කියන්නෙ.. උඹ තවත් ඉමාෂි පස්සෙන් ආවොත් මං උඹව කුඩු කරල කොරියාවේ කුණු කානුවට අතාරිනවා.. පරිස්සම් වෙයන්.."

ඉමාෂිගේ ඇස්වලට කඳුළු උනාගෙන එන හැටි මං දැක්කා. හැමදේම සෙට්ල් කරන්න මං දහලද්දි එයා අඩන්නෙ ඇයි.

"ඉ.. ඉමාෂි.. මට කැමතියි.. එ.. එයා මට හුඟක් ආදරෙයි.."

ලැජ්ජාවක් කියල නාමයක් නැති එකෙක් වගේ රංගන බොරු විරකමක් මවා ගත්තා. ඒත් ඒ දේට මං හිනෙකිත්වත් හිතපු නැති විදියෙ උත්තරයක් ඉමාෂිගෙන් මිනිහට හම්බ උනා. ඒ උණු උණුවෙම ලැබුණු හයේ හතරේ අලි පත කම්මුල් පාරක්.

"මං.. මං තමුසෙට ආදරෙයි කියලද කිව්වේ.. මං තමුසෙට බිංදුවක්වත් ආදරේ නෑ.. තමුසෙ මහ කැත සතෙක්.. මිනිහෝ.."

කම්මුල් පාර මදිවට ඉමාෂිගෙන් පිටවෙව්ව වචන ටිකක් රංගනට උහුලගන්න බැරි වුණා. මිනිහා ඉමාෂි දිහා බැලුවේ සංසාරගත වෙරක්කාරයෙක් දිහා බලන ගානට.

"ඒ කියන්නෙ.. ඒ කියන්නෙ.. උඹ මාව කැපුවා එහෙමද ඉමානි.."

"මං තමුසෙව කපල හුඟක් කල්.. ඒ ටික තමුසෙගෙ ඔය ගොන් මොල්ලේ තෙරුනේ නැතුවට මට කරන්න දෙයක් නෑ.. තමුසෙ දැන් යන අතක යනවා.. තවත් මගේ පස්සෙන් ඇවිල්ල වැඩක් නෑ.. අපි යමු රම් අයියේ.."

රිඟාවට ඉමානිගෙන් පිට උනේ කම්මුල් පාරවල් සියකටත් වඩා දරුණු වචන ටිකක්. කරකියා ගන්න දෙයක් නැතුව රංගන අත්ත අසරණ වෙලා ඉන්දේදි මම ඉමානින් එක්ක බයික් එක ළඟට ආවා. කෙල්ලව බයික් එකේ අරන් ගියොත් ලෙඩ කෝටියයි. අඳුනන ත්‍රිවිල් එකකවත් දාල යවන්න ඕන..

"අපේ අයියා ආවේ නැද්ද රම් අයියේ.."

"අයියා..? අයියා ආවනම් මෙතන යස නාඩගමක් තටයි.. හොඳ වෙලාවට මං ආවේ.."

මගේ කට හඬ තිබ්බ තද ගතියටද කොහෙද ඉමානි පුදුම වෙලා මං දිහා බැලුව.

"ඇයි රම් අයියේ.. ඔයා තරහෙන් වගේ.."

"තරහ නෙමෙයි.. හොඳවයිත් දෙකක් දෙන්නයි ඕන.. කන පුපුරන්න.. එක එක හාල් පාරුවොත් එක්ක පංති ඉවරවෙලා ජෝඩු දානවට.."

ඉමානිගෙ මුණ බලන් ඉද්දිම පුදුමැලි වෙලා ගියා. දවස්

ගානක් ලස්සනට පිපිලා පරවෙලා ගියපු කැලෑ මලක අසරණකම ඒ පුංචි ඇස්දෙකේ ලියවිලා තිබුණා.

"ඇ.. ඇයි රම් අයියේ.. ඔයා ඔහොම කතා කරන්නෙ.."

ඉසුරුගෙ රවුම් මුණ කපාපු පළවක් වගේ වෙච්චි ඉමානිගෙ හැඩුම්බර කටහඬ මට ඇහුණා.

"එහෙනම් කොහොමද කතා කරන්න ඕන.. හරහට වඩාගෙන සුප්පුවක් කට්ටි ඔබ්බද..?"

ඉමානිගෙ ඇස්දෙක ලොකු උනා. එයා එක දිගට ඇහිපිල්ලම් ගහන්න පටන් ගත්තා. ඉසුරුත් එහෙමමයි. හිත ඩිංගක් හරි කලබල උන ගමන් උත් ඇස් ගහනව වගේ ඇහිපිල්ලන් ගහනවා. බලන් ගියහම ඒකෙ ඇති වැරද්දක් නෑ. මෙයා උගේ වත් ඇන්ඩ් ඔන්ලි නංගි බබානෙ.

"මට ඔහොම කතා කරන්නෙපා.."

ඉමානි මගේ අතින් අල්ල ගත්තා. මං එක සැරේටම ඒ හැඩකාර මුණ දිහා බැලුවා. කපු එ බිංදු පේළියක් නිදහසේ කම්මුල් දිගේ ගලාගෙන යද්දි, ඒ ලස්සන ඇස් මට කිව්වේ මේව්වර කාලෙකට කිසිම කෙල්ලෙක් මට කිව්වේ නැති සොඳුරු කතාවක්. ඒත් ඒ සොඳුරු කතාව මැද්දෙන් මහා මාර්ග බාධකයක් වගේ ඉසුරු කියන මගේ ප්‍රාණ සම මිත්‍රයා හරස් වෙලා හිටියා. මොන දේ වෙලා හරි මේ ඉන්නෙ ඉසුරුගෙ නංගි නෙමෙයි නම් මෙලහකටත් මං මේ කෙල්ලව තුරුලු කරගෙන. මේ රෝසපාට කොල් පෙති උඩින් මගේ කොල් පෙති තියලත් ඉවරයි.

"මි.. මං.. වැරද්දක් කෙරුවේ නෑ රම් අයියේ.. මට මෙහෙම රිද්දත්තෙපා දෙයියනේ.."

ඉමාෂි මගේ ඉස්සරහ බැහැපත් උනා. ඒ අඩන ඇස් දෙක මට කිව්වේ ජීවිතේ හැම කුණු කන්දක්ම පැත්තකින් කියල ජීවිතයේ වසන්ත කාලය මෙතනින් පටන් ගන්න කියලා. ඒත් මගේ හොඳම යාලුවගෙ නංගි ගැන මං මොනවද මේ හිතන්නෙ කියලා හිතෙනකොට මාව වෙච්ලල ගියා.. වේගයෙන් ඇහිපිල්ලම් ගහන ඉසුරු අනාථවෙලා වගේ මං දිහා බලන් ඉන්න හැටි මට මැව්ලා පෙනුණා.

"මං ඔයාව රිද්දුවේ නෑ ඉමාෂි.. ඔයාගෙ අයියා ඔයා ගැන හිතනව වගේ තමයි මං ඔයා ගැන හිතන්නෙත්. ඔයා හොඳින් ඉඳල ඔයාගෙ ජීවිතේ ලස්සන කරගනියි කියල අපි හිතුවේ.. එතනින් එතාට කිසිම දෙයක් නෑ.."

මං කිව්ව දේට ඉමාෂි කිසිම දෙයක් කිව්වේ නෑ.. එයාගෙ ඇස්වලින් හෝ ගාල කඳුළු ගලාගෙන ගියා. මං මෙව්වර කාලයක් ආශ්‍රය කරපු කෙල්ලො අතරින් ඉමාෂිගෙ මං දැක්කේ වෙනස්ම ලස්සනක්.

"ආ.. මේ වීල් එකට නගින්න.."

ඒ වෙලාවේ අපි ඉස්සරහට ආපු රතුපාට වීල් එකට මං අත දික්කරා. ඒකෙ හිටියේ මාව දන්න කියන මල්ලි කෙනෙක්. ඒත් ඉමාෂි මං දිහා බැලුවේ ලෝකෙ තියෙන පුදුම හතම එයා ඉස්සරහට පාත් උනා වගේ.

"ඔ.. ඔයා මාව බයික් එකේ නෙමෙයිද එක්කං යන්නෙ.."

ඉමාෂි කිව්වා නෙමෙයි එයාට එහෙම කියවුණා. සමහර විට ඒ විදියට කියන්න එයාගෙ තුන් හිතකවත් තියෙන්න නැතුව ඇති. ඒත් ඒ දේ එහෙමම උනා.

"ඔයත්තෙක්ක කතා කර කර ඉඳලා නදිනි මට අලි පත බුටි එකක් තිබ්බා. රිස්මියාත් දැන හෝ නොදැන යන්න ගියා.. එහෙව් එකේ ඔයාව බයික් එකේ දාගෙන ගිහින් ඔය එහෙත් මෙහෙත් මං ගාව එල්ලිලා ඉන්න අතින් කෙල්ලො ටිකටත් බබා හම්බ වෙයි.. තේරුණාද.."

මං දබර ඇහිල්ල දික්කරලම කිව්වා. කඳුළු අතරින්ම ඉමාෂිට හිනා ගියා. චතුර බිංදු බිංදු වගේ කඳුළු පිරිල තියෙද්දි කෙල්ල හිනාවෙද්දි මාර ගති.

"එහෙම වෙනව නම් කොයි තරම් හොඳද.. මං හින්දා ඔයා වටේ ඉන්න හැම කෙල්ලම ඇත් වෙනවනම්.."

"ඇයි ඒ..?"

"එතකොට මගෙ හිතට කරදරයක් නෑ.."

ඉමාෂි කිව්ව ඒ අපබ්‍රංස කතාව මට තේරුන් නෑ. තේරුම් ගන්න උත්සාහ ගනිද්දි මගෙ හිතට දැනුනෙ නුවරඑළියේ සීතල.. ඒ කියන්නෙ.. ඒ කියන්නෙ ඉමාෂි මං ගැන හිතනව කියනෙකද..?

* * * * *

බයික් එක මහ ඉස්පිරිතාලෙ ඉස්සරහ දාල මං වටපිට බැලුවා. මොනදේ උනත් මේ රම්ගෙ ටයිම් එක නම් වරදින්න

විදියක් නෑ. තාලෙට අඩි තිය තියා පැද්දි පැද්දි එන අනුෂිච්ඡා මගේ ඇස් දැක්කා.

"රමිත.."

මාව දැක්කා විතරයි ඒ මුණට අපුරු හිතාවක් ගලාගෙන ආවා. කෙල්ලො මේ තරම් ලස්සනට හිනාවෙන්නෙ කොහොමද මංදා.. මං හිතන්නෙ උං කොහෙත් හරි ඒ ගැන පී.එච්.ඩී. උපාධියක් කරනව ඇති. ආයෙ දෙකක් නෑ.

"මගේ වැඩේ හරිද..?"

"මොන වැඩේද..?"

ඔය බලපල්ලකෝ ඉතිං.. ඔන්න ඔව්ට නම් රමියට ලෙලියන්න තද වෙනවා.. බොහොම ඉක්මනට අතීතය අමතක වෙන එවුන්ට නම් රමි කැමතිම නෑ.

"මොන වැඩේද අහන්නෙ.. ඇයි කලින් දවසෙ රෑ ඔයාට බාරදුන්නු කොන්තරාක්කුව.."

අනුෂිච්ඡා මුණට ආවෙ ඒ තරම් හොඳ පෙනුමක් නෙමෙයි.. ඒ ඇයි මංදා. එයා සමහර විට හිතුවද දන්නෑ.. මං මෙතෙක්ට වෙලා කට්ට කෑවෙ එයා පිළිබඳ ප්‍රේමණීය සිතුවිලි පහළ වෙලා කියලා.

"ඔව්.. මගේ යාළුවෙක් ගැන හොයන්න.."

"ආ.. ඒකද.. මං හිතුවෙ මේ.."

අනුෂිච්ඡා මුණට ඔන්න යන්නම් හිතා පොදක් ආවා.

"මොකක්ද ඔයා හිතුවෙ..?"

"නෑ.. රමිත.. ඒක ඔන නෑ.. ඔයා ඔය කියපු යාළුවා ගැන විස්තර මං දන්නවා.. එයා මැරී කරපු කෙනෙක්නේ.."

"මොකක්..?"

තුන් හතර පාරක් හොඳට හොලවල පොල් ගැහුවා වගේ මාව හොල්මං වෙලා ගියා. මොන කතාවක්ද මේ..

"ඔව්.. අපේ වත්තෙ අක්කා කෙනෙක් තමයි එයා මැරී කරේ.. හැබැයි ඒ අක්කා නම් මං හුඟ දවසකින් දැක්කෙ නෑ.. මං හිතන්නෙ එයා කොහේ හරි ගිහිං.."

"ඔයා කියන ඔය දේවල් ඔයාට හොඳටම ළුවර්ද..?"

මං එක පාරටම ඇහුවම අනුෂිච්ඡා මුණ තරක් වුනා. එයා හිතුවද දන්නෑ මං එයාට සැක කරා කියලා.

"ඇයි රමිත ඔයා එහෙම අහන්නෙ.. මේ සමීර කියන ඔයාගෙ යාලුවයි දිලිනි අක්කයි පදිංචි වෙලා හිටියෙත් කොරියාවෙමයි. පහුගිය දවස්වල නම් එයාලට හුඟක් කරදර තිබ්බා කියල ආරංචියි. එයාලගෙ බබා හුඟක් අසනීප උනා.."

කකුල් දෙක ඉස්සරහ මහ පත හෙයක් වැදුනා වගේ මාව ගැස්සිලා වෙච්චලා ගියා. එයාලගෙ බබා..! එයාලගෙ බබා..!! අනුෂිච්ඡා එහෙම තමයි කිව්වෙ. මං මොනවද මේ අහන්නෙ..? ඒ කියන්නෙ රමියා දන්නෙම නැතුව බාප්පා කෙනෙක් වෙලාද හත්තිලව්වෙ..

තත්පර ගාතක් යනකන් මං මේ ඉන්නෙ කොහෙද කියලවත් මට හිතාගන්න බැරි වුණා. මොන අපරිමාස කතාවක්ද මේ? සමීරයා කවදද බැන්නද? උංට කොහෙන්නද හත්තිලව්වෙ බබාල. හරි.. ඕවා පැත්තකින් තියමු. දිලිනි කොහෙත් පාත්වෙව්ව ග්‍රහ වස්තුවක්ද?

"ඇ.. ඇයි රමිත.. ඔ.. ඔයා පුදුම වෙලා වගේ.."

පුදුම නොවී තියේවියැ දෙයි භාමුදුරුවනේ.. මේවා ලෝකෙ පුදුම ගනයට වැටෙන දේවල්නෙ.. රමියගෙ හිත රිටි හන්ද හොඳයි. නැත්නම් මේ අහගත්ත ඒවට කට කපල සිහිය නැතුවම වැටෙනවා. ඒක මහ ඉස්පිරිතාලෙ ලොකු දොස්තර මහත්තයටවත් වලක්වන්න බෑ.

"සමීර මැරි කරල තියෙන්නෙ විදියක් නෑ අනුමි.."

"ඔයා මට පෙන්නපු ෆොටෝ එකේ හිටපු කෙනාගෙ විස්තර තමයි ඔය.. මං අතින් දාලා කිව්වෙ නෑ.."

මං අනුමිගෙ මුණ දිහා බැලුවා. එයා හිටියෙ ඒ තරම් හොඳ මුඩු එකක නෙමෙයි. සමහර විට එයා හිතනවද දන්නෑ.. මං එයා කියපුව අවිශ්වාස කරා කියලා.

"ඔයා කියපු දේවල් මං අවිශ්වාස කරා නෙමෙයි. ඒත් මේ වෙලා තියෙන දේවල් මට අදහන්න බෑ.. හැබැයි මේ මනුස්සයගෙ ලොකු වෙනස්කමක් මං පහුගිය කාලෙ දැක්ක.. ඒකයි මං මිනිසා ගැන හෙව්වෙ.."

"ඒ කියන්නෙ ඔය සමීර කියන ඔයාගෙ යාළුවා මැරි කරල කියල එයාගෙ ගෙදර අය දන්නැද්ද.."

නෑ කියල කියන්න මං ඔළුව වැනුවා. අනුමිගෙ ඇස් මහ පුදුමෙකින් ලොකු උනා.

"එතකොට ඒ පුංචි බබා ගැනවත් ගෙදර අය දන්නෙ නැද්ද රමිත.."

ඉඳල ඉඳල අනුමිත් අහන්නෙ පිටසක්වල ජීවිත් අහන ජාතියෙ ප්‍රශ්න තමයි. කසාද බැඳල කියල දන්නැති එකේ බබාල ඉන්නව කියල කොහෙම දැනගන්නද අප්පා.

"ඔයාට පරක්කු වෙනවත් ඇති අනුමි.."

"ඔව්.. රමිත.. ඩිංගක් හරි පරක්කු උනොත් අර ඔයාගෙ යාළු සිස්ටර් කැගහනවා.. මං යනවා.. තව විස්තර මං නොයා ගත්තොත් පස්සෙ කියන්නම්.."

"තෑන්ක්ස් අනුමි.."

මගේ තෑන්ක් යූ එකක් කරේ තියාගෙන අනුමි හොස්පිටල් එකේ ගේට් එකෙන් ඇතුල් වුණා. මිනිස්සු සියක් දෙසියක් එහෙමත් නැත්නම් තුන්සියක් විතර මං ගාවිත් එහෙට මෙහෙට ගියත් මට දැනුනෙ මහා තනිකමක්. ඒ වගේ මුස්සේත්තු හැඟීමක් මං මගේ මුළු ජීවිත කාලය පුරාම විඳල තිබ්බෙ නෑ. ඒත් සමීර නොහොත් මගේ වත් ඇන්ඩ් ඔන්ලි අයියා කාරයා හින්දා මං ඒකක් දෝත බඳලම තුරුලු කරගත්තා.

* * * * *

වෙනදට ලෝකෙ පුරා තියෙන ඕනම කුණු ගොඩක් කකුල් දෙක මුලටම කඩාගෙන වැටුණත් සහ පහකට ගණන් ගන්නැතුව

ඉඳහු, මං මේ අහස දෙසින් හතර ගාතෙම දාලා බිමට ඇදත් වැටිල තිබුණා. අයියා කාරයා මොන තරම් ගඳයෙක් උනත් මිනිහගෙන් මොන තරම් මල අඩයක් තිබුණත්, දැහැට පේන්න බැරි සතෙක් සිපාවෙක් උනත් මිනිහා මේ කරගෙන තියෙන නස්පැත්තිය ගැන මගේ හිතේ පදාසයක්ම හෙලවෙන්න පටන් අරන් තිබුණා. මුට මොලේ කියල එක බිම් අහලක්වත් නැද්ද හත්තිලව්වේ. කොරියාවේ කෙල්ලෙක් බැඳල ඒ මදිවට පුංචි එකෙකුත් හදාගෙන දැන් කොහොමද හප්පා පාරේ බැහැල යන්නේ. අම්මගෙයි තාත්තගෙයි මුණු බලන්නේ. එයාල කැන කුණු අතේ පයේ ගාගෙන මේ බක පංචිත පොලොස් කොට්ටෝරුවා හැදුවේ මේ වගේ යල් පැන ගියපු පුරා වස්තුවක් අහන්නද?

"ර..ම්.."

ගෙදර ඉස්සරහ පැත්තෙන් ඇතුල් වෙලා මං කාමරේට යන්නයි හැදුවේ. හිතේ තියන නස්පැත්තිය හේදිලා යන්නත් එක්ක ලොකු පහේ වොෂ් එකක් දාගන්න මං හිතා ගත්තා. ඒත් මෙන්න අම්මා මගේ ඉස්සරහම. සිරියාව හෝ ගාල උතුරන ඒ සොදුරු රූපකාය දිනා මං ඩිංගක් වෙලා බලන් හිටියා.

"ඇයි අම්මා..?"

"ඔයාට වෙඳින් ඉන්වයිටි එකක්.."

අම්මා අතේ වෙඳින් කාඩ් එකක් තිබුණා. රත්තරං පාටයි. ඇලුමිනියම් පාටයි එකට මික්ස් පෘථි වෙච්ච ලස්සන කාඩ් එකක්. ඒත් ඉතිං මික්ස් පෘථි නෙමෙයි පෘථි සැලඬි උනත්

කමක් නෑ.. කවුද බොලේ රමියට මගුලකට ආරාධනා කරපු පිංවත්තයා..

"ඔය කොණ්ඩේ ටිකක් අඩු කරගත්තොත් හොඳයි රම්.. දිග වැඩියි වගේ නේද.."

වෙඳින් කාඩ් එක දිග ඇරල බලද්දි අම්මා කියනව ඇහුණා. කොණ්ඩේ නම් ටිකක් දිග වැඩියි තමයි. බෙල්ලෙනුත් පල්ලෙහාට වැටිලනෙ තියෙන්නේ. කොණ්ඩේ පැත්තකින් තියල හිමකැට වගේ පිරිසිදු සුදු පාට වෙඳින් කාඩ් එකේ මැද පේළිය මං කියවන් ගියා. හම් .. ඒකත් එහෙනම් ජයසිරි මංගලම්..

"ඇයි රම්.. මුණ වෙනස් උනේ.."

අම්මගෙ ඇස් තාමත් මගෙ මුණේ කියල මං දැක්කේ එතකොට. වන්ඩේ මැටි එකක දාපු මුල්ම බෝල තුනට හයේ පාරවල් තුනක් වැදුනහම බෝලර්ගෙ මුණට හිනාවක් එන්නැනේ. මේකත් ඒ වගේම තමයි.

"මුතුත් නෑ.. අම්මා.."

"නැත්තේ නෑ.. ඔයා ඩිංගක් අප්පටි ගියා.. කවුද කාඩ් එක එවල තියෙන්නේ.."

"මගේ යාළුවෙක්.."

"යාළුවෙක් විත්තිය මං දන්නවා.. නැත්නම් තරහකාරයෝ එවන්නැනේ.. කවුද රම්.. මේක එවපු ගුණු ළමයා.."

මොනව උනත් අම්මට නම් සිරාම ඉවක් තිබුණා. ඒක පී.එච්.ඩී. උපාධියක් කරලවත් ගන්න බැරි දෙයක්.

"නදිනි කියල යාළුවෙක්.."

එහෙම කියාගෙන මං කාමරේ පැත්තට ආවා. නදිනි කසාද බදිනවා කියල මට විශේෂ දුකක් ඇති වුණේ නෑ. මං ඒකිව බදින්නෙ නැත්නම් ඒකි වෙන මොකෙක් හරි බදින්න එපැයි හත්තිලව්වෙ. ඒත් මගේ හිතට මොකක්දෝ අඩුවක් වගේ හැඟීමක් දැනුණේ නෑ කිව්වොත් ඒක බොරුවක්.

ආදරයක් සම්පූර්ණයෙන්ම මැරෙන්නෙ නැතුව තියෙද්දි අපි පණ පිටින් ජීවත්වෙද්දි මේ වගේ වෙසින් කාඩ් හැරෙන තැපෑලෙන් එවන්න තරමෙ හයියක් නදිනිට ආවෙ කොහෙන්ද කියල මං කල්පනා කරා. කමක් නෑ.. මේවා මං වපුරපු දේවලුත් නෙමෙයි. නදිනි වපුරපු දේවලුත් නෙමෙයි. ඒක දෛවය විසින් හිතාමතාම කරපු දෙයක්.

"මේ.. ඕයි.."

නිස්කලංකයෙ ඉන්නව කියල ඇදේ පතබැවෙව්ව මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. ඇස් දෙක අමාරුවෙන් ඇරල මං වටපිට බැලුවෙ, ඕයි බෝයි කියල කෑ ගහපු අපනයට දෙකක් අතින්න.

"ත.. තමුසෙ නිදිද..?"

මුණත් අමුතු කරත්, ඇස් ගෙඩි දෙකක් දොඹ සයිස් කරගෙන අයියා කාරයා මගේ දිහා බලන් හිටියෙ දෙකට තුනට ගනින්න බැරිව වගේ.

"මගේ නින්දෙන් තමුසෙට වැඩක් නෑ.. තමුසෙ මොකටද මගේ කාමරේට ආවේ.."

මං පැහැදිලි සැකේකින් ඇහුවා. අයියා උනත් මේකා තඹ සත පහකට ළුර් නැති එකෙක්. ගෙදර හැමෝටම හොරෙන් කසාද බැඳල ළමයෙකුත් ඉන්න මැක්සා පොරක්නෙ..

"මං තමුසෙත් එක්ක ටිකක් කතා කරන්නයි ආවේ.."

හප්පට සිරි.. ඒකත් ජයසිරි මංගලම් කිව්වලු. මෙන්න මුට මාත් එක්ක සාම සාකච්ඡාවක් පවත්වන්න ඕන වෙලා. සමහර විට මේකා කසාද බැඳපු එක ගැන කතා කරන්නද දන්නෑ.. මගේ හිතට ආවෙ අමුතූම ගතියක්. මං ඇදේ හරිබරි ගැහුණා.

"මොනවද තමුසෙට මගෙන් එක්ක කතා කරන්න තියෙන්නෙ.."

මං ටිකක් ලොකු කතාවක් දුන්නා. නැතුව බෑ අප්පා. සාමෙට කතා කරොත් මේකා අලි පඩත්තලයා වෙනවා.

"දිමුතු ගැන.."

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. මේකා කොහොමද හත්තිලව්වෙ දිමුතු ගැන දන්නෙ. මු කොහොමද එයා ගැන හොයා ගත්තෙ. කවුද ඒ සංසිද්ධිය මේ ඇඹිටිල්ලගේ කණට සම්ප්‍රාප්ත කරේ. හ් හ්.. කතාවේ පළමු පියවරෙන්ම රමියට සෙම හිරවුණා වගේනේ. දැන් ඉතින් වැල්මෙලික්ස් බෝතලයක් බිලියි කතා කරන්න වෙන්නෙ.

"දිවුතු ගැන මොනවද..?"

ආයෙ හැංගි හොරා ඕන නෑනෙ.. මං කෙලින්ම ඇහුවා. සමීරයා කියන්නෙ සාමාන්‍යයෙන් කළුවරේ අතපත ගාන එකෙක් උනත් මේ පාර නම් නිව්වියටම කියන්න පුළුවන් CFL බල්බි දාලයි අත ගාල තියෙන්නෙ කියල.

"ඒ ළමයා ගැන ඔයිට වඩා හොයනවා.."

"දිවුතු ගැන මං බලාගන්නම්.. තමුසෙ තමුසෙගෙ වැඩක් ගැන බලාගන්නවා.."

"මේ.. මං තමුසෙට හොඳක් කරන්න ආවේ.."

අයියා කාරයාගෙ ඇස් දෙකේ තිබ්බෙ අධිෂ්ඨානශීලී ගතියක්. ඒත් මට මේකා බිංදුවක්වත් ළුවර් නෑ.

"අනේ නිකං ඉන්නවා.. පටි රෝල් කරගන්න හදන්නැතුව.. අනික මීට කලින් තමුසෙ මට උදව් කරාද..? පෙරලපු තරමක් කුණු බලද්දිනෙ මගේ ඔළුවට පෙරලුවේ.. මගේ වැරදි කිය කියා අම්මටයි තාත්තටයි මාව එපා කරන්න හැදුවේ අල්ලපු ගෙදර කරුණාසේනයිද?.. නෑ.. සමීර.. ඒ හැම දෙයක්ම කරේ තමුසෙ.. දැන් එනවා මෙතන හොඳ කරන්න.."

"මං ඔයාට වැරද්දක් කරේ නෑ මනුස්සයෝ.."

අයියා කාරයාගෙ කට හඬේ මට අවුලක් දැනුනා. වෙනද මේ යකා දුම්මල වරම ගත්තා වගේ. හැට හුටහමාරක් කියවනවා. ඔය මං ප්‍රකාශ කරපු ටික වෙනදට නම් මිනිහට මගෙන් තුන්

හතර පාරක්ම ගේම ඉල්ලන්න හොඳටම ඇති. ඒත් අද මොකද මේකා පාංශුකුලෙ දීලා ආපු එකා වගේ ඉන්නෙ. මට තිබ්බ ඉහළම ගැටළුව ඒකයි.

"වැරද්දක්..? හම්.. ඒක යස කතාව.. තමුසෙ මට වැරදිම තේන්නම් කරේ.. තමුසෙ මහ නරකාදි සත්වයෙක් ඕයි.. කොටින්ම මට තමුසෙව පේන්න බෑ.. අන්න ඒක මතක තියා ගන්නවා.. ජීවිතේටම.."

මං සං සං ගාල කියල දැම්මා. ආයෙ පෘෂ්ඨ බලන්නෙ මොකටද? සිත සමීරයා බලන් ඉන්දේද්දිම ගල් ගැහුනා.

"තමුසෙ මොකද මනුස්සයෝ.. මට ඔහොම කතා කරන්නෙ..?"

කවදාවත් වෙන්න බැරි විදියෙ සංසිද්ධියක් මං ඒ වෙලාවෙ දැක්කා. මිනිහ කියපු දේට තවත් කියන්න ජාති ජාතින් දේවල් බඩවැල් කඩාගෙන එද්දි මං ගොලු උනා. අයියා කාරයාගෙ ඇස්වල කළුව. මට අදහගන්න බැරි උන එකම දේ ඒකයි. යකෝ කළු ගල්වලින් කොහොමද වතුර උනන්නෙ. මේකත් ඒ වගේනෙ.

"තමුසෙ කවද හරි මං ගැන තේරුම් ගනියි.."

මිනිහා ඒ ටික විතරයි කිව්වේ. කළුව පිරුණු ඇස් දෙකත් එක්ක, ආව වගේම හිතට හෙන වදයක් දීලා මගේ කාමරෙන් ගියා. මොකක්ද බං.. ඒකා ඒ අන්තිමට කිව්ව හරුපෙ..? මං මගෙන්ම අහගත්තා. මං හිතුවේ මිනිහා ගාල කඩා ගත්තු

වස්සා වගේ ආවේ. මිනිහගේ නූතන කසාද වර්යාව වාර්තා කරන්න කියලා. මදැයි මට නොසැහෙන්න වැරදිලා.. හැබැයි ඉතිං මිනිහා මොනව කියන්න හිතත් ආවද, මිනිහා කිව්වේ මොනවද කියල දන්නේ මිනිහම විතරයි. අයියා කාමරෙන් ගියා විතරයි ගෙදර ඉස්සරහින් ඉසුරුගේ කාර් එකේ හෝන් එක ඇහුනා. අයියගේ කෝප් කමිටු වාර්තාව හිතේ මුල්ලකට දාලා මං ගෙයින් එළියට බැස්සා.

"තැන්ක් යූ රමී.."

ඉසුරු මගේ අතකින් අල්ලගත්තා. උගේ ඇස් නැටවෙනව වගේ. ඒ කියන්නේ අලුත් නිවිස් එකක්ද?

"ඇයි.."

"නංගිව ගෙදරට ගෙනැල්ල දැම්මට.."

"ආ.. ඒකද..?"

ඉසුරුගේ ඇහිපිය වේගෙන් ගැහෙද්දි මගේ හිත උඩටම ආවේ ඉමාමි. එයාගෙන් මේ පුරුද්ද මෙහෙමමයි.. ඒ ගැහෙන ඇහිපිය එක්ක ඉමාමි මගේ දිහා බලන් ඉන්නව වගේ මට දැනුණා.

"රමී.."

"මි.."

"මං ආවේ උඹට දෙයක් කියන්න.."

ජීවිතේ කවදාවත් නැති තරමට මං ගැස්සුනා. ඒ මං ඉසුරු ඉස්සරහම ඉමාමි ගැන හිත හිතා හිටපු හින්ද. ඉසුරු කියන්න හදන්නේ ඉමාමි ගැන වත්දෝ කියලත් මට සැක හිතුණා. ඒත් උගේ මුණෙ තියෙන අවමගුල් සහගත පෙනුම දැක්කහම මං ඒ අදහස වෙනස් කර ගත්තා.

"ඉතිං කියපං.. මං අහගෙන ඉන්නෙ.."

"අර තමිබ් කෙල්ල.."

"මොන..?"

"උඹේ මුස්ලිම් ආදරේ.. රිස්මියා.."

"ඉතිං..?"

"ඒකි කසාද බැඳලා.."

ඒ ආරංචිය අහල අඩන්න ඕනද හිතාවෙන්න ඕනද කියල මට හිතාගන්න බැරි වුණා. එහෙනම් නදිනි වගේම රිස්මියාත් මට 'ගුඩ්බයි' කිව්වා. මෙව්වර සිංහල කෙල්ලො ලක්ෂ ගානක් ඉන්න රටේ, උඹ වගේ මුස්ලිම් කෙල්ලෙක් ළං කරගෙන ආදරේ කරාට. උඹේ වෙඩින් එක දවසෙදිවත් උඹට මාව මතක් වුණේ නෑ රිස්මියා.. බොහෝම ලස්සනයි.. බොහෝම ලස්සනයි. උඹ වගේම, උඹේ ගතිගුණ වගේම, උඹේ ආදරෙන් බොහෝම ලස්සනයි රිස්මියා.

"රමී.."

"මු.."

"උඹට අප්පටි නේද..?"

"මං අවුල් වෙන්නෑ. අද දවසෙ ඔය මැසේජ් එක විතරක් ආව නම්.."

"ඒ.. ඒ කියන්නෙ.."

"නදිනිත් මට වෙඳිත් ඉන්ටිටේෂන් එකක් එවලා.."

"ත්.. නෑ.. මුං යකෝ කොටියම කරන්න එපායෑ.."

නදිනි මං ගාවිත් ගියේ ඉමාෂිටයි මටයි චෝදනා කරල කියල ඉසුරුට කියන්න මට හිතුවෙන නෑ. අනවශ්‍ය දේවල් තවත් ඉස්සරහට මොකටද..?

"නදිනි රිස්මියයි දෙන්නම මට ගුඩි බායි කියල ඇත් වෙලා ගියත් මේ රම් බිමට කඩත් වැටෙන්නෑ.. ඒත් රම් කියන්නෙත් මනුස්ස පරානයක් බං.. දකින දකින කෙල්ලට ආස කරාට මේ හදවතේ ඉඩ තියෙන්නෙ එක කෙල්ලෙකුට විතරයි.. අන්න ඒ කෙල්ල හම්බ වුණ දාකට මගේ හදවතේ පුජාසනයක් ගොඩ නැගිල තියෙයි, ඒ කෙල්ල වෙනුවෙන්.. උඹට තේරුණාද ඉසුරු.."

"උඹ හරි උනත් වැරදි උනත් මං ඉන්නෙ උඹේ පැත්තෙ.. මං මොනවද කරන්න ඕන රම්.."

"මුතුත් නෑ ඉසුරු..! නදිනි රිස්මියයි මාව හලන්න කලින්

තමයි මං උංව හැලුවෙ.. මට දැනට තියෙන එකම සන්තෝසෙ එව්වරයි.."

මං කිව්ව දේට ඉසුරුට පුංචි හිතාවක් ගියා.

"ඒක හරි.. උං බැන්ද නෙමේ ලිහාගත්තත් අපි ගණන් ගන්න හොඳ නෑ.."

ගනන් ගනන් හොඳ නැත්තෙ මොකද..? ඒවට නිවාඩු පාඩුවෙ පට්ට රිටර්න් එකක් දෙනවා මිසක. මේ රම්ට රිද්දල කවුරුත් නිවාඩු පාඩුවෙ ඉඳල නෑ. උංටත් සංසාරෙ පුරාම රිදෙන එක අත්දුටුවයි ප්‍රත්‍යක්ෂයි..

"රම්.. රැට මොකද කරන්නෙ..?"

"ඇයි.."

"අද බුලත්සිංහලයගෙ පොඩි වැඩක් තියෙනවා.."

"බුලත්සිංහලයගෙ..?"

අයි.පී. බුලත්සා මීට කලින් දාපු කලර්ස් පාර ඉසුරුට ඔය ඩිංගට අමතක උනාද..? තව නූලෙන් එදා අර ලී ලෝඩ් එකම ලොරියත් එක්ක උසාවියෙනෙ. ආයෙ ඇප නෑ. ඉසුරුටත් පිස්සුද මංදා.

"ඔව් බුලත්ගෙ තමයි.."

"උගේ මොකක්ද..?"

"උගේ නම් නෙමෙයි.. උගේ නංගිගෙ.."

ඉසුරුගෙ කතාවෙන් මගේ හිතට පුංචි සැකයක් ආවා. අනික මු තටම තටමා ඒක කිව්ව තාලෙන් මට ඇල්ලුවේ නෑ..

"උඹට නංගි කෙනෙක් ඉන්නව කියල මං දන්නෑනෙ ඉසුරු.. මට ඇත්ත කියපං.. උඹ බුලතගෙ නංගින් එක්ක සෙට් ද.."

මගේ විවිකිව්වාට මං කෙලින්ම එළියට දැමීමා. නැතුව බැනෙ අප්පා. මේකා හැසිරෙන තාලෙ අත්තිම අවිනිශ්චිතයි.

"පිස්සු කියවන්නැතුව ඉදපං රමී.. මං උගේ නංගිව දැකලත් නෑ.."

"ඒකත් එහෙමද.. එතකොට මේ කතන්දරේට උඹ ගැවෙන්නෙ කොහොමද? උගේ නංගිව දන්නෙත් නැත්නම්.."

"බුලතගෙ නංගි බේනවා.. උඹ මට කෝල් කරල කිව්වා රූට සිංගක් හොටෙල් එක පැත්තෙ ගිහින් අඩුපාඩු බලල එන්න කියලා.."

"ඇයි උඹට හන්දිපත් රුදාවද..?"

"උඹට ස්පෙෂල් ඩියුටියක් වැටිලා රමී.. උඹ මොකද කියන්නෙ.. එනවද..?"

"එනවද කියල අහන්නෙපා.. වරෙන් කියල කියපං.. හැබැයි ඔය බුලතව නම් එක බිංදුවක්වත් ළුවර් නෑ.. ලෝක අංඩපාලු පිංගුත්තරයෙක්.. උඹ බලන්නෙ උගේ වාසිය විතරයි.."

"මං ඒක දන්නවා රමී.. මාත් පරිස්සමින් තමයි වැඩ

කරන්නෙ.. හැබැයි උඹ උඹට හරි, මට හරි අංචියක් ඇදල තිබ්බොත් චේන් ෂෝ එක ගෙනැල්ල මං ඕකව පිටපලු ලෑලි වලට ඉරනවා.."

ඉසුරු ඒ ටික කිව්වේ බොක්කෙන්ම කියල මට තේරුනා. කොහොමටත් ඉතිං ඉසුරු කියල කියන්නෙ ගිනිපුක් කාරයනෙ. වැඩේ තියෙන්නෙ ඉමාෂිටත් ඔය ගිනිපුක් ලෙඩේ තියෙනවද දන්නෑ.. මට පුංචි හිතාවක් ආවා. ඒත් ඒ වෙන කොට ඉසුරු මං ගාවින් ගිහිල්ලා තිබුණා.

* * * * *

ආටට

විතර ගෙදරින් පිට වෙද්දි මං අයියගෙ කාමරේ දිනා හොඳට බැලුවා. ඇතුළෙ සද්ද බද්ද කීපයක් ඇහුණත් මිනිහා කාමරේ ඇති කියල මට විශ්වාසයක් තිබ්බෙ නෑ. සද්ද බද්ද කරන්න පුසෙක් හරි ගෙනැල්ල තියල මේකා සද්ද නැතුවම මාරු වෙලාද කවුද දන්නෙ. කෝකටත් කියල මං දොරට තට්ටු කරා. මේකා ඉන්නවද නැද්ද කියල බලල එළියට මාරුවෙන එක ඇහට වගේම හිතටත් ගුණයි.

"ක.. කවුද.."

කාමරේ ඇතුළෙන් ඇහුණේ මිනිහගෙ කටහඬ. මං පටාස් ගාල ගෙයින් එළියට පැන ගත්තා. මිනිහා දැන් දොර ඇරල බලල ආයෙත් දොර වහගනියි. මිනිහගෙ රාත්‍රි විදි සංචාරයට තව වෙලා තියෙනවනෙ. අදත් පුතෝ මං උඹේ පස්සෙම තමයි. ගේටි එක ළඟට එන්න හම්බ වුණේ නෑ. ඉසුරු ඇවිත් කාර් එක නැවැත්තුවා.

"යං.."

කාර් එකට නැගල මං ඉසුරු දිනා බැලුවා. උගේ මුණ හොඳටම සවුත්තු වෙලා. මේකා සාමාන්‍යයෙන් අවුල් අරගෙන පවුල් කන්න ලැස්ති වෙන මිනිහෙක් නෙමෙයි කියන්න මං අත්දැකීමෙන්ම දන්නවා. ඒ වෙලාවෙම දෙකක් තුනක් ඇතල විනාස කරල දානවා මිසක. ඒ තමයි උගේ උපන් ගතිගුණ.

"එපා වෙනවා බං.."

පාලු පාරෙ ටවුම පැත්තට අසුවට විතර පාගන ගමන් ඉසුරු කිව්වා. මං හිතන්නෙ උංට ඒක කියවුණා.

"කොට බිස්නස් එකද.."

"නෑ.. රමියා.. අපේ නංගිත් එක්ක කතා කරල බේරෙන්න බෑ.. ඊට ගෙදරින් එළියට බහිනකොට හැමදාම මාර කවල්.. මගේ මාලු කන්නමයි හදන්නෙ.."

"ඉතිං උඹේ බිස්නස් ඔක්කොම තියෙන්නෙ ඊට කියල ඉමාපි දන්නවනෙ.. මොකද ඕවා දවල්ට කරන්න පුළුවන් ඒවා නෙමෙයිනෙ.."

"ඒක තමයි රමී.. එයා කියනවා මේ කරන වැඩ නවත්තන්නලු.. ඕවා කරල හරියන්නෙ නැල්ලු.."

"මේ නරක වැඩ නවත්තල ඊට පස්සෙ කන්න බොන්න දෙන්නෙ පොලීසියෙන්ද කියල උඹ ඇහුවෙ නැද්ද.."

"ඇහුවා.. එතකොට නංගි අඩන්න ගන්නවා රමී.."

ඔන්න ඕකනෙ කෙල්ලොත් එක්ක කරන්න බැරි. ඕන

කෙහෙල් ගෙඩියකදී මුලින්ම කරන්නේ හොට්ට බේරන එක..
ඉතිං පටන් ගත්තු තැනම වැඩේ ලොජ්..

"ඉසුරු.."

මේ කෙරීගෙන යන කතාවේ ට්‍රැක් එක මාරු කරන්න මට
ඕන වුණා. මෙහෙම ගියොත් ඉමාෂි වගේම මුත් හොට්ට බේරන්න
ගතියි.

"ඉසුරු.. මං වැඩිවෙලා මෙනෙ ඉන්නෙ නෑ.."

"ඇයි රමී.."

ඒ වෙනකොට බුලතගෙ නංගිගෙ වෙඩින් එක තියෙන
හොට්ටේ එක ළඟට අපි ඇවිත් තිබුණා. ඉසුරු කාර් එක
තාජපෙ අයිනෙන්ම පාක් කරද්දි මං උගේ මුණට එබුණා.

"අදත් සමීරයා පස්සෙ යන්න ඕන.."

"ඒකෙ අවුලක් නෑ.. ඉස්සෙල්ල හොට්ටේ එකට යමං.."

මං ඉසුරුත් එක්ක හොට්ටේ එකේ ලොබ් එකට ආවා.
මංගල උත්සවයක කළ එළි එහෙත් මෙහෙත් ජේන්න තිබුණත්
මං වටපිට බැලුවේ දන්න කියන එකෙක් හරි ඉන්නවද බලන්න.
ඒ බලද්දි තමයි මට අදහගන්න බැරි දෙයක් ඇස් ඉස්සරහ
තිබ්බේ. ලොබ්සෙ කෙලවරේම මහත ගැනු කෙනෙක් එක්ක
කතා කර කර හිටපු කෙනා දැක්කහම මගේ හිතට ආපු එකම
දේ තමයි මෙයා මොකද මෙනෙ කරන්නෙ කියලා.

"රමී.."

පිටිපස්සෙන්ම ඇහුණේ ඉසුරුගෙ කටහඬ. ඇස් දෙක
ඩිංගක්වත් එහා මෙහා නොකර මං එතනම නතර උනා.

"මේකි මොනවද මෙනෙ කරන්නෙ..? අනික මේ පට්ට රෑ
වෙලා තියෙද්දි..?"

මගේ හිතේ තිබ්බ ප්‍රශ්නෙම ප්‍රශ්න දෙකක් විදියට ඉසුරු
මගෙන් ඇහුවා. ඒ එක්කම තමයි ලොබ්සෙ කෙලවරේම හිටපු
නදිනිගෙ ඇස් දෙකයි මගේ ඇස් දෙකයි එකට පටලවුණේ.
කාලයක් මං ආස කරපු ඒ ඇස් දෙක මහා පුදුමෙකින් ලොකු
වෙනව මං දැක්කා. ඒත් හිතේ, විහිලුවට හරි ඉපදිව්ව ආදරයක්
මැරිල යන්නත් කලින් පොළවට පස් කරපු නදිනි වගේ
කෙල්ලෙක්ගෙ මුණ කෝමල රේඛා ගැන මං තඹ සත පහකට
වත් ගණන් ගත්තෙ නෑ..

"මං ගිහින් ඒකින් එක්ක කතා කරන්නද..?"

"මොකටද.."

මං ඉසුරුට කඩත් පැන්නා. මු මොකටද ඒකිගෙ සිති
කිරන්න ඒකි ළඟට යන්නෙ. ආදරේ අංශු මාත්‍රයක් හරි හිතේ
කොනක තිබ්බ නම් නදිනිගෙ මං ගාවට එන්න ඕන. ඒත්
නදිනි කියන්නෙ මං හිතත් හිටපු තාලෙ අහිංසක කෙල්ලෙක්
නෙමෙයි. කලින් මගෙන් එක්ක ඉන්නකොට ඒකි අඩල වැලපිල
හොටු හුරල තියෙන්නෙ කලාත්මක ගේමක් දෙන්න.

"උඹ වැඩේ කරපං.. මං එළියෙ ඉන්නම්.."

ඉසුරුට හොට්ටේ එක ඇතුළට යන්න දීල මං ලොබ්
එකෙන් එළියට ආවා. ඇත්තම කියන්න මං එක පාරක් වත්

පිටිපස්ස හැරී බැලුවේ නෑ. ඒ බලපු නැති එකේ ප්‍රතිඵල තත්පර ගාතකදී මගේ පිටිපස්සෙන් ඇහුණා.

"රම්.."

නදිනිගෙ කට හඬ අමුතු උත්තේජනයක් තිබුණා. එයා හිටියේ මුලු ලෝකෙම එයාගෙ අත් දෙක උඩට හම්බ වෙලා වගේ. ඒත් මං ඒකට හේතු හොයන්න ගියේ නෑ. මොකද මේ චෙනකොට නදිනි මට කාලා විසි කරපු බබල්ගම් එකක තත්වෙට ඇවිත් තිබ්බ හන්ද. තව කටේ කියන් හිටිය නම් වෙන්තෙ හක්ක රිදෙන එක විතරයි.

"මං දන්නවා ඔයා ආවෙ ඇයි කියලා.."

හැම දෙයක්ම උඩු හුළහටත් උඩින් තිබ්බ හුළහකට ගහන් ගිහිල්ල කියෙද්දී එයාට ඒක හරි කියන්න පුළුවන් නම් ලොකු දෙයක්.

"ඔ.. ඔයා ආවෙ මං බ්‍රයිඩ් කෙනෙක් වෙන්ත කලින් අත්තිම පාරට බලල යන්නනෙ.."

"මොකක්..?"

තව පොඩ්ඩෙන් මට ඉක්කාවකුත් හැදෙනවා. මේ වගේ අංගවිකල කතාවක් රමියා ඔය ඇහුවමයි.

"ඇයි.. රම්ත.. ඒක එහෙම නෙමෙයිද..?"

"ඔයාගෙ නම් ලූස් එක තාම ඇරිල නෑ වගේ.. මං ආවෙ බුලතගෙ වැඩකට.."

"බුලතගෙ.."

"ඔව්.. අයි.පී. බුලත්සිංහලගෙ.."

"ඔයා දන්නවද රම්ත.. අයි.පී. බුලත්සිංහල කියන්නෙ කවුද කියලා.."

කෙල්ලොත් ප්‍රශ්න අහන්න ගත්තහම මාරයි අප්පා. උං හිතන්නෙ ඇත්ටාටිකාවෙනුත් එහාට දේවල් උං දන්නවා කියලා.

"නෑ.."

"එයා මගේ ලොකු අම්මගෙ පුතා.."

ඒකත් එහෙමද? එහෙනම් රමියයි ඉපුරුයි පස්ස පැත්තට පැට්‍රෝල් ගහපු බලකුක්කො වගේ පණ කඩන් ආවෙ නදිනිගෙ වෙඩින් එකට උදව් කරන්නද? හෙත් මීට වැඩිය හොඳ නැද්ද බුලතා අත දිගඇරලා මගේ කම්මුල අත ගෑව නම්..

"ඔයාල බුලත් අයියගෙ යාළුවොද..?"

ටිකක් හිතට අරන් වගේ නදිනි ඇහුවා. ඒ ඇහිල්ලෙ තිබ්බෙ අමුතු අහංකාර ගතියක්. එතකොට තමයි රමියගෙ සුපුරුදු පුරුෂාධිපත්‍යයයි සැබෑ ගටයි එළියට ආවෙ.

"යාළුවො කියල නම් කියන්න බෑ.. මොකද යාළුවො, යාළුවන්ට පගාව දෙන්නනෙ.."

"පගාව..?"

"ඔව්.. හොරෙන් කැලෑ කපනවට පගාව.."

නදිනිගෙ මුණ ලුණු දෙහි අව්වාරු කාපු පොඩ් එකෙක්ගෙ

මුණ වගේ හැඩ උනා. මගේ හිතට මාරම ගතියක් ආවා ඒක දැකල. ආවා මෙනෙ බුලතගෙ වරුණෙ ගහන්න.

"මොනව උනත් ඔයාගෙ අලුත් ජීවිතේට මං සුඛ පතනවා.. මට වැඩිය හොඳ කෙනෙක්වනෙ බේරින්න යනවා ඇත්තෙ.. තීරණයක් ගන්න බැරුව එහාට මෙහාට වැනෙන්නැති රියල් බුලට් එකක් වෙන්න ඇතිනෙ නේද? කොහොමද මැත් හැන්ඩියද..?"

බුලතගෙ ට්‍රැක් එකෙන් මං කෙලින්ම වෙඩින් ට්‍රැක් එකට පැන්නා. මෙව්වර වෙලා නදිනිගෙ මුණෙ තිබ්බ අලි එජන්තකම කොහෙදෝ ඇතකට පාවෙලා ගිහින් තිබුණා.

"ඔයා.. මාව නොමරා මරනවා රම්.."

"හා..! හා..!! මං ඔයාව නොමරා මරන හින්ද තමයි.. මං කසාද බේරින්න බෑ කිව්ව ගමන් සතියක් දෙකක් යන්න කලින් වෙන එකෙක්ව බේරින්න යන්නෙ.. අනේ හලෝ.. තමුසෙලා වගේ ගැනු, පළුරකට පයින් ගැහුවත් තුන් හතර දෙනෙක් හොයා ගතැකි.."

"ම.. මට ඔහොම කතා කරන්නෙපා රම්.."

"මං කතා නොකර ඉන්නෙක ඔයාට මාර සනීපයි කියල මට තේරෙනවා.. ඒත් මං අයින් වුණ ගමන්ම සෙට් කරගන්න, තවත් කොල්ලෙක්ව ඔයාගෙ ඔය පරම පව්ත්‍ර වෙව්ව හදවත ඇතුළෙ ඉඳල තියෙනවා කියල දැනෙනකොට මටත් මාර සනීපයක් දැනෙනවා.. තමුසෙලා වගේ දෙකයි පනහෙ කෙල්ලොන්ටනෙ හලෝ මමත් නැහිගෙන පෙම් කරේ.."

"අනේ රම්.. කැගහන්නෙපා.. අම්මත් ඉන්නවා.."

"මේක කැ ගැහිල්ලක් කියල හිතෙනව නම් රම්ගෙ අවසාන කැගැහිල්ලත් මේක තමයි.. ඔයා සමහර විට බලන් ඉදියි.. ඒත් මං වෙඩින් එකට එන්නෙ නෑ.. ඒකයි මං හම්බ වුණු වෙලාවෙම විෂ් කෙරුවේ.. පටන් ගන්න යන ජීවිතේ හොඳට අරගෙන යන්න.. ගුඩ් බායි නදිනි.."

ඇස් දෙකේ කළු එ බිංදු දෙකක් තියාගෙන නදිනි බලාගෙන ඉන්දේදි මං ලොබ් එකෙන් විතරක් නෙමෙයි හොටෙල් එකෙහුත් එළියට බැස්සා. ඒ එක්කම තමයි ඉසුරු මගේ ළඟට ආවේ.

"මොකද කෙල්ල කියන්නෙ.. බැන්දට පස්සෙ වෙනද වගේම ළගින් ආස්සරේ කරමු කියනවද..?"

"පිස්සු කියවන්නැතුව ඉඳපං.. ඒකිට ඒ තරම් අමාරුවක් නෑ.. හිතේ අමාරුවට කසාද බේරිනව මිසක.."

"ඒකි මොනවද මේ රෑ ජාමේ මෙනෙ කරන්නෙ.."

"ඒකිගෙ මගුලට තමයි උඹයි මායි සප් එක දෙන්න ඇවිත් තියෙන්නෙ.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. බං බුලතයා කියන්නෙ ඒකිගෙ ලොකු අම්මගෙ පුතාලු.."

"න්.. නෑත්..?"

"නැත්තෙ නෑ බං.. ඔව්.."

"එහෙනම් මොන කෙහෙල් ගෙඩියකටද රම් අපි මෙනන ඉන්නෙ.. අපි යමු.."

"එතකොට බුලතා..?"

"උඹට බිම්බු ගහගන්න කියමු. උඹව එපා කියලා, එක හිතීන් වෙන එකෙක්ව කසාද බදින මේ වගේ මහලක හුළහක්වත් ගුවෙන්න හොඳ නෑ.. මුංගෙ සප් එක මුංම බලා ගනියි.. නැගපංකො කාර් එකට.."

මං ඉසුරුගෙ කැමතිම ගනිගුණේ ඕක තමයි. ඕන ලොක්කෙකුගෙ ඕනම ඕඩරේකට, මං හින්ද පයින් ගහන්න ඉසුරු ලෑස්තියි.

"දැන් කොහෙද යන්නෙ..?"

"ඇයි උඹ කිව්වෙ සමීරයා පස්සෙ යන්න ඕන කියලා.."

"ඒක නම් එහෙම තමයි.. ඒත් ඉතින් උඹ ඉන්නෙ කොහෙද කියලා උඹ තමයි දන්නෙ.."

ඒ වෙනකොට කාර් එක හෙමින් සීරුවෙ උසාවිය හංදියට ඇවිල්ල තිබුණා. එතන ඉඳලා මීටර් පනහක් විතර පාර දිගේ මැද්දෙන් තනි සුදු ඉර ඇඳලයි තිබුණේ. ඒ කියන්නෙ මොන හදිස්සිය තිබුණත් ඒ ඉර කපලා වාහනේ අරන් යන්න බෑ. හෙමිට තවත් වාහනයක් පස්සෙ ගාටන එක තමයි සිහි බුද්ධියෙන් කරන්න ඕන. ඒකට එක හේතුවකුත් තිබුණා. ඒ තමයි නගර සංචාරක ට්‍රැලික් පොලීසිය දවසෙ පැය විසි හතරම ඔතන තැපගෙන ඉන්න එක. ටවුම ගැන නොදන්නා එකෙක් හරි

තදියම් කාරයෙක් හරි අනිවාර්යෙන්ම උසාවි දාන්න කියාපු තැනක් තමයි උසාවිය හංදිය. මේ රමියා නම් අනිවාර්යයෙන්ම ඔය හැම බඩකඩින්තුවක්ම දැනගෙන හිටියා.

"රම්.."

"මි.."

"කේස් එකක් වගේ.."

ඉසුරු දැක්ක දේම ඒ වෙලාවෙ මාත් දැක්කා. උසාවිය හංදියට සිංගක් එහායින් සිටි ට්‍රැලික් එකේ තදයෙක් මිනිහෙක්ගෙ කොලර් එකෙන් අල්ලගෙන. ඒ මනුස්සයට සිංගක් මෙහායින් තරුණ ගැහු කෙනෙකුයි පුංචි ළමයෙකුයි.

"අයින් කරල තවත්තපං ඉසුරු.."

මොකටද ඒ කියල අහන්න වගේ මගේ මුණ දිහා බැලුවත් ඉසුරු වාහනේ අයින් කරලම නැවැත්තුවා.

"රම්.. මොකද කරන්න යන්නෙ..? ඔතන ඉන්න ට්‍රැලික් සාපත් මහ එපා කරපු එකෙක්.."

ඒ වෙනකොටත් මං එතෙත්ට ගිහිල්ල ඉවරයි. වෙන වෙලාවක නම මං මේ වගේ තැනක දැන හැඳුනුම්කම් පෙන්නන්න යන්නෑ. ඒත් අර තරුණ ගැහු කෙනා අතේ හිටපු පුංචි දරුවගෙ අසරණ මුණ මට එතන දාලා යන්න හිත් දුන්නෙ නෑ.

"මොකක්ද මහත්තයෝ මෙනන වෙන්නෙ.."

වම් අතින් ත්‍රිවිලර් එක එළවගෙන ආපු මනුස්සයගෙ කොලර්

එකෙන් අල්ලන් ඉන්න ගමන්, දකුණු අත ඒ මනුස්සයගෙ කම්මුල හරහා යවන්න ඔන්න මෙන්න තියල හිටපු ට්‍රැටික් සාපන් මැද්දට මං පැන්නා. සමහර විට මේක ඉල්ලගෙන කෑමක් හරි රාජකාරියට බාධා කිරීමක් හරි වෙයි. ඒත් කරන්න දෙයක් නෑ.

"තමුත් කවුද..?"

කොළර් එකෙන් අල්ලන් ඉන්න ගමන්ම ට්‍රැටික් සාපන් මගෙන් ඇහුවා. මිනිහට උත්තරයක් දෙන්න කලින් මං අර තරුණ ගැනු කෙනා දිහා බැලුවා. එයාගෙ අතේ හිටපු පුංචි දරුවා බොල් බොල් සද්දට කහින්න ගත්තා. ජේන විදියට නම් පුංචි එකාට අමාරු පාටයි. මේ ත්‍රිවිල් එකට නැගල තියෙන්නෙ බෙහෙත් ගන්න කියල රමීගෙ ඔලුවට පටාස් ගාල මීටර් උනා.

"මගේ රාජකාරිය ගැන ප්‍රශ්න කරන්න තමුත් කවුද..?"

ඒ වෙනකොට අතින් ට්‍රැටික් හාදයොයි ඉසුරුයි මගේ ළඟට ඇවිල්ල තිබුණා. මේ වෙලාවෙ බලෙන් වලියකට පටලැවිලා ඉල්ලගෙන කන්න උවමනාවක් මට තිබ්බෙ නෑ. ඒක හින්දම ශාන්ත දාන්ත ස්වරයෙන් මං කටහඬ අවදි කරා.

"මමද මම මහ ජනතාව..! ඉතිං මහ ජනතාවට අයිතියක් තියෙනවා තොරුතුරු දැනගන්න.. නිකම්ම මනුස්සයෙක්ගෙ කොළර් එකෙන් අල්ලලා නැව් ගුවි දෙන්න ඔබතුමාට පුළුවන් කමක් නෑ. මෙයා වැරද්දක් කරල නම් ඒකට විරුද්ධව ගන්න ඕන ක්‍රියාමාර්ගයක් ඇතිනේ.."

"උඹ කවුද මිනිහෝ මට නීතිය උගන්නන්න.."

ට්‍රැටික් සාපන් මහත්තයා දේවදත්ත පාටි එකෙන් මට කඩාගෙන පැන්නා. ඉවසීමේ බැමි එකින් එක බිඳෙන්න යද්දි මං තොල හපාගත්තා.

"මං ඉස්සෙල්ලත් කිව්වෙ.. මං මහ ජනතාව කියලා.. ටිකක් මොලේ ඇතුළු වැඩ කරපං මහත්තයෝ.. කවුරු හරි මේක වීඩියෝ කරලා, ලයිව් ඇට් එයිට් එකට යැව්වොත් ඔය කාකි කිට් එක මෙනතම ගලවලයි ගෙදර යන්න වෙන්නේ.. තේරුණාද.."

මගේ කතාවෙන් පොලීසියෙ මහත්තයගෙ ඔඳ තෙඳ බල එහෙමත් නැත්නම් රැස්පොට් එක බිංදුවටම බැස්සා. මිනිහා වටපිට බැලුවෙ ඒ වෙනකොටත් මිනිහව වීඩියෝ ගත වෙලාද බලන්න. කොහොම හරි ඒ තත්පරයෙම ඒ මිනිහගෙ අතින් අර ත්‍රිවිල් එක එළවගෙන ආපු මනුස්සයගෙ කොළර් අතැරල තිබුණා. අන්න ඒ වෙලාවෙ තමයි මං දැක්කෙ ත්‍රිවිල් එක එළවගෙන ආපු මනුස්සයා කණ පැලෙන්න බීලා කියනෙක. දැන් ඉතිං කරන්න දේකුත් නෑ. බැලුවහම ට්‍රැටික් සාපන්ගෙ ඇති වැරද්දකුත් නෑ. කෙලින් හිටගන්න බැරුව බීල පොඩි එකෙකුයි ගැනියෙකුයි වීල් එකේ දාගෙන බර වාහනේකට අඩයක් තියන්න ගියාට මුගේ අල්ලන්න ඕන කොළර් එකෙන් නෙමෙයි බෙල්ලෙන්.

"හරි ලොක්කා.. ඔයා ඔයාගෙ ඩියුටිය කරන්න.. අපෙන් බාධාවක් නෑ.. සියලු දේ කිව්වෙ සමාජයේ යහපත උදෙසා.. හරිනේ.. අපි ගියා එහෙනම්.."

මාව කාර් එක දිහාට තල්ලු කරන ගමන් ඉසුරු කිව්වා.

ඒ අතරෙ ට්‍රැරික් සාපත් අර මනුස්සයව පොලිස් ජීප් එකට දාගන්නවා මං දැක්කා. උංට අද හොදි නැතුව පාන් හම්බ වෙයි. අවුරුදු උත්සවේදි වගේ බැලුම් ප්‍රමිතන්නත් දෙයි.

"උඹත් අහක යන රෙද්දවල් ඇහේ දාගන්නවා රම්.. මේ වැඩකට නැති දේවල්.. ආ.. මොනවද උඹ කල්පනා කරන්නෙ..?"

"අර විල් එක ගාව හිටපු පුංචි ළමයා සනීප නැතුව නේද හිටියෙ.. බෙහෙත් ටිකක් වත් ගන්න ඒ ගැණු මනුස්සයා මේ මල රැ යන්නෙ කොහොමද.. අර යකාව ළුවර් එකටම රිමාන්ඩ් කරයි.."

"ඒකත් ඇත්ත.. මොකද කරන්නෙ රම්.."

ඉසුරු මගෙන් අහපු ප්‍රශ්නෙට උත්තරේ කට ළඟටම ඇවිල්ල තිබුණා. ඒ අපේ කාර් එක ළඟට ඇවිල්ල හිටපු කෙනාව දැක්කහම.

"අ.. අනේ.. ම.. මල්ලි.. මාව ඩොක්ටර් කෙනෙක් ළඟට ගෙනියන්න පුළුවන්ද..?"

ක්‍රීඩිල් එකේ ආපු ගැනු මනුස්සයා ඇස් දෙකේ කඳුළු පුරවගෙන අපි ඉස්සරහ බැහැපත් උනා. කරේ ගහගෙන හිටපු පුංචි එකා මයින හමක් අදිනවා වගේ අමාරුවෙන් හුස්ම අල්ලනවා. මං හිතන්නෙ සෙම වැඩිවෙලා හතිය උපරිමයට ඇවිල්ල වගෙයි.

මං තත්පරයක්වත් ප්‍රමාද වුණේ නෑ. කාර් එකේ පිටිපස්සෙ දොර ඇරල අම්මවයි දරුවවයි කාර් එක ඇතුලට දාගත්තා.

"යමු ඉසුරු.. මේ වෙලාවෙ සුගත් ඩොක්ටර්ට කතා කරල බලමු.."

මෙව්වර රැ වෙලා ඩොක්ටර් කෙනෙක් හොයන එකත් ප්‍රශ්නයක් තමයි. ඒත් සුගත් ඩොක්ටර්ගෙ අලුත්ගේ හදන්න ලි ගිහින් දීලම එයත් එක්ක මහා පරිමාන රිටි එකක් ඉසුරුටයි මටයි දෙන්නටම තිබුණා.

"මහත්තයට ඇප තියන්න යන්න වෙයි නේද.."

පුංචි එකා අමාරුවෙන් හුස්ම අල්ලලා අඩද්දි ඒ ගැනු මනුස්සයා හොඳටම බයවෙලයි හිටියෙ. මගේ ප්‍රශ්නෙන් එක්කම එයා ඔලුව උස්සල මං දිහා බැලුවා.

"ඒ මනුස්සයත් එක්ක මං හයර් එකක් ආවෙ. බබාට හුඟක් අසනීප උනු හන්ද පාරෙ ආපු ඒ ත්‍රීඩිල් එකට මං අත ඉස්සුවා.. මං දැනත් හිටියෙ නෑ ඒ මනුස්සයා බීල කියලා.."

එතන ඉඳලා ඉතුරු වැඩ ටික වෙන්න ඒ තරම් වෙලාවක් ගියේ නෑ.. ඩිංගක් වෙලා තට්ටු කරල, උත්තරයක් නැති තැන මොබයිල් එකට කෝල් එකක් අරන් අපි ඩොක්ටර් සුගත්ව ඇහැරව ගත්තා. පුංචි එකාගෙ නහයටයි කටටයි ආවරණයක් දාල 'තිබ්බුලයිස්' කරල, බෙහෙතකුත් දීලා වැඩේ ඉවර වෙනකොට රැ එකොලහයි. සුගත් ඩොක්ටර් කිව්වෙ තවත් පරක්කු වෙලා ගෙනාවනම් දරුවගෙ ජීවිතේ අනතුරේ කියලා. ඩොක්ටර්ගෙ කතාව ඇහුණ විතරයි අර ගැනු මනුස්සයගෙ ඇඩිල්ල වැඩි උනා. ඔන්න ඕකනෙ අප්පා මේ ගැනු සංහතියත් එක්ක වැඩ කරන්න බැරි. මෙව්වර ලස්සනට වැඩේ ගොඩදාල පොඩි

එකාටත් බෙහෙත් අරන් දීල ඉවර උනාට පස්සෙ කිසිදු හිරිකිතයකින් තොරව හොට්ට බේරෙන්න ගන්නවා.

"අක්කා කොහේද ඉන්නෙ..?"

දවසේ වැදගත්ම ප්‍රශ්නෙ ඉසුරු අත්තිමට ඇහුවා. ඒත් ඒකට හම්බ වෙච්ච උත්තරේ මට හරියට ඇහුණෙ නෑ.

"නගින්න.. අපි එතෙත්ට ගිහින් දාන්නම්.."

ඉසුරු ඒ පාර සම්පූර්ණයෙන්ම ධාර්මික වෙලා. මට කතා කරන්න දෙයක් ඇත්තෙම නෑ. තරුණ ගැහු මනුස්සයයි පුංචි එකාවයි දාගෙන ඉසුරු රීගාවට හැටට හැටේ පැගුවා. ඒත් එතකොටත් උසාවිය ගාව සිටි ට්‍රැෆික් සෙට් එක හිටියත් එයාල අපිව නැවැත්තුවෙ නෑ.

"ඔතනින් වමට දාන්න.. මල්ලි.."

උසාවිය හංදියේ ඉඳලා කිලෝ මීටර් තුනක් විතර එද්දි ගැහු මනුස්සයා කිව්වා. ප්‍රධාන පාරෙන් අතුරු පාරට වැටිලා ඒ තරම් දුරක් යන්න හම්බ වුණේ නෑ. ඒ ගැහු මනුස්සයාගෙ ගේ ළඟට අපි ඇවිත් තිබුණා.

"කරපු උදව්වට ජාති ජාතිත් පින් සිද්ධ වෙනවා ඔයාලට.."

දරුවා වඩාගෙන ඉද්දිම එයා අත් දෙක එකතු කරලා අපිට වැන්දා. සෑහෙන තරමේ කටුක ජීවිතයක් ගත කරපු විත්තිය පෙනුන ඒ තරුණ මුණ දිගේ කපුළු බිංදු දෙකක් නිදහසේ ගලන් ගියා.

"ඒක ඒ තරම් හිතට ගන්නෙපා අක්කෙ.. ඔයා නෙමෙයි වෙන කවුරු හරි එතන හිටියත් අපි ඒ දේ කරනවා.."

"ඔයාලට එහෙම හිතෙනවා ඇති.. ඒත් මායි මගේ පුංචි එකයි කොයි තරම් අසරණ වෙලා හිටියද කියල දන්නෙ මං විතරයි.. මං මේ දේට ඔයාලට කොහොම හරි කෙළෙහි ගුණ සලකනවා.."

මට එක පාරටම ඉසුරු දිනා බැලුනා. උගේ මුණට පුංචි හිනාවක් ඇවිල්ල තිබුණා. අල්ල ගන්න තුන්තිරි ගහක්වත් නැති මේ මනුස්සයා කොහොමද අපිට සලකන්නෙ.

"අක්කා තනියමද ඉන්නෙ..?"

ටිකක් වෙලා ගිහිල්ල ඉසුරු අහපු ප්‍රශ්නෙ මට නම් දිරෙව්වෙ නෑ. ගැහු කෙනත් බයවෙලා වගේ අපේ එකා දිනා බැලුවෙ.

"වරදවා තේරුම් ගන්නෙපා.. මෙච්චර මහ රැක තනියම පාරට බැහැපු හින්දයි මං ඇහුවෙ.."

"මට තනියක් නෑ මල්ලි.."

"එතකොට මහත්තයා..?"

තරුණ ගැහු මනුස්සයාගෙ කපුළු ආයෙත් අලුත් උනා. ඉසුරු ගැන මගේ හිතට ආවෙ පුංචි තරහක්. වැඩේ කරල ඉවරවෙලා යන්නෙ නැතුව මේකා මෙනත 'ඔබද පොර.. මමද.. පොර..' ප්‍රෝගුම් එක ටෙලිකාස්ට් කරනවනේ..

"එ.. එයා ලංකාවෙ නෑ.. හ්ග්.."

ඒ වචන ටිකේ මහ ලොකු කතාවක් තිබුණත් 'යමු' කියල මං ඉසුරුට තට්ටුවක් දැම්මා. අපි කරන්න ඕන දේ උපරිමයෙන්ම කරානෙ. තවත් මෙතන ප්ලේ වෙච්ඞ් ඉන්නෙකේ තේරුමක් නෑ.

"ජීවිතේ ගැන හිතෙනකොට හරි පුදුමයි තේද රම්.."

කාර් එකට නැගල ස්ටාර්ට් කරල ඉසුරු මගේ පැත්තට හැරුණා.

"ඇයි..?"

"බලපං ඉතිං.. උඹයි මායි නැත්නම් අර පොඩි එකාගෙ පණත් යන්න තිබුණා. ඒ ගැනු මනුස්සයගේ ජීවිතේ කොයි තරම් අනාරක්ෂිතද රම්..! රැකට ඔය ගෙදරට කසියා කටේ ගාගත්තු එකෙක් පැන්නොත් එහෙම මොනවයින් මොනව වෙයිද.."

"මං දන්නෑ බං.. හැබැයි මට මල පනින එක දෙයක් තියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"ඔය ගැනු මනුස්සයගෙ මිනිසා ගැන.. මේ ගැනිව මේ වගේ තත්වෙක දාලා උෟ රට ගිහින් ඉන්නෙ.. සල්ලි කෝටියක් හම්බ වුණත් වැඩක් තියෙනවද ඉසුරු දැන් දැනුනා වගේ ප්‍රෙෂර් එකක් ඒ ගැනිට දැනෙද්දි.."

තවත් ඒ ගැන කතා කරන්න දෙයක් මටයි ඉසුරුටයි ඉතුරු වෙලා තිබුණෙ නෑ. ඒක හින්ද අපි දෙන්නා වෙන වෙනම කල්පනා ලෝකවල තනි වුණා. හැබැයි ඒ තත්පර දහයක් හරි විස්සක් හරි වෙන්න ඇති. වසරේ ජනප්‍රියම රහස්

පරීක්ෂක කතාව ඒ මොහොතෙදි විකාශනය උනා.

පටු පාරෙ ඉඳලා තාර පාරට කාර් එක අරගෙන ඉසුරු පාර අයිනට කරල කාර් එක නතර කරා. සමහර විට උෟට 'පමිප් ටයිට්' එකක් වෙන්න ඇති. ඒත් ඒ වෙලාවෙම ප්‍රධාන පාර දිගේ සැහෙන තරම් ස්පීඩ් එකකින් ආපු බයික් කාරයෙක් සුපර් ක්‍රොස් තරගවලදි බයික් එකක් නමනව වගේ හුරු පුරුදු කමකින් එකපාරටම අතුරු පාරට දැම්මා. ඒ දැමිල්ල මගේ හිතට රතු එළියක් දුන්නා.

"රියෙ රැ යන්න හිටපු ගමනක් වගේ උෟ අද රැ යන්නෙ.."

කටත් ඇද කරල ඉසුරු කියද්දි මං පටාස් ගාල කාර් එකේ දොර ඇරල එළියට පැන්නා.

"ඇයි රම්.."

"ඉක්මනට වරෙන්.. ඒ ගියේ සමීරයා.."

ඉසුරුගෙ මුණෙ මතුවෙන චෙනස්කම් බලන්නෙ නැතුව මං අතුරු පාර දිගේ ඉස්සරහට දුවගෙන ආවා. කාර් එක හරවගෙන එන්න ගියොත් සමීරයා අදත් මිසින් තමයි. ඒත් අතුරු පාර දිගේ ඉස්සරහට ආපු මං ගල් ගැහිල නතර උනා.

"හප්පට සිරි.. උඹට ෂුවර්ද මේකෙ ආවෙ උඹලගෙ අයියා කියලා.."

මං වගේම ඉසුරුත් ගල් ගැහිල නතර උනා කියලා මට තේරුනා. අපි දෙන්නා ඉස්සරහා පේන්න තිබ්බෙ මගේ වත් ඇත්ඩ් ඔන්ලි සහෝදරයා ආපු බයික් එක. මේ වගේ අපත

රැයක සමීරයගෙ බයික් එක දකින්න ලැබීම ඒ තරම් අනපේක්ෂිත දර්ශනයක් නෙමෙයි. උඹ කොහොමටත් නිශාවර නොහොත් රැයේ සැරිසරන සත්වයෙක්නෙ. ඒත් මායි ඉසුරුයි ගල් ගැහුනෙ වෙනම හේතුවකට. ඒ තමයි මගේ සහෝදරයගෙ බයික් එක නවත්තල තිබුණෙ අපි අර බෙහෙත් අරන් දීල ආපු පුංචි එකයි, තරුණ ගැහු මනුස්සයයි ඉන්න ගේ ඉස්සරහ.

"බයික් එකේ ආවෙ සමීරය කියල මට ඉර හදටත් වැඩිය විශ්වාසයි බං.. ඒත් මේ දකින දේ මට අදහගන්නත් බෑ.."

"උඹ කියන දේ මට තේරෙන්නෙ නෑ රම්.."

"ඉසුරු.. උඹයි මායි හිතුවෙ වත් නැති විදියට උදව් කරල තියෙන්නෙ මගේ නෑතටයි දරුවටයි.. එහෙමනේ.."

"උ.. උඹ කියන්නෙ.."

"ඔව්.. ඉසුරු.. තවත් හෝදන්න දෙයක් නෑ.. මේ ගෙදර ඉන්නෙ සමීරයා බැන්දයි කියපු දිලිනියි.. ඒ දෙන්නගෙ ළමයයි.. මේකා මේ මහ මරුවා වගේ කඩාගෙන ආවෙ පුංචි එකා අසනීප හින්දා වෙන්න ඇති.."

හිතේ තිබ්බ ප්‍රශ්න හැටහුටාමාරකටම ඒ වෙලාවෙ උත්තර හම්බ උනා. ඇස්පනා පිටම පේන්න තිබ්බ කටුක ඇත්ත ජීවිතේ ගැන හුඟක් දේවල් මට කියල දුන්නා. කුතුහලය දනවන දේ හිතින් ඇත්වෙලා ගියත් අනුකම්පාවක් වගේ මොකක්දෝ නොතේරෙන හැඟීමක් සුදු මීදුමක් වගේ මගේ හිත සම්පූර්ණයෙන්ම වෙලා ගත්තා.

"දැන් ඔක්කොම පැහැදිලියිනෙ රම්.. අපි යමු.. ආයෙ මේකගෙ පස්සෙන් පන්නන්න දේකුත් නෑනෙ.. අපි දන්නවනෙ මේකා තලපතා වගේ මෙතන ඇත්තර් එක ගහල කියලා.."

"ඒක නම් එහෙම තමයි ඉසුරු.. ඒත් ඇයි අයියා කාරයා මේ දෙන්නව අපේ ගෙදරට එක්කත් එන්නැත්තෙ.. තමන්ගෙ දෙයක් මෙහෙම අත පල්ලෙන් වැටිල වගේ තියෙන්න දෙන්නෙ ඇයි.. අම්මයි තාත්තයි ඕන නම් මුට නැතිවෙන්න බනියි.. ඒත් ටික දවසයිනේ.. පස්සෙ සේරම හරියයි.. අනික තව කී දවසක් මේකා මේ රහපෑම කරගෙන යන්නද.."

"මටත් ඒක නම් හිතෙනවා රම්.. මුට වැඩි දවසක් මේක අල්ලන් ඉන්න බෑ.. කොහෙන් හරි වැඩේ ගැස්සෙනවා.."

සමීරයගෙ බයික් එකයි, අඳුර ඩිංගෙන් ඩිංග ගිලගත්තු ඒ පුංචි ගෙදරයි දිහා තවත් බලන් ඉඳලා තේරුමක් නෑ කියලා මට හිතූනා. ඒකයි ඉසුරුත් අඬගහගෙන මං කාර් එකට ආවෙ.

"උඹට දැන්ම යන්න ඕනද.."

මං ඉසුරුගෙන් ඇහුවෙ තවත් ඩිංග වෙලාවක් හරි මෙතන ඉඳපං කියල මගේ හිත කිව්ව හන්ද. ඒත් ඉසුරු උත්තරයක් දෙන්න කලින් උගේ ෆෝන් එක කෑ ගහන්න ගත්තා. ස්ක්‍රීන් එක දිහා බලල උඹ මගේ මුණ දිහා බැලුවා. ඒ මුණෙ තිබ්බෙ අවිනිශ්චිත ගතියක්.

"නංගි කතා කරන්නෙ.."

ඉසුරු ෆෝන් එක හැන්ඩ් ශ්‍රී දැම්මා. දැන් ඉමාෂිගෙ කට

හඬ මටත් ඇහෙන්නයි යන්නේ. මං සිටි එකේ හරි බර් ගැහුනා. මුත් කරන්නේ මාර වැඩ තමයි.

"අයි යා.. ඔයා කොහෙද..?"

ඉමාෂිගේ සියුමැලි කටහඬ කාර් එක පුරාම විහිදිලා යද්දි මායි ඉසුරුයි මුණෙන් මුණ බලා ගත්තා.

"ඇයි පැංචි.."

ඉසුරු ඉමාෂිට ආදරේට කියන්නේ පැංචි කියල මං දැනගෙන හිටියා. මං හිටපු හන්දද මංදා ඉසුරුගේ කටින් ඒ ආදරණීය වචනේ හුඟක් දයාබර විදියට පිටවුණා. මට දැනුනේ පුංචි පහේ අමුත්තක් නම් නෙමෙයි.

"ඇයි පැංචි තමයි.. ඔයා ගෙදර එන්නැද්ද අයි යා.. මං කියේ ඉඳන්ද බලන් ඉන්නේ.."

"සොරි පැංචි.. මං තව ටිකක් පරක්කු වෙයි.. ඔයා දොයි ය ගන්න.."

"ඔයා කොහෙද ඉන්නේ අයි යා..?"

"මං හදිසි වැඩක ඉන්නේ.. මං ඉක්මනට ගෙදර එන්නම්.."

"බෑ.. බෑ.. බෑ.. ඔයා ඉන්නේ කොහෙද කියන්න.."

"මං කලිනුත් කිව්වේ.."

"ඔයා බොරු කියන්නේ අයි යා.."

"බොරු නෙමෙයි පැංචි මං ළඟ රමීත් ඉන්නවා.."

"ර.. රමී.. අයි යා.."

එක පාරටම ඉමාෂිගේ කටහඬ ගොලු වුණා. ඒ පාර කෙල්ලට මොකද හප්පවිටියේ උනේ.. මෙව්වර වෙලා යස අගේට කතා කර කරනෙ හිටියේ.

"ඉමාෂි.."

"රමී අයි යා..? ඔයාල මොකද කරන්නේ.. මෙව්වර රැ වෙනකන් පාරවල් ගානේ රස්කියාදු වෙන්නේ ඇයි.."

ඔය ඇදුනේ හුරු ලොකරැයිය යස අගේටම. ඉසුරුවටම මේක බේරගන්න දීල මං සද්ද වහල හිටියනම් ඉවරයි දැන් ඉතිං මටත්තෙක්ක ටොපිය හම්බෙනවා.

"යාලුවෙක්ගේ ප්‍රශ්නයක් ඉමාෂි.."

"ගැනු යාලුවෙක්ද..?"

ඉසුරු ඉස්සරහම ඉමාෂි මගෙන් ඇහුවා. ඉසුරු මගේ මුණ දිහා බැලුවෙත් මං ඉසුරු දිහා බැලුවෙත් එක පාරටම වගේ.

"පිස්සු කියවන්නෙපා පැංචි.. මෙව්වර රැ වෙලා අපි ආස්සරේ කරන ගැනු යාච්චො නෑ.. ඔයා දොරවල් හොඳට වහගෙන තිදා ගන්න.. මං ඉක්මනට එන්නම්.."

ඉසුරු කෝල් එක කටි කරා. ඒ තත්පරයෙම තමයි මගේ මොබයිල් එක කෑ ගහන්න ගත්තේ. ස්ක්‍රීන් එකේ සටහන් වෙලා තිබ්බේ පිළිසරණ ළමා නිවාසේ නම්බර් එක. මං පටාස් ගාල ෆෝන් එක ඔත් කරගත්තා.

"රමිත මහත්තයා.. මේ වෙලාවේ කරදර කරනවට සමාවෙන්න ඕන.."

"කමක් නෑ ෆාදර් කියන්න.."

"දිමුතු ගැන ප්‍රශ්නයක්.."

"ඒ කිව්වේ..?"

"දිමුතුව අද පිරිමි ළමයෙක් කරදර කරන්න හදලා.."

"මොකක්..?"

"ඔව් රමිත මහත්තයා.. පිළිසරණට පල්ලෙනා තියෙන ආශ්‍රමයට දිමුතු වයලින් ගහන්න යනවනේ.. ඒ යනකොට දැකපු කොල්ලෙක් වෙන්න ඕන.. දිමුතු බයවෙව්ව පාර මුකුත් කියන්නෙ නෑ.. රමිත මහත්තයා දිමුතුව කතා කෙරුවොත් හොඳයි.."

මගේ හිතට එක පාරටම කඩාගෙන ආවේ උහුල ගන්න බැරි තරමේ කේන්තිකයක්. ඒ එක්කම මට මතක් උනේ අයියා මට කියපු අනතුරු ඇඟවීම, දිමුතු ගැන. තව දිමුතු ගැන පහුගිය දවස්වල කවුදෝ විමසිල්ලෙන් හිටිය කියලා, ෆාදර්ගිය දිමුතුගිය කියපු කතා.

"මොකද රමි.."

"එකෙකුට නෙලන්න තියෙනවා. හතර හන්දි කැඩෙන්න.."

"දැන්ම නෙලන්න ඕනද..?"

ඉසුරු අහපු ප්‍රශ්නෙන් එක්ක මගේ කේන්තිකය ඩිංගක් අඩු උනා. මුත් ඉඳල හිටල හරි හිතා යන ඒවා අහනවා.

"දැන් නෙමේ හෙට.. අපි දැන් යමු.."

තවත් දුරට මෙතන තැපගෙන ඉඳල වැඩක් නෑ කියල මට තේරුනා. සමීරයා කොහොමත් ගැනිවයි ළමයයි නළුවල එනකොට පාන්දරවත් වෙයි.

* * * * *

උදේ ඇහැරෙද්දි මගේ හිතේ ප්‍රශ්න දෙකක් තිබුණා. එකක් දිමුතු ගැන. අනිත් එක තමයි සමීරයාගෙ ක්‍රියා කලාපය ගැන. ඒකට මං කරන්න ඕන මොනවද කියල මට හිතාගන්න බැරුවයි හිටියෙ. මොන දේ උනත් සමීරයා ඉන්නෙ නොසැහෙන පඹ ගාලක පැටලැවිලා කියන්න නම් මං හොඳටම තේරුම් අරගෙනයි හිටියෙ. මේ මනුස්සයට දැහැමින් සෙමින් උදව් කරනවද නැත්නම් මුකුත්ම දන්නෑ වගේ පාඩුවේ ඉන්නවද කියල මං ඩිංගක් වෙලා කල්පනා කරා. ඒත් හරි හමන් උත්තරයක් මගේ හිත ආවේ නෑ.

ටිකක් දවල් වෙද්දි මං 'පිළිසරණ' පැත්තට ආවේ දිමුතුත් එක්ක ටිකක් කතා කරනව කියල හිතාගෙන. දිමුතුගෙ පස්සෙන් ඇවිත් එයාට කරදර කරන එකාට නෙළමුද කියල ඉසුරු ඊයේ රැ ඇහුවත් මේ වෙනකල්ම මිනිහගෙ ආරංචියක්වත් නෑ. සමහර විට ඉසුරු පස්ස උඩ දාගෙන හොඳට නිදි ඇති. එහෙමත් භැත්තම් ඉමාෂිගෙන් බර බරයක් වැටෙන්න ඇති.

දැනුම් දීමක් කරන්නේ නැතුවම මං පිළිසරණ ඇතුළට ආවා. ළමයි පාඩම් කරන දිග ශාලාවට මෙහා පැත්තේ පුංචි කාමරේක ඉඳල දිවුතු දුවගෙන ආවා. දවස් ගානකින් මාව දැකපු සංතෝසෙ ඒ සොදුරු මුණේ පිරිල ඉතිරිල තිබුණා.

"රමිත අයියෙ.. ඔයා ආපු එක කොයි තරම් හොඳද.."

"ඇයි දිවුතු.."

"මේ දවස් ටිකේ හරියට ප්‍රශ්න අයියා.. ෆාදර්ගේ මුණත් හරි නෑ.. මගේ පස්සෙන් පිරිමි අය එනවට මං මොකද කරන්නේ රමිත අයියා.."

"කතන්දරේ මං ටිකක් දන්නවා දිවුතු.. ඔයා හොඳ දරුවා වගේ ඩිංගක් කලබල නැතුව ඉන්නකො.. අපි බලමුකො මේ ඔයාගේ පස්සෙ එන කරදර කාරයෝ කවුද කියලා.."

"රමිත අයියා ඉන්නව නම් මට බයක් නෑ.."

"ඔයාගේ අසනීපෙ කොහොමද දිවුතු..?"

මෙව්වර වෙලා හුරතල් විදියට කතා කර කර ඉඳපු පුංචි කෙල්ලගේ මුණ අඳුරු වෙලා ගියා. මං ඇහුවේ වැරදි ප්‍රශ්නයක්ද මංදා..

"ඒකෙන් මට ගොඩ ඒමක් නෑ අයියා.. මට බය ඔයාටවත් කියල යන්න වෙලාවක් තියේවිද දන්නෑ කියල.. කාගෙන් ඇත් උනත් මට ඔයාගෙන් ඇත්වෙන්න බෑ.."

කතාව අතරමග නතර වෙද්දි දිවුතුගේ ඇස් ලොකු උනා.

එයාගේ ඇස් තිබුණේ පිළිසරණ තාප්පෙන් එළියේ පාර දිහාට යොමුවෙලා.

"ඇයි දිවුතු.."

"ම.. මගේ පස්සෙන් එන කරදර කාරයෙක් තමයි අර ගේට්ටුවට එහා ඉන්නේ.. එයා කීප දවසක්ම මගෙන් එක්ක කතා කරන්නත් ට්‍රයි කරා.."

දිවුතු ඇඟිල්ල දික්කරපු දිහා බලන් ඉඳපු මට හීන් දාඩියයි මහ දාඩියයි දෙකම දැමිම. උඹද පුතෝ එහෙනම් මේ කරදරකාර හුම්කාවේ ප්‍රධාන නළුවා..

තවත් බලන් ඉඳලා තේරුමක් නෑ. මං තත්පරේට දෙකට පාරට පැත්තා. පිළිසරණ ළමා නිවාසේ මීදුලේ ඉඳල සුටුස් ගාල කුඩ්ඩා ගාවට ආවේ කොහොමද කියල මට මතක නෑ. මට මතක දිවුතු උෟ පෙන්නපු එක විතරයි.

"රංගන..?"

මං කුඩ්ඩගේ අතින් තද කරල අල්ල ගත්තේ උෟට දුවන්න බැරි වෙන්න. මුට හැමදාම නටන්න දෙන්න බෑ..

"ර.. රමිත අයියා ඇ.. ඇයි මේ..?"

මාව දැක්ක ගමන් උගේ ඇස් ජිල්බෝල සයිස් උනා. කොටින්ම උෟට අදහගන්නත් බැරි වුණා.

"උඹ මොකද මෙනන කරන්නේ..?"

"ඒ කතාවේ තේරුම මොකක්ද රමිත අයියා.."

"තේරුම උඹට වැඩක් නෑ.. උඹ ඇයි මේ.. පිළිසරණෙට හොම්බ දාන්නෙ.."

"හොම්බ දාන්නෙද..?"

"ඔව්.."

"අපිත් කියල ඉතිං වැඩක් පලක් කර ගන්න එපැයි.."

"මොකක්..?"

"රමිත අයියලට වගේ අපේ ඇස් ඉස්සරහට සැප පාත්වෙන්නෙනෙ.. හතර වටේම ඉන්න ලස්සන කෙල්ලො රමිත අයියා ළඟට ඇවිත්, 'මගේ පතිවෘත්තාව මේත්.. අනේ ගන්නකො' කියල කියනව වගේ මට හම්බවෙන්නෙනෙ.. අපි ඉතා අමාරුවෙන් දුක් මහන්සියෙන් ඒ දේ කරගන්න ඕනෙ.."

රංගනගෙ කතාවට මට මහ කේන්ද්‍රියයි, හීන් කේන්ද්‍රියයි දෙකම ආවා. මු මේ ටික මගේ මුණ ඉස්සරහ කිව්වෙ, හරියට කන පුරෝල අතුල් පාරක් දුන්න වගේ.

"මොකක්ද උඹ කිව්වෙ.."

"ඇයි දැන් රමිත අයියාගෙ කන ඇහෙනවත් අඩුයිද.. මං කිව්වෙ සර්ව සම්පූර්ණ කෙල්ලො උන්ගෙ පතිවෘත්තතාව අපිට දෝත බදල දෙන්නෙ නෑනෙ.. ඉතිං අඩු ආදායම් ලාභී පැත්තකින්වත් කෙල්ලෙක් හොයාගන්න ඕනෙ.."

"ඒකද උඹ පිළිසරණෙට හොම්බ දැම්මෙ.."

"ඇත්ත වශයෙන්ම ඔව්.."

"ඒක ඇත්ත නම්, මෙන්න මේ ටික හොඳට මතක තියාගනිං රංගන.. උඹ ආයෙ පිළිසරණෙටවත් අර වයලින් එක අරන් ක්ලාස් යන පුංචි දරුවගෙ පස්සෙන්වත් ගිහින් තිබුණොත් මං උඹේ හතර හංදි කඩලා පොලීසියට ගෙනැල්ල දානවා.."

"මොනවා..?"

රංගනගෙ ඇස් දෙක ඒ පාර මැලේසියන් රඹුටත් ගෙඩි දෙකක් තරම් ලොකු උනා.

"ඔව්.. ආයෙ ඒකෙ කිසිම ඇදක් කුදක් නෑ.. මං කිව්වොත් කිව්වා.. ආයෙ උඹ මට අහුවුනොත් මං උඹේ ඇස් ගෙඩි දෙක උගුල්ලනවා.."

රංගනගෙ මුණෙ මතුවෙන දැවැන්ත කේන්ද්‍රිය මං හොඳින්ම දැක්කා. ඒත් උඹට කරන්න පුළුවන් ඇටි කෙහෙල් ගෙඩියක් නෑ කියන්න මං හොඳටම දැනගෙන හිටියා.

"එ.. එච්චරද රමිත අයියා.."

ඒ වචන ටික රංගන ඇහුවෙ එක විදියකට.

"ඇයි..?"

"ඇයි කියන්නෙ..? මං ඉමාෂින් එක්ක යාච්චෙලා ඉන්නකොට ඒක මැදට පැනල ඒ ආදරේ විනාස කරා. ඊගාවට කාමරේකට වෙලා අර පුංචි කෙල්ලත් එක්ක ආතල් එකේ ඉන්නකොට අර භෑලෑ පාලුවත් එක්ක ඇවිත් එතන යකා නැටුවා. මං ඒ හැමදේම ඉවසන් හිටියා. දැන් දෙයියනේ කියලා දැහැමින් සෙමින් වැඩක්"

කරනකොට ඒකටත් හොමිබ දානවා. මේක හරියට පතාගෙන ආපු වෙරයක් වගේනේ.."

"උඹ අල්ලන්න යන හැම අත්තම වැරදි අත්තක් රංගන.. ඒකයි මේ අවුල.."

"හොඳයි මං බලාගන්නමිකො.. ඔයා හැමදාමත් දිනන්නෙ නෑනේ.. මේ කුඩ්ඩටත්, ඔයාල මට එහෙමනෙ කියන්නෙ, වෙලාවක් එයි. අන්න එදාට ඔයාට මගෙන් නෝ වාන්ස්.."

රංගන ආපහු ටවුන් එක පැත්තට ගියා. ඒත් උෟ කියපු දේවල් වල ඇතුළෙ මට හිතන්න හුඟක් දේවල් තිබුණා.

* * * * *

කුඩ්ඩා ගියාට පස්සෙ, මං දිමුතුගේ හිතේ බය අඩුවෙන්න හුඟක් දේවල් කියලයි පිළිසරණෙන් එළියට ආවෙ. ඒ වෙන කොටත් ෆාදර් පේන්න හිටියෙ නෑ. එයා මෙනත වැඩේ හරියට කරන්නෑ වගේ ගතියක් මට දැනුනා. මොකද කියනව නම් මෙනත ළමයි ටික අනාරක්ෂිතයි කියලා පළවෙති පාරට මට හිතුණා. පිළිසරණේ ඉඳලා කිලෝ මීටර් එකහමාරක් විතර ටවුන් එක පැත්තට එද්දි තමයි ලිල්මි හෝල් එක හම්බවෙන්නෙ. ටිකක් දිග පෝලිමක් තිබ්බ හින්ද මං හෝල් එක දිහා බැලුවා මොකක්ද ලිල්මි එක කියල බලන්න. ෂුවර් එකටම ජාතක කතාවක් හරි රජකාලෙ කතන්දරයක් හරි වෙන්න ඇති දැන් ඕවනෙ නැගල යන්නෙ.

ඒත් හෝල් එක අයිනෙම තිබ්බ පෝලිම මැද හරියෙ හිටපු එකාට දැක්කහම මාව කරකවල අතැරිය වගේ උනා. මගේ

වත් ඇන්ඩ් ඔන්ලි අපත සහෝදරයා කැත නැතුව ලිල්මි එක බලන්න ඇවිත් තිබුණා. හැබැයි කාන්සියෙ පාලුවෙ තනියම හෙම නෙමෙයි. ලංසි පාට තියෙන ලස්සන කෙලි පැංචියෙක් එක්ක. එතකොට අර ලෙඩ ගානෙ ඉන්න පුංචි එකයි දිලිනියි දහදුක් විදිද්දි මේකා මොන ආත්මයක් ප්‍රාර්ථනා කරගෙනද මේ වගේ ආතල් එකක් ගන්නෙ. පැනපු ගමන් කන් අඩි දෙක රත් වෙන්න පාරවල් දෙකක් දෙන්න හිතන්න මං අදහස වෙනස් කරගත්තා. උඹේ කිරි ටොපි උඹම කාල උඹම ලෙඩ වෙයන්කෝ.. මං දැන් දන්නවනේ උඹේ අති උත්තම වනවරකමේ මහත.

මේකා එතකොට කිසිම විලිසංගයක් නැතුව කිසිම බයක් සැකක් නැතුව කසාද බැඳපු ගැනියි දරුවයි ඉන්දෙද්දි ගමක ගතියක් ගන්නවා. බලන් ගියහම මුනේ යකෝ දවසකටවත් මිනිහා. මේ රමිත මොනවද කරල තියෙන්නෙ, සමීරයා එක්ක බලනකොට. හැබැයි මට තිබ්බ ලොකුම ප්‍රශ්නෙ තමයි මේකා රැට නිදාගන්නෙත් නැතුව දවල්ට නිදාගන්නෙත් නැතුව ඔලුව උස්සගෙන කෙලින් ඉන්නෙ කොහොමද කියනෙක.

* * * * *

හවිසි වෙනකන්ම ඉසුරුගෙන් පුංචි මැස්සේ එකක්වත් ආවේ නෑ. උගේ ලෝන් එකට ගන්න බැලුවත් ඒ කෙහෙල්මල මිඟ් කරලා දාලා. ඒ පාර මුට මොකද හත්තිලව්වේ උනේ. වෙනදට කෝල් බෝල් නැත්නම් ගේ ඉස්සරහින් හෝන් එක හරි සද්දෙට ගහගෙන යන එකානෙ.

ඉසුරු ලෝන් එක මිඟ් කරලා කියන්නෙ අවුලක්ම තමයි. මිනිහා සාමාන්‍යයෙන් ලෝන් එක මිඟ් කරන් ඉන්න තාලෙ ඇවටියෙල් භාන්ඩයක් නෙමෙයි. තවත් දෙකට දෙවාරේ හිත හිත ඉන්නැතුව මං කෙලින්ම ආවේ ඉසුරුලාගෙ ගෙරට.

"රම් අයියා.."

මාව දැක්ක ගමන් ඉමාෂිගෙ ඇස් දෙක ලොකු උනා. එයා මෙන්න මේ වගේ පුදුම වෙලා බලන් ඉන්නකොටත් අමුතුවම පිරිසාවන්න කමක් තියෙන්නෙ..

"ඇයි මේ පුදුම වෙලා වගේ..?"

"පුදුම වෙන්නැද්ද දෙයියනේ.. වෙනද පාර ළඟට විතරක් එන කෙනා අද ගේ ඇතුළටම ආවහම.."

"මි.. එහෙනම් මං පාරට යන්නම්.."

"යන්න දෙනවා.. ම..ම.."

ඉමාෂිට ඒක කියවුනා. අපි දෙන්නගෙ ඇස් හතර ගැලවෙන්න බැරිවෙන්න පැටලිලයි තිබුණේ. ඉමාෂිගෙ මුලු මුණම ලොකු ජවයකින් පෙහිල තිබුණා.

"ඇයි එහෙම කියන්නෙ..?"

"මෙව්වර මගේ ළඟටම ආවට පස්සෙ මං ඔයාට යන්න දෙයි කියලද හිතන්නෙ.. ආ.. රම් අයියේ.. ඔයා දන්නවද මං ඔයාව දකින්න කොයි තරම් ආසද කියලා.."

පුංචි කෙල්ල එන්න හදන ට්‍රැක් එක රම්ට නොතේරුනා නෙමෙයි. ඒත් මේ මං ඉස්සරහ ඉන්නෙ ඉසුරුගෙ නංගි. ඒක මං මගේ හිතට තේරුම් කරල දුන්නා.

"කෝ.. ඉසුරු.."

ඉමාෂි ආපු ට්‍රැක් එකට භාත්පයින්ම වෙනස් ට්‍රැක් එකකට මං පැන්නා.

"දන්නෑ.."

"ඔය ඇත්තමද කියන්නෙ.."

"ඔව්.."

ඉමාෂිගෙ කටහඬට ඒ පාර දහකාරකමකුත් එකතු වෙලා. සිනි බෝලෙ වගේ ඉඳගෙන කෙල්ල හදන්නෙ මාව බයිට් එකට ගන්නද?

"ඇත්ත කියන්න ඉමාෂි.. ඉසුරුගෙ ලෝන් එකත් වැඩ කරන්නෙ නෑ.."

"ඇත්ත කිව්වොත්.. මට මොනවද දෙන්නෙ රම් අයිසෙ.."

ඉමාෂි කිසිම අවුලක් නැතුව එයා කලින් ආපු ට්‍රැක් එකටම පැන ගත්තා. එතකොට මමද හිරවෙලා තියෙන්නෙ.

"දෙනවා හොඳ ගුවියක්. පිස්සු නැතුව කියන්නකො.. කෝ ඉසුරු..?"

"දැන් පැය ගාණක් වෙලේ ඉඳන් තිදි.."

"ලෝන් එකත් ඕෆ් කරලා.."

"බැටරි බැහැල ඇති රම් අයිසෙ.. පැය විසිහතරම ඒක ඔන් එකේනෙ.."

මං ගේ ඇතුළට ඇවිත් ඉසුරුගෙ කාමරේට එබුණා. අත් දෙකයි කකුල් දෙකයි හතර අතේ විහිදගෙන ඉසුරු අංග සම්පූර්ණ නින්දක යෙදිල හිටියා. ඒ හිටපු විදියට මට උභව නැගිටිටවන්න හිතුවෙ නෑ.

"නැගිටිටම කියන්න මං ඇවිත් ගියා කියලා.."

කාමරෙන් එළියට ඇවිල්ල මං ඉමාෂිට කිව්වා. එයාගෙ දිග

ඇස් වලටයි රවුම් මුණටයි ආවෙ ඒ තරම් හොඳ ප්‍රතිචාරයක් නෙමෙයි.

"ඔයා ඔය යන්නද හදන්නෙ.."

සාලෙ බිත්තියට අත්දෙක තියලා පිටිපස්ස පැත්ත ඒ අත්දෙකට හේත්තු කරල ඉමාෂි මගේ මුණට එබුණා.

"ඔව්.. තව වැඩ වගයක් තියෙනවා.."

"තව ඩිංගක් ඉඳල යන්න රම් අයිසෙ.."

"බෑ.. ඉමාෂි.. මේ හදිස්සි වැඩ වගයක්.."

"ඔව්.. ඉතිං.. රටේ ලෝකෙ කොහේ හරි ඉන්න ගැනියෙක් කිව්වොත් නම් වැඩිපුරත් ඉදියි.. මං කිව්වොත් තමයි සහ පහකටවත් ගණන්ගත් නැත්තෙ.."

වටපට ගාල රකිඤ්ඤා පුපුරනවා වගේ ඉමාෂිගෙන් පිටවුණා. යන්න කියල එළියට තිබ්බ කකුල මං ආයෙමත් ගේ ඇතුළට ගත්තා.

"ඔයා මොනවද ඔය කියවන්නෙ..?"

"ඇයි මං කියන ඒවා බොරුද රම් අයිසෙ.."

"මං මොනවද ඔයාට කෙරුවෙ.."

"ඔයා කෙරුවෙද..? ඊ එළිවෙනකත් එක එක ගැනුන්ට ඔති රකින්න යනකොට මගේ පපුව පැලෙන්න එනවා.. ඒකයි.."

ඉමාෂි ඒ අත්තිම හරිය කිව්වෙ ඇහෙන නැහෙන ගානට.

එයාගෙ කටහඬ හොඳටම බර වෙලා තිබුණා. මේ සිද්ධ වේගෙන යන දේවල් වල හැටියට, කෙල්ල ඉඳල තියෙන්නෙ කොයි වෙලාවෙ හරි මං ඉස්සරහ පත්තුවෙන්න.

"කවුද ඔයාට ඔය පට්ට බොරුව කිව්වේ.."

"බොරුවක් නෙමේ රමී අයියෝ.. ඔයා ඩිංගක් මෙනතින් වාඩිවෙන්න.. මට ඔයත්තෙක්ක කතාවක් තියෙනවා.."

"කතා කිව්වට කමක් නෑ.. ඔයා කියන දේවල් අහල ගම් හතටත් ඇහෙනවා...."

"අම්මලා... පරණ ගෙදර අයියෝ.."

ඉසුරුලාට ගෙවල් දෙකක් තිබුණා. දැන් මේ ඉමාෂියි, මායි, ඉසුරුයි ඉන්නෙ අලුත් ගෙදර. උයන පිහින ඒවා වැඩි පුරම සිද්ධ වුණේ මේ ගෙදරට ඩිංගක් පිටි පස්සෙන් තිබ්බ පරණ මහ ගෙදර. ඉසුරුලාගෙ අම්මලා වැඩිපුරම හිටියෙ එහේ.

"හරි.. දැන් මොකක්ද කතාව..?"

මං වේවැල් පුටුවෙ හරි බර් ගැහුණා. ඒක මාර සනීප පුටුවක්. ඕනනම් වාඩිවෙලා නිදා ගතහැකි.

"කතාව තේද..?"

දැන් කෙල්ලගේ මුණ කැටයම් ගොඩයි. ප්‍රශ්න පත්තරයයි. හැබැයි ඉතිං බහුවරණ එකක් උනොත් හොඳයි. හතරෙන් එකකට කතා පාරක් හරි ගහනැහැකිනේ..

"ඔ.. ඔය රැ කිස්සෙ යන ගමන් නවත්වන්න අයියෝ.."

බැහැපත් විදියට ඉමාෂිගෙ කටහඬ කැඩී කැඩී ආවා. බලන් ගියහම බහුවරණ ප්‍රශ්න පත්තරයෙ පළවෙනි එකම අති සංවේදී එකක් උනා. රමී කියල කියන්නෙ පට්ට ගේම් ගහන ඉන්ටර්නැෂනල් පොරක් වුණත් ඒකට උත්තරේ හොයාගන්න අමාරු උනා.

"ඔ.. ඔයාට මං කියන දේ ඇහෙනවද අයියෝ.."

"හ්ම්.."

"මං අහනදේට උත්තරයක් දෙන්න දෙයියනේ.."

"මොකක්ද..?"

"ඔයා ඔය තරම් ගැහුණු ළමයින්ව ආස්සරේ කරන්නෙ ඇයි..? ආ.. ඔයාට ඇයි බැරි එක පුංචි කෙල්ලෙක් ළඟට වෙලා ඉන්න..? ඇයි ඔයා ජරා ගැහුණු ළඟට යන්නෙ..? ඔයාට මොනවද ඕන රමී අයියෝ..?"

ජරා ගැහුණු! අන්න ඒ වචන දෙක ඉස්සරහ මං ගල් ගැහුණා. දෙයියනේ.. ඉමාෂි ඇතුළුව මේ කුදු මහත් ලෝකයම මාව මතින්නෙ ඒ මිම්මෙන්ද.. ගැහිම් දැනිම් කොයි තරම් ප්‍රබල උනත් මගේ ආශාවන් මං ඉෂ්ට කරගන්නෙ ඒ වගේ තැත්වලට ගිහිල්ල කියලද මේ අමත ලෝකවාසී ජනතාව හිතන්නෙ. මට දැනුණෙ මං පොළව පලාගෙන ආව්වි මහා නරකාදියට ඇදගෙන යනවා කියලා.. බලන් ගියහම මේ අහන දේවල් වලට වඩා ඒක සැපයි.

"ඉමාෂි.. දැන් කවුද මං ආස්සරේ කරන ගැහුණු ළමයි.."

කොහේ ඉන්න ජරා ගැනියෙක් ළඟටද මං ගියේ.. ඔයා මේ නිකං පටලවගෙන.."

"මං පැටලිලා ඉන්නෙ.. අයියෙ.. ඒක මං දන්නවා.. මං අහපු දේට උත්තර දෙන්නැතුව ඔයා මගෙන් ප්‍රශ්න අහන්නෙ ඇයි..?"

"ළඟට වෙලා ඉන්නවත් මට ගැනු ළමයෙක්වත්, ඔයා කියන විදිහෙ ජරා ගැනු කෙනෙක්වත් නෑ නංගි.."

මං ඇත්තම කිව්වා. ඇත්ත තේන්නම් යකෝ.. මේ කුණු සංසාරෙ මේ වෙනකොට එකඳු බඳු බල්ලෙක්වත් මගේ ළඟ නෑනෙ. මං කොහොමද මෙයාට ඒක පැහැදිලි කරන්නෙ..? මේ ලෝක තලයේ අහපු ලොකුම, පට්ටම පට්ට බොරුව ඇහුණා වගේ සවුත්තු හිනාවක්, ඉමාෂිගෙ මුණ මැදට ආවා.

"ඔයා කාවද අයියෙ ඔය රවට්ටන්න හදන්නෙ..? එතකොට රිස්මියා කියන්නෙ..? නදිනි කියන්නෙ..? දිමුතු කියන්නෙ කවුද..? ඒ නම්වලින් හැදින්වෙන්නෙ මේ ලෝකෙ ජීවත්වෙන ගැනු නෙමෙයිද.. එතකොට ඒ ගොල්ලො කවුරුවත් ඔයාගේ ලෝකෙ නැද්ද ආ..? එතකොට ඔයා ඒ හැමෝටම මහා ලොකු බොරුවක්ද කරල තියෙන්නෙ..? එයාලගෙ බලාපොරොත්තු වලට ඔයා නැවතීමේ තිත්ක්ද තියල තියෙන්නෙ.."

ඉමාෂිගෙ ප්‍රශ්න පත්තරේට දෙන්න ඕන උත්තරේ මොකක්ද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ජීවිතේ පලවෙනි වතාවට මං නිවැරදිකාරයෙක් වෙලත් වැරදි කාරයෙක්ගෙ තත්වට ඇද වැටිල තිබුණා.

"ඇයි ඔයා කතා නොකරන්නෙ..? ආ.. කවුද අනුෂි කියන්නෙ..? කවුද දිලිනි කියන්නෙ..?"

ඉමාෂි කතාවෙන් ට්‍රැක් දෙක තුනක් ඉස්සරහට පැන්නා. වැඩේ කියන්නෙ මේ කෙල්ල මේවා කොහෙන් කොහොම දැනගත්තද කියන එකයි. හැබැයි ඉතිං මේ කොහේවත් තියන සල්ලිත් මගේ එකවුත්ටි එකට බැර වෙන එකයි උහුලන්න බැර. කොටින්ම ඔය අන්තිමට කියපු නම් දෙකම, මේ රමියගෙ හෘදය වස්තුවට ආගන්තුකයි.

"ඇයි රම් අයියෙ ඔයා කතා කරන්නැත්තේ..?"

"මොනවා කතා කරන්නද ඉමාෂි.. ඇත්තම කියනව නම් කතා කරන්නම දෙයක් නෑ.. හරි කමක් නෑ.. ඔය හැමදේම ඇත්ත කියමුකෝ.. දැන් කියන්න බලන්න ඕවායින් ඔයාට තියෙන අවුල මොකක්ද කියලා.."

මං වෙනම පැත්තකින් කතාව මැදට පැන්නා. ඒව තමයි මෙහෙම අවස්ථාවල ගොඩ ඒමේ කලාව. හුඟක් කොල්ලො ඕව දන්නෙ නෑ.. ඕවා රමියා පලපුරුද්දෙන්ම ලබා ගත්තු දේවල්..

"මට දුකයි රම් අයියේ.. මට දුකයි.."

"ඔයාවත් ඒ ගොඩට දාන්නැති හන්දද..?"

ඉමාෂිගෙ ඇස් දෙක ලොකු උනා. ආයෙ දෙකක් නෑ ඉතිං මං ඇහුවෙ ඇඟ කිලිපොලා යන ප්‍රශ්නයක් නේ.

"නෑ අයියෙ එහෙම දෙයක් නෙමෙයි.. මං එව්වර වාසනාවත්ත

නෑ.. මි.. අපි මේ කතාව නවත්තමු.. මං වැරදි කතාවක් පටන් ගත්තෙ.."

"වාසනාවන්ත නෑ කිව්වෙ.."

"ඒ කතාව වැඩක් නෑ අයියෙ.. මට නිකම්ම ඒක කියවුණා.. මං දුකයි කියල කිව්වෙ කොන්වින්ට් එකේ ළමයි ටවුමෙ ගැනු ළමයි ඔයා ගැන කතා වෙන දේවල් හරි නෑ.. ඔයා ගැන හොඳ අදහසක් එයාලගෙ හිත්වල නෑ.. ඔයාගෙන් ගැනු ළමයින්ට බේරීමක් නෑ කියලයි එයාල අතරෙ කතාව තියෙන්නෙ.."

නොහිතපු පැත්තකට කතාව ඇදිල එද්දි දෙකක් නෑ. ඒ කතාව මගේ පපුව මැදටම වැදුනා. ඡිත්.. මේ ටවුමෙ මං මේ තරම් ජරා ජීර්ණ තත්වෙකද ඉන්නෙ..? ඒත් ඒක පිළිගන්න මගේ හිත කැමති වුණේ නෑ. මොකද ඒක එහෙම නෙමෙයි කියල ඔය කියන හැමෝටම වැඩිය මගේ හිතයි දන්න හිතද.

"එහෙනම් ඔයා කොහොමද මගෙන් බේරිල ඉන්නෙ..? ඔයා ඇයි ඔය කතන්දර කියන එවුන්ගෙන් ඒක අහන්නෙ නැත්තෙ.."

"ඇහුවට වැඩක් නෑ.."

"ඇයි..?"

"මං බේරිල ඉන්නෙ අපේ අයියා හිතදලු.."

හිතට පුංචි කේන්තියක් එබුණත්, ඒ කතාවෙ ඇත්තක් තියෙන්නත් ඇති කියල මට හිතුණා. නැත්නම් ඉතිං ඉමාම් වගේ හිතයි, ඇහයි දෙකම හිරිවට්ටන ගැනු ළමයෙක් දිහා

ආදරණීය හැඟීමකින් බලන්න බැරි නම්, ඒ හාදයා දෙකටම නැති එකෙක් වෙන්න ඕන..

"මට නම් දැන් ඔයාල දෙන්න බිංදුවක්වත් ළුවර් නෑ.."

ඉමාම් ආයෙමත් වෙනම තැනකින් කතාව පටන් ගත්තා. මේ කෙල්ල නම් කතාවල ට්‍රැක් පනින්න දෙයියෙක්.

"ඇයි..?"

"බලන්න මහ රෑ කියවෙනකල් ඔයයි අයියයි පාරෙ ඉන්නවද කියලා. අයියට කතා කරහම කියනවා ඉන්නෙ ඔයත්තෙක්ක කියලා.."

"ඉතිං.. ඒක ඇත්තනෙ.."

"නෑ.. අයියා දන්නවා මං ඔයාට මුකුත් කියන්නෑ කියලා. එයා ඒකෙන් අයුතු ප්‍රයෝජන ගන්නවා.. ඔයා උනත් කොහේ යනවද මොනව කරනවද කියලා මං දන්නෙ නෑ.. ඔයා උනත්, අයියා උනත් කවද හරි දවසක ගැනු ළමයෙක් කසාද බැඳල ජීවිතේට මුණ දෙන්න ඕනනේ.. ඔයාල ඔය හැසිරෙනවා වගේ සෙල්ලක්කාර විදියට හැසිරිලා අන්තිමට ඔයාලට ලැබෙන දේකුත් හැතිවෙයි.."

ඉමාම් ඒ අන්තිමට කියපු දේ නම් සියට පන්සියක් ඇත්ත කියල මට හිතුණා. මං හිතුවට වැඩිය කෙල්ල හුඟක් දුරට හිතනවනෙ.

"අනික ඉතිං ඔය තරම් ගැනු ළමයි ගොඩකට ආදරේ

කරල ඔයා ලබන දේ මොකක්ද රම් අයියේ.."

කෙල්ලෝ කියල කියන්නෙන් අම්මප වෙලාවකට මෙලෝ වගකුවක් ඇති එවුන් නම් නෙමෙයි. කලින් අර වගේ සිරා විදියට හිතල, ධමනියක් නැති එකෙක් වගේ අහපු පුරස්තෙ උපාරුව බලපල්ලකො.

හැබැයි ඉතින් මට එක දෙයක් නම් හොඳටම තේරුණා. ඒ තමයි කෙල්ල ඉන්නෙ සහමුලින්ම පටලගෙන කියල. අඩුම ගානෙ මං යාළු වෙලා හිටියෙ රිස්මියායි නදිනියි එක්ක විතරයි කියලවත් ඉමාමි කියා මේ සකල සිරිලංකාවෙ මෙලෝ මනුස්සයෙක් පිළිගන්නෙකක් නෑ. අනිත්තෙක මේ වෙනකොට නදිනියි, රිස්මියායි දෙන්නම් මට නැතිවෙලා ඉවරයි කියල ඉමාමි දන්නෙන් නෑ. ඉසුරු උනත් මං ගැන ඉමාමින් එක්ක කතා කරයි කියල හිතන්න කරුණු තිබ්බෙන් නෑ. අනික ඉසුරු කවදාවත් මං කරන කියන දේක දිග පළල මනින්න ආපු යාළුවෙක් නෙමෙයි. කොන්දේසි විරහිතව මට උදව් කරනව මිසක.

"ම.. මං අයියට කතා කරන්නද.."

ප්‍රශ්නෙට උත්තරේ හම්බවෙනකල් බලාගෙන ඉඳල ඉඳල බැරිම තැනද කොහෙද ඉමාමි මගෙන් ඇහුවා.

"එපා ඉමාමි.. මං ආව කියල විතරක් කියන්න.. ඒ ඇති.."

ඉමාමි මගේ දිහාම බලාගෙන ඉඳිඳි මං ගෙදරින් එළියට බැස්සා.

* * * * *

දැන්නම් එන්න එන්නම් ජීවිතේ බර වැඩි වෙනවා කියලා මට තේරුණා. ජීවිතේ මොකක් හරි දැවැන්ත රියාලිටි වෙනසක් වෙයි කියලත් මට නිකමට හිතුණා. මේ දක්වාම මගේ ඔලුවෙ තිබ්බෙ මගේ ප්‍රශ්න නෙමෙයි. අනිත් අයගෙ ප්‍රශ්න. එහෙම කියල ඒවා බිම තියන්න පුළුවන් ඒවත් නෙමෙයි.

"අම්මා..? මොකද අද කලින්ම.."

ගෙට ගොඩවෙනකොටම සාලෙට වෙලා ඉන්න අම්මව මං දැක්කා. ඒකයි මං එහෙම ඇහුවෙ. ඒත් ඒ එක්කම මං දැක්කා අම්මට ඩිංගක් එහායින් ඉන්න තාත්තව. මේ මොකද අප්පේ මේ.

"රම්.."

මං කතා කෙරුවෙ අම්මට උනත් මගේ කටහඬට වැඩිය සද්දෙට තාත්තගෙ කටහඬ ඇහුණා. ඒ වොයිස් එකේ හැටියට නම් මොකක් හරි අවුලක් වගේ. වැඩි කියන්නෙ රම්ට ඕවා හරියට තේරෙනවා.

"ආ.. තාත්තත් කලින්ම ආවද..?"

අමුත්තක් තේරුණත් මං එහෙම අහඳි ඒ වියපත් මුණු දෙකේම තිබ්බෙ කලකිරීමක්ද දුකක්ද එහෙමත් නැත්නම් කේන්තියක්ද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"කලින්ම එන්න වුණා.."

අවුල ටිකක් විතර දරුණු එකක් කියල මගේ මීටරේට

වැටුණේ ඒ වචන ටිකක් එක්ක. හැබැයි ඉතිං ටිකක් විතර කියල මං අනුමාන කරාට, වෙලා තිබ්බ භානිය නම් උපරිමයි. හරියටම පෘථිවිය උඩට බ්‍රහ්ස්පති පතබරයන් උනා වගේ තමයි.

"රම්.."

උගුරේ රළු බුරුල් කරගෙන, කටහඬ යස අපූරුවට සුසර කරගෙන තාත්තා මගේ මුණ මැදටම එබුණා. දෙන සපෝටි එකක් බොක්කත්ම දෙන්න මින කියල වගේ අම්මා තවත් ටිකක් තාත්තට ළංවුණා.

"රම්.. ඔයා අපිට රෙද්දක් ඇඳගෙන පාරේ බැහැල යන්න දෙන්නෙ නැද්ද..? ඔයා හිතන්නෙ මායි අම්මයි ඔයාට ගහන්නෙ බිහින්නෙ නැතුව ඉන්නෙ ඔයාට බයේ කියලද..? ආ.. ඔයා කරන හැම කුපාඩ් වැඩක්ම අනුමත කරනව කියලද..?"

මැක්සා විදියටම තාත්තා කතන්දරේට බැස්සා. සිද්ධ වෙන්න යන්නෙ මොකක්ද, සිද්ධවෙලා තියෙන්නෙ මොකක්ද කියල නොදන්න කමටම මං උඩ බිම බැලුවා. තාත්තා උනත් මගේ මුණටම කිව්වෙ මොන තරම් කඩප්පුලි කතාවක්ද..?

"ඔයා ගැන අපි අහස උසට දේවල් හිතාගෙන හිටියට ඔයා අපේ හැම බලාපොරොත්තුවක්ම බිඳල දාල ඉවරයි රම්.. ඇයි.. ඇයි ඔයා අපිට මෙහෙම කරේ..? ඇයි අපිව මේ වගේ රැවුට්ටුවෙ..? අ.. අපි.. ඔ.. ඔයාට ආදරේ කරා මදිද රම්..! ඇත්තමයි.. මායි තාත්තයි ඔලුව හැරුනු අතක යනවා.. මිනිස්සුන්ගෙන් තවත් මේ වගේ නව නිංගිරා විදින්න අපිට බෑ.."

ඒ පාර අම්මත් දුම්මල වරම අතට ගත්තා. අලි මදිවට කොටි කියල කියන්නෙ මෙන්න මේවට වෙන්න ඇති. දැන් ඉතිං ගටක් කියල හිතට ලිටි එකක් අරන් කොහොම කතා කරන්නද? මොන අවනඩුවක්ද මේ..

"දරුවො හිරකාරයෝ වගේ හදන්නෙ නැතුව නිදහස දීල හදල, දරුවන්ගෙ සංකෝසෙ ගැන හිතල වැඩ කරල ඔයාලට පුංචි දුකක් වත් දුන්නෙ නැතුවද ඔයා මේ වගේ පපුව පැලෙන දෙයක් කරේ.."

"ඔයා හිතන්නෙ ඔයා මහ රෑ ගෙදරින් යනවා කියල මේ වටපිටාවෙ මිනිස්සු දන්නෑ කියලද? මායි තාත්තයි නිදා ගත්තහම අපිට හොරෙන් ඔයා ගෙදරින් එළියට බැහැල යනව කියල මිනිස්සු කියන කොටයි අපිත් දන්නෙ.. ඔයා අපිට මෙතන ජීවත් වෙන එකක් නැති කරා රම්.."

දෙන්නා දෙමහල්ලෝ යුද්ධ කාලෙදි මෝටාර් ගහනවා වගේ හතර අතින්ම ෂෙල් වෙඩි එවද්දි කැලෑ වැදිව්ව හෝ හපුටෙක් වගේ මං ඔහේ අහන් හිටියා. මොකෝ වැරදියි කියල කියන්නද.. මෙලෝ අගක් මුලක් නොදැන. අනික ඉතිං අම්මයි තාත්තයි ලේසියෙන් පොට වරද්දගන්නෙ නෑ කියලා මං දැනත් හිටියා. එහෙම එකේ ත්‍රෙඩ් පැනල ලූස් කනෙක්ෂන් වුණේ සර්ව බලධාරී කියල හිතගෙන හිටපු රමියටමද? මොනව වුනත් මේ කියන සකල විධ ප්‍රවෘත්ති ටික නම් බැරවෙන්නෙ මගේ ලේස්බ්‍රක් එකවුන්ටි එකටම තමයි. ඒත් මේ හැමදේම අම්මගෙයි තාත්තගෙයි කනේ තියපු පොළොස් කොට්ටෝරුවා මොකාද? හතේ.. මෙන්න මේ වගේ සොදුරු අවස්ථාවක උෟ අහුවුණා නම්? එහෙම

හිතනකොටම මගේ ඔළුව උඩටම ආවේ අයිසාකාරයගේ පැහැපත් සිත්ගන්නා පුදු රූපෙ. මේ විදියේ ගන්දස්සාර වැඩක් කරන්න පුළුවන් මිනිහට විතරයි. මීට කලින් මැන් මේ වගේ ඇඟකිලිපොලා යන නසරානි වැඩ කරල තිබුණා. සමහර විට මේකා දිවුතු ගැන මොනව හරි අවමංගල කතන්දර ටිකක් අම්මගෙයි තාත්තගෙයි ඔළුවලට දාල බ්ලින් වොෂ් එකක් දුන්නද දන්නෙත් නෑනෙ. මොනව උනත් වෙනදට ෆෝම් කරනවට වඩා වැඩි ප්‍රමාණයක් සමීරයා මේ දෙන්නව ෆෝම් කරලා තියෙනවා. බඩ පුද්ධ වුණත් ඇත්ත කතාව ඒකයි.

"අම්මයි තාත්තයි මොනව කියනවද කියල මට නම් තේරෙන්නෑ.. කියන දෙයක් කෙලින්ම කියන්න. ඔයාලට ලැජ්ජා වෙන නින්දා වෙන කිසිම දෙයක් මං කරල නෑ.."

"ඒකද ඔයා ළමයෙකුත් ඉන්න ගැනියෙක් ගාවට රැට රැට හොරෙන් රිංගන්නේ..? ආ..."

ඒ ෂෙල් වෙඩිල්ල නම්, ඇඟපුරාම හිටු කියල වැදුනා. ආයෙ වෙන එකෙකුට වැදුනනම් හෙම ඇප නෑ. ඒත් රමියා මැක්සා බ්ලට් එකක් හින්දා වැඩේ යාංතත් ගොඩදාගත්තා. ඒත් හත්තිලව්වේ.. මේ විලිලැජ්ජා නැති අලුගුත්තේරු කතාව මොකක්ද අප්පා.

"මොකක්..?"

"මොකක් කියල ඔයා අපෙන්නද අහන්නෙ.. මේ කතාවල තේරුම මොකක්ද රමී.. ඇ.. ඇයි ඔයා මටයි තාත්තටයි මේ වගේ නින්දාවක් කරේ.. හග්.."

අම්මා හුල්ල හුල්ල අඩන්න ගත්තා. ඒ දිහා බලන් ඉන්න බැරිකමට මං බිම බලාගත්තා.

"ඔ.. ඔයාට.. ඔයාට.. අපිට කියන්න තිබුණා. ඔයාට කසාද බේදින්න ඕන නම්, ඔයා කැමති ගැණු ළමයෙක් ඉන්නව නම්, අපිට කියන්න තිබුණා. එහෙනම් අපි ඒ දේ යස අපුරුවට කරල දෙනවා.. ඒත්.. ඒත්.. ඔයා පුංචි දරුවෙකුත් ඉන්න ගැනියෙක් කසාද බැඳලා කියල දැන ගත්තහම අපි කොහොමද රටේ ලෝකෙ මිනිස්සුන්ට මුණ දෙන්නෙ..? රෙද්දක් ඇඳගෙන පාරේ බැහැල යන්නෙ..? මිනිස්සු අහන ඒවට අපි මොනවද කියන්නෙ.."

"ඔයිට වැඩිය හොඳයි ඔයා අපි දෙන්නව අර පල්ලෙහා පිඳ ඇතුළට තල්ලු කරල දැමීමනම්.."

වතුර ගලනව වගේ අම්මගේ ඇස්වලින් කළුළු කඩා ගෙන වැටුණා. තාත්තා පහත් වෙලා 'බිරුස්' ගාලා නහය ඇඳල දැමීමා.

"රටේ ලෝකෙ ගැනු නැතුවටද මනුස්සයෝ බැඳපු ගැනියෙක් අල්ල ගත්තෙ.. ඇයි මේ වගේ නොසන්ඩාල වැඩ කරන්නෙ.."

"කතා කරනව රමී.. කතා කරනවා.. මොකක්ද මේ කතාවේ තේරුම.. ඔයා අපිට මේ තරම් දස වද දෙන්නෙ ඇයි..? මිනිස්සු මත්තෙ අපිට මේ තරම් නින්දා දෙන විදියට හැසිරෙන්නෙ ඇයි..?"

"යාලුවෙක් වගේ ඔයත්තෙක්ක හිටපු මටද මෙහෙම කරේ මිනිහෝ.."

තාත්තා ඇවිත් මගේ උරහිස් දෙකෙන් අල්ලල හයියෙන් හෙලෙව්වා. ඒ හෙලවීමට මගේ ආත්මෙන් එක්කම හෙල්ලිලා ගියා. අන්න එතකොට තමයි, මේ විකාශනය වෙන 'අල්පසිරා' ප්‍රවෘත්ති විකාශනයේ සැබෑ අරුත මගේ මොලේ අලුපාට සයිල වලින් අඳුනගත්තේ. මේක.. මේක තනිකරම අල්කයිඩා ත්‍රස්තවාදී ගේමක්. මොකද කියනව නම්, අයියා කාරයගෙ සබ්බ සකල හුණු කිල්ලෝටයම මගේ බුලත් කොලේ උඩටයි වැටිල තියෙන්නේ.

"මේක වැරදි කතාවක් තාත්තා.."

ආපිටට තාත්තගෙ අත් දෙකෙන්ම අල්ල ගන්න ගමන් මං කිව්වා. ඒත් තාත්තා ආපිටට අත් දෙක ගසල දැම්මා. ඒ මුණ කේන්තියෙන් රතු පාට වෙලා.

"බොරු කතාවක්..? මං ඔයාගෙ කම්මුල රත් වෙන්න දෙකක් දෙනවා. ආයෙ ඕක කිව්වොත්. ඔයා කාවද ඔය රවට්ටන්න හදන්නෙ.. මේ කතාව බොරු නෙමෙයි.. ඇත්තම ඇත්ත කතාවක්. ඒක මට සියට දාහකට වැඩිය විශ්වාසයි.."

"සියට දාහක් වෙන්න පුළුවන්.. ඒත් තාත්තට මං කියන දේ විශ්වාස නැද්ද..? මේ කියන දේට මගෙ අංශු මාත්‍රයක වත් සම්බන්ධයක් නෑ.."

තාත්තගෙ ඇස් ටිකක් වෙලා මගේ මුණේ රැඳිලා තිබුණා. අම්මා හුල්ලන එක ඒ වෙනකොටත් නතර වෙලා තිබුණේ නෑ. මගේ හිතට ආවේ කියාගන්න බැරි තරමේ දුකක්. අම්මයි, තාත්තයි මට කොයි තරම් ආදරේද..? මාව මේ තත්වට ගේන්න එයාල කොයි තරම් කැපවෙන්න ඇතිද..? මං ලස්සනට ජීවිතේ

අරගෙන යනවා දකින්න එයාල කොයි තරම් ආසාවකින්ද ඉන්න ඇත්තේ?.. ඒත් මේ වගේ අමත ආරංචියකින් එයාල මොන තරම් කඩාගෙන වැටෙනවද?

ඒත් ඒ හැමදේටම උඩින් තවත් දෙයක් මතක් වෙලා මාව වෙවිලල ගියා. ඒ තමයි මේ වෝදනාවට මං නිදහස් වුණත්, මගේ සහෝදරයා මේ දේට වැරදි කාරයා වෙනවා කියනෙක. අම්මයි තාත්තයි මං ගැන හිතනවා වගේම අයිය ගැනත් හිතනවා කියල මං දැනත් හිටියා. සමහරවිට ඊටත් වැඩියෙන්. එතකොට ඒ කටුක ඇත්ත ඉස්සරහ එයාල දෙන්නට මොනවයින් මොනව වේවිද?

"අ.. අපිව රවට්ටන්න එපා රම්.. හ්ග්.. හ්ග්.. තාත්තයි මායි ඔක්කොම දන්නවා.. හ්ග්.. ඔයා අපිට නොරෙන් ර ගෙදරින් පැනල ගිහින් පාන්දර ආයෙ එනවා.. ඒ ළමයන් එක්ක ජීවත් වෙනවා.. මේ කරන සවුත්තු වැඩවල තේරුම මොකක්ද දෙයියනේ.. ඔයාට කොයි තරම් ලස්සන ගැනු ළමයෙක් හොයාගන්න පුළුවන්ද..? ඔයා අපේ හැම බලාපොරොත්තුවකටම පයින් ගැහුවා රම්.."

"බලාපොරොත්තුවලට විතරක් නෙමෙයි.. ඔයා අපේ ජීවිත වලටත් පයින් ගැහුවා රම්.. මේ වගේ ලොකු ඇත්තක් අම්මටයි මටයි දරාගන්න බෑ.. පුංචි දේකටත් ඔයාට අඩුපාඩුවක් නොකරපු අපි වගේ අම්මෙකුයි තාත්තෙකුයිගෙ හිත් රිද්දුවෙ ඇයි.. අපි හැමදේම කෙරුවේ ඔයයි අයියයි වෙනුවෙන්. ඔයාම හිතන්න.. අයියා මේවා දැනගත්තොත් මොනව හිතාවිද.. මිනිහා මෙනත එක යුද්ධයක් අල්ලයි.."

ඒ ගැන ඉතිං කතා කරල වැඩක් නෑ.. උඹ කරපු කුනු හරුප වලට උඹ ආයෙ මොනවට සටන් වදින්නද? උඹ සටන සහ මුලින්ම පාව දීලෙන.

"මං මේ ඇත්තමයි කියන්නෙ.. ඔය කියන කිසිම දේකට මගේ මෙලෝ සම්බන්ධයක් නෑ.. මං වැරදි කාරයෙක් නෙමෙයි.. අනික ඔය වගේ දෙයක්, මගේ දෙයක් මං කවදාවත් හැංගි හැංගි කරන්නෑ.. කවුරුවත් ඉස්සරහ අසරණ කරන්නෑ.. මං ඒ දේ මගේ ළගින් නියාගන්නව මිසක.."

තවත් බලන් ඉඳල වැඩක් නෑ. මං මම වෙනුවෙන් පෙනී හිටින්න ගත්තා. අම්මගෙයි තාත්තගෙයි මුණු වෙනස් වෙනවා මං දැක්කා.

ඒත් ඒ වෙනස් වෙලා තිබ්බෙ හොඳ පැත්තට නම් නෙමෙයි.

"ඔයා අපේ මුණ දිහා බලාගෙනම කිසිම හිරිකිතක් නැතුව බොරු කියනව රම්.. අපිට ඔයත්තෙක්ක කතාවක් නෑ.."

මං කියන දේ අහන්න තාත්තා.. මං වැරද්දක් කරල තියෙනව නම් ඒක කිසිම ඇදක් කුදක් නැතුව මං පිළිගන්නවා.. එහෙම නැතුව මගුරල යන්නෙ නෑ.. අඩුගානෙ ඔයාට මං එහෙමයි කියලවත් විශ්වාස නැද්ද.."

"විශ්වාස කරන්න තිබුණා මේ දේ මේ තරම් බරපතල නැත්නම්.. මේ හැමදේම විහිලුවක් කියලා.."

"ඒක ඇත්ත තාත්තේ.. මේ හැමදේම විහිලුවක්.."

"විහිලුවක්..? මාවයි අම්මවයි මෝඩයෝ කරන්න හදන්නෙපා.. එතකොට ඔයයි ඒ ගැනු මනුස්සයයි කොරියාව පැත්තෙ ලැලි ගහපු කාමරේක හිටියෙ නැද්ද..? දැන් මෙන්න මේ සුමංගල පාර පැත්තෙ බාගෙන හදාපු ගේක නැවතිලා නැද්ද..? ආ රම්.. මොනවද මේ විලිලුප්පා නැති වැඩ.. අපි කොහොමද මිනිස්සුන්ට මුණ දෙන්නෙ.."

මං වෙනුවෙන් පෙනී හිටින්න මං තීරණය කරාට ඒ හැමදේම තාත්තගෙ කතාවෙන් වාෂ්ප වෙලා ගියා. මොන හෙන ගෙඩියක්ද මේ පාත් වෙලා තියෙන්නෙ කියල ඔලුව මැදටම වැටහෙද්දි තමයි හැමදේම බරපතලකම තේරුණේ.

මෙන්න මේ වෙලාවෙ අයියා හිටියා නම් මං ඒකව සරමක් අන්දලා කකුල් දෙකෙන් එල්ලනවා. අම්මපා මු ගෙරිමස් කාල තියෙන්නෙ බෙල්ලෙම එල්ලගෙනනේ. පොතක් බලන්න ඕන උනහම මු පුස්තකාලයක්ම බද්දට අරගෙනනේ.

"තවත් දෙයක් මතක තියා ගන්න රම්.. ඔයා දැන් මොනව කිව්වත් මොනව කෙරුවත් අම්මගෙයි මගෙයි පුපුරල ගියපු හිත් ආයෙ හදන්න බෑ කියලා.. ඔයා ගැන දැන් අපේ කිසිම බලාපොරොත්තුවක් නෑ.. ඔයා මාවයි අම්මවයි විනාශ කරල ඉවරයි රම්.."

තාත්තා කියාගෙන ගිය දේවල් තවත් අහගෙන ඉන්න බැරිකමට මං ආපහු හැරුණා. තාත්තගෙයි අම්මගෙයි හිත් පිපුරුවා වගේ මේ රම්ගෙ හිතත් පුපුරන්නෑ කියලද හැමෝම හිතන්නෙ.. සමීරයව පාවල දීල මේ මර උගුලෙන් සදාකාලයටම

මං නිදහස් උනත් සමීරයා මේකට ජාති ජාතිත් පැටලවිල
කියෙන හන්ද අම්මගෙයි තාත්තගෙයි වේදනාවේ අඩුවක් නම්
වෙන්නෑ.. මං වැරදි කාරයා වෙලා හරි හැමෝගෙම හිත් තිබ්බ
වගේම ලස්සනට කියෙනව නම්.. හැබැයි ඕවා මේවා මොනව
උනත් මට අත්තිමට හිතිල තිබ්බේ මේ කුණුහරුප වැඩේට
සමීරයට මතක හිටින්න පාඩමක් උගන්නන්න ඕන කියලා.

* * * * *

මේ තරම් දේවල් අහල පෙරේකයා වගේ නවතිංගිරා විඳලා
තවදුරටත් ගේ ඇතුළට වෙලා බිංකුන්ඩෙක් වගේ ඉන්න මට
පුළුවන් කමක් තිබ්බේ නෑ. ඇඳගෙන හිටපු ඇඳුම් පිටින්ම මං
එළියට බැස්සා.

අම්මයි තාත්තයි කියපු දේවල් අනුව, අයිය උනත් මේ
ප්‍රශ්නෙදි හිරවෙලා කියල මට තේරුණා. මේ මල ඉලව්වට මේ
ලෝකෙ සම්බන්ධකමක් නැතුව ඉද්දින් රමීට මේ කතන්දරෙන්
ගොඩ ඒමක් නැත්නම් සීත සමීරයට කොහොමත් ගොඩ ඒමක්
නෑ.

ගේට්ටුව ලඟට ඇවිල්ල මං කෙරුවේ ඉසුරුට කෝල් එකක්
දීපු එක. තවත් බලන් ඉඳල බෑ.. මොනව හරි කරන්න වෙනවා..
මොනවම හරි කියල කිව්වට හරි දෙයක් විතරයි. නැත්නම්
කොහොල්ලෑ ගුලියෙ ඇලිව්ව නරියට වෙව්ව දේ තමයි මටත්
වෙන්නේ..

"රමී.."

මගේ මුණ දැකපු ගමන් ඉසුරු අවුල් උනා කියල මට
තේරුණා.

"සීරියස් කේස් එකක් බං.."

කාර් එකට නගින ගමන් මං කිව්වා. ටිකක් දුර කතා
බහක් නැතුව ඩ්‍රයිව් කරපු ඉසුරු පාර අයිනට වෙන්න කාර්
එක නතර කරා.

"උඹ අවුල් වෙලා ඉන්න විදියට මට බයක් හිතෙනව රමී..
මට කියපං.. මොනවම හරි කරල ගොඩදාගන්න පුළුවන් එකක්
තේද.."

තවත් දුරට ඉසුරුට නන්නත්තාර වෙන්න නොදී මං හැමදේම
දැහැමින් සෙමින් ඉසුරුට කිව්වා.

"හම්මි.. ඒකත් ජයසිරි මංගලම් කිව්වලු.."

ඉසුරු වටාස් ගාල තළලට අතින් ගහ ගත්තා.

"උඹට කියන්න ඉසුරු මට සමීරයා එක්ක එන්නෙ මහා
අමනුස්ස කේන්තියක් බං.. මේ වෙලාවේ මට උඹ සහෝදරයෙක්
කියලවත් පේන්නෙ නෑ.. හොඳට දෙක තුනක් ඇතල නගර
සඟවෙ ඩ්‍රැනේජ් වලවල් අදින බැරල් එකක දාතැකි.."

"කලබල නොවී ඉදිමු රමී.."

ඔන්න ඕවට තමයි කියන්නෙ පිස්සු පයිත්තියන් කියලා.
වෙනද මං ඉසුරුට කියන ඒවා උඹ අද මට කියනවා.

"කලබල නොවී ඉන්න..? උඹ දන්නවද මේ අද උදේ මෙව්වර අවමහලක් වෙද්දි අයියා කාරයා කවුදෝ මංදා සුදු කෙල්ලෙක් එක්ක පිල්මි එකක් බලන්න ගිහින් ඉන්නවා මං දැක්කා.."

"මොකක්..? මොන කුනුහරුපයක්ද උඹ කරන්නෙ.."

"ඒක තමයි ඉසුරු මටත් හිතාගන්න බැරි.. මුගේ අවලම් ගමන කොහෙන් නවතීවිද මංදා.."

"දැන් අපි මොකද කරන්නෙ.."

"කරන්න හුඟක් දේවල් නෑ.. එක දෙයයි කියෙන්නෙ.."

"ඒ මොකක්ද.."

"කෙලින්ම සමීරයගෙන් මේ ගැන අහන එක.."

"උඹ ඇත්ත කියාවිද.."

"උඹට ඇත්ත කියන්න වෙනවා.."

"උඹ කිව්වේ නැත්නම්.."

"මං දිලිනිවයි පුංචි එකාවයි අපේ ගෙදරට එක්කත් එනවා.."

ඉසුරුගේ ඇස් දෙක උඩ ගියා. ඔව්.. තව තවත් මේ රැවුල අතපත ගගා ඉඳලා වැඩක් නෑ. එක්කො හුල් ඡේවි කරල දානවා. නැත්නම් ඩිල්ෂාන්ගේ කටි එකවත් ගහනවා.

"අම්මලා හොල්මන් වෙයිනෙ රමී.."

"මේ හොල්මන් වෙලා ඉන්නවට වැඩිය නම් හොල්මන් වෙන එකක් නෑ.. කොහොමටත් සමීරයා ඩෙහා නැටුවා හොඳටම ඇති.. දැන් කතන්දරේ ක්ලෝස් කරන්නයි කියෙන්නෙ.."

කතන්දරේ ක්ලෝස් කරනවා කිව්වට මගේ වත් ඇත්ති ඔන්ලි සහෝදරයා පටලැවිල කියෙන්නෙ මොන තරම් ලොකු මකුළු දැලකද කියල මට තේරිලයි තිබුණෙ. මකුළු දැල කඩල වැඩක් නෑ.. මකුළුවටායි බේත් දෙන්න ඕන.

"මොනව හරි බොමුද රමී..?"

"බියර් එකක්.."

මං එහෙම අහනකොටත් ඉසුරු කාර් එක සුබාෂි ගෙස්ටි එක ඇතුළට දාලත් ඉවරයි.

"ඉ..කි..ං..?"

බියර් හතරක් ඕඩර් කරල ඉසුරු ලී පුටුවෙ හේත්තු උනා. අපි හිටපු ශාලාව අයිනෙන්ම තිබ්බේ රුමිස් වලට යන්න කියෙන කොර්ඩෝ එක. ඒ වෙනකොටත් කොර්ඩෝ එකෙන් එහා පැත්තෙ ලවර්ස්ලා කියල හඳුන්වන්න පුළුවන් කපල් දෙක තුනක්ම හිටියා.

"රමියා..?"

කොහෙදෝ ඇත අත්තෙක අතරමං වෙලා තිබ්බ මගේ ඇස් දෙක ඉසුරු උගේ දිහාට හරවගත්තා.

"උඹ මෙහෙම අවුල්වෙලා ඉන්නව දකින කොට මාත් වැටෙනවා බං.."

ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.. ඉසුරු දැනටමත් වැටිලා කියල මට තේරුණා.

"රම්.."

"ඇ.. ඇයි..?"

මෙව්වර වෙලා ළහම එකෙක් මැරල වගේ ලෝ ස්කේල් එකෙන් කතා කරපු ඉසුරුගේ කඩහඩේ යම්කිසි ගතියක් තිබුණා.

"බලපං අර කෙල්ලගෙ ස්කර්ට් එකේ කොට.."

මුටත් ඉඳල හිටල හරි අර කාටද වගේ කෙල්ලන්ගෙ ශරීර අවයව පිළිබඳ හැඟීමක් එනවා. ඒකත් හොඳයි අප්පා. නැත්නම් ඉතිං මුගේ ලෝකෙ තියෙන්නෙ බුරුත, නැදුන්, තේක්ක, මිල්ල, ගම්මාලු, සුරිය මාරනේ.

මොනව උනත් ඉසුරුගෙ කතාවට අපි ගාවිත් කලබලයෙන් වගේ ඇත්වෙලා යන කෙල්ල දිහා මං බැලුවා. පැත්තට දැක්කා උනත් මගේ මොළේ අලුපාට සෙල එකින් එක ක්‍රියාත්මක වෙන්නෙ පටන් ගත්තා. දැකලා පුරුදු මුණක්.. ඒත් ඒ කොහේදිද කවදද මං ඒ මුණ දැක්කෙ. සැහෙන තරමක් නිරාවරණය වෙලා තිබ්බ කකුල් දෙක දිගේ, ආයෙන් වතාවක් පල්ලෙහා ඉඳන් ඉහළට මගේ ඇස් දිව්වත් මතකයේ අත ළහම වගේ තියන ඒ මුණ මතක් කරගන්න මට බැරිවුණා.

"රම්.."

"මි.."

"කෙල්ලගෙ පස්ස දිහාම බලන් ඉන්නෙ මොකෝ ආස හිතුණද.."

"පිස්සු කියවන්නෙපා බං.. මට ඒකිව කොහේදි හරි දැකල පුරුදුයි.. මං ඒකයි කල්පනා කරේ.."

"උඹට නෝට් නොව්ව්ව් කෙල්ලෙක් මේ තුන් සිංහලේම නෑ.. හම්මි.. වරෙන් වරෙන් අපි වියර්ස් කරමු.."

ඉසුරු බියර් මග් එක උඩට උස්සද්දි මගේ මතක පරිපතයෙ මෙව්වර වෙලා අවුල් වෙව් තිබ්බ ඡායාරූපෙ ටිකෙන් ටික එළියට ආවා. මුලින්ම පට්ට කලු. ඊගාවට කලු සහ සුදු අන්තිමටම වෙවර්ණ.

"මොන වියර්ස්ද මෙන්න මෙහෙ වරෙන්.."

"ඇයි රම්..?"

"ඒකිව කවුද කියල මට මතක් වුණා.. වරෙන්.."

ඉසුරු පුටුවෙන් නැගිටිට ඒ තරම් ඕන කමකින් නෙමෙයි. උඹට බම්බු ගහගන්න කියල මං කොර්ඩෝ එක දිගේ දුවගෙන ආවා. මේකි මිස් උනොත් ජීවිතේම මිස් වුණා වගේ තමයි.

තත්පර ගානකදි කෙල්ල හිටියෙ මට අඩි තුන හතරක් ඉස්සරහයින්. බැරි මරගානෙ නැගිට්ටත් ඉසුරු මගේ පිටි පස්සෙන් දුවන් එන සද්දෙ මට ඇහුනා.

"හෙලෝ.. බේබි.."

මං කෙල්ලට හොඳටම ලංවුණා. මගේ වචන දෙකට කෙල්ල හිටපු තැනම ගල් ගැහිලා මං දිහාට හැරුණා. ඒ මුණම තමයි.. ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.

"මාව අඳුනනවද..?"

පොලීසියෙන් හරස් ප්‍රශ්න අහන්න පටන් ගන්නෙ කොහොමද, මං වැඩේ පටන් ගත්තෙ ඒ න්‍යායෙන්. අඳුනනවද කියල ඇහුවට කෙල්ලගෙ උත්තරේ හැරෙන තැපෑලෙන්ම නෑ කියන එක කියල මං දැනගෙන හිටියා.

"කෝ අර වහුකුණා..?"

"මි.. මො.. මොන..?"

"සමීර.."

කෙල්ලගෙ ඇස් දෙක බලන් ඉදිදිම උඩ ගියා. අද උදේ සමීරත් එක්ක රිල්ම් හෝල් එක ළඟ ඉඳපු කෙල්ලව මේ තරම් ළඟට අඳුනගන්න බැර වෙන්න නම් රමී කියන්නෙ බාල බොළඳ හෝ හපුටෙක් වෙන්න ඕන.

"සමීර..?"

"ඔව්.. මිනිහා ඔයාට කියල නැද්ද මං ගැන..?"

"නෑ..නෑ.."

"සමීරගෙ නමේ අග අකුරු දෙක කියන්නෙ මගේ නම.. දැන්වත් අඳුනගන්න පුළුවන්ද.."

කතන්දරේට බහින්න කලින් මං වූටි මාකටින් පාරක් දැමීමා. ඔය වගේ ලොකු කතා ඕනම වැඩකට මාර ගැමීමක් ගේනවා. කෙල්ල මාව අඳුනගත්තත් එකයි නැත්ත එකයි. අනික සමීරයට එහෙමටම පිස්සුවක් නැතිව ඇති උගේ කෙල්ලට මගේ වර්ත සහතිකේ ගැන කියන්න.

"ර..මී.."

"අන්න හරි.. ඔය බබාට තේරුණා ගානට. මං රමී තමයි.."

රීඟාවට මං හිතුවෙ කවුද රමී කියන්නෙ කියල කෙල්ල මගෙන් අහව් කියලා.

"සමීරගෙ එකම මල්ලි.."

මං හිතුවෙවත් නැති විදියට කෙල්ල මාව රූපයෙන් කෙසේ වෙතත් නමෙන් දැනගෙන හිටියා. ඒ කියන්නෙ අයිය කාරයා මාව කැත නැතුව අඳුන්වල දීල තිබ්බා. ජීවිතයෙ පළවෙනි වතාවට මගේ වත් ඇන්ඩ් ඔන්ලි සහෝදරයා මට ගෞරවයක් දීල තිබුණා.

"අන්න හරි.. අන්න හරි.. ඔයා හරි ට්‍රැක් එකට දැන් ආවා. මං සමීරගෙ මල්ලි තමයි.. හැබැයි සමීරට වැඩිය විසයි.. ගෙයි.. සැරයි.. ගැවුනොත් පළ දානවා.."

"ඒක නම් මං දන්නවා.."

කෙල්ල කිව්වේ හුරුතල් තාලට උනත් ඒ හුරුතල්ට යටින් ලොකු කතාවක් තිබුණා.

"කෝ සමීර..?"

මට ඕන වුණේ මකුළුවාම මිස මකුළු දැල නෙමෙයි. ඒ වෙනකොට ඉසුරුත් මගේ ළඟට ඇවිල්ල තිබුණා.

"කලබල වෙන්න දෙයක් නෑ.. මං මෙනත ඉන්නවා රමී.."

අපි තුන් දෙනාම, පැත්තකින් තිබ්බ ඕපන් වැරැන්ඩා එක පැත්තට හැරුනා. එතන ඉඳන් ඔලොක්කුවට වගේ අපි දිහා බලන් හිටියේ වෙන කවුරුවත් නෙමෙයි අයියා. එහෙනම් උඹට මේ වගේ අවස්ථාවකත් මගේ ඉස්සරහට එන්න ලොකු ගටක් තිබුණා. ඉඳපංකො අද උඹේ කලිසම ඔලුවෙන් ගලවන්න.

"මේකද තමුසෙගෙ අලුත්ම සෙල්ලම.."

හර්කියුලිස් යෝධයා වගේ මහා වීරකමකින් අයියා මං ඉස්සරහට එද්දි මං මිනිහගෙ කොලර් එකෙන් අල්ලල මගේ ළඟට ඇදල ගත්තා. උඹ පුනේ එක වචනයක් හරි හරහට කතා කෙරුවොත් මං නෙළනවා වාර්ථක, පුරස්ථාර්ථක වෙන්න.

"ර..මී.."

අයියගෙ ඇස් දෙක උඩ ගියා. මිනිහා වීරයා වගේ මං ඉස්සරහට එන්න ඇත්තෙ මං කිසිම දෙයක් දන්නෑ කියල වෙන්න ඇතිනේ.

"ඔව්.. රමී තමයි.. ඇයි තමුසෙට මාව වෙන කවුරු හරි වගේද පේන්නෙ.."

"මගේ කොලර් එක අතාර්නවා.."

"අතාර්න්න..? අතාර්න්න නෙමෙයි කණ රත්වෙන්නයි දෙන්න ඕන තමුසෙ කරන බල වැඩවලට.."

මං අයියව තල්ලු කරල දැමීමා. නොහිතපු විදියට කරපු තල්ලු කිරිල්ලෙන් මිනිහා පැද්දිලා වගේ ගිහිල්ල එතන ඉස්සරහම වගේ තිබ්බ බිත්තියෙ හැප්පිල නතර උනා.

"බල වැඩ..?"

මිනිහගෙ මුණ දැන් මලගේ වගේ. ඔව් ඉතිං මං මේ හදන්නෙ පාංශුකුලෙන් එක්කම මතක බණ කියන්නනේ. මං සුදු කෙල්ල දිහා බැලුවා. ඒකිගෙ මුණත් අවුල්වෙලා. මට දැන් ඕන ඔට්ටුවක් අල්ලතැහැකි. මුං දෙන්නගෙ මේ බඩකඩත්තු ප්‍රේම කතාව අදින් මරු දකිනවා කියල. මං ලයිව් ෂෝ එක පටන් ගත්තා.

"ඔව්.. අරහෙ ගැනියෙකුයි ළමයෙකුයි නන්නත්තාරෙ දාලා තමුසෙ මෙහේ පෙම් කෙලින එක..? ඒ අසරණයො දෙන්නා ආත් කවුරුවත් නැති හිඟන්නො දෙන්නෙක් වගේ තට්ට තනියම දාල තමුසෙ සැප ගන්නෙක.. ඒව බල වැඩ නෙමෙයිද ආ.."

හිතේ කේන්තියයි, බඩේ කේන්තියයි, අම්මගෙනුයි ආත්තගෙනුයි අහපු උහුලගන්න බැරි කතන්දරයි ඔක්කොම එකට පත්තු වෙලා එළියට ආවා. නැතුව බෑනෙ අප්පා මු මේ

නටන නෙයිසාඩගම් වල මොනවම හරි අවසානයක් තියෙන්න
මින. නැතුව මේක විකාශන අයිතිය ගන්න බෑ. කියවල කියවල
ඉවරවෙලා හොඳ හුස්මක් එළියට පා කරන ගමන් මං වටහිට
බැලුවා. ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. සුපිරිම මල ගෙදරක්
තමයි.. කෙල්ල ඇස් දෙක උදුස්පගෙන සමීරයා දිහා බලන්
ඉන්නවා. සමීර අත්දෙකෙන්ම නළල දෙපැත්ත තද කරල මිරික
ගන්නවා.

"මො.. මොකක්ද සමීර මේ කතාවල තේරුම.. ඔයා ගැන
මෙයා මොනවද මේ කියන්නෙ..? කවුද මේ ගැනිනි ලමයයි.."

ඔන්න පලවෙනි මිසයිල් ප්‍රහාරය එල්ල වුණා. මේ රම්
බලාපොරොත්තුවෙනුත් හිටියෙ ඔය ඇටුක් එක තමයි. ඉසුරුගෙ
මුණ මැදටත් මහා පජාති හිනාවක් ආවා. හරියට සත පහක්වත්
නොදී සුරිය මාර ගස් දෙකක්ම බිම දැමීමා වගේ.

"කියන්නදෙ.. මේක අහගන්නවා බෝතික්කියේ.. ඔයා
අල්ලගෙන ඉන්නෙ ලමයෙකුයි ගැනියෙකුයි ඉන්න මිනිහෙක්ව..
ඔයා හින්ද ඒ අසරණයො දෙන්න වලපල්ලට යන්නයි හදන්නෙ.."

ඒ ටික නම් මං කිව්වෙ හදවතින්මයි. අත්ත අසරණ
හිඟන්නෙක් වගේ සීතලේ වෙවිල වෙවිල කැහැ කැහැ ඉන්න
අර අහිංසක ලෙඩ දරුවා මට මැවිල පෙනුණා. කිසිම හවිහරණක්
නැතුව තට්ට තනියම ඉන්න දිලිනිව මගේ ඔලුව උඩටම ආවා.

"රම්.. මාව විනාස කරන්නෙපා.. ඔය කතාව නවත්තන්න.."

මුණ සුදුමැලිවෙලා කෙළ හිදිලා කතා කරගන්න බැරුව

වගේ හිටපු සමීරගෙ කට ඇරුනා. මං දිපු දිගු දුර මෙහෙයුමට
මං හිතුවෙ මුට ඇටුස් නැති වුණා කියලා.

"ඇයි.. ඇයි මං නවත්තන්නෙ..?"

"ඔ.. ඔය කතාවෙ කිසිම ඇත්තක් නෑ.."

අනේ අම්මප.. ඇස් පනාපිට දෙනෝදාහක් ඉදිරියේ මේ
තරම් දේවල් සිද්ධ වෙලා තියෙද්දි මු තාමත් දේවාලෙ ගිලපු
යකා වගේ මුසාබස් දොඩවනවා.

"මොකක්..? කිසිම ඇත්තක් නෑ.. තමුසෙ ඔය කටින්ද
එහෙමත් නැත්නම් වෙන තැනකින්ද කතා කරන්නෙ..
දැනගන්නවා.. බලු වැඩ කරන මිනිස්සුන් ඉන්නවා.. ඒත් තමුසෙ
වගේ බලු වැඩ කරන එකෙක් මං මගේ ජීවිතේටම දැකල නෑ..
ඡත්.. තමුසෙ මගේ සහෝදරයෙක් කියල කියන්නත් මට ලැජ්ජයි..
තමුසෙ දන්නවද.. තමුසෙ දන්නවද.. අර අහිංසක අම්මයි තාත්තයි
දෙන්න හිතන් ඉන්නෙ තමුසෙගෙ ගැනිනි ලමයයි මගේ කියලා..
කවුද මීහරකෙක් මගේ නම තමයි ගෙදරට කියල තියෙන්නෙ.."

"මොනවා..?"

"ඇයි තමුසෙට පුදුමද? හැමදේම ගානට තිතට නූලට
හොරෙන් කරාට මේ වගේ පට්ට වාටර් වෙයි කියල හිතුවෙ නෑ
නේද.. හෙන ගහනකොට පැනි වරකෙත් පැණි ගතිය
හැතිවෙනවා මිනිහෝ.."

කවදාවත් නැති විදියට මං කියවගෙන ගියා. මට කොහෙන්
මේ ආවේගය ආවද මංදා.. අයිියගෙ ඇස් දෙක උඩ ගිහිල්ලා

නළලෙ රැලිම හතරක් පහක් වැටිල මුණ සුදුමැලි වෙලා තිබුණා. ජෙන විදියට නම් මිනිහට වාචගන්න බැරිවුණා, ගහෙන් ගෙඩි එන්න වගේ සිද්ධ වෙච්ච මේ සංසිද්ධිය. ඒ එක්කම තමයි මං දැක්කෙ අයියා ළහම ඉඳපු සුදු කෙල්ලගෙ මුණෙ තිබ්බ කිලෝ මීටර් ගානක දිග මහා දැවැන්ත කේන්ති රාජයා. හපේ අප්පේ.. පළවෙනි කොටුවෙ ඉඳල දොළොස්වෙනි කොටුව දක්වාම කේන්තිය විතරයි. කොටින්ම සුදු කෙල්ල හිටියෙ කොයි වෙලාවෙද අයියාකාරයගේ කන් අඩිය පලන්නෙ කියල වගේ. ඒ තරම් බරපතල පෙනුමක් ඒ මුණෙ තිබ්බෙ.

"තමුසෙ මගේ සහෝදරයා තමයි.. ඒත් මට මේවා නොකියා බෑ.. කොටින්ම.. ඕන බල වැඩක් තමුසෙ කරනවා.. මට ප්‍රශ්නයක් නෑ.. ඒත් කොහේවත් ඉන්න අයට ඒ බර කරගහන්න තියන්නෙපා.. තේරුනාද.. මාව තමුසෙට දිරවන්නෙ නැතිවෙන්න පුළුවන්.. ඒත් මාව මේ වගේ පජාති විදියට බිලි දෙන්නෙපා.. තේරුණාද.."

"ම.. මං කවුරුවත් බිල්ලට දුන්නෑ රම්.."

"නෑ..? ආයෙ කියනව බලන්න.. ආයෙ කියනව බලන්න.. එතකොට අම්මයි තාත්තයි බෙල්ලෙන්ම අල්ල ගත්තෙ තමුසෙගෙද.. නෑ.. නෑ.. මිනිහෝ.. තනිකරම මගේ.. මේ කොහේවත් ඉඳපු අහිංසක මගේ.."

කතාව දැන් ඇති කියල කියන්න වගේ.. ඉසුරු මට ඇහැක් ගැහුවා. ඒත් ඒ තනි ඇහැට නවත්තන්න පුළුවන් තරමෙ දෙයක් තිබ්බෙ නෑ. මං තවත් කියවන්න කට ඇරියත් අයියා කතාව පටන් ගත්තා.

"ඔ.. ඔයා පටලවගෙන රම්.. ඒ මදිවට අම්මයි තාත්තයිත් පටලවගෙන.. මං.. මං ඒක එයාලට තේරුම් කරල දෙන්නම්.."

මේකා සුදු කෙල්ල ඉස්සරහ තනිකරම සුදු වර්තයක් ඇක්ට කරන්නයි යන්නෙ.. ඕවට තමයි ඉතිං ඇහේ මාලු, මාලු ලෑල්ල උඩ නටනවා කියන්නෙ.

"තේරුම් කරන්න..? මොනව තේරුම් කරන්නද මිනිහෝ.. මේ කතාව බොරුවක් කියල කියන්නද හදන්නෙ.. එතකොට අර සුමංගල පාරෙ ඉන්න ගැනිසි ළමයයි මගේද.. ඒ අසරණයො දෙන්න ගැන තමුසෙ මුතුන් දන්නෙ නැද්ද.."

මට යකා නැග්ගා.. කියන මෙලෝ මහලක් මේ මල යකා පිළිගන්නෙ නෑනෙ යකෝ.. මු මොන තරම් මිත්‍යා දෘෂ්ටිකයෙක්ද..

"ඔය කියන අයත් එක්ක මගේ කිසිම සම්බන්ධයක් නෑ රම්.. ඔයා හැම දේම පටලවගෙන.."

ඒ පාර නම් මට මලේ මල. ඉසුරුටත් නහුතෙටම යකා නැග්ගා කියලා මට තේරුණා. ඒ නැගිල්ල හන්ද ඉසුරු හැමදේම තත්පරේට දෙකට කාබාසිනියා කරල දැම්මා.

"අපි පටලවගත්තු රෙද්දක් නෑ සමීර.. අයියෝ.. උඹ තමයි හැම ලබ්බම පටලවගත්තෙ.. උඹට මතක නැත්නම් මං මතක් කරන්නම්.. පෙරේදා රැ දහයෙ ඉඳල එළිවෙනකම් උඹ ඒ ගෙදර ඇතුළෙ මොකද කරේ..? පොල් ගුවද..? ආ.. මට කියපං.."

ඉසුරුගෙ කතාවට සමීර ගල් ගැහුනා කියල මට තේරුණා. ඇටුක් එකක් ආවත් මේ වගේ මිහිතලය හෙල්ලෙන ඇටුක්

එකක් එයි කියල මිනිහ හිතෙකින්වත් හිතල තිබ්බේ නෑ කියල මට තේරුනා.

"උඹට කියන්න බැරිනම් කමක්නෑ සමීර අයියේ.. ඒත් උඹ කරන අනේක කුපාඩ් වැඩවලට අපේ එකාට මාවටු කරන්නෙපා.. රමී අහිංසකයි.. උඹ දන්නවද..? උඹ දන්නවද..? මායි රමීයි නැත්නම් උඹේ පුංචි එකා මැරෙනවා කියලා.. උඹ ගැනි ඒ පට්ට රෑ මොනතරම් තනිවෙලාද හිටියේ.. අපිනෙ මනුස්සයෝ ඒ පුංචි එකාට බේත් ටික පවා අරන් දුන්නේ.. සෙම හිරවෙලා පුංචි එකා මැරෙන්න හදනකොට උඹ විශ්වාස කරපං.. මේ රමී තමයි පහත් වෙලා, නහයට කට තියලා ඇදල, සෙම කැටිය එළියට ගත්තේ.."

කියන්න ඕන නැති කතාවකුත් ඉසුරු කියල ඉවරවෙනකොට සමීරගෙ කටේ කෙලත් හිඳිල තිබුණා. මෙනතින් එහාට මැත් වචනයක්වත් කතා කරන්නෙ නෑ කියල මං නිට්ටාවටම දැනගෙන හිටියා.

"මගේ අයියා හින්ද මං තමුසෙව මෙහෙම හරි අතාරින්නේ.. නැත්නම් දෙයියම්පල්ලා මෙනනම් භූමදාන කරලයි පස්ස බලන්නේ.. මේ කරපු පට්ට තිරිසන් වැඩ්ට. හ්ම්.. දැන්වත් ඉතිං මනුස්සයෙක් වගේ ගිහිත් අර අහිංසකයෝ දෙන්න ගෙදර එක්කන් එනවා.. තමුසෙට කරදරයක් වෙන්න මං ඉඩ තියන්නෙ නෑ.."

"ඒ ගොල්ලො ගෙදර එක්කන් ආවහම මට මොකද වෙන්නේ..?"

පැත්තක ඉඳපු සුදු කෙල්ල කතාවට පැත්තා.

ඔන්න ඕකනෙ හත්තිලව්වේ කරන්න බැරි.. මේ තරම් යස අගේට අතක් පයක් නොකැඩ් පුශ්නෙ බේරල තියෙද්දි මේ නෑමිබ් එනවා මල පුප්පන්න.

"ඔයාට නම් සුදු.. පාඩුවේ පිනක් දහමක් කරගෙන පැත්තකට වෙලා ආතල් එකේ ඉන්නයි තියෙන්නේ.. බැරිම නම් මංගල කිංකිණි එකට ඇඩ් එකක්වත් දාන්න..! එනව මෙනන නහය උඩින් වතුර ගිහිල්ල තියෙද්දි ගහෙන් වැඩුනු මිනිහට ගොනා අනින්න..."

ඒ පාර පැත්තකම ඉඳපු ඉසුරුත් කතාවට පැත්තා. හැබැයි උඹ කියපු මුල් ටික මට තේරුනත්, අන්තිම ටික නම් මට තේරුනේම නෑ.. උඹ උපමාව පටලවලද කොහෙද කිව්වේ.

"ඇඩ් දාන්න..? දෙන්නම් මං හොඳ ඇඩ් එකක්.."

තත්පරයක් ගියේ නෑ.. කෙල්ල විදුලියක් වගේ අයියා ඉස්සරහට ආවා. ඒ ආපු ගමන්ම අත දිග ඇරල හොඳ සනීපෙට අපේ එකාගෙ වම් කම්මුලට පත බාල ඇරියා. මටයි ඉසුරුටයි ඇහුනෙ වටාස් කියන සද්දේ විතරයි.

"තමුසෙගෙයි මගෙයි හැම දෙයක්ම.. ඔව්.. හැම දෙයක්ම ඉවරයි.. තමුසෙ කවදාවත් මගේ ඇස් ඉස්සරහට එන්නෙපා.. තමුසෙ මහා කැත සතෙක්.."

කෙල්ල ඒ ටික විතරයි කිව්වේ. හැරෙන පයින් පිඹ පිඹ අපි ගාවින් දුවගෙන ගියා. කතාව කිව්වේ සමීරට උනත් ඒක මටයි

ඉසුරුටයි දෙන්නටම වැදුනා. මං හිමින් සීරුවේ අයියා දිනා බැලුවේ ඒකයි. මුළු මුණම කේන්තියෙන් පුරවගෙන, මාව මරන්න ඕන කොහොමද කියලා හිත හිත ඉන්න සහෝදරයෙක්ව දකින්න මට ඕන උනත් ඒ මුණ මැද තිබුණේ අන්න අසරණ පෙනුමක්. කියාගන්න බැරි මහා දරුණු පරාජයක්.

"ඔ.. ඔයා මේ මොකක්ද කරේ රම්..? ඔයා මොනවද මේ කෙරුවේ.. ඔයා මගේ හැමදේම විනාස කරා.. ම.. මං.. කොහොමද ආයෙ ඔලුව උස්සන්නෙ..?"

මැරෙන්න පණ අදින මිනිසෙක්ගෙ කටින් වචන කැඩී කැඩී ගලනව වගේ, අයියගෙ කටින් වචන බොහොම අමාරුවෙන් එළියට ආවා. ඒත් මට මිනිසා ගැන පුංචි දුකක්වත් ආවේ නෑ. මගේ හිතේ තිබ්බේම අර පුමංගල පාරේ ඉන්න පුංචි එකාගෙ අන්න අසරණ මුණ. ඒ පුංචි එකා අද ඉඳන්වත් රැකවරණයක්, සදාකාලික ආදරයක් දෙන්නයි මට ඕන වෙලා තිබ්බේ.

"විනාස උනාට කමක් නෑ.. ඔලුව උස්සන්න බැරි උනත් කමක් නෑ.. අර පුංචි එකාවයි, තමුසෙගෙ ගැනිවයි ගෙදර එක්කන් එනවා.. තමුසෙට ප්‍රශ්නයක් නොවෙන්න මං ගෙදර පරිසරේ හදල දෙන්නම්.."

"ඒක.. ඒක කවදාවත් වෙන්නෑ රම්.."

"ඇයි.."

"මට එයාලව එක්කන් එන්න බෑ.. මං ඒක කොහොමටවත් කරන්නෑ.."

මගේ යකා ඒ පාර නම් නප්පියටම නැග්ගා. මොන කුණුහරුපයක්ද මේ කැලෑ සතා මේ දොඩවන්නෙ. මේ භාල්පාරුවට මේ තරම් කියලත් උගේ ආදරේ ඇස් ඉස්සරහම දෙකට තුනට කඩලම දාලත්, දෙතෝ දාහක් දෙනා ඉස්සරහ කණ පැලෙන්න කම්මුල් පාරකුත් කැන නැතුව වැදිල තියෙද්දිත් මුගේ උපන් අමනකම ගිහිල්ලා නෑනේ.. තවත් නම් ඉතිං මුට ධර්මෙන් කතා කරල වැඩක් නෑ.

"එහෙමද..? ඒක කවදාවත් වෙන්නෑ කියල තමුසෙ කිව්වට ඒක අදම වෙනවා තේරුණාද.. තමුසෙට එතකොට උණ ගැනෙයි.. දැන්මම පැනඩෝල් දෙකක් බොනවා.."

"ඔ.. ඔයා මොනවද කරන්නෙ රම්.."

"මං පුංචි එකාවයි තමුසෙගෙ ගැනිවයි ගෙදරට එක්කන් එනවා.. එතකොට මේ ලෙඩේ නිට්ටාවටම සුවයි.."

"එපා රම්.. එපා.. මං ඒ දේට කැමති නෑ.. ඔයා ඔය ලොකු වැරද්දක් කරන්නයි යන්නෙ.. මං කියන දේ ඩිංගක් අහන්න.."

"අනේ තමුසෙගෙ බණ.. අපි යං ඉසුරු.."

"මං ඔයාට හැමදේම කියන්නම් රම්.. ඔය වැඩේ කරන්නෙපා.."

හැමදේම කියල කිව්වට සමීරයට තව මොනවද අප්පා කියන්න තියෙන්නෙ.. මමයි ඉසුරුයි ඔය හැමදේම දන්නවනෙ.

මේකා අර මෙගා නාට්‍යවල වගේ ගියපු ඒවම ද කොහෙද ආයෙත් ටෙලි කාස්ට් කරන්න හදනවා. මං ඉසුරුත් ඇදගෙන කාර් එකට ආවා. උෟ පටස් ගාල කාර් එක ස්ටාර්ට් කරගත්තා. ඒ එක්කමයි ඉසුරු මං දිහා බැලුවෙ.

"මොකෝ බං..?"

"බියර් බෝතල් ටික.."

"ඒවා තිබුණාවෙ.. අපි මේ කතන්දරේ ඉවර කරලම ඇවිත් පාරියක් ගනිමු.. ටිකක් සැර ඒවත් එක්ක.. නැත්නම් ඔන්න ඔහේ අල්ලෙ දාමු.. හම් දැන් ඉතිං ලෑල්ල පාගපං.. මට ඩිංගක්වත් පරක්කු වෙන්න බෑ.."

"සුමංගල පාරටද..?"

"ඔව්.. දරුවයි කෙල්ලයි ගෙදර ගෙන්න ඕන.."

"ගෙදර අවුලක් වෙන එකක් නැද්ද රම්.."

"අවුලක් ආවත් කරන්න දෙයක් නෑ.."

කාර් එක, එක තැන රේස් කරල ඉස්සරහට අරගෙන ඉසුරු නයිට් රයිඩර් පාටි එක ඇට් කරන්න ගත්තා.

"එහෙනම් සමීරගෙ ආදරණීය ආදරේ අපි දෙන්නා එක්කම වෙලා අභාවප්‍රාප්ත කරලම දැම්මා. හග්.. හග්.. හා.."

ගියපු ස්පීඩ් එකෙන්ම කිසිම අවුලක් නැතුව අංශක හැත්තෑපහක විතර කෝනෙකින් ඉසුරු කාර් එක සුමංගල

පාරට දැම්මා.. කාර් එක ටිකක් විතර පැද්දිලා ඇලවෙලා ගියත් ඉසුරු භාන්ඩෙ කොන්ට්‍රෝල් කර ගත්තා.

"දැන් එතකොට අපි මේ යන්නෙ..?"

"ඔව්.. අපි දැන් යන්නෙ.."

"ඒ අභාවප්‍රාප්ත උන උගේ ආදරේ අවසාන කටයුතු ටික සිද්ධ කරන්න.."

ඉසුරු උස්සපු අතට පහට පහක් දාන ගමන් මං කිව්වා. සමීරයා මේ වෙලාවෙ පිස්සු හැදිවිටි අබරන් සීයා වගේ මුල්ලක් අල්ලගෙන වැලපෙනව ඇති. ඇයි අප්පා.. මොනව කරලවත් උෟට වැඩේ ගොඩදාගන්න බැරි උනානේ.

* * * * *

සුමංගල පාර දිගේ ඇවිල්ල අපිට හුරුපුරුදු ගේ ඉස්සරහ ඉසුරු කාර් එක නතර කරා. මං ඉස්සෙල්ලම බැහැල, ගෙදර වහල නියන දොර ළඟට ගියා. ගේ ඇතුළෙ නම් මෙලෝ හැලහොල්මනක් නැති පාටයි. අඩුගානෙ පුංචි එකාගෙ සද්දයක්වත් නෑ. මං දොරට තට්ටු කරා.

"අම්මයි පුතයි කොහේ හරි ගිහින් වගේ රම්.."

මටත් ඒ කතාවම අඩුවක් නැතුව හිතට ආවත් මං තව පාරක් හයියෙන්ම දොරට තට්ටු කරා. තට්ටු කරන්නාට දොර ඇරේ කියල කතාවක් තිබ්බට දැන් අලුත්ම කතාව තමයි තට්ටුකරන්නාට තට්ටු වේ කියන එක.

"ක..වු..ද..?"

ගේ ඇතුළෙන් ඇහිව්ව කටහඬ දිලිනිගෙ කියල මං අලුත ගත්තා. ඉසුරු මං දිහා බලල මහපටුහිල්ල උරුක් කරා.

"අපි.."

"අපි කියල කිව්වෙ..?"

දිලිනිගෙ කට හඬට පුංචි බයක් එක්කනු වෙලා කියල මට තේරුනා. මේ මනුස්සයා තට්ටු තනියම දවල් දවසෙ උනත් කොයි තරම් බයකින්ද ඉන්නව ඇත්තෙ. බලන් ගියහම අපේ එකා මොන තරම් සවුත්තු වර්තයක්ද අප්පා.

"කලින් දවසෙ බබාට බෙහෙත් අරන් දුන්නෙ.."

මං එහෙම කිව්වා උනත් ඉස්සරහ දොර ඇරුනෙ තවත් ටික වෙලාවක් ගිහිල්ලා..

"පරක්කු උනාට සමාවෙන්න මල්ලිලා..! ඔයාල ආවෙ..?"

දෙකක් නෑ.. දිලිනි කෙලින්ම ඇහුවා. අපෙත් උදව්වක් ගත්තා කියලා මායි ඉසුරුයි ඉස්සරහ කෙල්ල ඇඹරුනේ නෑ. මගේ හිතට වැදුනම වර්ත ලක්ෂණේ ඒක තමයි. කොහොමටත් අපේ එකාට වැඩිය කෙල්ල ඇඩ්වාන්ස්.

"කෝ බබා..?"

"බබා නිදි.."

"දැන් බබාට කොහොමද..?"

"මල්ලිලාට පිං සිද්ධ වෙන්න හුඟක් දුරට හොඳයි.."

"අපි ආවෙ පුංචි වැඩකට.."

තවත් අනම් මනම් කතා කරල වැඩක් නෑන අවශ්‍ය කතාවට පටාස් ගාල බැහැගන්න ඕන. දිලිනි උනත් දුන්නෙ ඡෝටි ඇන්ඩ් ස්ටීට් උත්තර. මමයි ඉසුරුයි මෙනෙ වැඩ්වෙලා රැඳෙන එකට එයාගෙ මෙලෝ සතුටක් නෑ කියල මට තේරුනා.

"වැඩක්..?"

"ඔව්.. ඔයා දන්නවද මං කවුද කියලා..?"

"නෑ..! එහෙනම් එදා බෙහෙත් ගත්තු දවසෙම මං කතා කරනවනේ.."

බලන් ගියහම ඒකත් ඇත්ත මටනෙ වයර් මාරු වෙලා තියෙන්නෙ..

"මගේ නම රමී.. මාව දන්නෙ නැති උනත් මගේ නම හරි අහල ඇතිනෙ.."

"ඒත් නෑ.. මං ඔහොම නමක් අහල තිබුණෙ නෑ.."

දිලිනි දෙන උත්තර වලට මාව ටිකක් විතර අවුල් උනා. ඉසුරුත් අත් දෙකෙන්ම ඔලුව කහනවා මං දැක්කා. ඒ කියන්නෙ සමීරයා කසාද බැඳල ඉන්න ගැනට කියල නෑ මං ගැන. ඒ උනාට උගේ ප්‍රේමවත්තිට මං ගැන කියල තියෙනවා. ඒකනෙ අර සුදු කෙල්ල මාව අඳුනගත්තෙ.

"හරි එහෙනම් මෙහෙම දෙයක් අහන්නම්.. ඔයා සමීර කියල කෙනෙක්ව දන්නවද.."

කෙල්ල ගැස්සුනා කියල මං හොඳටම දැක්කා.

"සමීර.."

"ඔව්.. ඔයාගෙ හස්බන්ඩ්.."

කෙල්ලගෙ මුණ මල මිනිය වගේ සුදුමැලි උනා. කරන්න ඕන මොනවද, කියන්න ඕන මොනවද කියල හිතාගන්න බැර වෙන්නැති.

"මං තමයි සමීරගෙ මල්ලි..! ඔයා දන්නැති නම් හරි අයියා ඔයාට ඒක කියල නැත්නම් හරි අදවත් දැනගන්න. මං ඉසුරුත් එක්ක ආවෙ, ඔයාවයි දරුවයි ගෙදර එක්කත් යන්න. ඔයාලට මෙහෙම ජීවත් වෙන්න දෙන්න බෑ. තේරුණාද..? ඉක්මනට තීරණයක් ගන්න.. අම්මයි තාත්තයි ගැන මං බලාගන්නම්.. හම්ම.. ඉක්මනට ලැස්ති වෙන්න.."

"ඔ.. ඔයා මොනවද මේ කියන්නෙ.."

දිලිනි පස්සෙන් පස්සට ගිහින් ඉස්සරහ දොර උළුවස්සට හේත්තු උනා.

"ඇයි මං කිව්ව දේවල් වල මුතුත් වැරද්දක් තියෙනවද..? ඔයයි අයියයි දෙන්න මොනවද මේ කරන මල විකාර වැඩ..? රටේ ලෝකෙ මිනිස්සු හිතස්සන වැඩනෙ මේවා.. ආ.. ඒක තේරෙන්නෙ නැද්ද.."

මගේ කතාවෙන් කෙල්ල හොඳටම බයවුණා වගේ. ඔව් ඉතිං කෙල්ල උනත් හිතන්නෙ නැතුව ඇතිනෙ මං මෙහෙම කතාවක් කියයි කියල.

"මේ පුංචි එකෙකුත් එක්ක තට්ට තනියම.. ඉන්න පුළුවන්ද

කියල බලන්න.. එදා රැ වගේ මොනවම හරි හදිස්සියක් උනොත්.. මොකද කරන්නෙ.. කවුරු හරි පාහරයෙක් රැ ජාමෙට ගෙට ආවොත් මොකද වෙන්නෙ.. ආ.. ඔයාල ඇයි මේ වගේ මෝඩ තීරණයක් ගත්තෙ.. අඩුගානෙ මේ පුංචි එකා හම්බ වෙන්න ඉන්නකොටවත් ගෙදර එන්න තිබුණනෙ.. අපේ එකාගෙ ඉතිං ඇහපත තිබුණට මොලේ උඩනෙ මිනිහා වාඩිවෙලා ඉන්නෙ.."

"ස.. සමීරට බනින්නෙපා.."

"උඹට බනින්න නෙමෙයි දෙක තුනක් තලන්නයි ඕන.. හම්.. දරුවවත් අරන් ලෑස්ති වෙන්න.. අවුලක් ආවොත් මං බලාගන්නම්.."

"මට යන්න බෑ.."

"මොකක් යන්න බෑ..? ඇයි ඒ.."

"මං සමීරව කසාද බැඳල නෑ.."

මායි ඉසුරුයි මුණෙන් මුණ බලාගත්තා. එතකොට මේ තරම් අවමගුලක් කරගෙන තියෙන්නෙ කසාද බඳින්නෙ නැතුවද.

"කසාද බැඳල නෑ..? ඔයා මොනවද මේ කියන්නෙ.. දරුවෙකුත් හදාගෙන ඉවර වෙලා.."

"දරුවා සමීරගෙ නෙමෙයි මල්ලි.. සමීර මෙහේ ආවට එයාගෙයි මගෙයි සම්බන්ධයක් නෑ.."

ඇස් ඉස්සරහම හෙණයක් පුපුරල ගියා වගේ මාව ගල් උතා. දෙයි හාමුදුරුවනේ.. මේ මනුස්සයා මොනවද මේ කියන්නෙ.

"සම්බන්ධයක් නෑ..?"

ඒ ප්‍රශ්නෙ මගෙනුයි ඉසුරුගෙනුයි එකපාරටම පිටවුණේ.

"ඔයාලා හිතනවට වැඩිය ලොකු ප්‍රශ්නයක් මෙනත තියෙන්නෙ.. ඒකයි මට එන්න බැරි.. සමීර ගැන ඔයා පුංචි අහිතක්වත් හිතන්නෙපා මල්ලි.. සමීර කියන්නෙ, මිනිස්සු අතරෙ ඉන්න බෝධි සත්වයෙක්.. මනුස්ස වෙසින් ඉන්න දෙව් කෙනෙක්.."

දිලිහි කියන ඒවට දෙන්න, ඕන තරම් උත්තර මගේ ළඟ තිබුණා. මෙයා මේ වල්ගෙ පාගාගෙන. අපේ එකාගෙ තරම් මං නොදන්නවයැ. උඹ මෙයාව ගානට අන්දලා. සමීරයා කොහොමටත් මිම්මටම, නුලට අතින් එවුන්ට අන්දන්න හැබෑ දක්ෂයා. මෙයා කොහෙද ඒවා දන්නෙ.. ඒත් කෙල්ල කියන් යන දේවල් වලින් මේ කතාවෙ අපි නොදන්න මොනවම හරි ලොකු දෙයක් ඇති කියලා මට නිකමට හිතුණා. ඒකයි මං සද්ද වහගෙන දිලිහි දිහා බලන් හිටියෙ. පහුගිය කාලෙ පුරාම වින්ද දුක් කන්දරාව හින්දද කොහෙද ඒ මුණෙ තිබ්බෙ කටුක පරාජිත ගතියක්. ඒත් ඒ හැමදේම මැදින් එයාගෙ ධෛර්යය කැපිලා පෙනුණා.

"එතකොට ඔයාලා කසාද බැඳලත් නැත්නම්, දරුවා සමීරගෙන් නෙමේ නම්.. ඔයාලා දෙන්නා අතරෙ සම්බන්ධෙකුත් නැත්නම්, සමීර මොකටද මෙහේ රිංගන්නෙ..? මිනිහට පාඩුවේ වැඩක් පලක් කරගෙන ඉන්න තිබ්බෙනෙ.."

"ඒක තමයි මල්ලි.. මං ඉස්සෙල්ල කිව්වෙ.. සමීර කියන්නෙ මනුස්ස වෙසෙන් ඉන්න දෙව් කෙනෙක් කියලා.. මේ ලෝකෙ කිසිම කෙනෙක් කරන්නැති පරිත්‍යාගයක් එයා අපි වෙනුවෙන්

කරේ.. ඔයාලා මොනව කිව්වත්, සමීර ගැන මොනව හිතුවත් මං ආත්ම ගානක් එයා ගාව දාසියක් වෙලා හරි ඉපදිලා ඒ ණය ඩිංග ඩිංග හරි ගෙවනවා.. හ්ග්.."

"ඔයා කියනදේ අපිට තේරෙන්නෑ.."

අපි හිතනවට වැඩිය වෙන මොකක්දෝ අමුතුව දෙයක් තියෙනවා කියලා මට යාන්තමට වගේ හිතවිච්ච දේ එහෙනම් හරි.

"මං හැමදේම කියන්නම්.."

එතන ඉඳල දිලිනි කිව්ව කතාව මහා පුදුම එකක්. මේක විශ්වාස කරනවද නැද්ද කියලා මට හිතාගන්න බැරිවුණා. දෙයියනේ අපි මොන තරම් මැට්ටො විදියටද හැසිරිලා තියෙන්නේ. අගය කරන්න ඕන ලස්සන දේවල් අත ළඟ තියාගෙන, අපි ඒවට ගරහා ගරහානෙ ඉඳලා තියෙන්නේ.

"මං හුඟාක් දුප්පත් කෙල්ලෙක්.. මගේ තාත්තා රස්සාව විදියට කරේ වත්තක මුර රස්සාවක්. මගේ අම්මා අංශබාගෙ හැදිලා ඕත්පල වෙලා ඇඳටම වැටිලයි හිටියේ.. මට බාල නංගිල දෙන්නෙකුයි මල්ලියි හිටියා. ඉස්කෝලෙ යන ගමන්ම, එයාලව බලා කියාගන්නයි, ගෙදර තියෙන හැම වැඩක් පලක්ම කරන්නයි මට සිද්ධ උනා. කොයි තරම් අමාරු උනත්, මං ඒ හැම දෙයක්ම කෙරුවෙ හුඟාක් ලොකු සංතෝසෙකින්. මොකද කියනව නම් අපේ දුප්පත් පවුලට මගෙන් කෙරෙන්න ඕන යුතුකම ඒකයි කියලා මං හිතුවා. අනිත් දේ තමයි අපි හැමෝම කෑවෙ, බීවෙ, ඇන්දෙ කරේ.. ඔක්කොම තාත්තගෙ මුර රස්සාවෙන් හම්බවෙව්ව යොව්වම් පඩියෙන්.."

මහා දිග කතාවක ඇරඹුම දිලිනි පටන් ගත්තෙ එහෙමයි. එතකොට මේ කතන්දරේ කොයි කොනටද මගේ සහෝදරයා පැටලිලා ඉන්නෙ කියලා මං හිතන්න ගත්තා. මිනිහා කොහොමද මේකට පටලැවුණේ..? මිනිහට මොකක්ද මේකෙන් තියෙන ප්‍රයෝජනේ.. නිකං අහක යන නයි පෙනවල් ටිකක්ද මේ මිනිහා තමන්ගෙ ඇඟට දාගෙන තියෙන්නේ..? ටිකෙන් ටික හිතද්දි මගේ ඔලුවට ආවෙ ඒ වගේ ප්‍රශ්න තමයි.

"ඒත් මොන තරම් ප්‍රශ්න තිබුණත්, හිතාගන්න බැරි තරම් අගහිඟකම් තිබුණත්, ඒ හැමදේම මැද්දෙන් මගෙ හිත ආදරේ හොයාගෙන ගියා. එතකොට මං හිටියෙන් කෙල්ලෙක්ගෙ අහිංසක සිතූම් පැතුම් වලින් ලස්සනට ලෝකය දකින්න පුළුවන් වයසක.. අපේ ගෙදර තිබ්බ පරිසරයයි, ජීවිතේ ගැටගහගන්න කරන්න වෙලා තිබ්බෙ මහා යුද්ධෙයි හින්ද, මගේ හිතට ඩිංගක් හරි සැනසීම දැනුණේ ආදරේ හින්දයි. ඒ ආදරේ මගේ ජීවිතේට මහා ලොකු ශක්තියක් උනා.."

"කාටද ඔයා ආදරේ කරේ..?"

ඒ ප්‍රශ්නෙ ආවෙ ඉසුරුගෙන්. මිනිහත් මං වගේම ලොකු උවමනාවකින් කතාව අහගෙන ඉන්න හැටි මං දැක්කා. ඇත්තනෙ ඉතිං.. අපිත් පැටලිලා ඉන්න මේ මහා දිග කතාවෙ තුන් තේරවිල්ල හෙමි හෙමිහිට ලිහාගෙන යන්න ඕනනෙ.

"මගේ හිත ගියේ රවීන්ට.. ඒක මගේ පළවෙනි වගේම අන්තිම ආදරේ. රවීනුත් මට පණ ඇරලා ආදරේ කරා. එයා කොයියම්ම මොහොතකවත්, මට දුකක් කරදරයක් දැනෙන්න දුන්නෑ.. මාව සංතෝසෙන් තියන්න රවීන් හුඟාක් කරදර වුණා.

ඒ ආදරේ බල සම්පන්නකම හින්දම, ජීවිතේ ගැන අලුත් බලාපොරොත්තු මට දැනෙන්න ගත්තා.. හැමදේ දිහාම මං බැලුවෙ ලොකු සතුටකින්.."

"ඔය ඔක්කොම හරි කියමුකෝ.. සමීර කොහොමද මෙනෙන්ට ගුවෙන්නෙන.."

තවත් කට පියාගෙන ඉඳල වැඩක් නැති හින්දා මං ඇහුවා. මොකද දිලිනි කියවත් යන මේ කතාවෙ විකාශන කාලය වැඩිවුණොත්, මං ප්‍රමාද වැඩිවෙව් කියලා වගේ අදහසක් මගේ හිතට ඇවිත් තිබුණා. ඒ එක්කම මහා මේරු පර්වතේ වගේ බරට මගේ පපුව උඩට තවත් දෙයක් ඇවිල්ලා තිබුණා. ඒ තමයි මේ කිසිම දේකට සමීරගෙ සම්බන්ධයක් නැත්නම්, මගේ සහෝදරයාගෙ අහිංසක ආදරේ මුළුමනින්ම විනාස කරල දාපු පව මගේ ඇස් ඉස්සරහම පේන්න තිබ්බ එක.

"මං කියන්නම්.. මං කියන්නම්.. මගේ ආදරේ දිනා ගත්තු රවීන්ගෙ, හොඳම යාලුවා උනේ සමීර.. රවීන් එක්ක, මාව බලන්න එයක් නිතරම ආපු හින්දා.. රවීන්ට තරමටම නොවුණත් මං එයාටත් ලංවුණා. ඒ හුභාක් ලොකු සහෝදර බැඳීමකින්.. ඔයා මොනව කිව්වත් අදටත්, මේ මොහොතෙන්, හෙටටත් මං සමීරව දකින්න බෝධි සත්වයෙක් විදියට.. මං එහෙම කියන්නෙ ඇයි කියලා තව ඩිංගකින් ඔයාලට තේරෙයි. දන්න අලුතන කෙනෙක්ගෙන් උනත් උදව්වක් ඉල්ලුවහම මිනිස්සු කර ඇරල යන්නෙ හිතක් පපුවක් නැති විදියට. අන්න ඒ වගේ වෙලාවක, වෙලාවල් වලදි.. අහසින් පියඹාගෙන ආපු, දේවදූතයෙක් වගේ සමීර මගේ ළඟින් හිටියා. අඩුම ගානෙ රවීන්වත් මගේ ළඟ

හිටපු නැති වෙලාවෙ, මට යෝධ ශක්තියත් උනේ ඔයාගෙ සහෝදරයා.. ඒක අදටත් එහෙමයි.."

"එතකොට රවීන් කෝ දැන්..?"

මං අහපු ප්‍රශ්නෙට කෙල්ලගෙ ඇස්වලින් කළු කඩත් වැටුණා. ඒ දේ දැකල මට වගේම ඉසුරුටත් අප්පටි ගියා කියලා මට තේරුණා. අහන්න තිබ්බ හොඳම ප්‍රශ්නෙ ඒක උනත්, මං ඇහුවෙ මහා තකකීරු ප්‍රශ්නයක්ද කියලා මට හිතුණා. මොකද කියනව නම් කවදාවත් නැති විදියට මගේ පපුවට මොකක්දෝ නොතේරෙන බයක් දැනෙන්න ගත්තා. මේ කියන විදියට දැන් රවීන් ජීවතුන් අතර නැද්ද කියන ප්‍රශ්නෙ මගේ ඇස් ඉස්සරහටම ආවා.

"රවීන්..? රවීන් දැන් ලංකාවෙ නෑ.."

දිලිනි ලොකු හුස්මක් පපුව ඇතුළට අරන් මාවයි ඉසුරුවයි පාවෙලා යන තරමටම හයිසෙන් පිට කරලා දැමීමා. මොකක්ද බං ඒ කතාවෙ තේරුම.. මං ඉසුරු දිහා බැලුවා. උෟ බලන් හිටියෙ දිලිනි දිහා.

"ලංකාවෙ නෑ..?"

"ඔව්.. ඒකට හේතු සෑහෙන්න තියෙනවා.. එයා ලංකාවෙ නැත්තෙ එයාගෙ වැරද්දක් හින්ද නෙමෙයි.."

"එහෙනම්..?"

"මගෙයි රවීන්ගෙයි සම්බන්ධෙ දැනගත්තහම රවීන්ගෙ භාක්තා, මේ ලෝකෙ තියෙන හයානකම දේ අත්විත්දා වගේ

හැසිරෙන්න ගත්තා. ඔයාලා අහල ඇතිනේ.. සමරසේකර මුදලාලි.. එයා තමයි රවීන්ගෙ තාත්තා.."

පිස්සු නැත්නම් හොඳයි.. සමරසේකර මුදලාලිත් මේකට පටලැවිලද..? සමරසේකර මුදලාලි කියන්නෙ අංක එකේ කෝටිපති ව්‍යාපාරිකයෙක්.. ඒත් රවීන් කියන්නෙ සමරසේකර මුදලාලිගෙ පුතා කියලා මට මීටර් උනේ, දිලිනි මේ කතන්දරේ කිව්වට පස්සෙ. කොහොම උනත්, මේ ආදරේ පල හිලව්ව මැව් වෙන එකක් නෙමෙයි කියලා බැලූ බැල්මට මට තේරුණා. ආදරේට මිල මුදල් බාධාවක් වෙන්නෑ කියලා කවුරු කොහොම හිතුවත් ඒක බාධාවක් තමයි. අනික දිලිනිගෙයි, රවීන්ගෙයි අතරෙ තිබ්බ ඇති නැති පරතරය මහා විශාල එකක්. ඒ දේ අතරට පියවන්න පුළුවන් තරමෙ දෙයක් එයාලට හොයාගන්න බැර්වෙන්න ඇති.

"මගෙයි, රවීන්ගෙයි සම්බන්ධෙ හින්ද වැඩියක්ම කරදර සිද්ධ වුණේ මගේ තාත්තාට.. සමරසේකර මුදලාලි අපේ දුප්පත් ගේ ඉස්සරහටම ඇවිත්, අපි ඔක්කොම පණ පිටින් වළලනවා කියලා තර්ජනේ කරා.. අපේ උදව්වට කුරා කුඹියෙක්වත් හිටියෙ නෑ. නෑදෑයෝ කියලා ජාතියක් හිටියත් ඒ හැමෝම මේ ප්‍රශ්නෙදි අහක බලා ගත්තා. හුඟාක් අය ඉරිපියාවෙ පිපිරුවා. මං රවීන් එක්ක යාලු උනාට. මං වගේ අන්ත අසරණ එකියක් ඒ වගේ රාජ කුමාරයෙකුට ලංවුණ එක අපේ පැත්තෙ හුඟ දෙනෙකුට ඔරොත්තු දුන්නෑ.. සමරසේකර මුදලාලි ඇවිත් තර්ජනේ කරනකොට උනත් කවුරුත් අපිට උදව් කරන්න ආවෙ නැත්තෙ ඒකයි. අපිට කියලා කිසිම රැකවරණයක් තිබුණෙ නෑ. මේ හැමදේම එකින් එක ඔයාලට කියන්නෙ මං හිටපු තත්වෙ

ඔයාලට තේරුම් ගන්නවන්න. ඒ වගේම සමීර මොන තරම් උදව්වක්ද මට කරේ කියනෙක පහදලා දෙන්න.."

"තමන්ගෙ දරුවා, ඔයත්තෙක්ක පැටලුන එකට සමරසේකර මුදලාලිට කේන්ති එන එක අපිට තේරුම් ගන්න පුළුවන්.. ඒත් ඔයාලව පණ පිටින් වළලනවා කියලා කියන්න තරමෙ හයියක් මිනිහට ආවෙ කොහොමද..? ඔයාල පොලීසියට කිව්වෙ නැද්ද..?"

මෙව්වර වෙලා මහොෂධ පඩිතූමා වගේ ඉඳලා ඉවර වෙලා අන්තිමට හබ්බ ගොන් ප්‍රශ්නයක් ඉසුරු ඇහුවා. දැන් කාලෙ මිනිහෙක් විහිලුවටවත් පොලීසියට යනවද..? ඔලුව තියෙන කිසි එකෙක් යන්නෑ.. ඇයි ඉතිං පැමිණිල්ල දාන්න යන එකානෙ ඉස්සෙල්ලම ඇරෙස්ට් කරන්නෙ..?

"පොලීසි ගිහින් මේ ප්‍රශ්නෙ විසඳගන්න බෑ කියලා මං දැනත් හිටියා. ඒකෙන් වෙන අවනම්බුවත් එතෙන්නෙ මගෙ ජීවිතේට.. මොනවා උනත් තමන්ගෙ එකම දරුවා මේ වගේ හිඟන පවුලකින් ගැහු ගන්න ගියහම ඕනම දෙමව්පියෙක් තීර්සන්නු බවට පත්වෙනවා.. අපි උනත් ඒ තත්වට පත්වුණොත් අපේ දරුවා වෙනුවෙන් අපි ගන්නෙ ඒ තීරණේම තමයි.. හැබැයි ඒ හැමදේටම වැඩිය තවත් දෙයක් තිබුණා.. සමරසේකර මුදලාලි කේන්ති ගස්සවන්න.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"මගේ තාත්තා මුර රස්සාව කරේ සමරසේකර මුදලාලිගෙ පොල් වත්තෙ.."

කාල වරෙන්කො.. මේ පටලැවිල්ල නම් එසේ මෙසේ ගිහින්

දිග ඇරෙන අවමගුලක් නම් නෙමෙයි වගේ. මං මුලින් මුලින් හිතාගෙන හිටියට වැඩිය මේ කතාවේ අවසානය අපිව සම්පූර්ණයෙන්ම හිර කරලා දාලා තියයි වගේ. බලන් ගියහම මේක මහා විසාල මකුලු දැලක්නේ.

"අපේ ආදරේට, අපේ උදව්වට කුරා කුඹියෙක්වත් හිටියෙ නෑ කියලා මං ඔයාලට කලින් කිව්වා.. ඒවට හේතුවත් මං කිව්වා. ඇත්තම කියනවනම් අපිට උදව් කරන්න කට්ටිය බයවුණා. ඒත් ඒ හැමෝටම වැඩිය මහා ශක්තියකින් අපිට උදව් කරේ එකම එක්කෙනයි. මුළු ලෝකෙම අපිට හතරුවෙලා ඉන්දෙද්දි, අපේ පැත්තට හිටියෙ ඔයාගෙ සහෝදරයා විතරයි. මටයි, රවීන්ටයි ජීවිතේ එපා වෙලා තියෙද්දි, මේ ආදරේ හින්දම අපි දිවි හානි කරගන්න හිතද්දි, ජීවත්වෙන එකේ වටිනාකම ගැන කියල දීලා, අපිව ධෛර්යමත් කරල, අපේ ළහින් හිටියෙ ඔයාගෙ අයියා විතරයි.. එයා සමරසේකර මුදලාලිට බිංදුවක්වත් බය උනේ නෑ.. අපිට තිබ්බ මහ විසාලම හයිය ඔයාගෙ අයියා.."

දිලිනිගෙ කතාවත්තෙකක්ම මොකක්දෝ ලොකු නොතේරෙන දුකකින් පපුව හුරනවා වගේ හැඟීමක් මට දැනුණා. මං ඉසුරු දිහා බැලුවෙ ඒකෙන් අත් මිදෙන්න වගේ. ඒත් ඉසුරුත් මුණ හතරැස් කරගෙන මේ හැමදේම සාවධානව අහන් ඉන්න හැටි මං දක්කා.

"අපේ ආදරේට තිබ්බ ලොකුම බාධාව උනේ මගේ දුප්පත්කමයි, මගේ අහිංසක තාත්තාගේ මුර රස්සාවයි.. කෝටි ගානක දේපල මිල මුදල් තියෙන බලවත් කෙනෙක් තමන්ගෙ එකම පුතාට, තමන්ගෙ වත්තෙ මුර කාරයගෙ දුවව ලංවෙනකන්

බලන් ඉන්නෙ නෑ කියලා අපි තේරුම් ගත්තෙ හුඟාක් පරක්කු වෙලා. අපි හිතුවෙ අපේ ආදරේ ශක්තියෙන් මේ මුළු ලෝකෙම දිනන්න පුළුවන් වෙයි කියලා.."

දිලිනිගෙ මුණ තිබ්බෙ ලොකුම ලොකු විඩාබර බවක්. එයාගෙ බබාත් නින්දෙන් ඇහැරලා අඩද්දි.. දරුවන් නලවන ගමන් තමයි දිලිනි ආයෙත් කතාව පටන් ගත්තෙ.. ඒත් කතාවේ හොඳම හරියට තාම ඇවිල්ලවත් නෑ කියලා, මේ කියපු ටික අහන්න ඉඳපු මට තේරුණා.

"ඒත් ඒක එහෙම උනේ නෑ.. අපේ ආදරේ කඩල බිඳල දාන්න පුළුවන් තරම් උත්සහ කරලා, අත්තිමේදි රවීන්ගෙ තාත්තා තේරුම් අරන් තිබුණා, මුං දෙන්නව මේ ආත්මේදි නම් වෙන් කරන්න බෑ කියලා.. ඒක හින්දම එයා අපි දෙන්නටම හොරෙන් මාස්ටර් ජලෑන් එකක් ගහලා තිබුණා. අපි කවදාවත් ඒවගේ පැත්තක් ගැන හිතුවෙ නෑ. දවසක්.. සමරසේකර මුදලාලි, මාව හම්බවෙන්න ආවා.. ඇවිත් හුඟාක් හොඳට මාත්තෙක්ක කතා කරා. අපේ ගෙදර ඉස්කෝප්පුවටම ඇවිත් තාත්තා එක්කත් කරහක් නැතුව කතා කරා. ඒ වෙනකොට තාත්තා මුර රස්සාවෙනුත් දොට්ට දාලයි තිබුණෙ. මුදලාලි කිව්වා තාත්තට ආයෙ රස්සාවට එන්න කියලා.. ඊට පස්සෙ තමයි රවීන්ගෙ තාත්තා, අපි හිතෙකින්වත් හිතපු නැති දෙයක් කිව්වෙ.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"හිතට හුඟාක් අමාරු වුණත්, රවීන්ට තියෙන ආදරේ හින්දම අපේ ආදරේට කැමැත්ත දෙනවා කියලා කිව්වා.. ඒ දේ

අහලා මටයි රවීන්ටයි දැනුණේ පුදුමාකාර සතුටක්.. අපේ ආදරේ මේ මුළු ලෝකෙම ජයගත්තා වගේ කියලා මට දැනුණා.."

දිලිනිටයි රවීන්ටයි එහෙම දැනුණට මේ රමීට නම් ඔය වගේ සිතුවිල්ලක් පැත්ත පළාතකටවත් ආවේ නෑ. ඇයි කියලද ඇහුවේ.. ඒ කියපු කතාවෙම, මහා ගේම් එකක් තියෙනව කියලා ඕන කිරි සප්පයෙකුට තේරෙනවා. ඒත් ඒ වෙලාවේ ආලෙන් අන්ධවෙලා හිටපු මේ කොල්ලටයි, කෙල්ලටයි ඒක තේරෙන්නෙ නැතුව ඇති.. ඇයි ඉතිං තමන්ගෙ පණ සරි ආදරේට සමරසේකර මුදලාලි කැමති උනා කිව්වහම ඉතිං මහජන සම්පත පිට පිට දෙපාරක් ඇදුනා වගේනෙ.

"ඊට පස්සෙ..?"

"හැබැයි මුදලාලි අපිට කැමත්ත දුන්නෙ එක පොරොන්දුවක් පිට.."

"පොරොන්දුවක්..?"

"ඔව්.. ව්‍යාපාර කළමනාකරණය පිළිබඳ උපාධියකට අවුරුදු දෙකකට රවීන්ව ඕස්ට්‍රේලියාවට යන්න වෙනවා කිව්වා. මුදලාලිට වෙන දරුවොත් නැති එකේ, මුදලාලිගෙ ව්‍යාපාර කටයුතු බලා කියා ගන්න හිටියෙන් රවීන් විතරක් නිසා, අපිට වෙන කරන්න දෙයක් තිබුණෙත් නෑ. මුදලාලි කියපු දේට කැමති වෙනවා ඇරෙන්න.. අතික කොයි පැත්තෙන් බැලුවත් ඒක සාධාරණ ඉල්ලීමක් කියලා අපිට හිතුණා. මුදලාලි කියන විදියට දේවල් සිද්ධ උනොත් රවීන් ඕස්ට්‍රේලියා ඉඳල ආපු ගමන් අපේ මැරේජ එක කරනවා කියලා, සමරසේකර මුදලාලි පොරොන්දු උනා.."

මුදලාලි කලබල නැතුව ලස්සනට ආකිටෙක්ව කෝප් එකක් කරලා වගේ ඇඳල තියෙන්නෙ මාස්ටර් ප්ලෑන් එකක්ම තමයි. ඒක අයෙ කවුරුවත් රමීට අමුතුවෙන් කියල දෙන්න ඕන නෑ.. රමී ඔය වගේ මාස්ටර් ප්ලෑන් නොගැහුවත්, ඕන තරම් ඔය වගේ දේවල්වල අත්දැකීම් ලබල තියෙනවා..

"ඔය හැමදේම හරි.. ඒත් ඔයාලා දෙන්නම ඔලුව පාවිච්චි කරල නෑ.. මේ හැමදේටම මුල ඒකයි.. ඒත් මට දැනගන්න ඕන.. ඔය හැමදේම අතරෙ සමීර කොහොමද මේකට පටලැවුණෙ කියලා.."

මගේ ඔලුවේ මෙව්වර වෙලා කරක් ගහහා තිබ්බ ප්‍රශ්න මං ඇහුවා. මේ කතන්දරේ එහෙත් මෙහෙත් කපලා කොටලා සංකීර්ණ කරලා ගත්තහම මට ඉතුරු වෙන එකම දේත් ඕකනේ.

"මං ඔයාලට කලිනුත් කිව්වනේ අපේ උදව්වට හිටියෙ සමීර විතරයි කියලා.. ඒක හින්ද මේ සිද්ධ වෙලා තියෙන අලුත්ම තත්වෙ ගැන අපි දෙන්නම සමීරට කිව්වා. එයා කොහොමටත් අපි දෙන්නටම වැඩිය ඔලුව පාවිච්චි කරන කෙනෙක්.. එයා ගත් කටටම කිව්වා.. මේක උගුලක් රවීන් රට යවන්න එපා.. මේකට කැමති වෙන්න එපා කියලා.. ඒත් ඉතිං මේ දේට කැමති නොවී, අපිට වෙන කරන්න දේකුත් තිබ්බෙ නෑ.. ඒ ගැන පැහැදිලි වැටහීමකුත් අපිට තිබ්බෙ නෑ.. ඒක හින්ද අපේ ආදරේ ගැන තීරණයක් ගන්න වෙලාවෙදී පළවෙනි පාරට සමීර කියපු දේ අහකට දාලා, අමාරුවෙන් උනත් මේ වෙන්වීම දරාගන්න අපි දෙන්නා තීරනේ කරා.. ඒත් සමීර නම් මේ තීරණේට බිංදුවක්වත් කැමති උනේ නෑ.. එයා අපිට බැන්නත් එක්ක.."

මොනවා උනත්, මගේ සහෝදරයා මං වගේම මීටරේ කියලා මේ හැම කතාබහකින්ම ඔප්පු වෙනවා.. මගේ හිතට මේ හැමදේම අතරෙ ආපු ලොකුම දුක තමයි මේ හැමදේම තේරුම් ගන්න මං මේ තරම් පරක්කු උනේ ඇයිද කියලා..?

"දැනට මාස දාසයකට කලින් රවීන් ඕස්ට්‍රේලියා ගියා.. එයා ළඟ ඉන්නකොට වගේ නෙමෙයි, එයා මගේ ළඟ නැති උනහම මට ඒක දරාගන්න බැරි උනා. මට දැනුණේ පුදුමාකාර අසරණකමක්. ඒ අසරණකම අත්ත අසරණකමක් වුණේ, රවීන් ඕස්ට්‍රේලියා ගිහින් මාසෙකට විතර පස්සෙ, මගේ බඩේ දරුවෙක් ඉන්නවා කියලා දැනගත්තහම.. රවීන්ගෙයි, මගෙයි ආදරේ ප්‍රතිඵල මේ තරම් ඉක්මනට ඵල දරයි කියලා මං හිතෙකින්වත් හිතුවෙ නෑ. මට දැනුණේ මගේ මුළු ලෝකෙම කඩාගෙන වැටුණා වගේ. දැන් රවීනුත් මං ළඟ නෑ. මං මොනවා කරන්නද..? මං දැන් කොහොමද ලෝකෙට මුණ දෙන්නෙ.. ඔය වගේ ප්‍රශ්න ගොඩාක් එක්ක මං අත්ත අසරණ උනා.."

"ඔයා රවීන්ට කතා කරලා මේ ගැන කිව්වෙ නැද්ද..? රවීන්ට ගෙන්න ගන්න බැලුවෙ නැද්ද..?"

"මං ඉස්සෙල්ලම කරේ ඒක. ඒත් මගේ අවාසනාවට එයාට අවුරුදු දෙක ඉවරවෙකල් ආපහු ලංකාවට එන්න විසා ගන්න බෑ.. මං හිතන්නෙ මොන විදියකට හරි මුදාලලි ඒක කරලා තියෙනවා. සමහර විට මුදලාලිට වෙන මොකක් හරි ප්ලෑන් එකක් තියෙන්න ඇති, රවීන්ට අවුරුදු දෙකකට ඕස්ට්‍රේලියාවල හිර කරලා.. ඒත් මේ අහම්බෙන් වෙච්ච දෙයින්, මුදලාලිට ලොකු වාසියක් ආව වගේම, මුදලාලි රවීන්ට හිර කරපු එකේ බරපතලකම මට දැනුණා.

"මුදලාලි මේක දැනගත්තද..?"

"නෑ.."

"ඇයි ඔයා එයාට කිව්වෙ නැත්තෙ..?"

"මට මේ ගැන කතා කරන්න කාත් කවුරුවත් හිටියෙ නෑ.. මට හිටියෙ අපේ ආදරේට මුල ඉදන්ම උදව් කරපු සමීර විතරයි.. සමීර කිව්වා.. මුදලාලිට මේ ප්‍රශ්න නොකියා හිටියොත් හොඳයි කියල.. මොකද මං මේක මුදලාලිට කිව්වොත්, මේ ලැබෙන්න ඉන්න දරුවා අවජාතක දරුවෙක් කියලා මුළු ගමටම කැගහලා කියයි.. මොකද රවීනුත් ළඟ පාතක නැතුව මේ වෙච්ච දේ ගැන ගමේ මිනිස්සු රටේ නැති කතා කියයි කියලා.. ඒක හින්දා මට තේරුණා සමීර කියන දේ හරියි කියලා.. ඒ නිසාම හැමදේම කරබාගෙන දරාගන්න මට පුළුවන් උනා.."

"රවීන්ට මොනවම කරල හරි ලංකාවට එන්න බැරි උනාද..?"

"රවීන් හුඟාක් උත්සාහ ගත්තා. ඒත් ඒ එකක්වත් හරි ගියේ නෑ.. පස්සෙ එයා ක්‍රිස්මස් දූපත් හරහා එන නැවක නැගලා එන්න ලෑස්ති වුණා හොරන්ම. මම මේ පත්වෙලා ඉන්න තත්වෙ ගැන එයා සැහෙන්න පසුකැවුණා. මේ ගැටලුවට තියෙන එකම විසඳුම රවීන් ලංකාවට ඇවිත් මාව බඳිනෙක ඇරෙන්න වෙන එකම උත්තරයක්වත් පේනතෙක් මානෙක තිබ්බෙ නෑ.."

මිනිස්සුන්ට, අපි දන්නෙ නැති, අපි හිතෙකින්වත් හිතන්නෙ

නැති ප්‍රශ්න කොටුවර තියෙනවද කියලා දිලිනිගෙ කතාව අහන් ඉදිදි මට තේරුණා.

ඇත්තටම මේ වගේ ප්‍රශ්නයක් තමන්ගෙ ජීවිතේට එබුණොත් ඕනම ගැනියෙක්, පිරිමියෙක් සම්පූර්ණයෙන්ම අසරණ වෙනවා. ඒකෙ ආයෙ අලුතින් කියන්න තරමෙ දෙයක් නෑ. අපිට උනත් එව්වරයි..

"රවීන් එයා නැවතලා හිටපු තැනින් මහ රෑ එළියට ඇවිල්ලා. කොහොම හරි වරායට රිංගගෙන, හැංගිලා එන්නයි හිතාගෙන හිටියෙ. ඇත්තටම වෙන විකල්පෙකුත් රවීන්ට තිබ්බේ නෑ. ඒත් ඒ ගමන කොයිතරම් භයානකද කියලා හිතෙද්දි මාව වෙවිලලා ගියා. ඒත් රවීන් එන එක වළක්වන්න ක්‍රමයක් මට තිබුණෙත් නෑ. අනිත් දේ තමයි මං නින්දාවට පත්වෙන එකෙයි, මගේ ගැලවීමෙයි හැමදේම තිබ්බේ රවීන් ලංකාවට එන එක මත.."

කතාව කියාගෙන කියාගෙන යද්දි මුලින් තිබ්බ කලබල ගතිය දිලිනිගෙන් අපි දැක්කෙ නෑ. අභාග්‍ය සම්පන්න දේවල් වලටම මුණදීලා එයා ඩිංගක් විතර ශක්තිමත් වෙලා කියල මටයි ඉසුරුටයි තේරුණා. අනික දිලිනි කතා කෙරුවෙ හුභාක් හෙමිට උනාට, එයා කියපු හැම වචනයක්ම අපිට පැහැදිලිම ඇහුණා. කොහොම උනත් මේ අභාග්‍ය සම්පන්න කතන්දරේට මගේ සහෝදරයා ගැටිව්ව තැන, තව ඩිංගකින් මතුවේවි කියලා මට අහම්බෙන් වගේ හිතුණා. මොකද කියනව නම් කතන්දරේ අමාරුම හරිය දැන් තමයි පටන් ගන්න යන්නෙ.

"ඒත් සමීර ඒ හැමදේම වෙනස් කරා. රවීන් ආපහු එන එකේ භයානකකම මටයි, රවීන්ටයි පැහැදිලි කරලම කිව්වා.

සමර විට ජීවිතේ උනත් නැතිවෙන්න පුළුවන් කිව්වා. කස්ටම් එකට හරි පොලීසියට හරි අහුවුණොත් අවුරුදු ගානකට හිරේ යන්න වෙයි කිව්වා.. එතකොට තියනෙ ප්‍රශ්න දෙගුණ තෙගුණ වෙයි කිව්වා.. නීත්‍යානුකූල විදියට කොහොම හරි එන්න පුළුවන්ද කියල විතරක්, බලල ට්‍රයි කරමු කිව්වා.."

දැන් බලන් ගියහම අපේ එකා මේ ප්‍රශ්නෙ කරටම අරගෙන ගේටම බැහැලා වගේ.. බලමුකෝ තව ඉස්සරහට..

"ඉතිං.."

"සමීර කියපු විදියට නීත්‍යානුකූලව රවීන්ට අවුරුදු දෙක ඉවරවෙනකල් එන්න බෑ කියලා මාස දෙක තුනක් යද්දිම අපි තේරුම් ගත්තා. ඒකෙන් උනේ අපි දෙන්නා තවත් මානසිකව කඩාගෙන වැටුණ එක විතරයි. මම නම් හිටියෙ පිස්සු හැදෙන්න ඕන්න මෙන්න වගේ. හැමදේම ඔය විදියට සිද්ධවෙද්දි, දවසින් දවස මං නින්දාවට, හිතාවට ලක්වෙන්න ඕන්න මෙන්න කියල තියෙද්දි ඉටු දෙවියෙක් වගේ මගේ පිහිටට ආවෙ සමීර. එයා අපේ තාත්තටයි, අම්මටයි මේ හැමදේම වැඩිහිටියෙක් වගේ තේරුම් කරලා දුන්නා. ඊට පස්සෙ එයා, කොරියාවෙන් කුලියට ගෙදරක් අරගෙන මාව එහේ නවත්තලා, මාව බලා ගත්තා. කොරියාවෙ හැමෝම හිතුවෙ මායි, සමීරයි අලුත බැලපු ජෝඩුවක් කියලා.. සමහර දේවල් මිනිස්සු එයාගෙන් අහද්දි එයා හිතාවෙලා ඒ හැමදේම දරාගත්තා.."

"එතකොට ඇයි මෙතෙක්ට ආවේ..? මෙතෙක්ට වැඩිය කොරියාව ආරක්‍ෂා සහිතයිනේ.. අපි උනත් ඔයාලව හොයාගත්තෙ

කොරියාවේදී නෙමෙයි මෙතේදී.. මෙනත කිසිම ආරමාදක් නෑනෙ.."

"රවීන්ගෙ තාත්තට අපි ගැන ඉව වැටිලා තිබ්බා.. මං ගැන හොයන්න මිනිස්සුන් දාලා තිබ්බා.. ඒක හින්දම බබා හම්බවෙව්ව හැටියෙම මං මෙතේට ආවා.. මේ දරුවා හම්බවෙන්න ඉස්පිරිතාලෙ ඉන්දෙද්දීත් හැම දෙයක්ම හොයල බලලා කරේ සමීර.."

එතනින් එහාට දිලිනි කතාව නොකිව්වත් වෙලා තියෙන දේ මං තේරුම් ගත්තා. එහෙනම් හැම දෙයක්ම සිද්ධවෙලා තියෙන්න ඔය විදියට. මං ඉසුරු දිනා බැලුවා. උඹ හිටියෙ උතුර දකුණ මාරුවෙලා වගේ.

"එදා රැ ඔයාලා දෙන්නා මට හුඟාක් ලොකු උදව්වක් කරා.. ඒ මේ දරුවා හොඳටම අසනීප වෙලා ඉන්දෙද්දී.. සමීර වගේම ඔයාලාත් හුඟාක් හොඳ ගතිගුණ තියෙන දෙව්වරු වගේ අය.. ඔයාලගෙ ඒ හිත හොඳකමට පිං සිද්ධ වෙනවා.. ඔයාලට කවදාවත් වරදින්නෙ නෑ.. අපි වගේ අන්ත අසරණ කාලකන්නියො මේ තත්වෙන් හරි පණ පිටින් ඉන්නෙ ඔයාල වගේ හිත උණුවෙන අය හින්දා.. මේ හැමදේකම පින්, ඔයාලට මේ ආත්මේදීම හම්බවෙයි.."

හැමදේම අහන් හිටියට පස්සෙ මටයි ඉසුරුටයි එතන තවත් රැදිල ඉන්න උවමනාවක් තිබ්බෙ නෑ. ඒක හින්දම මං පුටුවෙන් නැගිට්ටා.

"අපි එහෙනම් යන්නම්.. ඔයා පරිස්සමට ඉන්න.."

ඉස්සරහට කරන්න තියෙන හුඟාක් දේ ඇස් ඉස්සරහ වගේ හිතේ මැවෙද්දී, දිලිනිගෙ අන්ත අසරණ මුණ දිනා බලලා මායි ඉසුරුයි කාර් එක ළඟට ඇවිදගෙන ආවා.

"තව දෙයක් මට ඔයාලගෙන් අහන්න තියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"සමීර කියන්නෙ බෝධි සත්වයෙක් කියල මං කියපු දේ වැරදි නෑ නේද..?"

ඒ ප්‍රශ්නෙ අහනකොට මෙව්වර වෙලා හිතාවක් තිබ්බෙ නැති දිලිනිගෙ මුණෙ පුංචි හිතාවක් තිබ්බා.

"නෑ දිලිනි.. ඔයා එහෙම හිතපු එක සියට පන්සියක් හරි.. අපි තමයි වැරදි.. ජීවිතේ හුඟ දවසකට පස්සෙ, හුඟ කාලෙකට පස්සෙ අපිට හොඳටම වැරදුණා.. ඩිංගක් නෙමෙයි.. නැති වෙන්නම වැරදුණා.."

එහෙම කියන ගමන් මං කාර් එකට නගිද්දීත් ඉසුරු කාර් එක ස්ටාර්ට් කරලා ඉවරයි.

"ඉසුරු.."

"ඇයි රම්..?"

"මේ වෙව්ව දේ මට දරාගන්න බෑ.. මේ තරම් ලොකු වැරදීමක් මගේ ජීවිතේ කවදාවත් වෙලා නෑ.. ඡන්.. හරි අපරාධයක් උනේ.. මට හිතාගන්න බෑ ඉසුරු.."

මායි ඉසුරුයි දිලිනිව හම්බවෙන්න ආවෙ, සමීරගෙ ආදරේ හත් දවසෙ දානෙ දෙන්න.. ඒත් මේ අන්තිමට වෙලා කියෙන්නෙ මොනවද..? හැමදේම මගේ ඇස් ඉස්සරහ මටම පඩිසන් දීලා තිබුණා. රත්තරං වටිනා ආදරයක් විනාස කරලා දාපු පවත් ඒ පිටටම ගොඩ ගැහිලා තිබුණා.

"මෙහෙම දෙයක් වෙලා ඇති කියලා අපි හිතෙකින්වත් හිතුවෙ නෑනෙ රමී.."

"ඒක තමයි මේ වෙච්ච දේ මටත් අදහගන්න බැරි.. හැබැයි ඉසුරු, මේකෙන් එක දෙයක් ඔප්පු උනා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"සමීර කියන්නෙ මගේ සහෝදරයා.. ඒත් හාල්පාරුවෙක්, අපතයෙක් කියලා මං උභ පැත්තකට දාලා තිබුණා.. උඹ මහ අංචපාලයෙක් කියලා මං උභ දස වද දීපු අවස්ථා ඕන තරම් තිබුණා.. ඒත්.. ඒත්.."

කතා කරගෙන යද්දි මගේ කටහඬ බිඳිලා ගියා. ජීවිතේ ගෙවිල ගියපු අවුරුදු ගණනාවකට පස්සෙ, මගේ ඇස්වලින් උණුම උණු කඳුලක් කඩාගෙන වැටුණා.

"ර.. රමී.. දෙ.. දෙයියනේ.. ඇයි මවං මේ..?"

"නෑ ඉසුරු.. මට මාර දුකයි.. මං කවදාවත් පිළිගත්තෙ නෑ.. සමීර කියන්නෙ මගේ සහෝදරයා කියලා.. මගේ ජීවිතයේ අන්තිම පහළ තැනකට එයා ව දාලා, පාගල, මිරිකලා විනාස කරල දාලයි මං තිබුණෙ.. ඒත්.. ඒත්.."

"අපි මොනව හරි කරමු රමී.."

"කරන්න ඕන.. ඉසුරු කරන්න ඕන.. උඹ දන්නවද මට වැඩිය සමීර උසස් කියලා මං දැන් පිළිගන්නවා.. එයා මට වැඩිය ටැලන්ටඩ් කියලා මං පිළිගන්නවා. එයා අදහන්න වටිනවා කියලා මං දැන් පිළිගන්නවා. මං කොයි තරම් පහත් මිනිහෙක්ද ඉසුරු.. හේ.. මං කොයි තරම් සවුත්තු මිනිහෙක්ද..?"

"රමී..? මොනවද මේ කියවන්නෙ..? මොකද මේ වෙලා කියෙන්නෙ..? අපි කිසිම දෙයක් දැනගෙන හිටියෙ නෑනෙ.. අපි මෙලෝ දෙයක් දන්නැතුවනෙ හැමදේම කරේ.. කොටින්ම අපි බැලුවෙ සමීරට හොඳක් කරන්න මිසක නරකක් කරන්න නෙමෙයිනෙ.."

"නෑ ඉසුරු.. මං කවදාවත් සමීර කියන කිසිම දෙයක් අහල නෑ.. ජීවිතේට මිනිහගෙ දේකට ඇහුම්කන් දීල නෑ.. අඩුම ගානෙ අද ගෙස්ට් එකෙන් එළියට එද්දි 'හැමදේම කියන්නම්' කියල කියද්දිත් අපි සමීරව දාලා ආවා.. මං ඒ වෙලාවෙවත් ඩිංගක් නතර උනා නම්.."

"රමී.. උඹේ අතේ වැරද්දක් නෑ.. උඹ ඇයි ඔය තරම් පසුතැවෙන්නෙ.. මං ඉස්සෙල්ලත් කිව්වනෙ බං.. අපි කිසිම දෙයක් ගැන දැනගෙන හිටියෙ නෑ කියලා.."

"කිසිම දෙයක් දැනගෙන හිටියෙ නැත්නම් අපිට පාඩුවෙ ඉන්න තිබුණා.. අපි කෙරුවෙ අහස පෙළොව උහුලන්නෙතැනි අපරාධයක්..?"

"අපරාධයක්..?"

ඉසුරුගෙ ඇස් දෙක ලොකු වෙනවා මං දැක්කා. කාර් එක්ස් වෙගෙන් ඩිංගක් ඩිංග අඩුවුණා. මං කිව්ව දේ උගේ පපුව මැදටම වැදුණා වගේ.

"ඔව්.. අපි සමීරගෙ ආදරේ විනාස කරා ඉසුරු.. මගේ සහෝදරයගෙ ආදරේ මං නැති කරා.. මිනිහට ශක්තියකට කියලා තියෙන්න ඇත්තෙ මේ ආදරේ විතරයි.. මිනිහා මොන තරම් අමාරුවකින්ද මේ ඩබල් ගේම අරගෙන යන්න ඇත්තෙ..? පොඩි කාලයක්ද ඉසුරු.. අවුරුද්දකට වැඩියිනේ.. මිනිහා තමන්ගෙ උපරිම සීමාවට ලංවෙලා ඉන්න ඇත්තෙ.. මිනිහට කොයි තරම් ප්‍රෙෂර් එකක් තියෙන්න ඇතිද..?"

මට දැනුනෙ, කාලෙකින් දැනිල නැති පුදුමාකාර පසුතැවීමක්. ගෙස්ටි එක්සේට් වීරයෙක් වගේ හැසිරුණාට මං මහා පුහු වීරයෙක් කියලා මටම තේරුණා. හැබැ වීරයා, හැමදේම දරාගෙන, හැමදේම උහුලගෙන, තමන්ගෙ පණ වගේ ආදරේ බිමටම ඇදගෙන වැටෙද්දි ඔහේ බලාගෙන හිටියා. අඩුගානෙ මට විරුද්ධව එක වචනයක්වත් මගේ සහෝදරයගෙ කටින් පිටවුණේ නෑ කියලා මං මතක් කර ගත්තා. වෙනදට පුංචි දේටත් මගෙන්තෙක්ක මරාගන්න එන මගේ සහෝදරයා තමන්ගෙ හැමදේම නැතිවෙලා යද්දි ඔහේ බලන් හිටියා කියනෙක නම් මට දරාගන්න බැරිවුණා.

"ටිකක් හිතපං ඉසුරු.. තමන් ආදරේ නොකරන, තමන්ගෙ නොවෙන ගැනියෙකුයි අත දරුවෙකුයි තමන්ගෙ වගේ බලා කියා ගන්නෙක, බැඳපු නැති කොල්ලෙකුට කොයි තරම් අමාරු වැඩක් වෙන්න ඇතිද කියලා.. මිනිස්සු මොනවා නොකියන්න

ඇතිද..? ඡන්.. ඡන්.. ඡා.. මේ හැමදේම දරාගෙන අයියා ජීවත් උනානේ.."

මං අත් දෙකෙන්ම නලල මිරිකා ගත්තා.. මගේ ජීවිතයෙ මං කරපු ලොකුම විනාසෙ වගේම ලොකු වැරද්දක් මේක තමයි.. මං මගේ සහෝදරයව බිංදුවක්වත් තේරුම් අරන් හිටියෙ නෑ වගේම මං මගේ සහෝදරයව සම්පූර්ණයෙන්ම විනාස කරා.

"ඔය විදියට පසුතැවිලි වෙන්නනෙපා රමී. මටත් ජීවිතේ ගැන බය හිතෙනවා.."

"මං පසුතැවිලි වෙන්නෙ වැරද්දක් කරපු හන්ද.. මේ තරම් නිර්දෝෂි මනුස්සයෙකුට මං සතෙක් වගේ සලකුපු හින්දා. හරි නම් මට කරන්න තිබුණෙ මේ හැමදේටම අයියට උදව් කරන්න.. තමන්ගෙ යාලුවගෙ ආදරේට මේ තරම් කැප කිරීමක් කරන්න පුළුවන් රත්තරං හදවතක් අත ළඟ තියාගෙන මං පිස්සු බල්ලෙක් වගේ රට පුරාම මිනිස්සුන්ට උදව් කර කර දිව්වා.. ඒත්.. මං ගාව හිටපු මගේ සහෝදරයට මං චතුර උගුරක්වත් දුන්නෙ නෑ.. මං දන්නෑ.. මං දන්නෑ.. මට මේ පාපෙන් කඩදා ගැළවෙන්න පුළුවන් වේවිද කියලා.."

"අපි මොනවා හරි කරමු රමී..."

මගේ ඔලුවටත් ඒ වෙනකොට ඇවිල්ල තිබ්බෙත් ඒකම තමයි.. පිස්සු විකාරෙන් වගේ හිතේ අමාරුව යන්න, මේ කියවන කියවිල්ලෙන්, මෙලෝ වැඩක් වෙන්නෑ කියලා මටම තේරිලා තිබුණා. දුකක්, පසුතැවීමක් සිද්ධ වුණා නම්, ඒකෙන්

මිඳෙන මාර්ගෙන් මං අදහන ආගමේ තියෙනවනෙ.. දුකක් නම් දුක ඇතිවීමට හේතුව හොයාගන්න ඕන.

"සුභාෂි එකට යමු.."

එක පාරටම මං කියපු දේට ඉසුරු ගැස්සිලා ගියා. උං මං දිහා බැලුවෙ පුදුම වෙලා වගේ.

"උ.. උඹ බොන්නද යන්නෙ..?"

දැන් මටයි පුදුම වෙලා වගේ ඉසුරු දිහා බලන්න තියෙන්නෙ.. මුත් වෙලාවකට කියවන්නෙ පිස්සු තමයි.

"පිස්සුද..? බිමේ උනන් දැනට මට නෑ.. ඒක මේ සියල්ල අවසාන කරලා බලමු.. අපි සමීරව දැකපු අවසාන අවස්ථාව සුභාෂි එකනේ.. අපි එතනින්ම පටන් ගමු.. තව පරක්කු උනොත් හැමදාටම පරක්කු තමයි.."

ඉසුරු කාර් එක සුභාෂි ගෙස්ට් එකේ පාක් කරද්දිම මං බැහැ ගත්තා. ඒ බහිනකොට තමයි මං දළුවත්තව දැක්කෙ. දළුවත්ත කියලා කිව්වෙ, සුභාෂි එකේ මැනේජර්.

"මං ඒත් බැලුවා.. සර්ලා කොහෙද ගියේ කියලා.. මං ඩුන්ක් එක සේරම අයින් කරලා තිබ්බා.. සර් මං ආයෙත් ටේබල් එකක් ලෑස්ති කරන්නද..?"

"නෑ දළුවත්ත.. ඒක ඔහොමම තිබුණාවෙ.. මං ආවෙ වෙන වැඩකට.."

දළුවත්තගෙ ඇස් දෙක හීනි උනා. මෑන් බලනව ඇති

ඕඩර් කරපු ඩුන්ක් එකත් නොගෙන මේකා නටන්න හදන නාඩගම මොකක්ද කියලා.

"මොකක්ද සර්..?"

"දැන් පැය දෙකකට විතර කලින්, මෙහේට කපල් එකක් ආවනේ.. මං හිතන්නෙ ආන්න අර රූමි එකේ වෙන්න ඇති හිටියෙ.."

මං කොර්ඩේව කොනට අත දික් කරා. දළුවත්තගෙ නළලේ ඒ පාර රැලි තුන හතරක් විතර ඇඳිල ගියා. කොහොමටත් මෙතෙක්ට කෙල්ලො අරගෙන දන්න කියන අය ඇරෙන්න වෙන කවුරුත් එන්නෙ නෑ. මෙතන රූමිස් උනත් දළුවත්ත දෙන්නෙ එන එකාගෙ පැට්කිරිය ටිකක් හොයල බලල තමයි. කොටින්ම දන්න අඳුනන එකෙක් ගෙන් ලාවට හරි ගැරන්ටියක් ඕනෙ.

"ඒක මාර අවුලක් සර්.. පිස්සු හැදෙනවා.."

"ඇයි දළුවත්ත..?"

ඒ වෙනකොට ඉසුරුත් අපි ළඟට ඇවිල්ලා හිටියා. දළුවත්ත මටත් වැඩිය අඳුනන්නෙ ඉසුරුව. මගෙන් එක්ක කතාකරන ගමන් දළුවත්තගෙ කට හතර කොනටම පලල් උනා ඉසුරුව දැකලා.

"රූමි එක බුක් කරාට ඒ ජෝඩුව විනාඩි පහක්වත් හිටියෙ නෑ.. මං හිතන්නෙ මොකක්හරි ජල්තර කේස් එකක්.. කෙල්ල ආවා වගේම සුටුස් ගාලා ගිහිල්ලා.."

ඔය ටික නම් මාත් දන්නවනෙ උලමො.. දන්නැත්තෙ ඉතුරු ටිකනෙ.. මේකා ඔය ඩිංග කියන්නද මේ තරම් තැටමුවේ.. වෙන වෙලාවක නම් මං දනී කරන වැඩේ.. දළුවත්තගෙ දල්ල ගලවනවා.. උඹත් නොදැනීම.

"කෙල්ල ගැන අවුලක් නෑ.. කෝ කොල්ලා..?"

ඒ පාර ඉසුරු මැද්දට පැන්නා. දළුවත්තගෙ පලල් වෙච්ච කට හීනි උනා.

"ඉසුරු මහත්තයට කියන්න.. මාර සීන් එකනෙ.. මිනිහා හොබිසන් බ්‍රැන්ඩ් එකක් කටේ තියාගෙන ගහගෙන ගහගෙන ගියානෙ.."

"මොකක්..?"

මායි ඉසුරුයි ඉඳල හිටල ඩුන්නේ එකක් දැම්මට මං හිතෙකින්වත් හිතුවෙ නෑ, මගේ සහෝදරයා බොනව ඇති කියලා. අයියා කාරයගෙ ඒ වගේ අංගම්පොර ලක්ෂණයක් මං දැක්කෙත් නෑ.. දළුවත්තගෙ කතාව නම් මගේ පපුවට සැහෙන තරමෙ ප්‍රහාරයක් උනා. මේ මොකක්ද දෙයියනේ මේ වෙන්න යන්නෙ..?

"ඔව්.. ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.. මිනිහා ඔර්ථනල් ඩෝපර් කෙනෙක්.. ගැහුවා කියන්නෙ ලොවෙත් නෑ එහෙම ගැහිල්ලක්.."

"දැන් කෝ මිනිහා..?"

"කෝ අහන්නෙ..?"

"ඇයි මනුස්සයෝ.. දැන් තමුසෙ කිව්වෙ මිනිහා ගහන්න පටන් ගත්තා කියලා.. අපි අහන්නෙ මෑත් කොහෙද කියලා..?"

"මෑත් සං සං ගාලා ගියා.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. ඒක නම් ඉස්තරම් ගැහිල්ලක් ඉසුරු මහත්තයා.. වැඩිම උනොත් විනාඩි පහක් යන්න ඇති.. මෑත් බෝතලේටම වග කිව්වා. පැත්තක බලන් ඉඳපු මටත් ඩෝස් උනා. ඒ ගහපු ගැහිල්ලට.."

දළුවත්තගෙ කතාවට මට හීන් දාඬියයි මහ දාඬියයි දෙකම දැම්මා.

"මිනිහා කොහේටද ගියේ..?"

"දන්නෑ.. කාටද කෝල් කරලා ත්‍රීවිල් එකක් ගෙන්න ගත්තා.. මගේ බිල ගෙව්වා.. සුටුස් ගාලා වාණ්ප උනා.. මං හිතන්නෙ ලව් එක බ්‍රේක් ඩවුන් වෙලා වගෙයි.. ආ.. මහත්තයෝ.. ඔයාලගෙ යාලුවෙක්ද..?"

දළුවත්ත අහපු ප්‍රශ්නට උත්තර දෙන්න තරමෙවත් වෙලාවක් අපි එතන හිටියෙ නෑ. ඉසුරු කාර් එක කෙලින්ම රිවර්ස් කරලා තාර පාරට ගත්තා.

"දැන් මොකද රම් කරන්නෙ..?"

"දැන් කොහොම හරි අයියව හොයාගන්න මින.."

ඔක්කොමත් හරි මේ මනුස්සයා කණ පැලෙන්න බ්ලා ඉන්න එකනෙ ඉවසන්න බැර.."

"මැන් නොබි හිටියා නම් තමයි පුදුමෙ.. සමහර විට දිලිනිව බලන්න ගියාද දන්නෙක් නෑ.."

"නෑ ඉසුරු.. ඔය විදියට බ්ලා කියටවත් යන්නෙ නෑ.. මිනිහගෙ ස්ටේටස් වලට ඒක හොඳ නෑ.. මොනව නැති උනත් අයියා තමන්ගෙ තත්වෙ නැති කරගන්න කෙනෙක් නෙමෙයි.. මේ වෙච්ච දේවල් වලින් ඒක හොඳටම ඔප්පු වෙනවා.."

"අපි කොරියාව පැත්තට යමුද රම්..?"

"අදහස හොඳයි ඉසුරු.. ඒත් ඊට කලින් අපි ත්‍රිවිල් ස්ටෑන්ඩ් වලට ගිහිල්ලා ටිකක් හොයල බලමු.."

"ගුඩ් අයිඩියා.."

ටවුන් එකෙයි, ටවුමට මෙහායි ත්‍රිවිල් පාක් කීපයක්ම තිබුනා. අපි මුලින්ම විපරම් කරල බැලුවෙ කොරියාවට කිට්ටු ත්‍රිවිල් පාක්වල වගේම සුභාෂි ගෙස්ට් එක ළඟ තිබ්බ ත්‍රිවිල් පාක් හත අටෙයි. පැය පායක් විතර ගියාට පස්සෙ, සමීරගෙ හැඩ රුවයි, කණ පැලෙන්න බ්ල හිටපු එකයි කියලා, අපි දෙන්නා යාන්තත් මිනිහා ගියපු ත්‍රිවිල් එක හොයාගත්තා. මුලදි ඒ තරම් උවමනාවකින් විල් එකේ මල්ලි අපිත්තෙක්ක කතා කරේ නෑ. මිනිහා නිකම් බය වෙලා වගේ හිටියෙ. සමහර විට මිනිහා බලන්න ඇති මේ මොන මරාලයක්ද කඩත්පාක් වෙන්න යන්නෙ කියලා.."

"මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද සර්..?"

මං හිතපු දේ හරි කියලා මට තේරුණේ ත්‍රිවිල් මල්ලි අහපු ඒ ප්‍රශ්නෙන්.

"ප්‍රශ්නයක් නෑ.. ප්‍රශ්නෙ තියෙන්නෙ බිපු මනුස්සයට.. ඒකනෙ බ්ලා තියෙන්නෙ.. නෑ.. බෑ නොකියා මැන් බැස්සුව තැනට අපිව ගිහින් දානවද..?"

ඉසුරු කාර් එකේ එද්දිම, මං ත්‍රිවිල් එකට නැග ගත්තා. කරන්න දහසක් වැඩ තියෙනව උනත්, ඔක්කෝටම කලින් අයියව හොයාගන්නෝන.. එහෙම නොවුණොත් හැමදෙයක්ම ඉවරයි.

"මෙන්න මෙතන්ට තමයි එක්කං ආවෙ.. හැබැයි ඉන්නවද නම් දන්නෑ.."

අපි හිතුව වගේම විල් එක ඇවිත් නතර වුණේ කොරියාවෙ අඳුරු කොටසක. සමහර විට, මෙතන වෙන්න ඇති අයියා දිලිනිවයි, දරුවවයි නවත්තල හිටියෙ. ඒ එක්කම මගේ පිටිපස්සෙන් ඉසුරු කාර් එක නතර කරනවා මට ඇහුණා. බාගෙට ගරා වැටුණු අඳුරු පාට වෙච්ච පුංචි කාමර දෙකක් ඉස්සරහ මං නැවතිලා හිටියෙ.

"රම්..! මෙතෙත්ටද ඇවිල්ලා තියෙන්නෙ..?"

කොරියාව ජනාකීර්ණ ප්‍රදේශයක් උනත් මේ වෙලාවෙ, නම් සැලකිය යුතු කිසිම කෙනෙක් පැත්ත පළාතක හිටියෙ නෑ.

පොඩි ඇයෝ නම් හතර පස් දෙනෙක් ඉසුරුගෙ කාර් එක වටේ දුව දුවා හිටියා.

"යං.."

මායි ඉසුරුයි දෙන්නම කැඩිවිට පඩිපෙළ උඩට අඩිය තිබ්බ එකටමයි. දොරට තට්ටු කරනවද නැත්ද කියලා හිතන්නත් ඕන උනේ නැත්තෙ, දොර බාගෙට අඩවල් කරල තිබ්බ නිසා. ඇතුළෙ මොන වගේ පෙරලියක් වෙලා තියෙනවද කියල හිතාගන්න බැරුව, පපුව දෙමෝලෙන් පිටි කොටද්දි අපි ගෙට ඇතුල් උනා. ඒත් ගේ ඇතුළෙන් කිසිම භාවක් හුවක් නෑ. ඒ ගෙට අයිති වෙලා තිබ්බ එකම එක කාමරේට මං ඊළඟ තත්පරය එබ්ල බැලුවා.

"සං..මි..රං.."

බාගෙට කොහු එළියට පැනල තිබ්බ අබලන් මෙට්ටෙක මගේ සහෝදරයා හතරගානෙ දාලා නිදාගෙන හිටියා. මගේ හිතට සැනසීමක් ආවෙ, මේ මනුස්සයාව මෙහෙම හරි නොයාගත්තු එකට.

"දළුවත්තයා කිව්ව වගේම කණ පැලෙන්ත ගහලා නේද..?"

"හ්මි.. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.. අපි ඩිංගක් කතා කරලා බලමු.."

"සං..මි..රං.. සමීරං.."

එක කුසේ උපන්න සහෝදරයා උනාට මට කවදාවත් අයිගේ කියලා කතා කරලා පුරුද්දක් තිබ්බෙ නෑ. මේ හතර

අතම අවුල්වෙලා තියෙද්දත් මගෙ දිවට ආවෙ අයිගගෙ නමම තමයි.

"මි.. හ්.. ක... කවුද..?"

යාන්තමට ඇස් අරින්න හැදුවත්, අරක්කු මත ඒ හැමදේම පහු කරලා ගිහිත් තිබුණා.

"මං.. මම..?"

"මම කිව්වෙ කවුද යකෝ..?"

ඒ වගේ අමනුස්ස කටහඩක් මං අයිගගෙන් ජීවිතේට අහල තිබුණෙ නෑ. මං වගේ ඉසුරුත් ගැස්සිලා යනවා මං දැක්කා. මේ මනුස්සයට මොනව වෙලාද අප්පා..

"මම රමී.."

මං ටිකක් සැරෙන් කිව්වා. මේ මනුස්සයගෙ ලෝකෙම කඩාගෙන වැටිලා තිබුණා උනත්, මට මෙනත බබාවෙන්න බෑ.

"ආ රවීන්..! රවීන්..!! මගේ බොක්කෙ යාලුවා.. උං.. උම්බ ආවද මවෝ.. උඹ ලංකාවට ආවද..? උඹ දන්නවද.. උඹ දන්නවද මං උඹ හින්දා කොයි තරම් කට්ටක් කෑවද කියලා.. ආ..?"

මං ඉසුරුගෙ මුණ දිහා බැලුවා. මං රමී කියල කිව්වත් අයිගට ඇහුණෙ හරි අහගත්තෙ හරි රවීන් කියලා.. ඒකයි ඔය විදියට කතා කරන්නෙ..

"මං රමී.."

"නික්කාං.. ඉඳපං.. උඹ ආපු වෙලාව බලපංකො.. මෙව්වර කල් මොන ඇටමගුලක් කරාද යකෝ.. රටේ ලෝකෙ ඇයොන්ගෙන් මං නොහොඹිනා කතා දාස් ගානක් ඇහුවා.. දැන් මගේ රස්සාව නැතිවෙන්න ඔන්න මෙන්න.. මට තවත් මේ බර අදින්න බෑ රවීන්.. උඹෙයි මගෙයි යාලුකමට මං මගේ උපරිමේම කරා.. තවත් මොනවද උඹ මගෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ.. මට හුභාක් මහන්සියි රවීන්.."

අයියා සිහිය විකල්වෙලා වගේ කියවගෙන කියවගෙන යන එක නතර කරන්න පුළුවන් කමක් මට තිබ්බෙ නෑ. ඉසුරුත් ඔහේ බලාගෙන හිටියෙ, හිතේ තියෙන හැම දෙයක්ම කියන්න අයියට ඉඩ ඇරලා වගේ.

"උ.. උඹ දන්නෑ.. උඹ දන්නෑ.. සයුරිට මේ කතන්දරේ හංගන්න මං වින්ද දුක. මොන කෙල්ලද කැමති වෙන්නෙ, තමන්ගෙ කොල්ලා රෑ දවල් තිස්සෙ වෙනත් කෙල්ලෙක් ළඟ ඉන්නවට.. ආ.. උඹට තේරෙනවද..? උඹට තේරෙනවද..? ඒත් මං නොමිමර එකේ ඩබල් ඇක්ටින් පාරක් දිදී හිටියා.. මගේ සයුරිට මං ද්‍රෝහි උනා කියලා මං හිතන්නෑ.. මේ වෙලාවෙ උඹ වෙනුවෙන් මං දෙයක් කරන්නෝන රවීන්.. හ්.. ග්.."

එහෙනම් අර ලංසි පාටට හිටපු පුදු කෙල්ල තමා සයුරි.. ඕන් බලාපල්ලකො ඒකෙක් හැටි.. රවීට පහුගිය කාලෙ මොන තරම් දේවල් වැරදිලාද හත්තිලව්වේ..

"ඒත් මං හිතුවෙවත් නැති විදියට මගේ සෙල්ලම ඉවර උනා බං.. මට මගේ සයුරි නැත්තටම නැති උනා.. හැබැයි උඹ දැනගනින්.. උඹ දැන ගනින්.. ඒක මගේ වැරද්දක් නෙමෙයි.."

උඹ අහල ඇතිනෙ තමන්ගෙ සමානයා තමන්ට මුණ ගැහිව්ව දවසකට කරලියේ සියලු රැහුම් අවසානයයි කියලා.. මටත් මගේ සමානයා මුණ ගැහුණා.. ඒ තමයි මගේ ආදරණීය සහෝදරයා.. රම්.. ඔව් රම්.. මාව විනාස කරලම දැම්මා.. රම් මාව විනාස කරා.. ඔව් රම්.. මට උඹත්තෙක්ක තවත් හැප්පෙන්න බෑ.. උඹ දිනුම්! මගේ සහෝදරයා.. උඹ දිනුම්.."

ඇස්වල කඳුළු ආයෙමත් අලුත් වෙද්දි මං අත් දෙක ගුලි කර ගත්තා. ෂිෆ්.. මං මොන තරම් අසත්පුරුෂයෙක් විදියටද හැසිරලා තියෙන්නෙ.. මගේ සහෝදරයා මං හින්ද මොන තරම් දුකක් විදින්න ඇතිද..?

"රවීන්.. උඹ මගේ මල්ලිට කියපං.. මං උඟට ගුඩ් බායි කිව්වා කියලා.. ඔව්.. ගුඩ් බායි රම්..! ගුඩ් බායි රම්..!!"

ඩෝජ් මරගානෙ අයියා කියවත් ගියපු දේවල් වලින්, 'ගුඩ් බායි රම්' කියල එයා මහා සද්දෙට කෑගහලා කියද්දි මාව වෙවිලලා ගියා. ඒ වෙවිලිල්ලත් එක්කම තමයි මං ඉසුරු දිනා බැලුවේ.

"ගුඩ් බායි කියන්න තාම වෙලාව ඇවිත් නෑ රම්.. අපි දැන් ගේමට බහිමු.."

හැමදාම වගේ මගේ බොක්කෙ ලිටි එක, ඉසුරු ගේමට බැස්සා. මේකා මොනව කරන්නද හදනවද මංදා.. බලමුකෝ පුංචි වාන්ස් එකක් දීලා.

"සමීර.. සමීර.."

"මො.. මොකද බං.. උමිබ මට නිදාගන්නවත් දෙන්නැද්ද..?"

"උඹ ඕන තරම් නිදාගනිං... ඒත් සයුර් ගෙදර ගියාද දන්නෙ නෑනෙ බං.."

"ඒකි මාව එපා කියලා ගියානෙ.. කමක් නෑ..! රමියා මගේ ආදරේ විනාස කරා.. ඒකි මාව දාලා ගියා.. උං දෙන්නම එකයි.. උං දෙන්නම එකයි.. උං දෙන්නම මාව පෑගුවා.. මාව නැත්තටම නැති කරා.. රවීන් උඹට ඒවයින් වැඩක් නෑ.. උඹ පටාස් ගාලා දිලිනි ළඟට පලයං.. මං තව ඩිංගකින් එන්නම්.. උඹට ජේතවනේ.. මට ටිකක් වැඩියි.. වැඩේ කියන්නෙ උඹ අදම ආපු එකනේ.."

"ඒක හරි.. දිලිනිව බලන්න ඕන තමා.. ඒත් ඊට කලින් මට ඕන සයුර් ගෙදරට ගියාද කියලා බලන්න.. මොනව උනත් අපේ හොඳ යාලුවෙක්නේ.."

"උමිබ මට කියන්නෙ මොනවා කරන්නද කියලද..?"

"සයුර්ගෙ ගෙදර තියෙන තැන මං දන්නෑනෙ.. දැනගත්ත නම් මගට හරි ගිහින් බලන්න තිබ්බා.."

ඉසුරුවත් මාර භාන්ඩයක් තමයි.. කොයිතරම් ගුරු කාස්ටි බුවෙක් උනත් රමීට ඔය වගේ අයිඩියා එකක් ආවෙ නැහැනෙ.. වැඩේ කියන්නෙ ඉසුරුගෙ ප්‍රශ්නට අයිගෙන ඒ වෙලාවෙම උත්තරේ හමිබ උනු එක..

"රවීන්.. උඹ දන්නැද්ද මගේ සයුර් ඉන්න තැන.. ආ.. උඹ කොහේ දැනගන්නද නේද..? උඹ අදනෙ රට ඉඳලා ආවෙ..

ඔව්.. උඹ කියන එකත් හරි තමා.. සයුර්ව බලල එන්නෝන.. කුමාරතුංග මාවතේ අංක 51ට පලයං.. එතන මගේ අහිංසක කෙල්ලයි, මගේ නැතිවෙලා ගියපු ආදරෙයි ඇති.."

ඔය තියෙන්නෙ කැවයි.. එතනින් එහාට අයියා කියෙව්වෙ නැති උනත් කමක් නෑ කියලා මට හිතුණා.

"ඉසුරු.. අයියව අල්ලපං.."

කියන පරක්කුවට ඉසුරු අයිගෙන කකුල් දෙකෙන් අල්ලල උස්සද්දි මං ඔලුවයි, පපුවයි හරියෙන් උස්සගෙන කාර් එකේ පස්ස සිටි එකට දාගත්තා. මුලදි ටිකක් විරුද්ධ වුණත්, මොනවදෝ කියව කියවා හිටිය මිසක අයියා අපිට කරදරයක් කරේ නෑ. ඩෝස් ගතිය, අඩු වැඩි වෙච් සැරින් සැරේට අයියව ෆෝම් කරන ගතියක් තිබුණා. කොහොමටත් නැපෝලියන් හොබ්සන් කියන්නෙ තැපෑලෙ ඇවිල්ලා ඩෝස් වෙත ඩුන්ක් එකක්නේ..

* * * * *

මායි අතරෙ ඉමාමි හතර පස් පාරක්ම කෝල් කරලා තාම පරක්කු මොකද, ඉන්නෙ කොහෙද, කාත් එක්කද ඉන්නෙ.. දැන්ම ගෙදර එන්නද්ද කියලා අහල තිබුණා. ඉසුරුට නම් ඒකට මල පැනලයි තිබුණේ. ඕනවට වැඩිය නංගිලව හුරතල් කරාම ඕක තමයි අවුල කියලා මං කිව්වහම, අර මල මැද්දෙන් පුංචි හිනාවක් ඉසුරුගෙ මුණෙ මතුටුණා.

"රමී හදන්නෙ කතන්දරේ අදම ඉවරයක් කරන්නද..?"

"උඹ දන්නවනෙ ඉසුරු.. කරන්න තියෙන වැඩේ පස්සට දැමිල්ලක් මගේ ළඟ නෑ කියලා.."

ඒ වෙනකොට ඉසුරු කාර් එක කුමාරතුංග මාවතේ ටිකක් දුරකට වෙනකල් අරන් ඇවිල්ලා තිබුණා.

"මේ තියෙන්නෙ භාන්ඩේ.."

තනිකර සුදු පාට ගාලා, ධවල මන්දිරයක් වගේ තිබ්බ ලොකු ගෙයක් ඉස්සරහ ඉසුරු කාර් එක නැවැත්කුවා.

"කාව හම්බවෙන්නද..?"

මායි ඉසුරුයි කාර් එකතේ බැහැලා වත්ත ඇතුළට යන කොටම ගේට්ටුව අයිනෙ ඉඳපු වයසක මනුස්සයෙක් අපේ ඉස්සරහට ආවා. වෙන වෙලාවක නම් දෙක තුනක් ඇතල මේකව පැත්තකින් තියලා කෙලින්ම ගේ ඇතුළට යන්න තිබුණා. ඒත් මේ වෙලාවෙ ඒක කරන්න බෑ.

"සයුර් ඉන්නවද..?"

මං ටිකක් තදට ඇහුවා. වයසක උන්දා ඇස් ගෙඩි දෙක ලොකු කරන් අපි දෙන්නා දිහා බැලුවා.

"බේබි නුවර ගියා.."

"මොකක්..?"

මට ඉබේටම කියවුණා. වැඩේ එහෙමි පිටින්ම අනාථ වෙන්නයි යන්නෙ.. ඉසුරු මගේ මුණ දිහා බැලුවා.

"නුවර කොහෙද දන්නෑ නේද..? අපි මේ පුංචි පණිවිඩයක් දැනගන්නයි ආවේ.."

"අනේ මංදා මහත්තයෝ.. මේ වෙලාවෙ ගෙදර ලොකු ඇත්තො කවුරුවත්ම නෑ.. ඔක්කොම ගියානෙ.."

ඒ ටික අපිට කිව්වා උනත්, වයසද උන්දෑ හිටියෙ සැකෙන්. ඒක හින්දම මායි ඉසුරුයි ආපහු හැරුණා. වැරදිලාවත් මේකා පොලිසියටවත් ෆෝන් කරොත්, අඳුනන්නෙ නැති එවුන් දෙන්නෙක් ගේ වටේ කැරකෙනවා කියලා.

"රමී.. දැන් මොකද කරන්නෙ..?"

"කෙල්ල අප්පටි එකටත් එක්ක යන්න ඇති.. වැඩේ කියන්නෙ අයියව අරගෙන මේ විදියට ගෙදර යන්නත් බෑ.. මුට හොඳටම වැඩියිනේ.. දැන් උඹටත් ගෙදර යන්න ඕනනේ.. අරහෙ ඉමාමි බර බරේ දානවනෙ.."

"ඒක නම් කමක් නෑ බං.."

"කමක් නැත්තෙ ඇයි ඉසුරු.. එයා අපි දෙන්නටම බැන බැන ඇති.."

"එහෙනම් මං කියන්නද..? අපි යමු අපේ ගෙදර.."

"ගිහිත්..?"

"සමීරගෙ වෙරි හිඳෙනකල් ඉදිමු.. ඊට පස්සෙ අනිත් ඒවා ගැන බලමු.."

ඉසුරුගෙ කතාවත්තෙක්ක මට හිතුණෙ කරන්න කියෙන හොඳම දේ ඒක තමයි කියලා.. ඇත්තටම ඉතිං වෙන කරන්න දේකුත් නෑනෙ. ඩෝප් බහිනකල් අයියව මහ පාරෙ දාලා යන්නද..?

"දැන් කොහෙන්ද රමී ඔය කෙල්ලව හොයාගන්නෙ..?"

පිටිපස්සෙ සිටි එකට එබ්ලා, අයියා දිහා බලලා ඉසුරු මගෙන් ඇහුවා. ඔව් ඉතිං ඒකත් හෙණ ප්‍රශ්නයක් තමයි.

"කොහෙන් හරි හොයා ගන්න වෙනවා ඉසුරු.. දැන් බලපං මෙතන සමීරයගෙ අවුල, අරහෙ අම්මයි, තාත්තයි මගෙන්

එක්ක ඔරොප්පු වෙලා.. ළමා නිවාසෙ ආදර්ශ ප්‍රශ්නෙ.. පිස්සු නොහැදි බේරුණොත් ඇති.."

"ඔය හැමදේටම අමතරව තවත් ප්‍රශ්නයක් කියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"අපේ නංගි අහන ඒවට දෙන්න මොන උත්තරද කියලා.."

ඉසුරු කාර් එක ගෙදරට හැරෙව්වා. වැඩිය අඳුරක් තිබ්බෙ නැති වුණත්, ඉසුරුලාගෙ ගෙදර ඉස්සරහ ලයිට් එක දාලා තිබුණා.

"හො..දයි.. මහත්තුරු දෙන්නා ගෙදර එන වෙලාව.."

කාර් එක නවත්තලා මටයි ඉසුරුයි එළියට බහින්න වුණේ නෑ.. ඉමාමි අපි ඉස්සරහට ආවා. මගේ මුණ දිහා බලලා ඉසුරු ගේ පැත්තට ගියත්, මං ඉමාමි ළඟ නතර වුණා.

"මොකද රමී අයියෙ.. අපේ අයියට අර ඩෝප් ගිහිත් කියෙන්නෙ..?"

ඉක්මනට ඉක්මනට අඩ් කිය කියා ගේ ඇතුළට යන ඉසුරුව පෙන්නලා ඉමාමි ඇහුවා.

"නංගිට වගේම අයියටත් කොහිල කටු දෙන්න වෙලා.. දෙන්නවම දාන්න ඕන කොහිල කොරවුටකට.."

"රමී අයියේ.. ඔයා ඔය ගුටි කන්න හදන්නෙ..?"

ඉමාමි අත උරුක් කරගෙන මට තවත් ළංවුණා. එයාව,

එයාගෙ හැම ඉරියව්වකම තියෙන සුන්දරකම වෙන කවදාටත් වැඩිය මට දැනෙන්න ගත්තා. මේතරම් උස්සන මලක් අත ළඟ තියාගෙනෙන, මං රට පුරා කෙල්ලොන්ට පෙම් කෙලින්න ගියේ.. ඒත් ඉතිං මේකෙ පැත්තකින් ඉපුරුත් ඉන්නවනෙ කටු අත්ත වගේ.

"මං කැමතියි ඉමාෂි මට ගහනවනම්.."

"ගුටි ගහල ඔයාව හදන්න බැනෙ අයියෙ.. ඔන්න එහෙම හදන්න පුළුවන් වයසක හිටිය නම්, මං ඔයාව හදාගන්නවා.."

"දරු කමටද..?"

මගේ කතාවට ඉමාෂිට පුංචි හිනාවක් ගියා.

"පුළුවන් නම් ඒකත් හොඳයි.. එතකොට මිනිස්සුන්ගෙන් කතා අහන්නැතුව මට ආරක්ෂා කරගන්න පුළුවන්.."

"ඇයි මාව ආරක්ෂා කරගන්නෙ..?"

"ඔයාව හුභාක් වටින හිත්දා.."

"භ්..යා..ක්.. මි.. ඔක්.."

ඉමාෂි තවත් මොනවදෝ කියන්න කට හැදුවත්, කාර් එකේ හිටපු අයියගෙ සද්දේ ඊට වඩා ඉස්සර උනා. මිනිහට වමනෙට එනවද කොහෙද.. මං හෙමින් සීරුවේ කාර් එක ළඟට ආවා. ලෝකෙ තියෙන පළවෙනි පුදුමේ මේ දැන් ඇස් දෙකෙන් දැක්කා වගේ, ඉමාෂි මට පිටිපස්සෙන් එබ්ලා බැලුවා.

"කවුද රම් අයියෙ කාර් එකේ ඉන්නෙ.. දෙ.දෙයියනේ මොනවා වෙලාද මේ..?"

ඔලුවත් සිටි එකෙන් පල්ලෙහා අස්සට දාගෙන හතර ගානෙ දාලා වැට්ලා හිටපු අයියව දැකලා ඉමාෂි ඇහුවා.

"මුතුත් වෙලා නෑ බබා.. මෙයා ඩිංගක් බ්ලා.. ඒකයි.."

"ඉතිං මෙයාව කාර් එකේ දාගෙන ආවෙ.. මේ කවුද..?"

"ඔයා බැන බැන අපිට කෝල්ස් ගත්තට, අපි ගියේ මේ මනුස්සයව අරගෙන එන්න.. තව ටිකක් බිච්ච නම් මහ ඉස්පිරිතාලෙට තමයි අරන් යන්න වෙන්නෙ.."

"මේ.. අපේ අයියගෙ යාලුවෙක්ද..?"

මං කාර් එකේ සිටි එකෙන් පල්ලෙහට වැට්ලා තිබ්බ අයියගෙ ඔලුව වම් අතින් උස්සලා සිටි එක උඩින් අවුලක් නැතිවෙන්න තිබ්බා. හොඳ වෙලාවට මිනිහා තාම වමනෙ දාලා නෑ. නැපෝලියන් හොබ්සන් බ්‍රැන්ඩ් එකේ තියෙන ගතියක් ඔක තමයි. වමනෙ යන්න ඔන්න මෙන්න එනවා වගේ දැනෙනවා. ඒත් යන්නෙ නෑ. සිටි එකේ උඩ තිබ්බ අයියගෙ කකුල් දෙක, ඇල කරල, මං සිටි එක පල්ලෙහට දැම්මා.

"දෙ.. දෙයියනේ.."

අයියගෙ කකුල් දෙක පැත්තකට කරලා, සිටි එකේ මැදට වෙන්න එයාව හෙමින් සීරුවේ තල්ලු කරද්දී ඉමාෂිට කෑගැහුණා. එයා බයවෙලා වගේ කෑගැහුවේ.

"ඇ.. ඇයි ඉමාෂි..?"

එයාගෙ මුණ වෙනස් උන තාලෙට එයා විතරක් නෙමෙයි මාත් බය උනා. හොඳට හිනාවෙව් හිටපු කෙල්ලට මේ මොකද යකෝ උනේ කියලා.

"මෙ.. මේ සමීර අයියනෙ.."

ඉමාෂිගෙ කතාව ගොත ගැහුණා. මටත් ඒ කතාව අදහගන්න බෑ.. ඉමාෂි කොහෙමද හත්වලාමෙ අපේ අයියාකාරයව දන්නෙ.

"ඔයා මෙයාව අඳුනනවද..?"

"ඔව් රමී අයියෙ.. ඔව්.. අපේ සයුරින් එක්ක යාලුවෙලා ඉන්නෙ මේ අයියනෙ.. අනේ මෙයා බොන්නෑ කියලනෙ සයුර් හිතන් ඉන්නෙ.. හ්ග්.. හ්ග්.."

ඔන්න දැන් තමයි වැඩේ පත්තු උනේ. එහෙනම් කතන්දරේ ඒකයි ඇ.. රමීගෙ ඔලුවට දැන් විවිධාකාර අදහස් එනවා. ඉමාෂි, සයුර්ව අඳුනනව නම් වැඩේ එකෙන්ම ගොඩ දාගන්න පුළුවන් වෙයි කියලා මට හිතුණා. බලන් ගියහම සීත සමීරයා ටිකක් හරි වාසනාවන්තයිනෙ.

"සයුර් හිතන ඒවා පැත්තකින් තියන්නකො ඉමාෂි.. ඔයාට කරන්න පොඩ් වැඩක් තියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

කාර් එකේ දපල ඉන්න සමීරයි, කාර් එකෙන් එළියෙ

ඉන්න මාවයි දිනා සැරින් සැරේට බලන ගමන් ඉමාෂි ඇහුවා. කෙල්ලගෙ මුළු මුණම අලිපත ප්‍රශ්නාර්තයකින් පිරිලා.

"ඔයා දැන් සයුර්ට කෝල් එකක් ගන්නෝන.."

"ඇයි අයියෙ ඒ..?"

"ප්‍රශ්න අහන්න බෑ.. මං කිව්ව දේ කරන්නකො.."

අහම්බෙන් හම්බවෙව්ව මේ වාන්ස් එකෙන් උපරිම ප්‍රයෝජන ගන්නෝන.. ඒ වගේම මේ ගෙවිල යන අන්තිම තත්පරෙක් නොසැහෙන්න වටිනවා.

"අරගෙන ඉවරවෙලා.."

"පුළුවන් තරම් ඉක්මනට එයාව හම්බවෙන්න ඕන කියන්න.. මේක ලොකු හදිස්සියක් කියලා.."

"චුට්ටක් ඉන්නකො.."

ඉමාෂි ගේ ඇතුළට ගියා. මොබයිල් එක ගේන්න වෙන්නැති. ඒ අතරෙ මං සමීර දිනා බැලුවා. මිනිහගෙ ඇහිපිය ලාවට ගැහුණත්, තාමත් ඉන්නෙ අඩ සිහියෙන් කියලා මට තේරුණා. ඇයි හත්වලාමෙ, මනුස්සයෙක් බොන බීමක්ද මේ අමනුස්සයා වගේ බීලා තියෙන්නෙ. ඉසුරුගෙ කාර් එකේ තිබ්බ වතුර බෝතලයක මුඩිය ඇරලා, අයියගේ ඔලුව ටිකක් උස්සලා, මං මිනිහට වතුර පොවන්න ගත්තා. දවස් ගානක් කාන්තාරෙක අතරමං වෙලා හිටපු මිනිහෙක් වතුර බොනව වගේ පෙරේතකමකින් අයියා වතුර බොන්න ගත්තා. ඩිංගෙන් ඩිංග

හරි ඩෝස් බැස්සනම් හරි.. නැත්නම් ගෙදර අරන් යන එක හෙණම වාතයක් වෙනවා.

"හරි වැඩේ.. ෆෝන් එක ඕෆ් කරලනෙ.."

ටිකකින් මගේ ගාවට දුවගෙන ආපු ඉමාෂි කිව්වා. කෙල්ල එහෙනම් සියලු වස් දොස් නිවාරණය කරගන්නයි යන්නෙ.. ෆෝනුත් ඕෆ් කරගෙන, ගෙදරුනුත් ගිහිල්ලා.

"සපුර්ලාගෙ කවුරු හරි නුවර ඉන්නවද..?"

"මං දන්න තරමින් නෑ අයියෙ.. ඇයි..?"

මගේ හිතට පළවෙනි පාරට ලොකු සැකයක් ආවා. සපුර්ලාගෙ ගෙදරදී හම්බවෙව්ව වයසක අංකල් අපිට කොල්ල වැහුවද කියලා. සමහර විට සපුර් ගෙදරම ඉන්න ඇති. ඡන්.. මායි ඉසුරුයි මෝඩයො දෙන්න වගේ, හැරලා ආවනෙ.. ඒ යකා කියපු දේ විශ්වාස කරගෙන.

"රමී.. මේ මොකද දොරත් ඇරගෙන..?"

අපි දෙන්නගෙ කතාව මැද්දට ඉසුරු එකපාරටම ගාල කඩා ගත්තු වහු පැටියා වගේ දුවගෙන ආවා. මුට දෙයක් දැහැමින් සෙමින් අහන්න බැරි ඇයිද මංදා. ඉමාෂි විතරක් නෙමෙයි මාත් ගැස්සුණා.

"මාර කකන්දරේනෙ ඉසුරු.."

"ඇයි..?"

"ඉමාෂි කියන්නෙ, සමීරයව අඳුනනවා කියලා.."

"ත්.. නෑත්.. මරුනේ.."

ඉසුරුවට කාලෙකින් යස අපුරු හිනාවක් ගියා. හැබැයි උඹ වෙන අයියලා වගේ නංගිගෙන් ඇහුවෙ නෑ ඒ කොහොමද කියලා.. ඒක හින්දා ඒ ටිකක් කියන්න උනේ මට.

"ඒ විතරක් නෙමෙයි.. සපුර්වත් දන්නවලු.. සපුර්ගෙ ටෙලිෆෝන් නම්බරෙන් දන්නවලු.."

ඉසුරුගෙ හිනාව තවත් ටිකක් පලල් උනා. උඹට ඇත්තටම හෙණ ගිටි එකක් ආවා කියලා මට තේරුණා. ඉසුරුවට විතරක් නෙමේ.. මාත් හෙණ ගිටි එහෙක හිටියෙ. මොකද කියනව නම් වැඩේ කොහොම හරි ගොඩ දාගන්න පුළුවන් කියලා මට තේරිලා තිබ්බේ.

"හප්පේ යාංතන් ඇති.. මං මේ දෙයියන්ට කිය කියා හිටියෙ.. අපි පුරවා ගත්තු මේ පව් කන්දරාව පුළුවන් තරම් ඉක්මනට හෝදලා දාගන්න අවස්ථාවක් දෙන්න කියලා.. කරුමෙට හරි අරකි ග්‍රැමොක්සෝන් පාරක්වත් ඇදල අරියොත් රමී.. අපි සදා අනාථයිනේ.."

කියවන්න ගියාම ඉසුරුගෙ කටටත් බ්‍රේක් නැහැනේ. කියන්න ඕන ඒවයි එපා ඒවයි හැම එකක්ම කියවනවා.. ඉසුරුගෙ කතාවත්තෙක්ක ඉමාෂිගෙ ඇස් ලොකු උනා.. මුණ අමුතුම උනා.

"මේ.. මේ.. ඔයාලා දෙන්න.. මට මේ කතාවෙ අග මුල ඩිංගක් කියලා ඉන්නවද.. මගෙන් උදව් අරගන්න කලින්.."

"ඔයා දනටමත් අපිට උදව් කරානෙ කෝල් එකකට ට්‍රයි කරලා.."

"ඔයා නම් හරි නරකයි රම් අයිසේ.. ඔයාගෙ කතා වලට මං හැමදාම රැවටෙනවා.. ඒ කියපු දේවල් ගැන හිතන්න ගන්නවා.. බැලුවහම හැමදේම ඔයාට විහිලු.."

"මං ඔයාව රවට්ටල නෑ නංගි.."

"මේ.. නංගි.. රමියත් එක්ක තියෙන රංචු ඔයාලා දෙන්න පස්සෙ වෙලාවක තනියම බේරගන්න.. හැබැයි මං නැති තැනක.. මොකද මට කනක් ඇහිලා ඉන්න ඕන.."

"ඔයා නිකං ඉන්න අයිසේ.. රම් අයිසව අල්ලගන්නෙ කොයි තරම් අමාරුවෙන්ද..? ඔයා හිතන්නෙ මෙයත් එක්ක කතා කරන්න ලේසියි කියලද..? ඔයා දන්නෑ අයිසේ.. රම් අයිසා මට හරියට ගණන් උස්සනවා.."

ඉමාෂි ඒක කියපු තාලෙට ඉසුරුට පුංචි හිනාවකුත් ගියා. උෟ මගේ දිනා බලලා, ඇහැක් වහලා කාර් එකට එවුණා.

"හරි.. ඔයාට දන් මොනවද ඕන ඉමාෂි..?"

"ඔයාගෙන් ඕන දේවල් මං පස්සෙ ඉල්ලගන්නම්.. දන් හොඳ රම් අයිසා වගේ මට කියන්න මෙතන වෙලා තියෙන්නෙ මොකක්ද කියලා.. සයුර්ගෙයි සමීර අයිසගෙයි අතරෙ ප්‍රශ්නයක් කියලා නම් මට තේරෙනවා. ඒත් ඔයාලා දෙන්නා කොහොමද මේකට සම්බන්ධ වුණේ..?"

"අපිට සම්බන්ධ වෙන්න සිද්ද වුණා.."

"ඒ ඇයි..?"

"සමීර ගෙයි සයුර්ගෙයි ආදරේ විනාස කරලා දැමීමේ මං හිත්දා.."

"මොනවා.. ඔයා..?"

"ඔව් ඉමාෂි..?"

"ඒ කියන්නෙ.. ඔයා සයුර් එක්කත් යාලු උනාද..? අනේ දෙයියනේ.. ඔයා නම් හරිම නරකයි රම් අයිසේ.."

කාර් එක ඇතුළට එබිල හිටපු ඉසුරු, මට සවුත්තු හිනාවක් දාන ගමන් ආයෙත් ගේ පැත්තට ගියා. ඒ හිනාවෙ තිබ්බේ තව හොඳට ඇදගෙන නාපං කියල වගේ හැඟීමක්.

"ඔයා මං ගැන එහෙමද හිතන් ඉන්නෙ..?"

ඉමාෂිගෙ මුණ මැදටම එබෙන ගමන් මං ඇහුවා. බයවෙව්ව මුවැත්තියක් වගේ එයා මං දිනා බලන් හිටියෙ, මට වගී වෙලා වගේ. මේ කෙල්ලගෙ හිතේ මං ගැන මොනව තියෙනවද කියලා නම් මට හිතාගන්න බෑ.. කොහොම උනත් කෙල්ල මට පළ පැලෙන්න කැමතියි.. ඒත් කිට්ටු වෙන්න හොඳටම බයයි කියලා මට තේරුණා.

"අ.. අනේ.. ඔහොම මං දිනා බලන්නෙපා රම් අයිසේ.. මට මොනවදෝ වෙනවා.."

කෙදිරිලි හඬින් ඉමාෂි කියද්දි, මං මගේ ඇස් එයාගෙ මුණෙන් අහකට ගත්තා.

"මං අහපු දේට උත්තරයක් ඕන.."

ටිකක් සැර අඩු කරලා ඉමාෂි දිහා බලන ගමන්, ටිකක් සැරට මං ඇහුවා. ඒකෙන් කෙල්ලගෙ මුණ අමුතු වෙලා ගියා.

"ඔයා මට සැර දානවා අයිසේ.. අනේ මං ඔයා ගැන අහල තියෙන දේවල් එක්කනෙ එහෙම ඇහුවේ.. හරි.. හරි.. කමක් නෑ.. මං අහපු දේටයි, කියපු දේටයි මට සමාව දෙන්න.. දැන් ඉතිං වෙලා තියෙන දේ මට කියන්න මගෙ හොඳ රම් අයිසා වගේ.."

"අන්න එහෙම එනව නම් ඕන දෙයක් කියන්න බැරියැ.. හැබැයි බබා.. මං ගැන, ඔයා අහල තියෙන දේවල් වල ඇත්ත නැත්ත කවද හරි එළියට එයි.. අන්න එදාට මේ රම් තරම් අවංක එකෙක් මේ හතර කෝරළේම නෑ කියලා ඔය කතන්දර කියන, කතන්දර හදන එවුන් තේරුම් ගනියි..."

"ආයෙත් පාරක් සමාවෙන්න.. මං ආයෙ කවදාවත් එහෙම කියන්නෑ.. මට රම් අයිසව විශ්වාසයි.."

"හැබැයි මට බයයි තේද..?"

"ඒමි.. ඇත්ත.. මං ඔයාට හුඟක් බයයි.. ඒ ඇයි කියල මං ඔයාට පස්සෙ දවසක කියන්නම්. ඒමි.. මට දැන් ඕන කතාව.."

"ඉස්සෙල්ලම කියන්න ඕන දෙයක් තියෙනවා.. කතාවට කලින් මේක නොකිව්වොත් කතාව කියාගෙන යද්දි ඔයා මගෙන් ප්‍රශ්න දාහක් අහයි.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"ඔයා කලින් ඇහුවා සමීර කියන්නෙ අපේ යාලුවෙක් ද කියලා.."

"ඔව්.. මං එහෙම ඇහුවා. දන් පේන විදියට එයා ඔයාලා දෙන්නගෙම හොඳ යාලුවෙක්.. ඒකනෙ බීලා වැඩ්වෙලා ඉන්දේදි කාර් එකේ දාගෙන ආවේ..?"

"නෑ.. එයා අපේ යාලුවෙක් නෙමෙයි.."

"එහෙනම්..?"

"සමීර කියන්නෙ මගේ අයිසා.. එක බඩවැල කඩන් ආපු සහෝදරයා.."

"දෙ..යි..යනේ.."

මගේ වචන ටික ඉමාෂිට විශ්වාස කරන්නක් බෑ වගේ. එයා මගේ දිහා බයවෙලා වගේ බලන් හිටියා.

"ඔන්න ඔය සම්බන්ධතාවය කිව්වට පස්සෙ මට ඔයාට මේ කතාව කියන්න ලේසියි.."

කාර් එක ළඟ ඉදන්ම මං කතාව පටන් ගත්තා. ගේම් එක ඉස්සරහට ගෙනියන්න නම් ඉමාෂිත් මේ හැමදේම දැනගෙන ඉන්න ඕන කියලා මට හිතුණා.

සමීරයි, මායි අතරෙ තිබ්බ සම්බන්ධෙ කොයි වගේ එකක්ද කියන තැන ඉඳලා, මිනිහා රැට ජනෙල් ග්‍රිල් ගලවලා ගෙයින් එළියට ගියපු හැටි, අපි ඒ පිටිපස්සෙ මහ රෑ ජාමවල්වල පන්නපු හැටි, දිලිනිගෙ ළමයා ලෙඩ වෙච්චි වෙලාවෙ අපි උදව්

කරපු හැටි, පස්සෙ ගෙස්ට් එකේදි සයුරිය, සමීරයි ඉන්න තැනට ගිහින් අපි වීරයෝ වගේ කියවපු හැටි, ඊටත් පස්සෙ අපි දිලිනි ඉන්න තැනට ගිහින් අපි, වීරයෝ වගේ කියවපු හැටි, ඊටත් පස්සෙ අපි දිලිනිගෙන් මේ හැම විස්තරයක්ම දැනගත්ත හැටිත් මං පිළිවෙලකට කියාගෙන කියාගෙන ගියා.

"එතකොට දිලිනි කියල කියන්නෙ රවීන්ගෙ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ්..?"

"ඔව් ඉමාෂි.. ඔයා දිලිනිව මටත් ජෝඩු කරලා කලින් දවසක කතා කරානෙ.. මතකද..?"

"අ.. අතේ සමාවෙන්න රමී අයියෙ.. මට දැන් හැම දෙයක්ම පැහැදිලි උනා.. ඔයා ගැන මං ආයෙ වැරදියට හිතන්නෑ.."

"නංගිගෙයි උඹගෙයි කතාව තාම ඉවර නැද්ද..?"

ගේ ඇතුළෙ ඉඳලා ආයෙමත් ඉසුරු අපේ ළඟට ආවා.

"මේක මගෙයි ඉමාෂිගෙයි කතාවක් නෙමෙයි ඉසුරු.. මේ සමීරගෙ කතන්දරේ.. මං ඒක සම්පූර්ණයෙන්ම ඉමාෂිට කිව්වා.. නැතුව මේ වැඩේ ඇදගෙන යන්න බෑ.."

"ඇදගෙන ගියත් නැත්ත, උඹ ඒක කිව්ව එක නම් හොඳයි. නැත්නම් උඹයි මායි රටේ ලෝකෙ ගැනු පස්සෙ රැ ජාමෙ යනවා කියලා මෙයා කියයි.."

"අයියා.. මං දෙකක් ගහනවා ඔන්න.. මං එහෙම කතාවක් කිව්වද..?"

"එහෙම කතාවක් නොකිව්වට, ඒ ළඟින් යන කතා කියක් නම් කියල තියෙනවද..? ඇත්තමයි රමී.. වෙලාවකට මෙයාගෙ වුරු වුරුව නම් හරිම ඉසරදයක්.."

ඉමාෂි, ඉසුරුට ගහන්න අත දික් කරත් ඉසුරු පැත්තකට පැත්තා. කොන්ට්‍රෝල් නැතුව ආපු ඒ පාර කෙලින්ම වැදුනෙ මගේ පපුවෙ.. ඒ පාරෙ තිබ්බ වේගෙටද කොහෙද ඉමාෂි ඇවිත් මටත් හේත්තු වුණා.

"කොහොම හරි හිතලම මට පාරක් ගැහුවා නේද..?"

ඉමාෂිව හෙමිත් සීරුවේ පැත්තකට තල්ලු කරන ගමන් මං කිව්වා. ඉසුරුත් මෙනත තියාගෙන වැඩිය කැටයම් දාන්න බෑනෙ. තත්වේ මොනව උනත් ඉසුරු නම් මටයි, ඉමාෂිටයි මේ දක්වාම මුකුත් කියල නෑ. ඉමාෂිත් එක්ක කොල්ලෙක් කතා කරත් මල පනින ඉසුරු, නංගි මාත්තෙක්ක හුඟාක් ළංවෙලා ඇගැලුම් පාන එක ගැන මැදහත් හිතීන් ඉවසන් හිටියා කියලයි මට නම් තේරුනේ.

"රමී.. අපි දැන් මොකද කරන්නෙ..?"

"ඔක්කෝටම ඉස්සරවෙලා අයියව ගෙදරට දාගන්න ඕන.. නැත්නම් අම්මල කලබල වෙයි.."

"අම්මයි තාත්තයි උඹත්තෙක්ක මල පැනලනෙ ඇත්තෙ.. ගියපු ගමන් ටකේ හොල්ලන්න ගනියි.."

"බැහුම් ඇහුවත් කරන්න දෙයක් නෑ බං.. උඹ හොඳ එකා

වගේ අයියයි, මාවයි ගේ ළඟින් දාපන්.. රූ වේගනත් එනවා.. අපිට දැනුනෙවත් නෑ.."

"දැනෙන්නෙ කොහොමද බං මේ වෙව්ව් අවමගුල් වල හැටියට.."

"ඉමාමි ඔයා අද රූට, සපුර්ට ටිකක් ට්‍රයි කරලා බලන්න.. බැරිම උනොත් අපි හෙට ගිහින් එයාව හම්බවෙමු.."

"හෙට..?"

"ඔව්.. ඇයි ඔයාට ප්‍රශ්නයක්ද..?"

"ත්.. නෑත්.. මං නිකං ඇහුවෙ.."

"එහෙනම් ඉසුරු අපි යමු.."

මායි ඉසුරුයි ආයෙත් කාර් එකට නැග්ගෙ අයියා කාරයව ගෙදර අරන් එන්න.. මං පිටිපස්සෙ සිටි එකට එබ්ලා බැලුවා. මිනිහා ගොරෝ ගොරෝ සනීපෙට බුදි. වැඩි වෙලාවක් ගියේ නෑ ඉසුරු පාගලම ආපු හින්දා. අපි විනාඩි පහළොවකින් විතර අපේ ගෙදර ළඟට ආවා.

"ඩිංගක් ඉඳපං.. මං සර්ව් එකක් දාලා එනකං.."

ඉසුරුයි අයියයි කාර් එක ඇතුළෙ ඉන්දෙද්දිම මං එළියට බැහැලා ගේ දිහාට ආවා. මං යද්දි ගෙදර දොරවල් හා හෝ ගාල ඇරල තිබ්බත් මේ වෙලාවෙ දොරවලයි ජනේලයි ඔක්කොම ටික වහල දාලා තිබුණා. හෑ.. එතකොට ගෙදර කවුරුත්ම නැද්ද..? එතකොට අම්මටයි, තාත්තටයි මොකද වුණේ.. දාහක්

ප්‍රශ්න ඔලුවෙ වටේ කැරකැවෙද්දි විනාඩියක් විතර මං ගේ දිහා බලන් හිටියා. සමහර විට මේ ළඟ පාතකට ගියාද.. එහෙමත් නැත්නම් මගෙන් එක්ක මළ පැනපු පාර සියලගෙ ගෙවල් පැත්තෙවත් ගියාද දන්නෑනෙ.

"මොකද රම්..?"

"ගෙදර කවුරුවත්ම නෑනෙ බං.."

"එහෙනම් වැඩේ ලේසියි.. මේක නම් දෙයියො දීපු වාන්ස් එකක්.. නැද්ද රම්..?"

"මටත් එහෙම හිතෙනවා.. පොඩ්ඩක් ඉඳපං මං දොර ඇරල එනකන්.."

මල් පෝච්චියක් අස්සෙ තිබ්බ යතුර අරගෙන දොර ඇරලා මං ගේ ඇතුලත් ටිකක් බලල තමයි, සමීරව ගෙට ගත්තෙ. සුපුරුදු විදියටම මගෙයි, ඉසුරුගෙයි කරවල් උඩින් ආපු මගේ සහෝදරයා, මිනිහගෙ ඇඳෙන් හාන්සි කරවල මායි ඉසුරුයි ආයෙත් එළියට ආවා

"යන්තං ඇති.. අතක් පයක් නොකැඩ් ඔයින් ගියා මද යි.. ඉසුරු දැන් උඹ පලයං.. මං මෙනත ඉතුරු ටික හැන්ඩල් කරගන්නම්.."

මගෙන්තකෙක්ක මේ රවුම් ගහන එකෙන් ඉසුරුවාට උගේ බිස්නස් පාඩුයි කියලා මට තේරුණා. ඒකයි මං එහෙම කිව්වෙ. මේ නිකං ගෙවෙන විනාඩියත් උභව වටිනවා.

"එහෙනම් හෙට උදේම හම්බවෙමු.."

ඉසුරු ගියා. මං කෙලින්ම ආවේ අයියගෙ කාමරේට. මෙන්න යකෝ මෙව්වර වෙලා ඇදේ තලපතා වගේ පැලපදියම් වෙලා ඉඳපු අයියා කාරයා, ඇඳ විට්ටමට කොට්ටෙ තියලා හේත්තුවෙලා මගේ දිනා බලන් ඉන්නවා. දැන් නම් මිනිහගෙ මුණෙ ඩෝස් ගතිය නෑ වගේ.

"කරපු හැමදේටම තැන්කස් රම්.."

දිග කතාවකට මුල පුරන්න වගේ අයියා කිව්වා. ඒ උනත් මං හිටි එකේ හිටියෙ අම්මටයි, තාත්තටයි නොපෙනෙන්න මේකව ගෙට ගන්න පුළුවන් උන හින්දා. නැත්නම් වැඩේ ගස්නෙ.

"කරපු හැමදේටම කියල කිව්වෙ..?"

"මං බිල වැට්ට්ට තැන ඉඳල මේ වෙනකන්.."

"ඒ කියන්නෙ ඊට කලින් කරපු ඒවට තැන්කස් එකක් දෙන්න බෑ කියනෙකනේ.."

"මගේ ආදරේ ඩ්‍රේක් උන එකද ඔයා කියන්නෙ..?"

"ඔව්.. මං කියපුවයින් ඔයාගෙ කෙල්ල ඔයාට නැති උනානෙ.."

"ඒකට කමක් නෑ රම්.."

"මොකක්..?"

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. මේකා දැන් මෙහෙම කියෙව්වට

කණ පැලෙන්න බිල හිටපු වෙලාවේ කැගුහුවේ ආදරේ ඕන කියල වගේනේ.. මුව විශ්වාස කරන්න ඕන, බිපු වෙලාවද නැත්නම් නැති වෙලාවද කියලා මට හිතාගන්න බැරි උනා.

"ඔව් රම්.. සයුර්ට ඔයා දෙයක් දැක්ක කියලා ඔයාම කිව්වා උනත්, එයා හරියකට මාව විශ්වාස කරන් හිටියා නම්, ඔයා කිව්ව දේ අහක දාන්න තිබුණා. මම නම් එහෙමයි.. ඒත් එයා කෙරුවේ මගේ කම්මුලටත් ගහලා අපේ ආදරේ වනසපු එක.."

නිව් සැනසිල්ලේ දේවල් කියාගෙන යන අයියා දිනා මං බලන් හිටියෙ පිටසක්වල ඉඳන් ආපු ජීවියෙක් දිනා බලන් ඉන්න ගානට. මේකා මේ මොනවද මංදා කියවන්නෙ..

"සයුර්ට විශ්වාසද කරන්න හේතු තිබුණනෙ, ඔයා ගැන කියපු දේවල්.."

"මොනවද හේතු..?"

"ඒ දේවල් කිව්වෙ, ඔයාගෙ සහෝදරයා හින්දා.."

"සහෝදරයා නෙමෙයි රම්.. අම්මා තාත්තා කිව්වා උනත්, එයා මාව විශ්වාස කරන්නෝන රම්.. ආදරේ කියන දේ ධූලෙන්න විශ්වාසය මත.. ඒක නැත්නම් එතන ආදරයක් නෑ.. එතන තියෙන්නෙ සැකයක් විතරයි.. සැකයක් තියාගෙන කොහොමද ආදරේ කරන්නෙ..?"

මායි අයියයි මතක හිටින කාලෙකින් මේ තරම් දිගට කතා කරල නෑ. ටිකක් හරි දිගට කතාකරන් ඒ වලියටනේ.

"එතෙතම් ඔයත් වැරදිදිනේ.."

"ඇයි..?"

"ඔයාට තිබ්බෙනෙ දිලිනි ගැන සපුර්ව කියන්න.."

"ඔයා හිතනවද සපුර් වගේ කෙල්ලෙක් මට කවදාවත් ඒ දේ කරන්න ඉඩ දෙයි කියලා.. මතක තියාගන්න රමී.. කිසිම කෙල්ලෙක්, තමන්ගෙ කොල්ලව හරි මිනිහව හරි තව කෙනෙක් එක්ක බෙදාගන්න කැමති නෑ.. හොඳයි මං ඔයාගෙන් මෙහෙම ප්‍රශ්නයක් අහන්නම්.. ඔයාගෙ කෙල්ල කැමතිද ඔයා තවත් ගැනියෙක්ගෙ තනි රකින්න මහ රෑ ජාමෙ යනවාට.. එතන වැරද්දක් සිද්ධ වෙන්න ඕන තරම් ඉඩකඩ තියෙනවා.. කවුද ඉතිං දැන දැනම තමන්ගෙ එකාව එතෙත්ව තල්ලු කරන්නේ.."

බලන් ගියහම අයියාකාරයට ඩෝස් කඳුළක් නෑ වගේ. මේ යස අගේට ගිරවා වගේ දොඩවන්නේ.. හැබැයි ඉතිං මේ කියවන කියවිල්ලෙක් මාර ගතියක් රමීට දැනෙනවා. ඒ තමයි ප්‍රශ්නයක් දිහා සමීර බලන්නෙ වෙනස්ම වෙනස් විවෘත ඇහැකිත් කියලා.

"මට කෙල්ලෙක් නැති හින්දා ඔය ප්‍රශ්නෙට උත්තරෙ මං දන්නෙ නෑ.."

මං කිව්ව දේට අයියට පුංචි හිනාවක් ගියා. උගුර පාදල ඒ කෙල ගුලිය ගිලින ගමන් මිනිහා කතාව පටන් ගත්තා.

"ඔයාට.. ඔයාට දැනට කෙල්ලෙක් නෑ කියල මං දන්නවා.. ඔයා මං ගැන සම්පූර්ණ විස්තර දන්නව වගේම, මමත් ඔයා ගැන අයන්නෙ ඉඳලම දන්නවා.. මොකද මං මේ මොහොතෙන්

හිතන්නෙ ඔයා මගේ සමානයා කියලා.. ඔයාට මං පරදින්න පුළුවන්.. හැබැයි ඒ ඒ අවස්ථාවෙ අපි ක්‍රියාකාරී වෙන විදියට අනුවයි.. සමහර වෙලාවට වෙන වෙලාවක මං දිනයි.."

අයියගෙ කතාව නිකං අභියෝගයක් වගේ මට දැනුණා. රමී කියල කියන්නෙ ඕනම වැලෙන්ජ් එකක් බාරගන්න එළකිරි කොල්ලෙක්. මේ කතාවට මෙහෙම නිකං ලාවුරුස් වෙලා යන්න දෙන්න බෑ.

"මං ගැන ඔයා මොනවද දන්නේ..?"

"ඔයාට දැනට කෙල්ලෙක් නෑ කියලා.."

"ඒක නම් ඉතිං ඕන මනුස්සයෙකුට කියනැහැකිනේ.."

"වෙන්න ඇති.. ඒත් අයි.පී. බුලතාගෙ නංගි නදිනි.. මරික්කාර් නානාගෙ දුව රිස්මියා ඔයා එක්ක යාලුවෙලා හිටිය කියලා මං දන්නවා. ඒත් රිස්මියා වගේම නදිනිත් දැන් බැඳලා.. ඒ වගේම අනාථ නිවාසෙ අසරණ නංගි දිමුතු.. මං එයාවත් දන්නවා.. එයත් මාව අඳුරනව ඇති.. ඒ වගේ ළමයෙක්ට කැපකරු මාපියෙක් වෙන එක ලොකු දෙයක් රමී.. ඒ අතින් ඔයා හරි ඉහළයි.."

මං හරි ඉහළයි කියල කිව්වට මගෙ හිතට ආවෙ මට වැඩිය අයියා හරි ඉහළයි කියලා. මොකද මේ හැමෝදම අකුරක් නැරම දැනගෙන තියෙන හන්දා.

"ඒ වගේම ඔයයි ඉසුරුයි දන්නෙ නැතුව ඇති, ඉසුරුගෙ කොට ලෝඩ් දෙක තුනකම ඔත්තුව 119 වලට ගහලා තිබුණා කියලා.. ඒවා ඔක්කොම කරේ අර කුඩ්ඩා..."

"කුඩා..?"

"ඔව්.. රංගන.. ඉසුරුගෙ නංගිගෙ පස්සෙන් අදටත් බඩගාන අවජාතකයා.."

අයියා මං ගැන කිව්වා වගේම, මාත් මේ තරම් ප්‍රබල සමානාදියකට මේ තාක් මුණ දීලා තිබුණේ නෑ. මේ තරම් විස්තර කන්දරාවක් මේ යකා දන්නෙ කොහොමද කියලා හිතල හිතලම මගේ ඔළුවත් රිදෙන්න ගත්තා.

"ඔයාටයි ඉසුරුටයි ඇටුක් කරන හන්ද මං මෙලෙහකටත් රංගනව ගේම් එකෙන් අයින් කරලා දානවා.. ඒත් රංගනගෙ අම්මා කුලී වැඩ කරල ජීවත්වෙන ගැනු මනුස්සයෙක්. ඒ මනුස්සයගෙ එකම වස්තුව මේ කුඩා තමයි.. ඒකයි උං මගෙන් බේරිලා ඉන්නෙ.. ඔයාට මතක ඇතිනේ රංගන, දිවුකුටත් බැල්ම දම්මා.. මං අර දවසක් ඔයාට අනතුරු ඇඟව්වේ.."

ඇත්තටම මට කතා කරන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ. මෙව්වර කාලයක් වීරයෙක් වගේ කෙලින් ඉඳපු මගේ අභිමානයට අයියගෙන් ලොකු පහරක් වැදිලා තිබුනා.

"ඒ වගේම ඔයයි, ඉමාමියි කාර් එක ළඟට වෙලා කතා කරපුව හැම දෙයක්ම මට ඇහුණා. ඔව් හැම දෙයක්ම.."

"මො..නවා..!"

"ඔව් රමී.. ඔයාලා ඔය තරමින් මහන්සි වෙන එක නම් මං අගය කරනවා.. ඒත් ආයෙ සයුර්ව ළඟට ගන්න මගේ අදහසක් නෑ.."

"පිස්සු නටන් නැතුව ඉන්නවා.. මෙතන වැරද්ද මගේ.. මට ඒක හදාගන්න ඉඩ දෙනවා.. මං ආයෙ තිබ්බ විදියටම හැමදේම හදන්නම්.."

ඉමාමියි, මායි කතා කරපුව ඔක්කොම අයියා අහන් හිටියා කියලා කියපුහම මගේ හිතට මහා මොකක්දෝ උනා. මොකද එතන මං දිග ඇරියෙ සැහෙන අතීත මතක කන්දරාවක්නේ. දැන් ඉතිං ඒ හැමදේම මේ මනුස්සයා දන්නවා.. ඒ ගැන කතා කරලම වැඩක්නෑ.

"ඒක ඔයාගෙ කැමැත්තක් රමී.. හැබැයි මගේ වෙනම කැමැත්තකුත් තියෙනවා.. ඒකත් මං ඔයාට කියන්නද..?"

අයියා දැන් දැන් මට හුඟාක් ලංවෙලා වගේ හිතට දැනුණා. අපි දෙන්නා අතරෙ මෙව්වර කාලයක් තිබ්බ එකාට එකෙක් ජේන්න බැරි ගැටුම්කාරී බැම්ම මේ වෙනකොට හෙමින් සීරුවෙ බිදිලා යන්න අරන් තිබුණා.

"ඔයාගෙ කැමැත්ත මගේ අකමැත්ත වෙයිද දන්නෙ නෑ.. මොකද මෙව්වර කාලෙකට එහෙමනෙ උනේ..?"

"නෑ.. මීට පස්සෙ එහෙම වෙන්නෑ.. මේ වගේ සිදුවීමක් වෙලා හරි තව කල් නොයවා.. සමීර කියන්නෙ කවුද, රමී කියන්නෙ කවුද කියලා අපි දෙන්නටම පැහැදිලි කරලා දුන්න එක්තරා කඩඉමක්නෙ මේක.. මෙහෙම නොවුණ නම් අදටත් මමයි, ඔයයි ගහ මරා ගන්නවනෙ.. හැමදේම වෙන්නෙ හොඳටයි කියනව වගේම, මේකත් උන එක අපි දෙන්නටම හොඳක්.."

"මාත් ඒක පළිගන්නවා.. එතකොට ඔයාගෙ කැමැත්ත..?"

"ඕ.. කැමැත්ත තමයි.. ඉමාෂිව මේ ගෙදරට ගේන එක..?"

"මොකක්.. ඉමාෂිව..?"

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. කන් දෙකත් අගුළුවැටුණා වගේ. ඉමාෂිව මේ ගෙදරට ගේනවා කියන්නෙ මුට ඉමාෂිව බදින්න ඕන කියනෙකද..? එතකොට සයුරට මොකද වෙන්නෙ..? ඒ කියන්නෙ කවදාවත් නැති තරමට රම් ප්‍රමාදයිද..?

"ඔව්.. ඉමාෂිව තමයි.. අපේ කැලෑ පාලුවගෙ නංගි.. මොකද කියන්නෙ..? මගේ කැමැත්ත හොඳයිද..? නැත්නම් මේ ලෝක ගතියක් නැද්ද..?"

"කැමැත්ත නම් හොඳයි.. ඒත් ඉමාෂිව මේ ගෙදරට ගෙනැල්ලා..?"

"ඉමාෂි මේ ගෙදර ගේනව කියන්නෙ, එයා මේ ගෙදර ලේලි වෙන එක.."

මං දැන් තවත් ටිකක් හොල්මං.. මේ මනුස්සයා මොනවද මේ කියවන්නෙ..?

"ලේලි..?"

"ඔව්.. ඔයා කැමති නැද්ද ඉමාෂි මේ ගෙදර ලේලි වෙන එකට.. ඉමාෂි කියන්නේ සිද්දේව් කෙල්ලෙක්නෙ රම්.. මම නම් එක පයින් කැමතියි.. ඔයා මොකද කියන්නෙ..? ඉසුරුවාත් උඩින්ම කැමති වෙයි.."

"දැන් කවුද ඉමාෂි බදින්නෙ..?"

මං කෙලින්ම ඇහුවා. මේකගෙ හිතේ මොන අල ගෙඩියක් තියෙනවද කියල කවුද දන්නෙ..?

"ඇ.. පුදුම ප්‍රශ්නයක්නෙ ඔයා ඇහුවෙ..?"

"ඇයි..?"

"ඇයි කියල අහන්නෙ..? ඉමාෂි බදින්නෙ....."

අයියට ඒකෙ ඉතුරු ටික කියන්න උනේ නෑ.. ඉස්සරහ දොර මහා සද්දෙට ඇරෙනවා මට ඇහුණා. අයියා ඇඳෙන් නැගිටින්න හදද්දි මං සාලෙට ගිහිල්ලත් ඉවරයි.

"ර..ම්.."

එක පාරටම මං ළඟට දුවගෙන ආපු අම්මා මාව බදා ගත්තා. අම්මගෙ ඇස්වලින් කඳුලු හෝ ගාලා ගලන්න ගත්තෙ තත්පරේට දෙකට. තාත්තත් නළල රැළි කරගෙන, ඉස්සරහ දොරත් වහලා දාලා අම්මයි මමයි ළඟට ආවා.

"ඔ.. ඔයාට බැනපු ඒවට ඔයා, මායි තාත්තයි එක්ක තරහ නෑ නේද..? අනේ කියන්න රම්.. ඔයා අපිත්තෙක්ක තරහා නෑ නේද..? හ්ග්.. හ්ග්.."

අම්මා තව තවත් අඩන්න ගත්තා. ඒ එක්කම තමයි අයියා ඇවිල්ලා අපිට ඉස්සරහ බිත්තියට හේක්තු උනේ. ඒත් මට හිතාගන්න බැරිවුනේ, කලින් මට වැලේ වැල් නැති වෙන්න බැනලා දැන් මගෙන් තරහද කියලා අහන එකටයි. ඒක හරියට කණ පුරෝලා තද පාරක් දීලා, රිදුනද කියලා ඇහුවා වගේ තමයි.

"අම්මල මොනව කෙරුවත් මං තරහ වෙන්නැ.."

මගේ කටින් එහෙම පිටවුණා විතරයි, අම්මා මාව තුරුළු කරගත්තා. ඇත්තටම මං හිටියේ ටිකක් අවුල්වෙලා.. දැන් ටිකකට කලින් සමීරයා කියපු අප්‍රබංස කතාව. දැන් මේක ඊට කලින් අද දවස ඇතුළෙදී සිද්ධ වුණ මහා පරිමාණ සිදුවීම් පෙළ. මේ හැමදෙයක්ම තනි මිනිසෙක් දරා ගන්නෙ කොහොමද..? ඒත් රමීට ඒ ශක්තිය තිබුණා. හැබැයි ඉතිං කලින් කිව්ව වගේ ටිකක් අවුල් වෙලා.

"එක එක මනුෂ්‍යයා කියන කේලම් අහනවට මේවා අපට හොඳ පාඩම්, නේද සමීරලගෙ තාත්තෙ.. අපි හැමෝටම වැඩිය අපේ දරුවෝ විශ්වාස කරන්නෝන.."

අඩ අඩාම අම්මා කියද්දී මං තාත්තා දිනා බැලුවා. මහපටුහිල්ලෙනුයි මැදහිල්ලෙනුයි නළල දෙපැත්ත මිරික ගන්න ගමන් තාත්තා දිග භාත්සි පුටුවේ වාඩිවෙලා උගුර පෑදුවා.

"ඔයා ගැන නරක ආරංචියක් ආව ගමන්ම අපි කලබල උනා රමී.. අම්මයි මමයි ඔයා ගැන හුභාක් බලාපොරොත්තු තියන් හිටියෙ.. අපි අහපු දේ අපට දරාගන්න බැරිවුණා. ඒත් අම්මයි, මමයි අද කලා වගේ, දිලිනි දරුවව හම්බවෙලා මේකෙ ඇත්ත නැත්ත දැනගෙනම ඔයාට කතා කරා නම් කොයි තරම් හොඳද කියලා අපි දෙන්නටම හිතෙනවා.. අපි ඔයාගෙ හිත හොඳටම තැළුවා රමී.."

"ඔයාල දිලිනිව හම්බවෙන්න ගියාද..?"

"ඔව් රමී.. මේ වෙලා තියෙන කිසිම දේකට ඔයා සම්බන්ධ

නෑ කියල ඒ ගැනු ළමයා දිව්ව දිව්ව කිව්වා. ඒ ළමයා බැඳල ඉන්න රවීන් කියලා ලමයෙක්ල.. සමහර විට රවීන් කියන නමට, ඔයාගෙ නම පැටලෙන්න ඇති.. අපිට මේ දේවල් කිව්ව කෙනාට.. අපිට නම් ඇත්තටම මේවා හොඳ පාඩම් රමීලගෙ අම්මෙ.. මීට පස්සෙවත් දෙයක් ඇහුවහම කලබල නැතුව විසඳගන්න බලමු.."

හප්පේ.. ඇති යාංතත්.. ඔය ප්‍රශ්නෙ ඔයින් ගොඩ ගියා. මං හිතුවේ ඔය පරාල ඇනෙත් ගොඩ එන්න තව මාසයක් විතර යයි කියලනේ. එහෙමනම් ඉඳල හිටල රමී දිනාත් දෙයියො බලන වෙලාවල් තියෙනවා.

* * * * *

පහුවෙහිඳා

උදේ හය වෙද්දි මං නැගිට්ටා. නැගිටලා බාත්රෑම් එකට ගිහින් වොෂ් එකක් දාගෙන එනකොට මෙත්ත අයියා මගේ මුණ ඉස්සරහ.

"තව පාරක් තෑන්ක්ස්.."

"ඒ මොකටද..?"

දැන් මට මුගේ තෑන්ක් යු වැඩිවෙලා තියාගන්න තැනක් නැතිවෙනවා..

"ඊයේ රෑ මාව පාවල නොදුන්නට.."

මුගේ කට කන්න එපායෑ මේ කතාවට.. අර තරම් දහ පදුරා විදියට අම්මගෙනුයි, තාත්තාගෙනුයි බැහුම් අහලා ඉවසන් හිටියට මු මට ගහන හිත්ටි එකක්නෙ මේක. අතේ ඇත්තට මු වගේ නොසංචාල සහෝදරයෙක්. මං මේකා ගැන ලෙන්ගතු හිතක් ඇති කර ගන්න හදනවා. මු එනවා මට 'අහෝ දෙවිදත් නොදුටි මොක්පුර' පෙන්නන්න.

"රෑම්..."

ඇඳුමක් දාගෙන බයික් එක උඩට නගිනකන් බලන් ඉඳල වගේ අයියා ආයෙත් මගේ ළඟට ආවා. ඒ පාර මොකක්ද මු කියන්න හදන්නෙ.

"යන්න යන ගමන පුබවේවා..! මොකද ඉතිං මං වෙනුවෙන් යන ගමනක් නේ.. හැබැයි රෑම්..! සයුර් වැඩිය පුස්පාටි දාගෙන ආවොත්.. ඔයා කැත නැතුව බැනල එන්න.. මං ලබන ආත්මෙ හරි එයත් එක්ක ගණුදෙනු බේරගන්නම්.."

"හරි.. හරි.. එව්වරද කියන්න තියෙන්නෙ..?"

"නෑ.. තව දෙයක් තියෙනවා.. මං ඊයේ රෑ කිව්වෙ මගේ කැමැත්ත ගැන.. මං කැමතියි රෑම්, ඔයා ඉමාෂිව බේරනව නම්.."

"ඉමාෂිව..?"

"ඔව්.. ඔයාලා දෙන්නා නියමෙට මැව් වෙනවා. මමත් ඒකි මගේ නෑනා වෙනවට කැමතියි.."

කටත් අමුතු විදියට ඇඳ කරගෙන, සවුත්තු හිනාවකුත් දාගෙන අයියා කිව්වා, එහෙනම් මේ ටික කියන්නයි ඊයේ රෑ අර තරම් තැට්ටුවේ.. කොහොම උනත් මගේ හිතට පුදුමාකාර සැහැල්ලුවක් දැනුණා. අයියාගේ කතාවෙන්, හරියට නිකං හිතේ තිබ්බ ලොකු බරක් නිදහස් උනා වගේ.

ඉසුරුලාගෙ ගෙදරට මං යනකොට ගේ ඇතුළෙ මෙලෝ හැල හොල්මනක් නෑ. ඉසුරුවාගෙ කාර් එකත් එලියෙ පේනනත් තිබ්බෙ නෑ. මං ගේ ඇතුළට එබුණා.

"ඉ..සු..රු.."

කීප සැරයක්ම නම කියලා කතා කරන කිසිම වගකුවක් උනේ නෑ. මේ මිනිස්සුන්ට මොනව වෙලාද අප්පා.

"ඉ..සු රු.."

තවත් පාරක් හයියෙන් කතා කරද්දි, පිටිපස්සෙ කාමරේක ඉඳල ඉමාෂි දුවගෙන ආවා.. කෙල්ලගෙ කොන්ඩෙන් වතුර ගලනවා.. උදේම නාලා වගෙයි කියලා මට හිතුණා.

"රමී අයියෙ.. අපේ අයියා කොට වගයක් බලන්න ගියා.."

"හුටා.. එතකොට අපි සයුර් හම්බවෙන්න යන්න කොහොමද..?"

"ඇයි ඔයා බයික් එකේ නෙමෙයිද ආවෙ..?"

"බයික් එකේ තමයි.."

"එහෙනම් ඒකෙ යමු.."

ඉමාෂිගෙ මුණෙ හිනාව කට කපලා එකයි. කෙල්ල එහෙනම් ආසාවෙන් ඉඳල තියෙන්නෙ මගෙත්එක්ක බයික් එකේ යන්න. එයාගෙ අංග ලක්ෂණ අනුව මං තේරුම් ගත්තු එකම දේ එව්වරයි. හැබැයි ඉතිං හැබැයි ඉතිං ඉමාෂි වගේ කෙල්ලෙක් හා කිව්වහම රමීත් බෑ කියයි.

"ඔයා නෑවද..?"

"හ්මි.. මි.. කොහොමද දැනගත්තෙ..?"

"සුවඳ දැනුණා.."

"ඉඹින්නෙත් නැතුවම..?"

ඔලුවත් ලතාවකට පැත්තකට ඇල කරන ගමන් ඉමාෂි ඇහුවා. මගේ හිත හිරි වැටිලා ගියා වගේ. එතන තිබ්බෙ යාංතමට අඳුරට බරවෙව්ව පරිසරයක්. ඕනෙ නම් ඉමාෂිගේ උරහිස් දෙකෙන් හයියෙන් අල්ලගෙන, මගේ පපුවට තද කරගෙන එයාව ඇති වෙනකල් ඉඹින්න පරිසරේ එතන හැදිල තිබුණා. ඒත් මං මගේ හිත පාලනය කරගත්තා. ඉමාෂි කියන්නෙ, මගේ කෙල්ල නෙමෙයි.. මේ ඉන්නෙ ඉසුරුගෙ නංගි.. ඒ කියන්නෙ මගෙත් නංගි.. මං මටම කියාගත්තා.

"ගුටියක් ඕන වෙලාද.. ආ..?"

මං ටිකක් සැරෙන් ඉමාෂිගෙන් ඇහුවා. කෙල්ලගෙ මුණෙ හිනාව තව ඩිංගක් වැඩිවුණා.

"මි.. සැර කරල නම් මාව බය කරන්න බෑ. තේරුණාද..?"

"එහෙනම් කොහොමද ඔයා බයවෙන්නෙ..?"

"ආදරෙන් කිව්වම.."

කෙල්ල දිගින් දිගටම එන්නෙ රමීගෙ හිත ඇතුළට කියන එක, ආයෙ හිතන්න දෙයක් තිබුණෙ නෑ. මගේ හිතටත් ඉමාෂි ගැන එක එක දේවල් හිතෙන්නෙ අරන් තිබුණා. එක එක දේවල් කිව්වෙ, ආදරේ, ලෝබකම, අයිතිකර ගැනීම ඔය වගේ සැහෙන දේවල්.

"අපි යමුද ඉමාමි..?"

මිදුලට ඇවිත් මං බයික එක ස්ටාර්ට් කර ගත්තා. හෙල්මට් එකත් දාගෙන කෙල්ල මං හිතුවටත් වැඩිය ඉක්මනට බයික් එකට නැග්ගා. තව ඩිංගෙන් බයික් එකත් පෙරලෙනවා.

"නියෙන හදිස්සිය.."

"එහෙම තමයි.. ඔයා ළඟින් මෙහෙම යන්න හම්බවෙන්නෙ බොහොම ඩිංග කාලයයිනේ.. ඉතිං ඒකත් උපරිම ප්‍රයෝජනේ ගන්න ඕන..!"

"මේක නම් කටක් නෙමෙයි.. අල්ලනවා මං දැන් කනෙන්.."

"හෙල්මට් දාලා තියෙද්දි කනෙන් අල්ලන්නෙ කොහොමද රම් අයිසේ.."

මගේ ඇහට තවත් හිරවෙන ගමන් ඉමාමි ඇහුවා. හිර උනා නම් මදැයි. මගේ බඩ මැද්දෙන් අත දාලා එයා මාව තවත් එයාගෙ ඇහට තද කරගත්තා. මොන තරම් නෙයිසාඩගම් නැටුවා කියලා මට කයි කතන්දර හදල තිබ්බත්, කෙල්ලෙක් එක්ක මේ වගේ බදාගෙන හොඳටම ළඟින් ප්‍රසිද්ධියෙ ගියපු පළවෙනි වතාව මේක..

"රම් අයිසේ.."

මගේ උරහිසට උඩින් නිකට හරිය තියල තද කරන ගමන් ඉමාමි කොඳුරනවා.

"මි.."

"රියේ රැ, සයුර් මට කතා කරා.."

"සයුර් කතා කරා..?"

බයික් එක එහෙමීමම පාර අයිනට වෙන්න මං නතර කරා.

"ඔව් අයිසේ.. එයා ෆෝන් එක රැ ඔන් කරහම, මං ගත්තු කෝල්ස්, මිස් කෝල්ඩ් ඇලර්ට් විදියට එයාගෙ ෆෝන් එකට ගිහින් බීල.."

"ඉතිං..?"

"මං කිව්වා වැදගත්ම කාරණයක් ගැන කතා කරන්න හෙට උදේ එයාලහ එනවා කියලා.. එයා ඉන්නෙ කොහේද කියලත් මං ඇහුවා.."

"ඔව්.. එහෙම අහපු එක හොඳයි.. අර නාකි පරාණෙ අපිට කිව්වෙ එයා නුවර ගියා කියලනේ.."

"ඒ එයා බොරුවට කියල තියෙන්නේ.. සයුර් ගෙදර තමයි ඉඳල තියෙන්නේ.. කොහොම හරි කෙල්ලගෙන් මට බේරිල්ලක් නෑ.. වැදගත් කාරණේ මොකක්ද කියල කියන්නෙය කියලා.."

"ඉතිං..?"

"මං කිව්වා.. සයුර්.. හෙට දවස ගැන බලාපොරොත්තු තියන් ඉන්න.. මං හරියට හතාමාරට ඔයාලගෙ ගෙදර එනවා කියලා. කතාව එව්වරයි රම් අයිසේ.."

"එහෙනම් මේකයි සෙල්ලම ඇ.. මං හිතුවා.. මං හිතුවා.. හයියෝ.."

එකපාරටම මායි ඉමාමියි ඉස්සරහට ආපු කෙට්ටු කොල්ලෙක් කැගහන්න ගත්තා. දෙයියනේ මේ රංගන නේද..? මුගේ ඇහට මොනව වෙලාද මේ.. පපුවයි, පිටයි දෙකම එකක් වගේ. මුණ ඇස් හැම දෙයක්ම විනාස වෙලා ගිහිල්ලා..කුඩු, මුට කරල තියෙන විනාසයක්.

"රංගන තමුසෙට මොනවද මේ වෙලා තියෙන්නේ..?"

"මොනව වෙන්නද රම් අයියා.. ඔයා මගේ වස්තුව උදුරා ගත්තා.."

"මොන වස්තුවද...?"

"ඇයි හත්වලාමෙ ඔය පිටිපස්සෙ ඔයාට තුරුල්වෙලා ඉන්නේ.. ඒක මට හිමිවෙන්න තිබ්බ වස්තුව.. ඇයි කෙල්ලෙ ඔයා මට මෙහෙම කරේ.. හයි..යෝ.."

රංගනට හරියකට කතා කරගන්නත් බෑ.. කුඩු විසින් මේ කාලකන්නියාව මුළුමනින්ම විනාස කරලා දාලා. කලින් මේකා හිටපු විදියයි දැන් මේකා ඉන්න විදියයි දැක්ක නම් මේ ලෝකෙ සංසාර පුනෙක් කුඩු ගහන්නැ.

"රංගන මේ..? අපිට පව් නොදී මෙනහිත් යනවා.. තමුසෙත් එක්ක මගේ ගණුදෙනුවක් නෑ කියලා දන්නවනේ.. මට කරදර කරන්නෙපා.."

"ඇයි සුදු.. ඔයා ඔහොම කතා කරන්නේ..?"

"සුදු..? තමුසෙට කොහෙන්ද මිනිහො මට එහෙම කතා කරන්න හයියක්.."

"ඇයි සුදු.. ඔයා මගේ කෙල්ලනේ.."

"කෙල්ල.. ඒ හීනෙන් වෙන්නැති.. මතක තියාගන්නවා මං තමුසෙගෙ කෙල්ල නෙමෙයි.."

ඉමාමිත් කතා කරන්න ගියහම කෝපි කඩේ ඩ්‍රාමා එක් දයාවකිට දෙවෙනි නෑ. කුඩ්ඩට ඕන මගුලක් කියව ගන්න දීලා අපි මාරු උනා නම් ඉවරයි.

"ඔයා මගේ නෙමෙයි නම්.. වෙන කාගෙද..?"

"හොඳට මතක තියාගන්නවා.. ආයෙ මං කවදාවත්, තමුසෙට මතක් කරලා දෙන්නෙ නෑ. මං, රම් අයියගෙ කෙල්ල.. තමුසෙ දැන ගන්නවා.. මං මගේ මුළු ජීවිතේටත් වැඩිය රම් අයියට ආදරෙයි කියලා.. අපි ළඟදීම බේරෙනවා. තමුසෙ කුඩු ගහල ගහලා මැර්ලා හිටියෙ හෙම නැත්නම් වෙඩින් එකටත් එනවා.., අවසාන වතාවට මගේ අහිමිවීම බලාගන්න.. අපි යමු රම් අයියෙ.."

"මො.. මොනවද ඉමාමි ඔයා මේ කියවන්නේ..?"

"මං කිව්වෙ ඇත්ත අයියෙ.. මං කිව්වෙ ඇත්ත.. ඒ මගේ හිතේ තියෙන දේ.. අපි යමු.."

රංගන නොහොත් කුඩ්ඩා නන්නත්තාරවෙලා කට බලිය කරන් බලන් ඉන්දෙද්දි මායි ඉමාමියි එන්න ආවා. ඒ එන අතරෙ මගේ ඔලුවෙ තිබුණෙ ඉමාමි සට සට ගගා අර කියවත්

ගියපු ටික. අනික එයා කිව්වත්තෙන ඒ එයාගෙ හිතේ තිබ්බ දේවල් කියලා. ඒ කියන්නෙ මෙව්වර කාලයක් හිත ඇතුළෙ නංගාගෙන හිටපු දේවල් දැන් එළිපිටම කියන්න තරමෙ ඉමාෂි ධෛර්යයමත් වෙලා. ඔව් මේවා ගැන හිත හිතා, සයුර්ලාගෙ ගෙදර ළඟට එනකොට හරියටම වෙලාව හතහමාර පහුවෙලා විනාඩි දහයකුත් ගිහිල්ලා තිබුණා. ඊයෙ ගේටි එක මුර කරන්න වගේ හිටපු නාකි මනුස්සයා අද පැත්ත පළාතක නෑ. ඒක ඉතිං මගෙයි ඉසුරුගෙයි වෙලාව තමයි. නැත්තත් ඊයෙමනෙ මේ ගේම් එක ඉවරයක් කරලා දාන්නෙ. මං බයික් එක කෙලින්ම වත්ත ඇතුළට දැම්මා. ඒ දානවත්තෙක්කම ගාඩ්න් එකේ හයි කරලා තිබ්බ සිමෙන්ති බංකුවක වාඩිවෙලා ඉඳපු සයුර් අපේ ඉස්සරහට ඇවිදගෙන ආවා. හෙල්මටි එක හින්ද කෙල්ල මාව අඳුනා ගනිද දන්නෑ.

"ඉමාෂි.. ඔයා අයිසක් එක්කරගෙන ආවද..?"

සයුර් මාව පෙන්නලා ඉමාෂිගෙන් ඇහුවා. අඩි අප්පා කෙල්ල හිතත් ඉන්නෙ මං ඉසුරුවා කියලද..?

"නෑ... මේ ඉන්නෙ රම් අයිසා.."

සයුර්ගෙ ඇස් දෙක බලන් ඉදිදිම පත සයිස් උනා. මොන විත්තැහියක් කරන්න මං ආවද කියලා කෙල්ලට හිතෙන්න ඇති. ඊයෙ මහා පරිමානම විත්තැහිය මං කරානෙ.

"සමීරගෙ මල්ලි.."

"හම්.. හම්.. මායි ඉමාෂියි ආවෙ ඔයාට වැදගත් දෙයක් කියන්න.."

"අර ඊයෙ මට කිව්වා වගේ දෙයක්ද..?"

සයුර් එක පාරටම ඇහුවෙ, මුණ තවත් හතරැස් කරගෙන. වැඩි හිතුව තරම් ලේසි වෙන්නෑ කියලා මට එකෙන්ම තේරුණා. ඒකයි මං ඉමාෂිගෙ මුණ දිහා බැලුවෙ.

"සයුර්.. මායි, රම් අයිසයි ආවෙ ඔයාට ලොකු කතාවක් කියන්න. මේ කියන්න යන කතාවෙ මුල, මැද, අග හැම තැනම පටලැවිලයි තියෙන්නෙ.."

"මේ ගැන ඊයෙම කියන්න මමයි, ඉමාෂිගෙ අයිසයි ආවත් ඔයා නුවර ගිහින් කියලා අර ගේට්ටුවෙ හිටපු වයසක මනුස්සයා කිව්වා..."

"ඉමාෂි ඔයා මගේ නොදම යාලුවෙක්.. ඒත් මං මේ අයිසව දක්කෙන් ඊයෙයි. ඔයාලා මොනවා කියන්න හදනවද කියලා නම් මං දන්නෙ නෑ. හැබැයි ඔයාලා කියන්න ආවෙ සමීර ගැන නම්.. මං එයා ගැන කතා කරන්න බිංදුවක්වත් සුදානම් නෑ.. මං එයාව මගේ ලෝකෙන් අයින් කරල දාලයි තියෙන්නෙ.."

පුදනකොටම කාපි යකා වගේ ඔය කෙලවිලා තියෙන්නෙ තාප්පෙටම. සයුර්ගෙ කතාවෙන්, මං කියන්න හිතත් ආපු දේවලුත් වාෂ්ප වෙලා ගියා.

"සයුර්.. රම් අයිසට ඩිංගක් කතා කරන්න දෙන්නකො.."

"ඕන තරම් කතා කරන්න.. හැබැයි සමීර ගැන වචනයක්වත් කියන්නැතුව.."

හිතේ තිබ්බ දේවල් වාෂ්ප වෙලා ගියාට මගේ හිතට කොහෙන්දෝ ඉඳලද මංදා අස්වාභාවික කේන්ද්‍රියක් එකපාර ගලාගෙන ආවා.

"මං දැන් මෙතෙක් ආවෙ සමීර ගැන කතා කරන්න.. ඔයා කියනවා එයා ගැන කතා නොකර වෙන දෙයක් ගැන කතා කරන්නලු.. සමීර ඇරුනහම ඔයාටයි මටයි කතා කරන්න පොදු දෙයක් තියෙනවද.. ආ..?"

මං කෙලින්ම ගේමට බැස්සා. නැතුව බෑ. කෙල්ලො ඉස්සරහ කුල් වෙන්න ගියොත් උං අපේ ඔලුත් කාලා, බඩමාලුත් කනවා.

"පොදු දේවල්..?"

"ඔව්.. පොදු දේවල් තමා.."

"තියෙනවා.."

"මොනවද..?"

"ඇයි ඉමාෂිය ඔයයි ගැන.."

මගේ යෝකර් පන්දුවට කෙල්ල ඇස් පියාගෙනම දාර සයිස් හයේ පාරක් ගැහුවා කියලා මට තේරුණා. මේකි නම් අපේ අයිසටම හරියන ජාතියෙ ගුරුකාස් කෙල්ලෙක් තමා.

"මායි ඉමාෂිය ගැන තාම කියන්න තරම් දෙයක් නෑ.. එහෙම දෙයක් ආපු දවසට අපි කියන්නම්.."

මගේ කතාවත්තෙක්කම ඉමාෂිගෙ ඇස් සංතෝසෙන් දිලිසෙන

නැටි මං දැක්කා. ඔය තරම් පුංචි වචන ටිකකට කෙල්ලෙක් මේ තරම් සතුටු වෙන්නෙ කොහොමද මංදා.

"එහෙනම් එහෙම දෙයක් ආපු දවසට මට කියන්න.. ඒත් සමීර ගැන නම් වචනයක්වත් කියන්නෙපා.."

"ඔයත්තෙක්ක සමීර ගැන කතා නොකර, මං කාත් එක්කද සමීර ගැන කතා කරන්නෙ..?"

"ඇයි ඉමාෂිත් එක්ක පුළුවන්නෙ.."

අම්මපා.. මෙන්න මේ වගේ වෙලාවට තමයි රමිගෙ ඉවසීමේ සීමා පතින්නෙ.. සමීරගෙ කෙල්ල හන්දම ඉවසනව මිසක නැත්නම් මං දැනී කරන දේ.. කකුල් කෙටි දෙකෙන් අල්ලලා හවෝස් බවෝස් කියල දෙකට දෙවාරෙ පොළවෙ ගහනවා.

"ඉමාෂිත් එක්ක කතා කරන්න, ඉමාෂි සමීරගෙ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් නෙමෙයිනෙ.. මං ආවෙ ඔයත්තෙක්ක සමීර ගැන කතා කරන්න.."

"මට ඔයා කියන දේවල් විශ්වාස නෑ.. ඒක හින්දා සමීර ගැන කතාවක් මෙතෙක් මීන නෑ.."

"සපුර් ඩිංගක් කුල් වෙන්න කෙල්ලෙ.. රමි අයියා කියන්න හදන්නෙ මොනවද කියලා ඩිංගක් බලන්නකො.. අපි මෙහෙම කෑගහනකොට ගෙදර අයත් බලයි මේ මොකද රංචු වෙන්නෙ කියලා.."

"ගෙදර කවුරුවත් නෑ ඉමාෂි.. මං විතරයි.. ඒක හින්දා යටි ගිරියෙන් කෑගැහුවත් ප්‍රශ්නයක් නෑ.."

දැන් නම් තත්වේ සාමකාමීව විසඳන්න බැරි හැඩයි කියල මට තේරුණා. සපුර් කොයිතරම් අමාරු රියක්ද කියලා කියනව නම් මට තාම, අවශ්‍ය මාතෘකාවේ එක පටන් ගැන්මකට වත් එන්න බැරිවුණා. ඒක හින්දම එයාගෙන් මිස් වෙව්ව තැනකින් කතන්දරේ පටන් ගන්නව කියල මං හිතාගත්තා.

"ඔයාට මං කියන දේවල් විශ්වාස නැද්ද..?"

"නෑ.. බිංදුවක්වත් නෑ.."

සපුර් කැත නැතුවම ආයෙත් කිව්වා. හිතේ කොනකින් පටන් ගත්තු කේන්ද්‍රිය ගිනි දැල්ල පත්තු වෙව් උඩට ආවත් මේ වෙලාවේ කේන්ද්‍රි අරගෙන මුකුත් කරන්න බෑ කියලා මං තේරුම් ගත්තා.

"එහෙම බිංදුවක්වත් නැත්නම් ඇයි මං ඊයෙ කියපුවා විශ්වාස කරේ..?"

කෙල්ලට කට උත්තර නැතිවුණා. හයේ පාරක් කියලා හිතාගෙන බැටි එක වතල තිබ්බට බවුන්ඩර් ලයින් එකෙන් මෙහාදිම ඒක කැටි එකක් වෙලා තිබුණා. දැන් ඉතිං මොන හයේ ඒවද..? සපුර්ට යන්න තියෙන්නෙ පැවිලියන් එකට විතරයි.

"ඊයෙ විශ්වාස කරාට අද මං විශ්වාස කරන්නෑ.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. ඊයෙ ඔයා කිව්වේ අලි බොරුවක්නේ.."

සපුර්ගේ කතාවට මට උන් හිටි තැන් අමතක වුණා.

ඉමාෂින් හොඳටම පුදුම උනා කියලා මං දක්කා. මේ කෙල්ල මොන අංචර දෙමලයක් ද මේ කියවන්නේ..?

"බොරුවක්..?"

"ඔව්.. ඊයෙ ඔයා කිව්වේ, සමීර ගැන ලොකු බොරුවක්නේ.. දැන් මේ අද කියන්න ආවෙත් සමීර ගැන තවත් බොරු ගොඩක්නේ.."

"ඔයා හිතන්නෙ මං අද ආවේ සමීරට විරුද්ධව කතා කරන්න කියලද..?"

"එහෙනම්..?"

"ඊයෙ මං කියපුවා සම්පූර්ණයෙන්ම වැරදියි.. සමීර නිර්දෝෂියි කියලා කියන්න.."

මගේ කතාවට සපුර්ගේ මුණෙ ලස්සන හිනාවක් ඇදිලා ගියා. අපේ එකා අහුවෙන්න ඇත්තේ මේ හිනාවට තමයි. ඒත් සපුර් ඒ හිනාවුණ හිනාවිල්ල මට දිරෙව්වේ නෑ. කෙල්ල කොල්ලේ හංගගෙන සෙල්ලම් කරනව්වක්දෝ කියල මට නිකං ඉවෙන් වගේ තේරුණා. ඒ කියන්නෙ මට කලින් ඉමාෂි, සමීර වැරදි නෑ කියලා ෆෝන් එකෙන් කියල වත්ද..? මං ඉමාෂි දිහා බැලුවා. එයත් හිටියෙ මං දිහා බලාගෙන. එයා එහෙම දෙයක් කියපු බවක් ඒ මුණෙන් නම් පේන්න තිබ්බේ නෑ. එතකොට මොකක්ද බං.. මේ සපුර් ක්‍රීඩා කරන අපි නොදන්නා ඉසව්ව..

"ඔයා කියන්න සමීර නිර්දෝෂියි කියලද..?"

"ඔව්.. එයා නිර්දෝෂියි.. ඒත් ඔයාට එයා වැරදියි කියලා ඊයෙ කියන්න තරම් හේතුත් මට තිබ්බා.. නමුත් ඔයාට ඒ හැම දෙයක්ම කියල පැය බාගෙකින් විතර ඒ හේතුවල වලංගුභාවය නැතිවෙලා ගියා. සට සට ගාලා මේ හැම දෙයක්ම ඔයාට කියපු එක වැරදි තමයි. ඒත් මං එහෙම කෙරුවෙ තවත් අසරණ ජීවිත දෙකක් වෙනුවෙන් මිසක මගේ ලාබ ප්‍රයෝජනයක් කතා නම් නෙමෙයි.. මං ඔය කතන්දරේ ඔයාට කිව්වයි කියලා මට ලැබෙන හොඳක් නෑ සයුරි.. මේ දැන් සිද්ධ වෙලා තියෙනව වගේ තරක නාමයක් තමයි මට හම්බවෙන්නෙ.."

මං කියාගෙන කියාගෙන ගියා. මේ කතන්දරේ ගොඩ ද දැමිල්ල කෙසේ වෙතත් සයුර්ව ආත්මාත් කරනෙකත් ටිකක් අමාරු වැඩක් කියලා මට තේරුණා. සීත සමීරයා මේකින් එක්ක කොහොම පවුල් කැවද මංදා.

"ඔයාට ලැබෙන හොඳක් නෑ කියල කිව්වට, ඔයාට ලොකු හොඳක් වුණා.."

"ඒ මොකක්ද...?"

මං හිතුවෙ සයුරි ආයමෙන් මායි ඉමාෂියි පටලවල මොකාක් හරි කියයි කියලා. ඒත් එයා කිව්වෙ මං හිතෙකින්වත් බලාපොරොත්තු නොවුණ දෙයක්.

"ඇයි මං වගේ නෑනා කෙනෙකුගෙ හොඳ හිත ඔයාට හම්බවෙව්ව එක.."

"හොඳ හිත..?"

"ඔව්.. ඔයා කොයි තරම් හොඳ කෙනෙක්ද, කොයි තරම් අවංක කෙනෙක්ද කියලා ඔයා මට ඔප්පු කරලම පෙන්නලා දුන්නනෙ.. ඉතිං මං මගේ මස්සිනා ගැන ආඩම්බර වෙනවා.. ඊයෙ, අද විතරක් නෙමෙයි හැමදාටම.."

සයුරිගෙ කතාවට මං ඉන්නෙ කොතනද කියලා මට අමතක උනා. මේ කෙල්ල මේවා ඇත්තට කියනවද, එහෙමත් නැත්නම් බොරුවට කියනවද කියලා මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ඒත් එයාගෙ මුණෙන් නම් එයා මේ කතා කරපු දේවල් ටික, ඇත්තටම කිව්වයි කියන දේ මගේ ඔලුවට ආවා.

"අයියත් එක්ක තරහා වෙලා.. මං කොහොමද ඔයාගෙ මස්සිනා වෙන්නෙ සයුරි..?"

"කවුද අයියත් එක්ක තරහ වුණේ..?"

"ඔයා මගේ ඔලුවත්තෙක්ක අවුල් කරනවා.. දැන් මෙව්වර වෙලා අපි කතා කෙරුවෙ මොනව ගැනද..? ඔයා කතා කරේ අයියත් එක්ක තරහින් වගේනෙ.."

"නෑ මස්සිනා.. මං එයත්තෙක්ක තරහ නෑ.."

"එ.. ඒ.. කියන්නෙ..?"

"සමීර ඊයෙ රෑ මෙහේ ආවා.."

"මොකක්..?"

මට තවත් පුදුම වෙන්න දෙයක් තිබුණෙ නෑ. සයුරිගෙ හිතාවෙ කලින් තිබ්බ අමුත්ත මොකක්ද කියලා මට තේරුණා.

එහෙනම් අපේ එකා හැරෙන තැපෑලෙන් ක්‍රියාත්මක වෙලා.

"ඔව්.. ගෙදර හැමෝටම හොරෙන් එයා මගේ කාමරේට ආවා.. ඒ ඇවිත් වෙලා තියෙන හැමදේම මගෙන්තෙක්ක කිව්වා.. ඔයා අද උදේ මෙහේ එයි කියලත් කිව්වා.."

යකෝ, අයියා උනත් මුව කොටියම කරන්න එපායැ. මේ වගේ අලුතුත්තේරු වැඩ කරනවට..

"ඉතිං මට නොකිව්වේ..?"

"සමීර කිව්වා... රමීව සර්ප්‍රයිස් කරන එකලු එයාගෙ ලොකුම විනෝදාංශය.. ඉතිං අපි රමීව සර්ප්‍රයිස් කරමු කිව්වා.."

ඇත්තට ඉතිං මේක නම් පට්ට සර්ප්‍රයිස් එකක් තමා. රමීට ඇවුසුත් නෑ. බලන් ගියහම සීත සමීරයා මාර ටැලන්ටඩ් පොරක්කෙන අප්පා. සුපුරුදු විදියට පට්ට රූ ගෙදරින් පැනලා තමන්ගෙ කෙල්ලගෙ ගෙදරටත් හොරෙන් ගිහින් කෙල්ලගෙ කාමරේටත් ඇතුල්වෙලා තමන් ගැන තිබ්බ අවිශ්වාස කතන්දර සියල්ලම කන පිට හරවලා උදේ වෙද්දි ගෙදරත් ඇවිත් හිටපු ලස්සන.. ඇත්තමයි.. සමීර තමුසෙ නම් අදහන්න වටිනවා. මේවිවර කාලයක් මම තමයි පොර කියල හිතන් හිටපු රමීගෙ අහිමානෙ අවුලක් නැතුවම දෙවෙනි පාරටත් අයියා කාරයා කඩල සුනු විසුනු කරල දැමීමා. මට කරන්න කිසිම වැඩක් තිබුණෙ නෑ.

"එහෙනම් ඉතිං අපිට කියන්න කිසිම දෙයක් ඉතුරු වෙලා නෑනෙ රමී අයියෙ.. නේද..?"

ඉමාමි, සියලු විත්ත පීඩා පැත්තකින් තියලා මගේ මුණට එබුණා. ඒත් එයා කියපු දේට උත්තර හම්බවුණේ සයුරගෙන්.

"ඔයාලා දෙන්නට කියන්න දෙයක් තියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"ඔයාලා දෙන්නා යාලයි කියලා. අපි හැමෝටම කියන එක.."

සයුර් අර කලින් හිනාවම මුණ මැදට අරගෙන කියද්දි මටත් හිනාවක් ආවා. 'ඒක නම් ඉතිං කොයි වෙල්ලේ කියන්න බැරියැ. අපි දෙන්නා දැනටමත් යාලුනෙ..' කියලා කියන්න වගේ ඉමාමි මගේ අතින් අල්ල ගත්තා. ඒ අතරෙ සයුර් කීප සැරයක්ම ගේට්ටුව දිහා බලනවා මං දැක්කා.

"ඇති යාංතන්.. මං බලන් හිටියෙ, ඇයි තවම පරක්කු කියලා.."

තවත් පාරක් ගේට්ටුව දිහා බලල සයුර් කිව්වා. එතකොට තමයි මං දැක්කෙ බයික් එකක් ඇවිත් ගේට් එක ගාව නවත්තල තියෙනවා. ඒක පැදන් ආපු කෙනා හුල් ලේස් හෙල්මට් එකක් දාලා හිටපු හින්ද මට අඳුන ගන්න බැරිවුණා. ඒ එක්කම තමයි මගේ මොබයිල් එක රින්ග් උනේ.. ස්ක්‍රීන් එකේ වැටිල තිබ්බ නම්බර් එක පල්ලියෙ ෆාදර්ගෙ.

"රමීත මහත්තයා.."

"ඔව්.."

"හදිසි වැඩක් නැත්නම් පිළිසරණෙට ඇවිල්ලා යන්න පුළුවන්ද..?"

"ඇයි ෆාදර් හදිස්සියක්ද..?"

"මට රමිත මහත්තයන් එක්ක ටිකක් කතා කරන්නෝන.."

"හර් ෆාදර්... මං දැන් එන්නම්.."

ඇමතුම විසින් කරල බලදී තමයි මං දැක්කේ බයික්කාරයා හෙමිට අපි දිහාට ඇවිදගෙන එන හැටි. හුල්ලේස් හෙල්මටි එක දාලා හිටියත් මට මගේ සහෝදරයාට අඳුනගන්න අමාරු උනේ නෑ. ඒ ඇවිදිත් ආපු ගමනෙ තිබ්බේ හර් උපාරු ගතියක්. මගේ ළඟටම ඇවිත් අයියා හෙල්මටි එක ගලවල මගේ දිහාට දකුණු අත දික් කරා.

"ඔන්න මං ඔයාට කිසි දෙයක් ඉතුරු කරේ නෑ රමී.."

"මං පිළිගන්නවා ඔයා වැඩකාරයෙක් කියලා.."

"මං වැඩකාරයෙක් විත්තිය මං පිළිගන්නවා. ඒත් ඔයා ඊට වඩා රියල් බුලටි එකක්. මොකද මං කරපු ඒවා අල්ලගෙන ඒ පස්සෙ පත්තන එක, වැඩක් කරනවට වැඩිය අමාරුනේ. ඔයා ඒ දේවල් ඉස්තරම්ම විදියට කරානේ.."

"මොනව කරත් මං හින්දා තව ඩිංගෙන් ඔයාගෙ ආදරෙන් ඔයාට නැතිවෙනවා.."

"එහෙම වෙන්නෑ රමී.. එහෙම වෙන්නෑ.. මං එහෙම වෙන්න ඉඩ දුන්නත්, ඔයා එහෙම වෙන්න ඉඩ දෙන්නෑ.. ඒක මං

හොඳටම දන්නවා. එහෙනම් මායි සයුරයි පොඩි ගමනක් යනවා.. අපි හවසට හම්බවෙමු.."

මගේ අත අතැරල සයුරගෙ අතින් අල්ල ගන්න ගමන් අයියා කිව්වා. එයාලා දෙන්නගෙම මුණුවල මහා විසාල සතුටක් පිරිල තිබ්බා. ඒ සතුටම මගෙයි, ඉමාමිගෙයි මුණු වල පිරිල තියනේනැති. ඒ හැමදේම මේ තරම් හොඳ විදියට සිද්ධ උනාට.

"දෙන්නටම සුබ ගමන්.."

මායි ඉමාමියි එකටම ඒ වචන ටික කිව්වෙ...

"අපි කොහේද යන්නෙ කියලා රමී ඇහුවෙ නෑනෙ.."

යන්න ගිහිල්ලත් ආපහු හැරුණු අයියා මගෙන් ඇහුවා.

"අහන්න කලින් හර් නම් කියන්න ඕන. ඒකයි හර් ක්‍රමේ.."

"අපි යනවා රවීන්ලගෙ ගෙදර.."

"රවීන්ලගෙ ගෙදර..?"

"ඔව්.. රවීන් ඊයෙ රෑ ලංකාවට ඇවිත්.. වෙලා තියෙන හැම සිද්ධියක්ම තාත්තයි අම්මයි එක්ක එළි වෙනකල්ම කියවලා.. කොහොමහර් මිනිහා වැඩේ ගොඩදාගෙන.. අද උදේම දිලිනිවයි, දරුවායි ගෙදර එක්කං ගියා.. මාත් මේ එහේ ඉඳල ආවෙ.."

"පිස්සු හැදෙනවා.. මොනව නැතත් ඒ කතන්දරේ ගොඩ ගියා නම්.. අපෙත් හිතට සනීපයි. කොයි තරම් කට්ටක්ද දිලිනිවයි දරුවයි කෑවෙ.."

"දැන් ඒ දුකක් දෝමනස්සයන් සියල්ල ඉවරයි රම්.. දැන් තියෙන්නෙ සතුටු වෙන්න ඕන කාලෙ.. ඒ වගේම හැම දෙයක්ම අංග සම්පූර්ණව, සර්ව සම්පූර්ණයෙන්ම හම්බවෙන වසන්ත කාලෙ.. මි.. ඔය හැමදේම මැද්දෙන් මට තවත් දෙයක් කියන්න තියෙනවා ඔයාට.."

මෙව්වර හැට හුටාමාරක් දේවල් කියල ඉවරවෙලා තවත් කියන්න තරම් දේවල් මේ යකාට තියෙනවද අප්පා.. දැන්නම් මගෙ හිතට සැකයකුත් එනවා, අයියා කාරයා රහස් ඔත්තු කාරයෙක්ද කියලත්. ඇයි ඉතිං මේකා හොයාගන්නෙ, කරන්නේ ඒ වගේ ඇහ කිළිපොලා යන වැඩනෙ.

"කියන්න.."

"දවල් දොළහට විතර ඔයයි ඉමාමියි එන්න ඕන පුහාමි ගෙස්ට් එකට.."

"පුහාමි ගෙස්ට් එකට..! ඇයි ඒ..?"

"ඔයාව තවත් සර්ප්‍රයිස් එකකින් නාවන්න.. එහෙනම් ඉමාමි නංගි.. අපේ මලයත් ඇදගෙන එන්න.. රම් මස්සිනා වෙනවට සපුර් හුඟාක් කැමතියි වගේම, ඔයා මගේ නෑනා වෙනව නම් මං හුඟාක් කැමතියි. එහෙනම් අපි ගියා.."

අපිට තවත් වචනයක්වත් කියන්න නොදී ඒ ටික කියාපු සමීර සපුර් කපල් එක අතුත් වනාගෙන ගේට්ටුවෙන් එළියට ගියා. කාත් කවුරුවත් නැති ධවල මන්දිරයක අති විශාල ගෙවත්තෙ මාත් ඉමාමින් තනිවෙලා හිටියා. මෙතනින් එහාට ජීවිතේ කොයිබටද කියලා අහන්න වගේ මං එයා දිහාට අත

දික් කරා. මං ඒ දේ කරන කල් බලන් හිටිය වගේ ඉමාමි පැනල ඇවිත් මගේ අතේ එල්ලුණා.

* * * * *

පිළිසරණ අනාථ නිවාසෙ ඉස්සරහින් බයික් එක දාලා මායි ඉමාමියි ඒක ඇතුළට ගියා. ජීවිතේටවත් මෙහෙම තැනකට ආවෙ නැති හින්දද මංදා එයා හිටියෙ අතරමං වෙලා වගේ.

"අ.. අපි ඇයි මෙහාට ආවෙ රම් අයියෙ..?"

"ඔයාට මතකද එක දවසක්, ඔයා මට ගැනු ළමයින්ගෙ නම් වගයක් කියාගෙන කියාගෙන ගියා. මට ලොකු ඇඩ්වයිස් පාරකුත් දීලා කතන්දර හෙන ගොඩක් කිව්වෙ.."

"ඔව්.. මට මතකයි.. ඉතිං ඒ ගැනු ළමයින්ගෙ, මේ අනාථ නිවාසෙයි අතරෙ තියෙන සම්බන්ධෙ මොකක්ද..?"

"ඒක තව ටිකකින් ඔයාට තේරෙයි. ඔයාට මතකද මං යාලුයි කියලා ඔයා කියපු ගැනු ළමයින්ගෙ නම් ටික.."

"හ්ම්.. මට මතකයි.. ඇයි රම් අයියා ඔවා දන් මෙතෙන්නට.."

"තේතුවක් තියෙනවා.. ඔයා මට ගැනු ළමයින්ගෙ නම් පහක් කිව්වා.. ඒ නම් පහෙන් තුනක් දැන් හැලිලා ඉවරයි.."

"හැලිලා ඉවරයි කිව්වෙ..?"

"ඔයා කියපු පළවෙනි නම් දෙක, රිස්මියායි නදිනියි නේ.. ඒ දෙන්නම මේ වෙනකොට මැරී කරලා ඉවරයි.. ඊගාවට කියපු නම දිලිනි.. එයත් කවුද කියන්න ඔයා දැන් දන්නවනෙ.."

"ත්මි.. මි.. ඔව් රම් අයියේ.. මට තේරෙනවා.. එදා එහෙම මං කියවත් ගියේ මගේ හිතේ වෙගෙට මිසක් ඔයාව රිද්දත්ත නෙමෙයි.."

"ඒ වුණාට මේවා පහදල දෙන එක මගේ යුතුකමනේ.. එන්න.. අපිට අද ඔයා කිව්ව නම් වලින් හතරවෙනි එක දැක බලාගන්න පුළුවන්.."

මං ඉමාෂිගෙ අතින් අල්ලගෙන පිළිසරණ ළමා නිවාසෙ පඩිපේළි ටික නැග්ගා. ඒ ටික නැගල ඉවරවෙනකොටම අපි ඉස්සරහට දුවගෙන ආවෙ දිමුතු.

"රම්ත අයියේ.. ඔ.. ඔයා හුඟ දවසකින් ආවෙ.. ඇයි අයියෙ මාව අමතක කරල හිටියෙ.."

"නෑ දිමුතු.. ඔයාව අමතක වුණා නෙමෙයි.. මට හුඟාක් වැඩ තිබුණා.. ඒකයි මං ආවෙ නැත්තෙ.. ඒත් ඔයාගෙ වියදමටයි, පත්ති ගාස්තුවයි මං ෆාදර්ට එවලා ඇති.."

"ඒ මොනාවත් වැඩක් නෑ අයියෙ.. ඔයාව දකින්න නැත්නම්.."

එහෙම කියද්දි පුංචි කෙල්ලගෙ ඇස්වලට කඳුලු ආවා. මං ඉමාෂි දිහා බැලුවෙ එයා මොන වගේ ප්‍රතිචාරයක් පෙන්නයිද බලන්න. මං හිතපු නැති විදියට ඉමාෂිගෙ ඇස්වලටත් කඳුළු උනල තිබුණා.

"දෙ.. දෙවියනේ මෙයාද දිමුතු කියන්නෙ..?"

ඉමාෂිට මේ කිසිම දෙයක් විශ්වාස කරගන්නත් බෑ වගේ.

එයා මේ වගේ දෙයක් හිතෙකින්වත් බලාපොරොත්තුවෙන් නැතුව ඇති කියලා මට හිතුණා.

"මේ අක්කා කවුද රම් අයියෙ..?"

ඔන්න දැන් තමයි දිමුතුගෙ අවධානය, ඉමාෂි දිහාට යොමු උනේ. ඉමාෂි කවුද කියලා අඳුන්වල දෙන්නෙ මොන නමකින්ද කියලා හිතෙද්දි තමයි ආයෙමත් දිමුතුම කතාව ඇදගෙන යන්න ගියේ.

"හා.. හා.. මං දන්නවා.. මං දන්නවා.. ඔයා තමයි අපේ රම් අයියගෙ හිත ගත්තු වාසනාවත්ත අක්කි.. මගේ සුබපැතුම් අක්කියෝ.."

දිමුතුවයි, ඉමාෂිවයි වැළඳ ගනිද්දි, පිළිසරණ ඉස්සරහ දොරින් ෆාදර් එනවා මං දක්කා. ඉමාෂිටයි දිමුතුටයි එහෙම්මම කතා බහ කරගන්න දීලා මං ෆාදර් ඉස්සරහට ගියා.

"රම්ත මහත්තයා.."

"ෆාදර් මට හදිස්සියෙන්ම එන්න කිව්වෙ..?"

"කාරණා කීපයක් ගැන කතා කරගන්න.. කොටින්ම මේ ලමයි බාරව ඉන්න හැමෝම ගෙන්නල කතා කරා නම් හොඳයි. ඒත් වයසින් අඩුම, මෙනතට ඉහළම සැලකිල්ලක් දක්වන රම්ත මහත්තයන් එක්ක කතාබහ කරලා අතින් අය ගෙන්වන්න මං තීරණේ කරා.. මොකද රම්ත මහත්තයගෙ තියෙන හොඳ ගතිගුණ දැකල කිසිම ෆාදර් කෙනෙක් නොකරන දෙයක් මං කෙරුවෙ.."

ඒ රමිත මහත්තයා වගේ තරුණයෙකුට දිමුතුගෙ භාරකාරීත්වය පවරනු එක.

"මං හිතන්නෑ... ඒකෙන් ප්‍රශ්නයක් මුකුත් ඇති උනයි කියලා.."

"අපොයි නෑ.. මං හිතුවත් වැඩිය හොඳට රමිත මහත්තයා වැඩ කටයුතු ටික කරා.. ඒත් වැඩේ තියන්නේ.. මට වතිකානු රාජ්‍යයට යන්න වෙලා තියෙනවා.."

"මේ හදිස්සියේ..?"

"ඔව්.. තව මාස දෙකකින් විතර.. පහුගිය ටිකේ රමිත මහත්තයා උනත් මගෙන්කෙක්ක අමනාපෙන් ඉන්න ඇති, මෙතන වැඩ කටයුතු කිසිම පිළිවෙලක් නෑ කියලා. නමුත් මගේ ඉදිරි අනාගතය තකා, මං ඒ වතිකානු රාජ්‍යයට යන ගමනට අවශ්‍ය දේ සූදානම් කර ගත්තා.."

එහෙනම් ඒකත් ජයසිරි මංගලම් කිව්වලු.. දැන් වැඩේ මුල ඉඳලම පටන් ගන්න වෙනවා.

"එතකොට පිළිසරණෙට මොකද වෙන්නෙ ලාදර්..?"

"ඒක තමයි මට තියෙන ලොකුම ගැටලුව..?"

"මෙතාට වෙන කවුරු හරි ගෙන්න ගන්න පුළුවන් වෙයිද..?"

"පුළුවන්.. වත්තල ඉන්න අත්තෝති ලාදර්ව මට මෙතෙක් සම්බන්ධ කරන්න පුළුවන. ඒත් ඔයාලා කැමති නම් විතරයි.."

ඒ කියනු දේ මගේ ඔලුවෙ තුන් හතර පාරක්ම එහෙට

මෙහෙට දිව්වා. අලුතින් එන මනුස්සයා මොන වගේ කෙනෙක්ද කවුද දන්නේ..? මේ හැම දෙයක්ම විනාස කරල බිමට සමතලා කරලා දැමීමොත් කාට කියන්නද..? එහෙම හිතූණට මං කිව්වෙ වෙනත් දෙයක්. මොකද ලාදර් ගියහම, අපි කැමති උනත් නැතත් කවුරු හරි මෙතන භාරකාරීත්වය ගන්න ඕනනෙ.

"කැමැත්ත පැත්තක තියලා, මෙතෙක් කවුරු හරි හොඳ කෙනෙක් ගෙන්නන්න ලාදර්.. මොකද මෙතන ඉන්න ළමයි හුඟාක් අසරණ අය කියලා අපි දන්නවනෙ.."

"එතකොට රමිත මහත්තයා මොකද කරන්නේ..?"

"මොකද කරන්නෙ කියන්නේ..?"

"දිමුතු සම්බන්ධයෙන්.."

ලාදර්ගෙ කතාව මට හරියට තේරුණේ නෑ.

"ඒ කිව්වෙ..?"

"රමිත මහත්තයා දිමුතුගෙ භාරකරු හින්දා දිමුතු ගැන ඕන තීරණයක් ගන්න පුළුවන්.."

ඔන්න දැන් තමයි මට හරියටම මීටර් උනේ ලාදර් කියන්නෙ මොකක්ද කියලා.

"ඒ කියන්නෙ මට ඕන නම් දිමුතුව ගෙදර අරන් යන්න පුළුවන් කියලද..?"

"ඇත්ත වශයෙන්ම ඔව්.."

එහෙනම් කතන්දරේ එහෙමයි ඉවර වෙන්නෙ.. ආදර්ශයන් නම් කියලා මං ආයෙත් ඉමාමයි දිමුතුයි ළඟට ආවා. දෙන්නා ඒ වෙනකොට බරට බරේ කඩයක් දාගෙනයි හිටියේ.

"අපි එහෙනම් යමුද ඉමාමි..?"

"අනේ රම් අයියේ.. ඇයි මේ ආපු ගමන් යන්නෙ.. මං ඉමාමි අක්කිත් එක්ක හරියට කතා කරේවත් නෑනෙ.."

"තව ටික දවසකින් ඔයාට ඉමාමි අක්කිවත් එක්ක ඕනෙ තරම් කතා කරන්න පුළුවන්.."

"ඒ කොහොමද රම් අයියේ..?"

"මං ඔයාව අපේ ගෙදර එක්ක යන හින්දා.."

මගේ ඒ කතාවෙන් දිමුතුවයි, ඉමාමිටයි පුදුමාකාර සතුටක් ලැබුණා කියලා මට තේරුණා. දිමුතුව දැනෙන්න ඇත්තේ මේ හිර ගෙදරක් වගේ තැනින් නිදහස් වෙලා මං ළඟට ආවහම හිතට එන සතුට වෙන්නැති.. ඒ වගේම ඉමාමිට දැනෙන්න ඇත්තේ දිමුතුව ඉමාමිත් එක්ක නිතරම ඕනෙ තරම් කතා කරන්න නම්, අනිවාර්යයෙන්ම ඉමාමි අපේ ගෙදර නවතිනවා කියන සතුට වෙන්නැති. මගේ සිතට සතුටක් දැනුණේ මගේ ඒ වචන ටිකෙන් දෙආකාරයක සතුටවල් ඉමාමිටයි, දිමුතුවයි වෙන වෙනම දැනුණ හින්දා.

"ඔයාට හුභාක් පිං රම් අයියේ.. ඔයාට හුභාක් පිං.."

දිමුතු මාවයි, ඉමාමිවයි එකපාර බදාගත්තා. මේ අහිංසක

කෙල්ලගෙ සතුට වෙනුවෙනුයි අනාගතේ වෙනුවෙනුයි තව හුභාක් දේ කරන්න මං හිතාගත්තා.

* * * * *

අයියා කියපු විදියට දවල් දොළහ වගේ වෙද්දි සුභාමි ගෙස්ටි එක ළඟට මායි ඉමාමියි ආවා. වටපිට බැලුවත් අයියව අපි දැක්කේ නෑ. සමහර විට මිනිහා තාම එන්න නැතුව ඇති කියලා මට හිතුණා. සපුර්ත් දාගෙනෙන ගියේ.. ගියපු තැන පැලවෙලා ඇති.

"අපි මෙතනින් වාඩිවෙමු ඉමාමි.."

සුභාමි ගෙස්ටි එක් ගාඩින් එක් හයි කරලා තිබ්බ අම්බෙල්ලා ටේබල් එකක් ළඟට මායි ඉමාමියි ගියා.

"සමීර අයියා තාම නෑනෙ රම් අයියේ..?"

"ඒක තමයි මාත් බැලුවේ.. සාමාන්‍යයෙන් මිනිහා වෙලාවට කලාවට වැඩ කරන හාදයෙක්නෙ.."

"ඔයාව සර්ප්‍රයිස් කරන්නනෙ එන්න කියලා කිව්වේ..?"

"හ්මි.. මි.. ඒත් මං හිතන්නෑ මාව තවත් දුරට සර්ප්‍රයිස් කරන්න තරම් දෙයක් මිනිහා ළඟ ඉතුරුවෙලා තියෙනවද කියලා.."

"අපි බලමුකෝ රම් අයියේ.. තව ටිකකින් එයාගෙ සර්ප්‍රයිස් එක අපිට බලාගන්න පුළුවන්නේ.."

"ඉමාමි.."

ටේබල් එක ගාව තිබිණ පුටු දෙකක මායි ඉමාෂියි වාඩි උනා. ඒ වාඩි වුණාට පස්සෙ මං එයාගෙ වම් අතින් අල්ල ගත්තා. ඒකෙ මැදගිල්ලෙ එයා අමුතු හැඩේකට ගලක් අල්ලපු මුද්දක් දාලා තිබුණා.

"ඇයි රම් අයියෙ.."

"ඔයාගෙන් දෙයක් අහන්න මට ඇත්තම කියනවද..?"

"හා.. ඕන දෙයක් අහන්න.."

"ඔයා රංගනත් එක්ක යාලු උනේ ඇයි..?"

මං හිතුවෙ මගේ ප්‍රශ්නෙන් ඉමාෂි අවුල්වෙව් කියලා.. ඒත් ඒ දේ එහෙම උනේ නෑ.. එයා ඇස් දෙක ලොකු කරල මං දිහා බැලුවා.

"මං ඇත්තම කිව්වොත් ඔයා මගෙන්කෙක්ක තරහා වෙනවද..?"

"නෑ.. ඔයා ඕන දෙයක් කියන්න.."

දැන් නම් කියටවත් ඉමාෂින් එක්ක තරහා වෙන්න බෑ කියලා මට හිතුණා. මේ ගෙවිල ගියපු දවස් දෙක තුනට අවුරුදු දෙක තුනක් ළගින් හිරියා වගේ මායි ඉමාෂියි හදවත් වලින් බැදිලයි හිරියෙ. ඒක අපි දෙන්නම, අපි දෙන්නට පෙන්නුවෙ නෑ. ඒත් අයියා කියපු දේවල් වලින්, සයුර් කියපු දේවල් වලින් දිමුතු අහපු දේවල් වලින්, අපේ බැඳීම, අපිට නොදැනීම ශක්තිමත් එකක් බවට පත් වෙලා තිබුණා.

"ඔයාට රිද්දන්න.."

"මට රිද්දන්න..?"

ඉමාෂිගෙ කතාවෙන් මගේ ඔලුවත්තෙක්ක අවුල් උනා. මට රිද්දන්න ඇයි ඉමාෂි කුඩ්ඩත් එක්ක යාලු උනේ..?

"ඔව් රම් අයියෙ.. මං මේ කියන දේවල් වලට මට සමාවෙන්න.. මං ඔයාව දැකපු මුල්ම දවසෙ ඉඳලා මං ඔයාට ආදරේ කරා.. ඔයාගෙ කතාව, ගමන බිමන, හිතාවෙන හැටි, කෑගහන හැටි.. ඔය හැමදේම ඔයාට හොරෙන් මං හුඟාක් දවස්වල බලන් ඉඳල තියෙනවා. ඔයා අයියව හම්බවෙන්න ආපු හැමදාකම, මං ඔයාට හොරෙන් කී දවසක් නම් ඔයා දිහා බලන් ඉඳල ඇතිද..? ඒත් ඔයා මාව තඹ සත පහකටවත් ගණන් ගත්තෙ නෑ.. අඩුගානෙ ඕනකමකින් මං දිහා බැලුවෙවත් නෑ.. වෙලාවකට මට හිතුණා මං ඔයාට ලස්සන මදිද කියලත්..?"

"නෑ ඉමාෂි. ඒ ගැන ඔයා වදවෙන්නෙපා.. ඔයා හුඟාක් ලස්සනයි.."

"තෑන්ක් යු රම් අයියේ.. ඒ වචන ටිකටත්.. ඉතිං මං ඔයාට පෙන්නන්නයි, ඔයාට රිද්දන්නයි තමයි රංගන එක්ක යාලුවුණේ.. ඒත් ඒකෙන් මං වැටුණෙ කබලෙන් ලිපට.. රංගන කියන්නෙ කොහොමටවත් හොඳ කෙනෙක් නෙමෙයි.. මං ඒ සම්බන්ධෙ නවත්තන්නෙ කොහොමද කියලා දහ අතේ කල්පනා කර කර ඉන්නකොට තමයි, අපේ අයියා, මායි රංගනයි ගැන හොයන්න ඔයාට බාර දුන්නෙ. එදා ඔයා ඇවිත් මං ඉස්සරහදීම රංගනට ගහද්දි මට රංගන ගැන කිසිම දුකක් දැනුන් නෑ.. මට ඒ

සිද්ධිය ලොකු ආශිර්වාදයක් උනා. එතෙයාර් එක නවත්තන්න.."

බලන් ගියහම හිනෙකින්වත් හිනපු නැති දේවල්නෙ අප්පා සිද්ධ වෙලා තියෙන්නෙ.. මෙහෙම දෙයක් ගැන මං ඇබ්බේකරුවත් හිතල තිබ්බෙ නෑනෙ.

"එතකොට ඔයා ඒ දවස්වල ඇඩුවෙ..?"

"මං මට කරගත්තු හානියට.. මගේ නමට වෙච්චි කැළලට.. කොයි තරම් මෝඩ විදියටද මං හැසිරිලා තියෙන්නෙ කියලා.. මේ වැඩෙන් ඔයාව මට තවත් දුරස් වෙනවා කියලා දැනෙද්දි තමයි මට වැඩිපුරම ඇඩුණෙ...."

"එතකොට දැන්..?"

ඉමාෂිගෙ මුණ, මගේ දිහාට තවත් ටිකක් ලංවුණා.

"ඒ ප්‍රශ්නෙ අහන්න ඕන මමයි රම් අයියෙ.."

"මොකක්ද...?"

"මේ හැමදේම කිව්වට පස්සෙ ඔයාගෙ තීරණේ මොකක්ද කියලා.."

"මගේ තීරණේ මටත් වැඩිය හොඳට මේ වටේ ඉන්න අය දන්නවා ඉමාෂි.."

"ඒ.. ඒ කියන්නෙ..?"

"මට ඔයාව ඕන කෙල්ලෙ..? මට ඔයාව ඕන මගේ ජීවිතේ හැමදාටම ලගින් තියාගෙන ඉන්න.."

"දෙ.. දෙයියනේ ඔ.. ඔයා ඔය ඇත්තටමද රම් අයියෙ කියන්නෙ.. මට නම් විශ්වාස කරන්නත් බෑ.. අනේ.. භ්.. ඔය වචන ටික අහන්න මං කොයි තරම් කාලයක් හුල්ල හුල්ල බලන් හිටියද..?"

ඉමාෂි පුටුවෙන් නැගිටල ඇවිත් එකපාරටම මාව බදා ගත්තා. කෙල්ලට මං කියපුවා බර වැඩි උනා කියලා මට තේරුණා. මේ වගේ දෙයක් ඉමාෂි වගේ සංවේදී හිතක් තියෙන කෙල්ලෙකුට උහුලගන්න බෑ කියනෙක මට කලිනුයි හිතන්න තිබ්බෙ. ඒත් රම් කියන්නෙ කිසිම දෙයක් පස්සට දාන කොල්ලෙක් නෙමෙයි.. රම්ගෙ ආදරේ උනත් එහෙම තමයි. අවශ්‍ය වෙලාවෙදි ටුවෙන්ට් ෆෝ අවර්ස් නත්ස් ටොප් වැඩ.

"අ.. අනේ රම්.. අයියෙ.. භ්ග්.. භ්ග්.."

ඉමාෂි තාමත් අඩනවා.. එයාටම එයාව පාලනය කර ගන්න දීලා මං එයාගෙ ඔලුව හෙමිහිට අත ගාන්න ගත්තා. මේ වෙලාවෙ තවත් මොනව හරි කියන්න ගියොත්, ඉමාෂි තවත් අඩන්න ගන්නවා.

"ඉමාෂි.. අඩන්නෙපා බබා.. දැන් ඔක්කොම හරිනෙ.."

"භ්ග්.. භ්ග්.. මං ආයෙ අඩන්නෑ අයියෙ.. මට සතුටු වැඩියි.. ඔයාව මගේ හිතේ කොච්චර තදින් බැඳිල ජීවත්වෙලාද කියල මට තේරෙන්නෙ ඔයා ඔය වචන ටික කිව්වට පස්සෙ තමයි.. අනේ ඔයාට හුභාක් පිං අයියෙ.. ඔයාට හුභාක් පිං.. ඔයාට ආදරෙයි කියලා ඉස්සරවෙලා කියන්න මට බය හිතුණා. ඔයා මාව කොහොම මනිසිද දන්නෙ නෑනෙ.."

කෙල්ලගෙ හිතේ තෙරපිලා තියෙන හැගීම් ඔක්කොම ටික උතුරල ගියා නම් හොඳයි.. එතකොට ඉමාෂි සන්සුන් වෙයි කියලා මට හිතුණා.

"මං ඔයාව කොහොමවත් මනින්නෑ ඉමාෂි.. මං ඔයාට හැමදාටම ආදරෙයි.."

"ඒ ආදරේ මං හැමදාම රකිනවා රම් අයියේ.. රංගන එක්ක යාලු උනා කියලා මං මගේ පිරිසිදුකම එක බිංදුවක්වත් අඩුකර ගත්තෙ නෑ.. අපි බඳින දවසට මං මගේ පිරිසිදුකම ඔයාට පෙන්නනවා.. ඒක ස්තීරයි.."

ඉමාෂි කියපු දෙයින් මගේ හිතක් මොකක්දෝ වෙලා ගියා. එයා මාව කොහොම මනිනවද දන්නෙත් නෑ.. හරියට මං ඒකම බලන් හිටියා කියලා. ඒක හන්දම මං කතාව මාරු කරා.

"ඔය ඔක්කොම කතා දැන් පැත්තකින් තියලා අපි හිනාවෙලා ඉමු.. කෝ මේ සමීර තාමත් නෑනේ.. මිනිහා අපිව ඇන්දුවව්ද..?"

"අපි තව ටිකක් බලමු රම් අයියේ.."

"ආ.. ඔයාට තව දෙයක් කියන්නෝන.. තව ඩිංගෙන් ඒකත් අමතක වෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"ඔයා අර මට කියපු ලේඩ්ස් ලිස්ට් එකේ තව එක නමක් ඉතුරු වෙලා තියෙනවා.."

"ඔව්.. මට මතකයි.. ඒ තමයි අනුෂි.."

"ඔයා දන්නවද අනුෂි කියන්නෙ කවුද කියලා.. මං එයාව අඳුනන්නෙ කොහොමද කියලා.."

"මිහු.. නෑ අයියේ.."

"අනුෂි කියන්නෙ..?"

මට එතනින් එහාට දෙයක් කියන්න බැරි වුණේ, අපේ ටේබල් එක දිහාට දුවගෙන ආපු අයියයි, සයුරියි හින්දා. ඒ මුණු දෙකේම අලි පත හිනාවල් වලින් වැහිලා.. මායි ඉමාෂියි වාඩිවෙලා ඉඳපු ටේබල් එකට අත් දෙක තියන් ඒ දෙන්නා මහා සද්දෙට හිනාවෙනවා. උපන්නේකට මං මේ දැක්කමයි සමීරයා ඔය තරම් සද්දෙට හිනාවෙනවා. උඟම හපන් සයුරිත්.. මුං දෙන්නා ජාත්‍යන්තර හිනා මෝදක තෙලය වත් ඇඟ පතේ උලාගෙන ආවද මංදා.

"ඔයාලා බක බක ගගා හිනාවෙනවා.. මායි ඉමාෂියි ඇවිල්ලා දැන් විනාඩි විස්සකටත් වැඩියි.."

"හ්හ්.. ඔයාලට කලින් අපි ආවේ.."

හිනාව බාගෙට නවත්ත ගන්න ගමන් අයියා කිව්වා.. ටොම් පවයක් උනත් මේකා ඒක කියපු ලස්සන.

"බොරු කියන්නෙපා සමීර අයියේ.. අපි එතකොට ඔයාලා කවුරුවත් නෑ.. එහෙනම් ඉතිං පේන්නවත් ඉන්න එපායෑ.."

"එහෙම පේන්න හිටිය නම් ඔයාලගෙ ආදර දෙබස් අපි හැමෝම අහගන්නෙ කොහොමද.. හහ්..හහ්..හා.. නැද්ද සයුරි.."

මොකක්ද බං ඒ අලුත්තේරු කතාව.. මගේ හිතට ආවේ නුහුණුණයක් වගේ ගතියක්. මේකා මගෙයි ඉමාෂිගෙයි කතාවටත් අහන් හිටියද..? ඒත් ඒ කොහොමද..? මේකා මේ පැත්ත පළාතකවත් හිටියේ නෑනෙ.

"රවීන්.. වරෙල්ලා.."

ආයෙත් එක පාරටම පිටිපස්ස පැත්තට හැරුණු අයියා කැගුහුවා. කරගෙන ගියපු කතාව මග ලොප් කරලා මේකා රවීන්ට අමතපු එක නම් මට දිරෙව්වේ නෑ. මොකද කියනව නම්.. මේකා ලෝක අංකුරා.. කොළඹ වරායේ බොක්කෙන් බැහැල ත්‍රිකුණාමලයේ බොක්කෙන් මතු වෙන ජාතියේ ඇවටියෙල් බඩුවක්. ලහින් ගියොත් ඇස් දෙකයි, කටයි, මුළු මුණත් තහඩුවයි, අතකුයි පයකුයි නෑ.

අයියගෙ කටහඬත්තෙක්කම රවීනුයි, දිලිනියි පුංචි එකයි හෙමින් සිරුවේ අඩි තිය කියා අපේ දිහාට ආවා. ඒ හැම මුහුණකම ලොකු හිනාවක් මතු වෙලා තිබ්බා. මුං ඔක්කොම මේ හිනාවෙන්නෙ මටයි ඉමාෂිටයිද..?

"රම්.."

මගේ අවධානෙ පිට පැනල කියලා තේරුණ හන්දද කොහෙද අයියා මගේ මුණටම එබුණා. ආයෙ දෙකක් නෑ.. ඒ ඇස් මට කිව්වේ මේකගෙ හිතේ ලොකු රහස්සක් තියෙනවා කියලා..

"අද හරිම සතුටු හිතෙන දවසක්.. මෙනෙ ඉන්න අපි හැමෝම සංතෝසයෙන් ඉන්නෙ.. එහෙම නේද..? මං හැමෝටම සුභාෂි එකෙන් ලන්ච් එක රෙඩ් කරලයි තියෙන්නෙ.. ඒකට

හේතු ගොඩක් තියෙනවා.. මං සාමන්‍යයෙන් කාටවත් ලන්ච් එකක් දෙන එකෙක් නම් නෙමෙයි.. මං තනියම ලන්ච් ගන්න එකෙක්."

ඒක නම් සහතික ඇත්ත.. මු කවදද අපිට ලන්ච් එකක් තියා බබල්ගම් එකක්වත් ගෙනැල්ල දුන්නෙ.

"ඉතිං එහෙම එකා මේ ලන්ච් එකත් දෙන්නෙ පට්ට සන්තෝසෙට.. ඒ කියන්නෙ අද දවසෙදි එකතු වෙච්ච ජෝඩු බර ගානක් තියෙනවා.. අන්න ඒ ජෝඩුවල එකතු වීම සමරන්නයි මේ හදන්නෙ.. හරිද රම්.."

"කියන්න මං අහගෙන ඉන්නෙ.."

"කාට හරි අමතක වීමක් තියෙනව නම් ඒ ජෝඩු කවුද කියලා මං දැන් මතක් කරන්නම්.."

එහෙම කියද්දි අයියගෙ කට කොතකට උගේ අර උප්පත්තියේ ඉඳලා ආපු කුණු හිනාව ඇවිල්ලා තිබුණා.

"පළවෙනි ජෝඩුව තමයි මේ ගස් ගල් වගේ ඉන්න මමයි සයුරියි.. රායිටි.. එතකොට දෙවනි ජෝඩුව තමයි අද දින මීට සුළු මොහොතකට කලින් ආදරය ප්‍රකාශ කරගත් රම් සහ ඉමාෂි යුවල.. දැටිස් රයිටි.."

අයියගෙ කතාවේ අන්තිම හරියේ කියවුණ දේ මගේ ඔලුවට තත්පරේට දෙකට වැටුණා. ඒ ගැන අහන්න කට අරින්න හදද්දි අයියා අත උස්සලා, එයා කතා කරන බව පෙන්නුවා.

"ඔයාලා අද ආදරේ කරන්න ගත්තා කියල අපි හැමෝම දැනගත්තා රම්.. ඒ මේ ඔයාලගෙ මේසෙ යට හයි කරල තිබ්බ මෙන්න මේ ගැජටි එකෙන්.."

සමීර, මං හිටපු මේසෙ යට අත ගාලා පුංචි මයික් එකක් වගේ කැල්ලක් ගලවගත්තා. ඉමාෂි අත් දෙකෙන්ම මුණ වහගත්තෙන්, මං සමීරට බනින්න කට හැදුවෙත් එකම තත්පරේදි.

"හෝවි.. හෝවි.. කලබල වෙන්නෙපා රම්.. කලබල වෙන්නෙපා.. අපේ ආදර කතා ඉතිං පරණ ස්ටෝරිනේ.. අපටත් ඉතිං හිතුණා අලුත් ආදර කතාවක නව වෙනසක් හෙම තියෙනවද බලන්න.. ඔය වැඩේ කනවට තමයි ජප් කරලා ඔය මේසෙ ගැහුවේ. හැබැයි ඒක යස අගේට පත්තු උනා..."

ෂෙත්.. ඇත්තට.. මේ අංගුත්තරයා කරපු වැඩක තරම.. අපි කතා කරපුව ඔක්කොම මුං අහන් ඉන්න ඇති.. හතර විලි ලැජ්ජාවේ පණ යනවා.

"ඉමාෂි නංගි.. ඔලුව උස්සන්න.. ඕව ගණන් ගන්නෙපා.. ඔයා කොහොමත් මගේ නෑනනේ.. එහෙනම් අපේ උණුසුම් පුබ පැතුම්.."

අයිසා ඉස්සරහට ඇවිත් මාව බදාගත්තා. අපේ කතාව අහගෙන හිටියා කියලා දැනුණහම මගේ හිතට දැනුණු ආවේගය ඒ මොහොතෙම කොතේටදෝ වාෂ්ප වෙලා ගියා.

"එතකොට මේකද ඔයාගෙ සර්ප්‍රයිස් එක.."

අයිසා මාව අතෑරලා ඉමාෂිව වැළඳ ගනිද්දි මං ඇහුවා.

මිනිහගෙ මුණට ඒ පාර නම් සිරාවටම මනමාල හිනාවක් ආවා.

"නෑ.. මේක අහම්බෙන් හම්බවුණ පොට්ට වාන්ස් එකක්.."

ඒ කියන්නෙ අපේ ආදරේ හැමෝටම ඇහෙන්න මයික් දාගෙන නටපු නාඩගම් සර්ප්‍රයිස් එකක් නෙමෙයිලු.. එතකොට හත්වලාමේ, ඊටත් එතා ගියපු මුගේ සර්ප්‍රයිස් එක මොකක්ද..?

"එතකොට..?"

"මෙන්න මේක තමයි සර්ප්‍රයිස් එක.. මෙයාලත් අපිත් එක්කම ඉඳත් ඔයාලගෙ ආදර කතාව අහගෙන හිටියා.. මෙයලා දෙන්නත් ආදරේ කරන්න ගත්තෙ, සම්බන්ධෙට මුල පිරුවේ අද දවසෙදිම තමයි.. මේ තමයි අද ලන්ච් එකට සහභාගිවෙන හතරවෙනි සහ අවසාන ජෝඩුව.. ඉසුරු සහ අනුෂි.."

මං වගේම ඉමාෂිත් වෙච්ලලා ගියා කියලා මට තේරුණා. දෙයියනේ ඉසුරු.. මට හිතාගන්නත් බැරිවුණා.. සමහර දවස්වල මටත් හොරෙන් මේකා කොරියාවෙයි, ඉස්පිරිතාලෙ පැත්තෙයි කැරකුණේ මේකට තමයි එහෙනම්. අනුෂිගෙ තාත්තා වුණ අමරදාසට කන්ට්‍රැක්ට් බාර දෙන්න මේකා තකහනියක්ම කොරියාවට බඩ ගෑවේ ඒකටයි එහෙනම්.

"උඹ මට නිකංවත් කිව්වේ නෑ.. ඉසුරු.."

ආඩපාලියට වගේ කියාගෙන මං ඉසුරුව බදාගත්තා. මගේ ඇස් මග ඇරපු නයිටින්ගේල් කෙල්ල බිම බලාගෙන හිටියා.

එයාට සමහරවිට ලැජ්ජා ඇති මගේ මුණ දිනා බලන්න කියලා මට හිතුණා.

"මං විතරක් නෙමේනෙ, උඹයි නංගියිත් දෙන්නම මට කිව්වේ නෑනෙ.."

ඉසුරුත් ආච්ඡාලියක් වගේ හිනාවෙව් කියද්දි, ඉමාෂි ඇවිත් අපි දෙන්නවම බදාගත්තා.

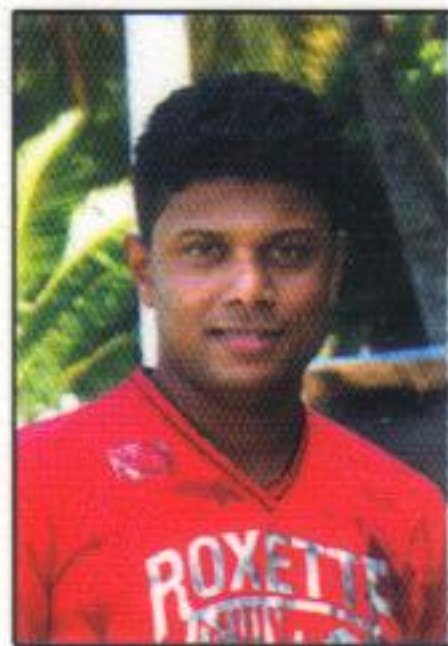
"එහෙනම්.. බදා ගැනිලි, සිප ගැනිලි ඉවරවෙලා, ලන්ච් එක ගන්න මේ පැත්තට වරෙල්ලා.. එහෙනම්.. ගුඩ් බායි රම්.."

අයියගෙ කටහඬ විකක් ඇතිත් ඇහෙද්දි මං ඉසුරුවයි ඉමාෂිවයි තව තවත් තුරුළු කරගත්තා.

- ඉවරයි -

25th novel of
YAWWANA
SAMEENDRA
RATHNAYAKA

යෞවන
සමීන්ද්‍ර
රත්නායක

ගුප්තබාස රවි

"... අත්ත තමුසෙගෙ පාප මිත්‍රයා
ඇවිත්...."

කාමරේ පොරකඩ ගාවිත් අයිශගෙ මුණ
එවුනා. මු ඉතින් අත්තරපාතික රොයිටර්
පුවත්පත් සේවයෙන. මට කාමරේ ඉඳුගෙනම
ආවෙ කවුද කියල වැඩි මහත්සියක් නැතුවම
බලාගත හැකි.

"... ක...වු... රු....."

".... අර උද්දව්ව මිනිසා, තමුසෙ වගේම
ගිනිපුක් කාරයා... මට පේන්න බැරි එකා...."

ගසයි... බලපල්ලකො බං... මුගෙ තොරණ
විස්තරේ. මුට පේන්න බැරි ඇයොත් මේ ලෝකෙ
ඉන්නවද ඇ..? මං මෙව්වර කල් හිතන් හිටියෙ මේ
ලෝකෙ හැමෝටම මුට පේන්න බැ කියලෙන.

".... නම කියනව හලෝ... උඹ නමක් නැද්ද...?"

"... තියෙනවා... කැලැපාළුවා කියල කිව්වහම
ඕන එකෙක් දන්නවා.. තව ඕනද උඹ ගැන
විස්තර..?"

"ආ.... මේ අපේ ඉසුරු ගැනෙන්
නන්දොඩවන්නෙ.

"... ආ... පෝ... එපා... ඔය ගඳ ගහන කට්ත්
කිසිම දෙයක් කියන්නෙපා...."

අයිසා කාමරෙන් එළියට ඔළුව ගත්තා. මං
කිව්ව දේ හිත පුරාම වදින්න ඇති. ආයෙ එකෙ
බලන්න දෙයක් නැ.

ISBN 978-955-54664-0-0

යෞවන සමීන්ද්‍ර රත්නායක,
වසේන් ප්‍රකාශන,
අංක 41/2, හිස්ස පාර,
මොණරාගල.

077 - 6885563

yawwana@gmail.com

9 789555 466400

රු. 470/-

